
THE LIBRARY OF CONGRESS

THE LIBRARY OF CONGRESS

TRACTS

IN THE

ORIYA LANGUAGE.

CONTROVERSIAL SERIES;

OR,

A GUIDE FOR INQUIRERS.

ସତ୍ୟ ଧର୍ମାକାଂକ୍ଷିମାନଙ୍କର ଉପଦେଶକ ।

[Amos Sutton]

PROSE SERIES.—VOL. III.

CUTTACK:
PRINTED AT THE ORISSA MISSION PRESS.
1844.

ନିର୍ଘଣ୍ଟ ପତ୍ର ।

ପତ୍ରାଙ୍କ ।

⁎ The expense of publishing these Volumes is chiefly furnished by the London and American Tract Societies.

No. 1.

AN ADDRESS

From Hindoo Christians to their Heathen Brethren.

ଓଡ଼ିୟା ଦେଶସ୍ଥ ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲମାନ ମତାବଲମ୍ବିମାନଙ୍କଠାରେ ହିନ୍ଦୁଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ବିନୟ କରି ନିବେଦନ ପତ୍ର ।

ହେ ଅବଧାନମାନେ ଆମ୍ଭେମାନେ ପୂର୍ବରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ମତାବଲମ୍ବୀ ଥିଲୁଁ ପୁଣି ଏବେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ମତାବଲମ୍ବୀ ହୋଇ ଅଛୁଁ । ଏହାର ହେତୁ କି ଓ କିନିମନ୍ତେ ଅବା ଆମ୍ଭେମାନେ ଏହି ମତ ଗ୍ରହଣ କରିଅଛୁଁ ଏହି ସବୁ ବିବରଣ ସଂକ୍ଷେପରେ ଆପଣମାନଙ୍କଠାରେ ଜଣାଇବାକୁ ବାଞ୍ଛା କରି । ଏହା ଜଣାଇବାର କାରଣ ଏହି ଯେ କେହିଁ ୨ ଅନୁମାନ କରି କହନ୍ତି ଏମାନେ ଧନ ଲୋଭରେ କିଅବା ଜାତ୍ୟଂଶରେ ନ୍ୟୂନ ହେବାରୁଂ କିଅବା କୌଣସି ଫାନ୍ଦରେ ପଡ଼ି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି । ଏନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଇତିହାସର ବିବରଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେ ନିମନ୍ତେ ପୂର୍ବ ମତ ତ୍ୟାଗ କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହୋଇଅଛୁଁ ତାହା ବିଶେଷ ରୂପେ ଏହି ପତ୍ରରେ ଅବଧାନମାନଙ୍କଠାରେ ଜଣାଇ । ଅନୁଗ୍ରହ କରି ପଢ଼ିଲେ ବିଶେଷ ଅବଗତ ହୋଇ ପାରିବେ ।

ପ୍ରଥମରେ ସତ୍ୟ ଦର୍ଶନ ବିଷୟରେ କିଞ୍ଚିତ ଲେଖି ପଶ୍ଚାତ୍ ଆନ୍ୟ

ବିଷୟରେ ଲେଖିବା । ହେ ପ୍ରିୟ ଅବଧାନମାନେ ଦେଖ ଯେମନ୍ତ ଏହି ଅନ୍ଧାରରେ ଅକ୍ରାନ୍ତ ଜଗତରେ ଲୌକିକ ଦୀପ୍ତିର ପ୍ରୟୋଜନ ତେମନ୍ତ ପରମାର୍ଥି ଦର୍ଶନ ନିମନ୍ତେ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରୟୋଜନ । ଆଉ ଯେମନ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତଗତ ହୋଇ ପୁନଶ୍ଚ ଉଦିତ ନୋହିଲେ ଏହି ଜଗତର ଲୋକ ଘୋର ଅନ୍ଧାରରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ନିତାନ୍ତ ଦୁର୍ବସ୍ଥ ହୁଅନ୍ତି ତେମନ୍ତ ଦୀପ୍ତିସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଅମ୍ଭମାନଙ୍କ ମନର ଅନ୍ଧକାର ନାଶ ନ କଲେ ଅମ୍ଭେମାନେ ଅଜ୍ଞାନାନ୍ଧାରରେ ବିମଗ୍ନ ହୋଇ ନିତାନ୍ତ ଦୁରବସ୍ଥା ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ । ଯେହେତୁ ଶରୀରଠାରୁ ମନ ଅତ୍ୟୁତ୍ତମ ଏଣୁ ଶରୀରର ଅନ୍ଧାରରୁ ମନର ଅନ୍ଧକାର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ଦାୟକ ପୁଣି ଶରୀର ଓ ଶରୀରର ଉପଯୁକ୍ତ ଯେ ଅଲୁଅ ତାହା ଅଳ୍ପ କାଳ ସ୍ଥାୟୀ ମାତ୍ର ମନ ଅନନ୍ତ କାଳ ସ୍ଥାୟୀ । ଆବର ଯେମନ୍ତ କୌଣସି ବିଦେଶୀ ପଥିକ ରାତ୍ରିକାଳରେ ଘୋରାନ୍ଧାର ସକାଶରୁ ଯଥାର୍ଥ ବାଟ ହୁଡି ଆନ କୌଣସି ଦୁର୍ଗମ ବାଟରେ ଯାଇ ସିଂହ ବାଘ ଇତ୍ୟାଦି ହିଂସ୍ରକ ଜନ୍ତୁରେ କଣ୍ଟାବଣରେ ବେଷ୍ଟିତ ଓ ଅତି ଭୟଙ୍କର ଅରଣ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶି ଅତି କାତର ଓ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଶ୍ଚାତ୍ ପ୍ରାତରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦର୍ଶନ କରି ହଠାତ୍ ପରମାନନ୍ଦ ପାୟେ ଯେହେତୁ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟରେ ତାହାର ସବୁ ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହୋୟେ ଓ ସେ ଜନ ଯଥାର୍ଥ ବାଟ ଦେଖିବାକୁ ପାୟେ ସେହି ମତେ ଅଜ୍ଞାନରୂପେ ଘୋରାନ୍ଧକାରରେ ଅକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଭ୍ରମଣ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତ ଲୋକେ ସେମାନଙ୍କ ଅନ୍ତଃକରଣରେ ପରମାର୍ଥ ଜ୍ଞାନରୂପ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟରେ ପରମ ଅହ୍ଲାଦିତ ହେବାର ଉଚିତ ଯେହେତୁ ସେମାନଙ୍କର ପରମାର୍ଥରୂପ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଉଦୟରେ ସେମାନଙ୍କର ପାପାନ୍ଧକାର ନଷ୍ଟ ହୁଅଇ । ମାତ୍ର ଯେବେ କୌଣସି ଜଣ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ହୁଅନ୍ତେ ସ୍ୱୟଂ ଅକ୍ଷି ମୁଦି କରଇ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ନୁହଇ ତେବେ ସେଥିରେ ସେ ଜ

ନର କଥା ପ୍ରମାଣେ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟର ଅସିଦ୍ଧ ନ ହୁଅଇ । ସେହି ରୂପେ ଈଶ୍ୱର କର୍ତ୍ତୃକ ପ୍ରକାଶିତ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରରୂପେ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ହେଲେହେଁ ଯେବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ମନସ୍ୱରୂପ ଅକ୍ଷି ମୁଦି କହି ଇଣ୍ଟେ ରୋକ୍ତ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରରୂପ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ନୁହନ୍ତ ଏଥିରେ ଏହି ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରର ଅପ୍ରମାଣ୍ୟ ନୋହିବ । ହେ ପ୍ରିୟ ଅବଧାନମାନେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସେହିରୂପ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଭ୍ରମଣ କରି ଥିଲୁଁ ପୁଣି ଅକସ୍ମାତ୍ ପରମେଶ୍ୱର ଦତ୍ତ ପରମାର୍ଥ ଜ୍ଞାନରୂପ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟରେ ପରମାନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯଥାର୍ଥ ମତାବଲମ୍ବୀ ହୋଇଅଛୁଁ ।

ଦ୍ୱିତୀୟରେ । ହେ ପ୍ରିୟ ଅବଧାନମାନେ ପ୍ରଥମ ଆମ୍ଭେମାନେ ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଦୃଷ୍ଟି କରି ଦେଖିଲୁଁ ଯେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଆଦି ପିତା ମାତାର ପାପରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ପାପୀ ଯେହେତୁ ସେ ବଂଶରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉତ୍ପତ୍ତି ଏଣୁ ଏ ପାପ ଯେ ବିମୋଚନ ହୁଅଇ ଏମନ୍ତ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ ପୁଣି ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ବିନୁ ପାପର ଖଣ୍ଡନ କୌଣସି ମତେ ନୁହଇ । ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାପ ମୋଚନ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ସ୍ୱର୍ଗର ବିଭବ ତ୍ୟାଗ କରି ନରରୂପ ଧାରଣ କରି ନରପୁରେ ଆସି ନରମେଧସ୍ୱରୂପ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ସିଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ଅଙ୍ଗୀକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ଯେଉଂ ଜନ ଆମ୍ଭ ଏହି ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତରୂପ ମରଣରେ ଦୃଢବିଶ୍ୱାସୀ ହେବ ସେ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ପାଇବ । ଏଣୁ ଏହି ସବୁ ବିବେଚନା କରି ପୁଣି ପାପରେ ଭୟଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ମରଣରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହୋଇଅଛୁଁ ।

ତୃତୀୟରେ । ଯେବେ କୌଣସି ଅବଧାନ ଏମନ୍ତ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଶାସ୍ତ୍ରମତ ଯେ ନବ ଅବତାର ହୋଇଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ପୁଣି ଦାନ ଧ୍ୟାନ ଗୁରୁ ସେବା ଇତ୍ୟାଦି କଲେ କି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପରିତ୍ରାଣ ହୋଇ ନ ପାରନ୍ତା ତେବେ ଆ

ମ୍ଭେମାନେ ଏହ ବବେଚନା କର ଯେ ପ୍ରଥମ ନଅ ଅବତାରର ବବରଣ ସଂକ୍ଷେପରେ ଲେଖି ଜଣା ହେବ ।

ପ୍ରଥମରେ ମୀନରୂପେ ହେଲେ ନାରାୟଣ ।
ସତ୍ୟବ୍ରତ ରକ୍ଷା ମାଏ ତାହାର କାରଣ ।
ଦ୍ୱିତୀୟରେ କୂର୍ମ୍ମ ପୃଷ୍ଠେ ଧରଣୀ ତୋଳିଲେ ।
ତୃତୀୟେ ବରାହ ଦନ୍ତେ ତାହାକୁ ଧଇଲେ ।
ଚତୁର୍ଥରେ ନର ସିଂହ ହିରଣ୍ୟ ବଦାରି ।
ପଞ୍ଚମେ ବାମନ ବଲୀ ଗୃପି ଛଲ ପୁରି ।
ଷଷ୍ଠେ ପ୍ରଶୁରାମ କ୍ଷବି ବଂଶ ସଂହାରଣ ।
ସପ୍ତମରେ ରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ମାଇଲେ ରାବଣ ।
ଅଷ୍ଟମରେ ଗୋପୀନାଥ ନାଶିଲେ କଂସକୁ ।
ନବମରେ ବୁଦ୍ଧ ହେଲେ ଦୂଷିଲେ ବେଦକୁ ।

ହେ ଅବଧାନମାନେ ବବେଚନା କର ଦେଖ ଏହ ନଅ ଅବତାର ମଧ୍ୟରେ ପାପିର ପାପ ମୋଚନ କରବା ପାଁଇ କେହିଂ କୌଣସି ଉପାୟ କର ନାହିଁ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନରେ ଅବତୀର୍ଣ ହୋଇଛନ୍ତି ଏଣୁ ଏମାନଙ୍କଠାରେ ବଶ୍ୱାସ କଲେ ତ୍ରାଣର କୌଣସି ଭରସା ନ ଥାଏ ଏନମନ୍ତେ ତାହା ଛାଡନ୍ତୁ । ଅବଧାନମାନେ ତାହା ବବେଚନା କର ଦେଖିଲେ ବୁଝି ପାରବେ ।

ଚତୁର୍ଥରେ ଅବଧାନମାନେ ଭରସା କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଚରଣ ସେବା କଲେ ପରତ୍ରାଣର ବାଟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଏ । ଏକଥା ପ୍ରମାଣ ମାଏ ଟୁରୁ ବ୍ରହ୍ମ ଏମନ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଅଛ ଅନ୍ୟର ଏକ ପ୍ରମାଣ ଦେଖାଯାଏ ଯଥା । ଅଜ୍ଞାନ ତମିରାନ୍ଧସ୍ୟ ଜ୍ଞାନାଞ୍ଜନ ଶଲାକୟା ଚକ୍ଷୁରୁନ୍ମୀଲିତଂ ଯେନତସ୍ମୈ ଶ୍ରୀଗୁରବେ ନମଃ । ଅର୍ଥ ଜ୍ଞାନରୂପ ଅଞ୍ଜନର ଶଲାକାର ଦ୍ୱାରା ଅଜ୍ଞାନସ୍ୱରୂପ ଅନ୍ଧକାରକୁ ନାଶ କର ଯେ ଚକ୍ଷୁର

ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ସେ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଏରୂପ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ କି ରୂପେ ମନୁଷ୍ୟର ତ୍ରାଣଗୁରୁ ହୋଇ ପାରଇ ଏଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମ ଯେ ସେ ସତ୍ୟ ଗୁରୁ । ମାହାତ୍ମ୍ୟବନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପାପିମାନଙ୍କର ଗୁରୁ ଓ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଯେହେତୁ ସେ ଧର୍ମୋପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି ଓ ଧର୍ମଆତ୍ମା ଦାନ କରନ୍ତି ଓ ଜ୍ଞାନାଞ୍ଜନ ଦେଇ ପାପ ଦର୍ଶାଇ ମନର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରନ୍ତି ସେ ପାପି ମନ ହରଣ କରି ଧର୍ମମନ ଦିଅନ୍ତି ଓ ପାପର ଭାର ଆପଣା ଅଙ୍ଗରେ ଧାରଣ କରି ପାପିଙ୍କ ବିଶ୍ରାମ ଦିଅନ୍ତି ସେ ଧର୍ମିଆତ୍ମା ଦେଇ ପାପିଷ୍ଠ ମନ ଦୂର କରନ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତଃ ଶୁଦ୍ଧ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ଶୋଧନ ହୁଅଇ । ଆଦି ପିତା ମାତାର କଲାର ଦୋଷରେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ପାପଋଣଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁର ଅଧୀନ ଥିଲେ ପୁଣି ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆପଣା ପ୍ରାଣ ବ୍ୟୟ ସେ ଦାବି ଓ ଋଣ ଶୁଝିଲେ ତେଣୁ ସେ ପାପିମାନଙ୍କର ଜାମିନ । ଯେମନ୍ତ କୌଣସି ଦୟାବନ୍ତ ଦୋଷି ଜନକୁ କାରାଗାରରୁ ହାତଧରି ଆଣଇ ସେରୂପେ ସେ ପାପି ଲୋକଙ୍କୁ ପାପରୂପ କାରାଗାରରୁ ମୁକୁଳାଇ ଦିଅନ୍ତି ଏଣୁ ସେ ବନ୍ଦ୍ୟ ଗୁରୁ ଯେ ତାହାଙ୍କ ଶରଣାଗତ ନ ହୁଅଇ ସେ ଗୁରୁତ୍ୟାଗୀ ପୁଣି ସବୁ ମନୁଷ୍ୟର ତୁଲ୍ୟ ସ୍ୱଭାବ ଏଥିରେ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ଗୁରୁ ନୁହଇ । ଯଥା ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଗୁରୁ ବିଖ୍ୟାତ ନ ହୁଅ ଯେହେତୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକ ଗୁରୁ ଓ ଏକ ପ୍ରଭୁ ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୁଣି ତୁମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ । ଅନ୍ଧ କେମନ୍ତ କରି ଅନ୍ଧକୁ ବାଟ ଦେଖାଇବ । ଯେ ଆପେ ବନ୍ଦୀ ସେ ପରକୁ କିରୂପେ ମୁକୁଳାଇବ । ଯେ ଆପେ ଋଣୀ ସେ ପର ପାଇଁ ଜାମିନ କିରୂପେ ହୋଇ ପାରିବ ଯେ ଋଣର ବାଧ୍ୟ ସେ କିପ୍ରକାରେ ଋଣ ଛଡାଇବ ଯେ ଆପେ ମୃତ ସେ କେମନ୍ତେ ପରକୁ ବଂଚାଇବ । ଯେ ପାପ ବଶୀଭୂତ ସେ କଦାପି ଧର୍ମୋପଦେଶକ ନୋହେ । ଏଣୁ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜଗତର ଗୁରୁ ଓ ଯେଉଂମାନେ ଅଜ୍ଞାନରୂପ ଅନ୍ଧକା

ରରେ ଭ୍ରମଣ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଆଲୁଅ ଦଅନ୍ତି ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ଆ ଶ୍ରୟରେ ସବୁ ପ୍ରକାର ପାପିମାନେ ଧର୍ମି ମନ ପାଅନ୍ତି । ଧନ ଲୋଭି ପ୍ରତାରକ ଲୋକ ସ୍ୱାର୍ଥର ନିମନ୍ତେ ବିପରୀତ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ମନର ଭ୍ରାନ୍ତି ଓ ଅନ୍ଧାର ଜନ୍ମାଏ୍ ତହିଁରେ ଲୋକଙ୍କର ରକ୍ଷା ନୋହି ପୁଣି ବିନାଶ ହୁଅଇ । ଯଥା ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ । ଯେଉଂଜନ ବର୍ତ୍ତନ ଜୀବୀ ଓ ପଲର ସ୍ୱାମୀ ନୁହଇ ମେଷ ଯାହାର ନୀଜର ନୁହଇ ସେ ବାଘର ଆସିବାର ଦେଖି ମେଷମାନଙ୍କୁ ଛାଡ ପଲାଏ୍ ତେଣୁ ବାଘ ସେମାନଙ୍କୁ ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ କରଇ । ଏନିମନ୍ତେ ହେ ପ୍ରିୟ ଅବଧାନ ମାନେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେ ସେ ଜଗତର ଗୁରୁ ସେ ଆପେ ଶିଷ୍ୟମାନ ଙ୍କର ଗୋଡ ଧୋଇ ନମ୍ର ସ୍ୱଭାବ ପ୍ରକାଶ କରି ଗୁରୁପଣ ନେଇ ସ ବୁରି ଉପରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଯେଉଂମାନେ ବର୍ତ୍ତନ ନେଇ ନିରର୍ଥକ ମିଥ୍ୟା କଥା ଗୁପ୍ତରେ ଶିକ୍ଷା କରାନ୍ତି ଓ ତାହା କାହାର ପାଖରେ କହିବାକୁ ନିଷେଧ କରନ୍ତି ସେମାନେ କେବଲ ଜାତିର ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଜଣାଇ ଓ ଗୁରୁତ୍ୱପେ ମାନ୍ୟ ହୋଇ ଧନୋପାର୍ଜ୍ଜନର ମାର୍ଗ କରିଛନ୍ତି । ମାଏ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାରକ ବ୍ରହ୍ମ ଗୁରୁ ସେ ପାପିର କାରଣ ପ୍ରାଣ ଦେଇଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ସେବା ଓ ତାହାଙ୍କ ଆରାଧନା କରିବାର ସବୁ ମନୁଷ୍ୟର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଯେହେତୁ ତହିଁରେ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଅର୍ଥାତ ପରିତ୍ରାଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅଇ ।

ଏକ ଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମ ଯେବେ ଶାସ୍ତ୍ରର ପ୍ରମାଣ ।
ମନୁଷ୍ୟକୁ ଗୁରୁ ବୋଲେ କରୁପରେ ଜାଣ ।
ଏକମତେ ଜନ୍ମ ପାନ୍ତି ସବି ନରଗଣ ।
ଗୁରୁ ସମ୍ବୋଧନ ନରେ ନୋହେ କଦାଚନ ।
ଏଜଗତେ ଦେଖ ଭାଇ ବହୁ ବହୁ ଜନ ।
ଗୁରୁତ୍ୱପେ ଖ୍ୟାତ ଛନ୍ତି ଘେନିବାକେ ଧନ ।

କେବଳ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଜାଣି ଯେଉଂ ମହାଜନ ।
ଧର୍ମଆଗ୍ନ ଦେଇ କରେ ମନର ଶୋଧନ ।
ଶିଷ୍ୟଙ୍କର ପାପ ଦଣ୍ଡ ଧରେ କଲେବରେ ।
ଯୀଶୁ ଛଡା ସତ୍ୟ ଗୁରୁ ନାହିଁ ଏ ସଂସାରେ ।
ଏନିମନ୍ତେ ବୋଲି ଭାଇ ଶୁଣ ସର୍ବଜନ ।
ଯୀଶୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ସେବ ଦେଇ ମନ ।
ତେଣୁ ମୁକ୍ତିପଦ ଅନାୟାସେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।
ମରଣାନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ଅକ୍ଷୟ ପାଇବ ।
ଯଦ୍ୟପି ନ ଧର ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଚରଣ ।
ତେବେତ ହୋଇବ ଘୋର ନରକେ ଗମନ ।
ନରକେ ପଡଲେ ଭାଇ ରକ୍ଷା ନାହି ଆର ।
କରିବ ଅନନ୍ତ ଦୁଃଖେ ଘୋର ହାହାକାର ।

ଅବର ହେ ଆବଧାନମାନେ ବିବେଚନା କରି ଦେଖ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଂମାନେ ଉପଦେଶକରୂପରେ ଖ୍ୟାତ ସେମାନେ ଦେବାର୍ଚ୍ଚନା ବିନୁ ଈଶ୍ୱରାର୍ଚ୍ଚନା ଅପଣମାନେ ନ କରନ୍ତି ଅନ୍ୟଙ୍କୁହିଂ କରିବାକୁ ନ ଦିଅନ୍ତି । ଯେବେ କରଇ ତେବେ ତାହାଙ୍କୁ ମନା କରନ୍ତି । ସେମାନେ ଆପଣା ଶରଣାଗତ ଲୋକଙ୍କର ଧନ ନେବା ପାଇଁ କହନ୍ତି ଯେ ସର୍ବସ୍ୱଂଗୁରୁ ବେଦ୍ୟାତ୍ତ୍ ଏଥିରେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କର ମନ ଅତ୍ଯନ୍ତ ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇବ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଭାଳନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଅର୍ଥ ଦେଲେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପରିତ୍ରାଣ ହେବ ଏ ଅତିଶୟ ଭ୍ରାନ୍ତି । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଓ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଶିକ୍ଷା ଓ ଧର୍ମୋପଦେଶ କେବଳ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥରେ ଅଛି । ଯଥା ଅଭିମାନ ଶୂନ୍ୟ ଲୋକେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସ୍ୱର୍ଗ ସେମାନଙ୍କର । ଶୋକାନ୍ୱିତ ଲୋକେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପାଇବେ । ନମ୍ରଶୀଳ ଲୋକେ

ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ପୃଥିବୀରେ ଅଧିକାର ପାଇବେ । ଦ ୟାଳୁ ଲୋକେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଦୟା ପାଇବେ । ନିର୍ମଳାନ୍ତଃକରଣ ଲୋକେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇବେ । ମିଳଣ କାରିମାନେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ହେବେ । ଧର୍ମର ନିମନ୍ତେ ତାଡିତ ଲୋକେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ସେମାନଙ୍କର ମହାଫଳ । ହେ ଅବଧାନ ମାନେ ଏହି ଶିକ୍ଷା ସର୍ବ ମନୁଷ୍ୟଠାରେ ଓ ସର୍ବ ମନୁଷ୍ୟଠାରେ ସୁଗ୍ରାହ୍ୟ ଓ ହିତଦାୟକ । ଏପ୍ରକାର ଅନେକ ଉପଦେଶ ଧର୍ମ ପୁସ୍ତ କରେ ଅଛି ।

ପଞ୍ଚମ । ଅବଧାନମାନେ ଭରସା କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଦାନ ଧ୍ୟାନ ଇତ୍ୟାଦି କ୍ରିୟା କରିବାରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପୁଣ୍ୟ ଜନ୍ମିବ ସେହି ପୁଣ୍ୟ ବଳରେ ପରିତ୍ରାଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ଏହା କି ପ୍ରକାର ହୋଇ ପାରଇ । ଦେଖ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ପୃଥିବୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପୁଣି ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ ମସ୍ତ ଭଲ ପଦାର୍ଥ ଦିଅନ୍ତି ସେ ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ଜୀବନ ନିଶ୍ୱାସ ଆଦି ଦିଅନ୍ତି ତାହାଙ୍କର କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଅଭାବ ନାହିଁ ତେବେ ଆମ୍ଭେ ମାନେ କି ଦେଇ ତାହାଙ୍କୁ ତୁଷ୍ଟି କରିବା । ଦୂର୍ବା ଘାସ ଫଳ ଫୁଲ ସୁନା ରୂପା ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍ରବ୍ୟରେ ତାହାଙ୍କ ସେବା ସିଦ୍ଧ ନୁହଇ ମାତ୍ର ଏହି ସବୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ତାହାଙ୍କଠାରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କଲେ ଉପହାସର ନ୍ୟାୟ ଯେଣୁ ତାହାଙ୍କ ପୂଜା ସେବାଦି ଆତ୍ମାରେ ଓ ସତ୍ୟରେ କରିବାକୁ ଉଚିତ । ଈଶ୍ୱର ଯେ ସେ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ତେଣୁ ଆତ୍ମାରେ ଓ ସରଳ ମନରେ ତାହାଙ୍କ ଭଜନାଦି ହୁଅଇ । ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱଭାବ ପାପିଷ୍ଠ ଓ ତାହାର କ୍ରିୟା ପାପମୂଳକ ଏଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟର କ୍ରିୟାରେ ପରି ତ୍ରାଣ ନାହି ମାତ୍ର ସ୍ୱପାପ ଜ୍ଞାନରେ ଭୟକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଠାରେ ଆଶ୍ରୟ ନେବାରେ ତ୍ରାଣ ହୁଅଇ । ଏଣୁ ହେ ପ୍ରିୟ ଅବଧାନ ମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବିନୟ କରି ଏହି ସମସ୍ତ ଅଗାଢ କ୍ରିୟା ଛାଡ

ପିତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକ ହେଉନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କଠାରେ ତନୁ ମନ ପ୍ରାଣ ସମର୍ପି ଦେଉନ୍ତୁ ପୁଣି ନିଜକୃତ କ୍ରିୟାରେ କେହି ବିଶ୍ୱାସ ନ ରଖନ୍ତୁ ।

ଷଷ୍ଠ । ଯେବେ କୌଣସି ଅବଧାନ ଏମନ୍ତ ଅନୁମାନ କରନ୍ତି ଯେ ଆମ୍ଭେମାନେ କୌଣସି ଧନ ଆଦି ଲୋଭରେ ଜାତି କୁଳ ଜ୍ଞାତି ବନ୍ଧୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିଅଛୁଁ ତାହାର ଉତ୍ତର ଏହି ଆମ୍ଭେମାନେ ଏକ ପ୍ରକାର ଲୋଭରେ ଏହି ସବୁ ଛାଡିଲୁ ପ୍ରମାଣ ପୁଣି ଶାରୀରିକ ଲାଭ ପାଇଁ ନାହିଁ ମାତ୍ର ପରମାର୍ଥ ଲାଭ ଓ ପରକାଳ ଲାଭ ପାଇଁ ଆଉ ଆମ୍ଭେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହୋଇ ଯେ ସ୍ୱଦେଶୀୟ ବିଶିଷ୍ଟ ଗୃହସ୍ଥିର ବ୍ୟବହାର ତ୍ୟାଗ କରିଅଛୁଁ ତାହା ନୋହେ କେବଳ ଅକାରଣ ଓ ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟବହାର ତ୍ୟାଗ କରିଅଛୁଁ । ଏଥିରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଫିରିଙ୍ଗୀ ଆଦି ନାନା ନାମ ବୋଲି ଲୋକେ ଯେ ଅଖ୍ୟାତି କରନ୍ତି ସେ ଅଯଥାର୍ଥ । ପୁଣି ଆମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଓ ବାଟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ତାହା ନିଷେଧ ବିଷୟ ମାତ୍ର ତ୍ୟାଗୀ ଓ ସ୍ୱଦେଶର ଧର୍ମରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଧାରର ବାଟ ନ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଠାରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଅଛୁଁ । ଏହି ବାଟ ଯେ ଅନ୍ୟ ଦେଶୀୟଠାରୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ପାଇଅଛୁଁ ଏହା ଜ୍ଞାନ ଲୋକଙ୍କଠାରେ ନିଷେଧ ନୁହଇ ପୁଣି ସମସ୍ତେ ଏଥିରେ ସ୍ୱୀକାର ହୁଅନ୍ତି ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ସେ ଅନ୍ୟ ଦେଶୀୟ ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ଶାସନ ବିଷୟରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅତିଶୟ ମଙ୍ଗଳ କରୁଛନ୍ତି । ଆହୁରି ଦେଖ ଏହି ସାଂସାରିକ ସମ୍ଭ୍ରମ ଗୌରବ ଧନ ସବୁ କ୍ଷୟଣୀୟ ବସ୍ତୁ ପରକାଳରେ ଏଥିରେ କୌଣସି ଫଳ ଜନ୍ମିବାକୁ ନ ପାରଇ ଏଣୁ ଏହି କ୍ଷୟଣୀୟ ବସ୍ତୁର ନିମନ୍ତେ ଯେବେ ଅକ୍ଷୟ ପ୍ରାଣ ନରକରେ ଯାଆନ୍ତା ତେବେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କି ଲାଭ । ହେ ପ୍ରିୟ ଅବଧାନମାନେ ଅଳ୍ପ କାଳର ଜାତି କୁଳ ଧନ ସମ୍ପଦର ନିମନ୍ତେ ଅକ୍ଷୟ ଆତ୍ମା ନ ହରାଅ ଆଉ ଅନ୍ଧକାରର ମଧ୍ୟରେ ନ ରହି ପୁଣି ବେଗେ ଆଲୁଅର ମଧ୍ୟରେ ଆସ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବଡ

ବାଞ୍ଛା ଯେଉଂ ଅମୂଲ୍ୟ ତ୍ରାଣ ଆମ୍ଭେମାନେ ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଅଛୁଁ ତାହା ସମସ୍ତଙ୍କୁଂ ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ଦାନ କରି ପୁଣି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ସମସ୍ତ ଓଷ୍ଠାଧରରେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ ହୁଅନ୍ତୁ ଓ ପ୍ରତି ଜିହ୍ୱା ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ତାହାଙ୍କଠାରେ ପ୍ରତି ଆଣ୍ଠୁ ବଙ୍କା ହୁଅଇ ।

ଏଥି ନିମନ୍ତେ ହେ ପ୍ରିୟ ଅବଧାନମାନେ ଦେଖ ପରମେଶ୍ୱର ଯେଉଂ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଧାରର ପାଁଇ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ଯେବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ତାହାର ତତ୍ତ୍ୱବୋଧ କରି ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଶରଣାଗତ ହୁଅ ଓ ତାହାଙ୍କଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟୟ କର ତେବେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଚିତ୍ତରେ କଦାପି ଯେ ଆହ୍ଲାଦ ନ ହୋଇ ଅଛି ଏମନ୍ତ ଅନିର୍ବ୍ବଚନୀୟ ଆହ୍ଲାଦ ହୋଇବ ।

ଇତି

No. 2.

A BRIEF VIEW

OF THE CHRISTIAN RELIGION.

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ମତ ସଂକ୍ଷେପ ।

ଏହି ମତ କେବଲ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ଅନୁଯାୟୀ ପୁଣି ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ପ୍ରମାଣ ସିଦ୍ଧ ଛଡ଼ାଏହି ଧର୍ମର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ଦୁଇ ଭାଗ ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ଜଗତର ସୃଷ୍ଟି । ମନୁଷ୍ୟର ପାପରେ ପଡ଼ିବାର । ଜଳପ୍ଲାବନ । ସବୁ ଜାତିୟମାନଙ୍କର ଆଦି ପୁରୁଷଗଣର ବଂଶାବଳି । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସତ୍ୟ ଧର୍ମର ଚଳନ୍ଦ । ତ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତାର ବିଷୟରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାକ୍ୟ । ଯିହୁଦୀୟମାନଙ୍କର ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଂ ବଂଶରୁ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁର ଦେହାନୁସାରେ ଜନ୍ମ ହୁଅନ୍ତି । ପୁଣି ନାନା ଦେଶର ବିଷୟରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାକ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି ନାନା କଥା ସେହି ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ଅଛି । ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗରେ ଶୁଭ ମଙ୍ଗଲ ସମାଚାର ଅର୍ଥାତ୍ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଜନ୍ମ ଉପଦେଶ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ୍ରିୟା ମରଣ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଆଦି ତହିଂଉତ୍ତରେ ତାହାଙ୍କ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପିବାର ଓ ନାନା ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କଠାରେ ଉପଦେଶ ଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାକ୍ୟ ।

ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଏହି ବାକ୍ୟ ।

ଈଶ୍ୱର ଅଦ୍ୱିତୀୟ । ସ୍ୱୟମ୍ଭୁ । ନିରାକାର । ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ । ପ୍ରେମସ୍ୱରୂପ । ଜ୍ୟୋତସ୍ୱରୂପ । ପବିତ୍ର । ନ୍ୟାୟବନ୍ତ । ଦୟାଳୁ । ଚିର

ସହିଷ୍ଣୁ । ସତ୍ୟ । ଅମୋଘ । ସର୍ବଜ୍ଞ । ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ । ସର୍ବ ବ୍ୟାପୀ । ପାପ ବିରୋଧୀ । ନିତ୍ୟ । ଏକାଧିପତି । ଜଗତାଦିର ସୃଷ୍ଟି ସ୍ଥିତି ପ୍ରତିପାଳଣ ଶାସନ କର୍ତ୍ତା ଯାହାଙ୍କର ନାମ ଯିହୁହା ସଚିଦା ନନ୍ଦ ସଦା ସର୍ବଦା ଧନ୍ୟ ।

ଈଶ୍ୱର ତ୍ରିବିଧସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ଜଗତରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଛନ୍ତି ଯଥା ପିତା ବାକ୍ୟ ଧର୍ମଆତ୍ମା । ପିତା ଈଶ୍ୱର ଯେ ସେ ଅଦୃଶ ତେ ଜୋମୟବାସୀ ଯାହାଙ୍କୁ କେହି ଚର୍ମ ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖି ନାହି ଓ ଦେଖି ପାରଇ ନାହି । ବାକ୍ୟ ଅବା ପୁତ୍ର ଯେ ସେ ପିତାଙ୍କର ମ ହିମାର ତେଜ ଓ ସାରର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଅର୍ଥାତ ପ୍ରକାଶମାନ ଈଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜଗତର ସୃଷ୍ଟି ତ୍ରାଣ ଅଦ ହୋଇଛନ୍ତି । ଧର୍ମଅତ୍ମା ଯେ ସେ ଜ୍ଞାନମୟ ସର୍ବ ସାଧନ କର୍ତ୍ତା ପୁଣି ପବିତ୍ର ଲୋକଙ୍କର ଅନ୍ତଃକ ରଣରେ ବାସକାରି । ଏହି ତିନରେ ଏକ ଓ ଏକରେ ତିନ ।

ସୃଷ୍ଟି ବିବରଣ ବାକ୍ୟ ।

ଆଦ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱର ଆପଣା ଆଜ୍ଞା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗ ପୃଥିବୀ ସ୍ଥାବର ଜ ଙ୍ଗମ କୀଟ ପତଙ୍ଗ ସବୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ । ସେ ଦୁଇ ପ୍ରକାର ବୁଦ୍ଧିମନ୍ତ ପ୍ରାଣୀର ସୃଷ୍ଟି କଲେ ଅର୍ଥାତ ଦୂତ ଓ ମନୁଷ୍ୟ ।

ଦୂତଗଣ କେବଳ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ଅର୍ଥାତ ମନୁଷ୍ୟର ତୁଲ୍ୟ ରକ୍ତ ମାଂସମୟ ଦେହବନ୍ତ ନୁହନ୍ତି । ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଆପଣା ନିକ ଟରେ ରଖିଲେ ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର କେହି୨ ଅଣାଜ୍ଞା କାରି ହୋଇ ନରକରେ ପଡିଲେ । ଏମାନଙ୍କର ରାଜା ଶୟତାନ ପୁଣି ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାପ ଏହି ଜଗତରେ ଉପଜାତ ହେଲା ।

ପରମେଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପୃଥିବୀରେ ରଖିଲେ । ଈଶ୍ୱର ଆଦ ପିତା ମାତାଙ୍କୁ ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିରେ ଓ ସାଦୃଶ୍ୟରେ ସୃଷ୍ଟି କରି ଅଶୀର୍ବାଦ ଦେଇ କହିଲେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରଜାବନ୍ତ ଓ

ବହୁବଂଶ ହୁଅ ପୃଥିବୀକି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ବଶୀଭୂତ କରି ଆଉ ଜଳ ଚର ମତ୍ସ୍ୟଗଣ ଓ ଖେଚର ପକ୍ଷିଗଣ ଓ ସ୍ଥଳସ୍ଥ ଉରୋଗାମି ଜୀବ ଜନ୍ତୁ ସବୁରି ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କର ।

ଧର୍ମାଧର୍ମ ବିଷୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ।

୧ ଆମ୍ଭ ବିନୁ ଅଉ କାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ନ ମାନ ।
୨ କାହାର କୌଣସି ପ୍ରତିମା ପୂଜା ନ କର ।
୩ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ବ୍ୟର୍ଥ କରି ନ ଘେନ ।
୪ ବିଶ୍ରାମ ଦିନକୁ ପୁଣ୍ୟରୂପେ ପ୍ରତିପାଳନ କର ।
୫ ପିତା ମାତାକୁ ସମାଦର କର ।
୬ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାଣ [ରାଜାଜ୍ଞା ବିନୁ] ବଧ ନ କର ।
୭ ପରଦାର ନ କର ।
୮ ଚୋରି ନ କର ।
୯ ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ନ ଦିଅ ।
୧୦ ପରର ଦ୍ରବ୍ୟରେ ଲୋଭ ନ କର ।

ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ଶାସ୍ତ୍ରର ସାର ଏହି ଯଥା ॥ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତ ମନ ସମସ୍ତ ଅନ୍ତଃକରଣ ସମସ୍ତ ବଳ ସମସ୍ତ ଜୀବନ ଦେଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କର ପୁଣି ଆତ୍ମତୁଲ୍ୟ ପରକୁ ପ୍ରେମ କର ।

ଜଗତରେ ପାପ ପ୍ରବେଶିବାର ବିଷୟ ।

ପରମେଶ୍ୱର ଆଦି ନର ନାରୀ ଏଦନ ନାମରେ ବଗିଚାରେ ରଖି ସବୁ ପ୍ରକାର ଫଳ ଶସ୍ୟ ଆଦି ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତିପୋଷଣ ନିମନ୍ତେ ଦେଇ ଥିଲେ । ମାତ୍ର ସେମାନେ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ହେବେ କି ନାହିଁ ଏହା ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟାନର ମଧ୍ୟସ୍ଥିତ ସଦସତ୍ ଜ୍ଞାନ ଦାୟକ ବୃକ୍ଷର ଫଳ ମନା କଲେ । ଶୟତାନ ନାରୀକି ଭୁଲାନ୍ତେ ସେ ଆପେ ସେ ଫଳ ତୋଳି ଖାଇଲା ଓ ସଙ୍ଗସ୍ଥ ସ୍ୱାମିକି ଦେଲେ ସେ ଖା

ଗଲା । ଏହି ପ୍ରଥମ ପାପ ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ଜଗତରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ପୁଣି ଆଦ୍ୟ ପିତା ମାତା ପାପିଷ୍ଠ ହେବାରୁଂ ସେମାନଙ୍କ ବଂଶ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁ ନରଗଣ ସବୁ ଯୁଗରେ ସବୁଠାରେ ପାପୀ ଓ ମୃତ୍ୟୁର ଅଧୀନ । ତନ୍ଧ ସ୍ୱଭାବ ପାପିଷ୍ଠ ହେବାରୁଂ ତହିଁରୁ କାମ କ୍ରୋଧ ଲୋଭ ହିଂସା ସବୁ ପାପ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଅଇ । ଏହି ପାପର ଫଳ ମୃତ୍ୟୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହ ଓ ଆତ୍ମାର ନାଶ ।

ମନୁଷ୍ୟର ନିଜ କର୍ମ କି ପୁଣ୍ୟରେ ପରିତ୍ରାଣ ନାହିଁ ॥

ଯାବତ୍ ମନୁଷ୍ୟର ପାପି ସ୍ୱଭାବ ଥାଏ ତାବତ୍ ସେ ଅବଶ୍ୟ ପାପ କରିବ ପୁଣି ଆପଣା ସ୍ୱଭାବ ସେ ଆପେ ନୂତନ କରି ନ ପାରଇ ଏଣୁ ସେ ଯେତେ କର୍ମ କରଇ ତହିଁରେ ପାପ ମିଶ୍ରିତ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ । ନିଜ କୃତ କର୍ମରେ କାହାର ପରିତ୍ରାଣ ହୋଇ ନ ପାରିବ । ଈଶ୍ୱର କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରାଣୀ ପାପ କରଇ ସେ ମରିବ । ଏଣୁ ସମସ୍ତେ ପାପକାରୀ ହୋଇ ସମସ୍ତେ ନରକ ଯୋଗ୍ୟ ।

ତ୍ରାଣୋପାୟ ବିଷୟରେ ।

ପରମେଶ୍ୱର ଦେଖିଲେ ଯେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ପାପ ହେତୁରୁଂ ନରକ ଯିବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ଓ ଆପଣାମାନଙ୍କର ତ୍ରାଣ ସାଧିବାକୁ ନ ପାରନ୍ତି ଏଣୁ ସେ ଆପେଁ ଦୟା ବହି ଉପାୟ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଯଥା ॥ ଈଶ୍ୱର ଜଗତକୁ ଅତି ଦୟା କରି ଆପଣା ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଆତ୍ମଜ ଦାନକଲେ ତେଣୁ ଯେ କେହି ତାହାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରଇ ତାହାର ସର୍ବନାଶ ନ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁର ଭୋଗ ହୋଇବ । ଯୋହନର ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ୩ ପର୍ବ ୧୪ ପଦ ।

ମନୁଷ୍ୟର ପରିତ୍ରାଣ ସିଦ୍ଧ କରିବାର ନିମନ୍ତେ ଦୁଇ ମହତ୍ କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରୟୋଜନ ଅଛି ପ୍ରଥମ ତାହାର ପାପ ମୋଚନ ଦ୍ୱିତୀୟ ତାହାର ମନ ପବିତ୍ର କରିବାର । ପାପ ମୋଚନ ନୋହିଲେ ତା

ହାକୁ ଆପଣା ପାପର ସବୁ ଫଳ ଭୋଗିବାକୁ ହେବ ଓ ପବଏ ମନ କୋହିଲେ ସେ ପବଏ କର୍ମ କରି ନ ପାରିବ ଓ ପବଏ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କର ଦର୍ଶନ ପାଇ ନ ପାଇବ ଓ ପବଏ ସ୍ୱର୍ଗରେ ବାସ କରି ସୁଖ ପାଇ ନ ପାଇବ । ଏହି ଦୁଇ ଉପାୟ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ପ୍ରକାଶ ଯଥା ॥

୧ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମିଳଣ କରାଇବାର ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅପେ ଧାର୍ମିକ ହୋଇ ଅଧାର୍ମିକମାନଙ୍କର ବଦଳେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କଲେ ସେ ଦେହରେ ହତ ହୋଇ ଅତ୍ମାରେ ସଜୀବ ହୋଇଲେ । ୧ ପିତର ୩ ପର୍ବ ୧୮ ପଦ ।

ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଧାର୍ମିକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଛାମୁରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପକ୍ଷବାଦୀ ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ସମୁଦାୟ ଜଗତର ପାପ ନିମନ୍ତେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ୧ ଯୋହନ ୨ ପର୍ବ ୧ ପଦ ।

ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଦୁର୍ବଳତା ସବୁ ଧଇଲା ଓ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବ୍ୟାଧି ସବୁ ସହିଲା ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅଜ୍ଞାଲଙ୍ଘନର ନିମନ୍ତେ ଘାଉଥା ଓ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅପରାଧର ନିମନ୍ତେ କ୍ଷତଯୁକ୍ତ ହେଲା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ଜନକ ଶାସ୍ତି ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ବର୍ତ୍ତିଲା ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ମାଡ ଖାଇବାରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ହୁଅଇ । ଯିଶାଇୟ ୫୩ ପର୍ବ ୪ ୫ ପଦ ।

ଏମନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପାପିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କଲେ ତାହାଙ୍କ ନାମରେ ଯେଉଂମାନେ ପାପମୋଚନ ମାଗନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱର ନ୍ୟାୟବନ୍ତ ଓ ପରମ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ସେହି ପାପମୋଚନ ଦେବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ଅଟନ୍ତି ।

୨ ଆବର ମନୁଷ୍ୟ ପାପାଧୀନ ହୋଇ କୌଣସି ପୁଣ୍ୟ କର୍ମ କରି ନ ପାରଇ ଏଣୁ ତାହାର ମନ ନୂତନ କରିବାକୁ ଓ ଜ୍ଞାନ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବାକୁ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ସକାଶେ ପିତା ଈଶ୍ୱର ମନରେ ଧର୍ମାତ୍ମା ଦାନ କରନ୍ତି । ଯଥା ॥ ଅମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ର

ହରେ ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ଗଣିତ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁର ଭରସା ପ୍ର ମାଣରେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଉ । ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରତି ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରେମ ଓ କୃପା ପ୍ରକାଶ ହୁଅନ୍ତେ ସେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କ ସ୍ୱକୃତ ପୁଣ୍ୟରେ ନୋହେ ମାତ୍ର ପୁନର୍ଜନ୍ମରୂପ ସ୍ନାନରେ ଓ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ କରି ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉପରେ, ବାହୁଲ୍ୟରୂପ ଢାଳି ଯେ ଧର୍ମଆତ୍ମାରେ ନୂତନ କୃତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଆପଣା ଦୟାନୁସାରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପରିତ୍ରାଣ କରନ୍ତୁ । ତିତସ ୩ ପର୍ବ ୬ ପଦ ।

ଯୀଶୁ କହିଲେ । ସତ୍ୟ୨ ଅମ୍ଭେ କହୁ ଜଳ ଓ ଆତ୍ମାର ମନୁଷ୍ୟର ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନ ହେଲେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶିବାକୁ ନ ପାରିବେ । ଯୋହନ ୩ ପର୍ବ ୫ ପଦ ।

ଯେ କେହି ମାଗଇ ତାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ଆପଣା ଧର୍ମଆତ୍ମା ଦେବେ ॥ ଲୂକ ୧୧ ପର୍ବ ୧୩ ପଦ ।

ପରିତ୍ରାଣର ଉପାୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ବିଷୟ ।

ପରମେଶ୍ୱର କାହାର ବିନାଶରେ ସନ୍ତୋଷ ନୋହି ସବୁର ପରିତ୍ରାଣରେ ସନ୍ତୋଷ ଅଟନ୍ତି ଏଣୁ ଏହି ଉପାୟ ସବୁ ଜଗତରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଛନ୍ତି । ପୁଣି ଏହି ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ତାହାଙ୍କ ସେବକ ଲୋକ ଆସି ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ କତିରେ ଏହି ସତ୍ୟଧର୍ମ ଓ ମହା ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଜଣାଇବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରନ୍ତି ଯଥା ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଏହିରୂପ ମୃତ୍ୟୁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରି ତୃତୀୟ ଦିବସରେ କବରରୁ ଉଠିବେ ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ନାମରେ ଯିରୂଶାଲମ ଆଦି କରି ସମସ୍ତ ଦେଶରେ ମନ ଫେରଣର ଓ ପାପମୋଚନର ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ହେବ ଏହା ଲେଖା ଅଛି ।

ଆଉର ଅନ୍ୟସ୍ଥାନେ ଲେଖିତ ॥ ସମସ୍ତ ଜଗତରେ ଯାଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକଙ୍କର ନିକଟରେ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଘୋଷଣା କର

ତହିଁରେ ଯେଉଂ ଜନ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଉଦ୍ବିତ ହୁଅଇ ସେ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବ ପୁଣି ଯେ ବିଶ୍ୱାସ ନ କରଇ ତାହାର ଦଣ୍ଡ ହେବ ।

ଯିହୁହା ଈଶ୍ୱର ଏହା କହନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବୋଲ ଆମ୍ଭର ଥଂବାର ପ୍ରମାଣେ ଅମ୍ଭେ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କର ମରଣରେ କିଛି ତୁଷ୍ଟ ନାହିଁ ପୁଣି ଦୁଷ୍ଟମାନେ ଆପଣା୨ କୁପଥ ଛାଡି ଯେ ବଁଚନ୍ତି ଏଥିରେ ସନ୍ତୋଷ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଫେର ଆପଣା୨ କୁପଥରୁ ଫେରି କି ହେତୁରୁ ମରିବ ॥

ମହା ବିଚାର ଓ ଜଗତର ପ୍ରଳୟ ବିଷୟ ।

ଈଶ୍ୱର ସର୍ବତ୍ର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନ ଫେରାଇବାକୁ ଏତେବେଳେ ଆଜ୍ଞା କରନ୍ତି ଯେହେତୁ ଯେ ଦିନରେ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟରୂପେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରିବେ ଏମନ୍ତ ଏକ ଦିନ ସେ ନିରୂପଣ କରିଛନ୍ତି ॥ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କର ବିବରଣ ୧୭ ପର୍ବ ୩୧ ପଦ ॥

ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ଯେତେବେଳେ ଧର୍ମ ଦୂତଗଣଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ କରି ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟବନ୍ତ ହୋଇ ଆସି ଆପଣା ତେଜୋମୟ ସିଂହାସନରେ ବସିବେ ତେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସର୍ବ ଦେଶୀୟ ଲୋକ ଏକତ୍ର ହୋଇବେ । ପୁଣି ରଖୁଆଳ ଯେମନ୍ତ ଛେଳିଠାରୁ ମେଷ ସମସ୍ତ ଭିନ୍ନ୨ କରଇ ତେମନ୍ତ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ପୃଥକ କରି ମେଷଗଣଙ୍କୁ ଦକ୍ଷିଣ ପାଖରେ ଓ ଛେଳିଗଣଙ୍କୁ ବାମ ପାଖରେ ରଖିବେ । ତହୁଁ ରାଜା ଦକ୍ଷିଣ ପାଖସ୍ଥ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିବେ ହେ ଆମ୍ଭର ପିତାର ଅନୁଗ୍ରହ ପାତ୍ରମାନେ ଆସ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିମନ୍ତେ ଜଗତର ପତ୍ତନାବଧି ଯେଉଂ ରାଜ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରା ଯାଇଅଛି ତାହାର ଅଧିକାରୀ ହୁଅ । ପୁଣି ବାମ ପାଖସ୍ଥ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେ କହିବେ ଆରେ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ସମସ୍ତେ ଶୟତାନ ଓ ତାହାର ଦୂତମାନଙ୍କର ନିମନ୍ତେ ଯେଉଂ ଅନନ୍ତ ଅଗ୍ନି ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି ଆମ୍ଭ ନିକଟରୁ ସେଠାରେ ଚାଲିଯାଅ ।

ଏମାନେ ଅନନ୍ତ ଶାସ୍ତି ପୁଣି ଧାର୍ମିକଗଣ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ଭୋଗ କରିବାକୁ ଯିବେ ।

ଗର୍ଭ କାଳର ଚୋରର ତୁଲ୍ୟ ପ୍ରଭୁର ଦିନ ଆସିବ ସେହି କାଳରେ ଘୋର ଶବ୍ଦରେ ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳ ଲୋପ ହେବ ଓ ମହା ତାପରେ ମୂଳ ବସ୍ତୁ ସବୁ ମିଳାଇ ଯିବ ପୁଣି ପୃଥିବୀ ଓ ତାହାର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବସ୍ତୁ ସବୁ ଦଗ୍ଧ ହୋଇବ ଏଣୁ ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଗାମି ଦିନର ଅପେକ୍ଷା କରି ସବୁ ପବିତ୍ର ଆଚରଣରେ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବାରେ କି ପ୍ରକାର ମନୁଷ ହେବାର ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉଚିତ । ୨ ପିତର ୩ ପର୍ବ ୧୧ ପଦ ।

ଏହି ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ସମସ୍ତ ଦେଶରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ସର୍ବ ଜଗତରେ ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ହେବ ତହୁଁ ଉତ୍ତାର ଜଗତର ଶେଷ ହୋଇବ । ମାଥିଉ ୨୪ ପର୍ବ ୧୪ ପଦ ।

ଧର୍ମାଚରଣ ବିଷୟରେ ।

ଏହାର ବିଷୟରେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଅନେକ ଉପଦେଶ ଅଛି ଏହି ସାନ ପୋଥିରେ କେବଳ ଏକ ଅଧ୍ୟାୟ ବାଛି ଲେଖି ଯଥା ରୋମୀୟ ମଣ୍ଡଳୀର ପ୍ରତି ୧୨ ପର୍ବ ।

ହେ ଭାଇମାନେ ଆମ୍ଭେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଦୟାରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରତି ଏହି ମିନତି କରି । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆପଣା୨ ଶରୀରକୁ ସଜୀବ ଓ ପବିତ୍ର ଓ ଗ୍ରାହ୍ୟ ବଳିରୂପେ ଈଶ୍ୱରର ଉଦ୍ଦେଶରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କର ଏହି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉପଯୁକ୍ତ ସେବା । ପୁଣି ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏହି ସଂସାରକ ଅନୁରୂପ ନ ହୋଇ ଆପଣା୨ ସ୍ୱଭାବ ଫେରାଇବାରେ ନୂତନ ଆକୃତି ହୁଅ । ତହୁଁରେ ଈଶ୍ୱରର ଯେ ଆଜ୍ଞା କେମନ୍ତ ଉତ୍ତମ ଓ ଗ୍ରାହ୍ୟ ଓ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଏହା ଜାଣିବାକୁ ପାଇବ । କୌଣସି ଜନ ଅଣୁପଯୁକ୍ତରୂପେ ଆପଣାକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରି ନ ମଣି ଈଶ୍ୱର ଯା

ହାକୁ ଯେମନ୍ତ ପରିମାଣରେ ବିଶ୍ୱାସ ଦେଇ ଅଛନ୍ତି ସେ ତାହା ଅନୁସାରେ ଉପଯୁକ୍ତରୂପେ ଆପଣାକୁ ମଣୁ ଅମ୍ଭକୁ ଅନୁଗ୍ରହ ଦତ୍ତ ହେବାରୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣକୁ ଏହି ଅଜ୍ଞା ଦେଇ । ଯେହେତୁ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକ ଦେହରେ ଯେମନ୍ତ ଅନେକ ଅଙ୍ଗ ଅଛୁ ପୁଣି ସମସ୍ତ ଅଙ୍ଗର ସମାନ କାର୍ଯ୍ୟ ନୋହେ ତେମନ୍ତ ଅମ୍ଭେ ମାନେ ଅନେକ ହୋଇଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗରୂପେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଏକ ଶରୀର ହେଉଅଛୁ । ଏନିମନ୍ତେ ଅନୁଗ୍ରହରେ ଅମ୍ଭେ ମାନେ ବିଶେଷ୨ ଅନୁଗ୍ରହ ଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ କେହି ଯେବେ ଭବିଷ୍ୟତ୍‌ବାକ୍ୟ କହଇ ତେବେ ବିଶ୍ୱାସର ପରିମାଣ ଅନୁସାରେ ସେ ଭବିଷ୍ୟତ୍‌ବାକ୍ୟ କହୁ । କିଅବା କେହି ଯେବେ ସେବାକାରୀ ହୁଅଇ ତେବେ ସେ ସେବା କରୁ ଅବା କେହି ଯେବେ ଅଧ୍ୟାପକ ହୁଅଇ ତେବେ ସେ ଅଧ୍ୟୟନ କରାଉ । ଅବା ଉପଦେଶକ ହୋଇଲେ ଉପଦେଶ ଦେଉ । ଯେ ଦାତା ସେ ସରଳ ଭାବରେ ଦାନ କରୁ । ଯେ ଜନ କର୍ତ୍ତା ହୁଅଇ ସେ ଯତ୍ନରେ ତାହା କରୁ । ଯେ ଜନ ଦୟାକାରୀ ହୁଅଇ ହୃଷ୍ଟ ମନରେ ଦୟାକରୁ ।

ଆଉ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରେମ ନିଷ୍କପଟ ହେଉ । ମନ୍ଦ ବିଷୟରେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଉତ୍ତମ ବିଷୟରେ ଅନୁରକ୍ତ ଭ୍ରାତୃ ଭାବର ପ୍ରେମରେ ଏକକୁଆରେକ ପ୍ରେମକର ସମାଦର ଦେଇ ଏକ ଜଣ ଆରେକକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜ୍ଞାନ କର । କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିରାଲସ୍ୟ ଓ ମନରେ ଉଦ୍ଯୋଗି ହୋଇ ପ୍ରଭୁର ସେବା କର । ଭରସାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଅନନ୍ଦ କର ଦୁର୍ଦ୍ଦିଶାରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ହୁଅ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ସଦା ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୁଅ । ସାଧୁମାନଙ୍କର ଦୀନତା ଦୂର କର ଅତିଥି ସେବାରେ ରତ ହୁଅ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିଗ୍ରହକାରୀମାନଙ୍କୁ ଅଶୀର୍ବାଦ କର । ଅଭିଶାପ ନ ଦେଇ ଅଶୀର୍ବାଦ କର । ଯେଉଂମାନେ ଅନନ୍ଦ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସହିତ ଅନନ୍ଦ କର । ଯେଉଂମାନେ କ୍ରନ୍ଦନ କରନ୍ତି ସେମା

ନଙ୍କର ସହିତ କ୍ରନ୍ଦନ କର । ଏକକୁଆରେକର ପ୍ରତି ଐକ୍ୟ ଭାବ ବନ୍ଧ । ଉଚ୍ଚ ପଦ ଅଭିମାନୀ ନ ହୋଇ ଇତର ଲୋକମାନଙ୍କର ସହିତ ମିଳାପ କର । ଆପଣାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନବନ୍ତ କରି ନ ବୁଝ । କାହାରଠାରୁ ମନ୍ଦ ପାଇଲେ ପୁନର୍ବାର ମନ୍ଦ ନ କର । ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯେଉଂକର୍ମ ଉପଯୁକ୍ତ ତାହା କର । ଯେବେ ହେବାକୁ ପାରଇ ତେବେ ସମସ୍ତର ସଙ୍ଗରେ ଯଥାସାଧ୍ୟ ନିର୍ବିରୋଧ ଆଚରଣ କର । ହେ ପ୍ରିୟମାନେ କାହାର ଅପକାର ନ କରି ପରର କ୍ରୋଧକୁ ସ୍ଥାନ ଦିଅ ଯେହେତୁ ଲେଖାଅଛି ପରମେଶ୍ୱର କହନ୍ତି ସମୁଚିତ ଦଣ୍ଡ ଦେବାକୁ ଆମ୍ଭର ଅଧିକାର ଅମ୍ଭେଇ ପ୍ରତି ଫଳ ଦେବା । ଏଥିପାଇଁ ତୁମ୍ଭର ଶତ୍ରୁ କ୍ଷୁଧିତ ହୋଇଲେ ତାହାକୁ ଭୋଜନ କରାଅ ସେ ତୃଷ୍ଣାଯୁକ୍ତ ହୋଇଲେ ଜଳ ପାନ କରାଅ ତାହା କଲାରେ ତାହାର ମୁଣ୍ଡରେ ଜ୍ୱଲଦଙ୍ଗାର ରାଶି କରି ଥୋଇବ । କୁକ୍ରିୟାରେ ପରାଜିତ ନ ହୋଇ ସୁକ୍ରିୟାରେ କୁକ୍ରିୟାକୁ ପରାଜୟ କର ।

ମଣ୍ଡଳୀ ବିଷୟରେ ।

୧ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆପଣା ଶରଣାଗତ ଲୋକଙ୍କ ଧର୍ମ ବାଟରେ ନିଷ୍ଠା ରଖିବା ପାଇଁ ଆଜ୍ଞା କରିଅଛନ୍ତି ଯେ ଏକ ଗ୍ରାମସ୍ଥ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଲୋକେ ଏକ ମଣ୍ଡଳୀ ହୁଅନ୍ତି ପୁଣି ସେ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ପାଠ ପ୍ରାର୍ଥନା ଧର୍ମଗାୟନ ଆଦି ହେବାର ଓ ସପ୍ତାହର ପ୍ରଥମ ଦିନ ପବିତ୍ର କରି ମାନିବାର ଓ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମସ୍ଥାପନର ପାଳିବାର ହୁଅଇ ।

୨ । ପ୍ରତି ମଣ୍ଡଳୀର ଶିକ୍ଷା ଓ ଶାସନ କରିବା ପାଇଁ ଜଣେ ଗ୍ରାହ୍ଜନ ମଣ୍ଡଳୀର ରକ୍ଷକ ନିଯୁକ୍ତ ହୁଅଇ । ସେ ଜନ କେମନ୍ତ ଧାର୍ମିକ ସଦାଚାରୀ ଉପଦେଶ ଦେବାରେ ନିପୁଣ ଇତ୍ୟାଦି ଉପଯୁକ୍ତ ଗୁଣ ବିଷୟରେ ତୀମଥିର ପ୍ରତି ଓ ତୀତର ପ୍ରତି ଯେଉଂ ଚିଠାଉ ତହିଁରେ ବିସ୍ତାରରୂପେ ଲେଖାଅଛି ।

୩ । ମଣ୍ଡଳୀର ଲୌକିକ ବିଷୟ ସମ୍ପାଦିବା ପାଇଁ ଦରିଦ୍ର ଓ ପୀଡିତ ଲୋକଙ୍କ ଉପକାର ଓ ସଙ୍ଗୋଳିବା ପାଇଁ ଓ ମଣ୍ଡଳୀର ରକ୍ଷକଙ୍କୁ ଉପକାର କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣ୍ଡଳୀରେ ପ୍ରାଚୀନ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଧାଜକ ପଦରେ ନିଯୁକ୍ତ ହୁଅଇ । ଏମାନଙ୍କର କି ଉପଯୁକ୍ତ ଗୁଣ ଆଚରଣାଦି ସେହି ସେ ଦୁଇ ଚିଠାଉରେ ଲେଖା ଅଛି ।

୪ । ମଣ୍ଡଳୀସ୍ଥ ଲୋକ ପରସ୍ପରର ମଙ୍ଗଳ ଲୋଡିବାକୁ ଉଚିତ ଯଥା । ହେ ଭାଇମାନେ ସାବଧାନ ଅମର ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ବିମୁଖ କରଇ ଯେ ଅବିଶ୍ୱାସ ତାହା ଦ୍ୱାରା ଯେମନ୍ତ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କାହାର ଅନ୍ତଃକରଣ ଦୁଷ୍ଟ ନୁହଇ ଏଥିନିମନ୍ତେ ଦିନ ଥାଉ ୨ ଏକୁଂଆରେକ ଦିନକୁଦିନ ଉପଦେଶ କର । ଏବ୍ରୀୟ ୩ ପର୍ବ ୧୩ ପଦ ।

୫ । ମଣ୍ଡଳୀରେ ପ୍ରବେଶିବାର ନିୟମ ଏହି । ମାଥିଉ ଲେଖିତ ୨୮ ପର୍ବ ୧୯ ୨୦ ପଦ । ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କଠାରେ ଆସି କହିଲେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯାଇ ସର୍ବ ଦେଶୀୟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିଷ୍ୟ କରି ପିତାର ଓ ପୁତ୍ର ଓ ଧର୍ମଅତ୍ମାର ନାମରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଡୁବାଅ ଅଉ ଆମ୍ଭେ ଯେ ସମସ୍ତ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଅଛୁଁ ତାହା ସେମାନଙ୍କୁ ପାଳଣ କରିବାକୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଅ ଦେଖ ଜଗତର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ସର୍ବଦା ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗୀ ଅଛୁଁ ।

୬ । ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରେମ ସ୍ମରଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଭୁର ଭୋଜନ ବୋଲି ଆଉ ଏକ ସ୍ଥାପନ ଅଛି ଯଥା ୧ କରିନ୍ଥୀ ୧୧ ପର୍ବ ।

ପ୍ରଭୁଠାରୁ ଯାହା ଅମ୍ଭେ ପାଇ ଥିଲୁଁ ତାହାଇ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କଠାରେ କହି ଦେଲୁଁ ଯଥା । ପରହସ୍ତଗତ ହେବାର ରାତ୍ରିରେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ରୁଟୀ ନେଇ ଈଶ୍ୱରର ଧନ୍ୟବାଦ କରି ତାହା ଭାଙ୍ଗି କହିଲେ ଏହା ନେଇ ଭୋଜନ କର ଏହି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିମନ୍ତେ ଅମ୍ଭର ଭଗ୍ନ ଦେହସ୍ୱରୂପ ଅମ୍ଭକୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହା କର । ପୁଣି ରାତ୍ରି ଭୋଜନ କଲା ଉତ୍ତାରେ ତେମନ୍ତ ସେ ପାନ ପାତ୍ର ନେଇ କ

ହଲେ ଏହ ପାଏ ଆମ୍ଭର ରକ୍ତରେ ସ୍ଥାପିତ ନୂତନ ନୟମ ସ୍ୱରୂପ ଅଟଇ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେତେ ଥର ଏଥିଁରୁ ପାନ କର ତେତେ ଥର ଆମ୍ଭକୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ପାଇଁ ତାହା କର । ଏନମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେତେ ଥର ଏହ ରୋଟୀ ଖାଅ ପୁଣି ଏହ ପାଏରୁ ପାନ କର ତେତେ ଥର ପ୍ରଭୁର ଅଗମନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ତାହାଙ୍କର ମରଣ ପ୍ରକାଶ କରୁଅଛ । ଅଉ ଯେ କେହ ଅଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ପ୍ରଭୁର ଏହ ରୁଟୀ ଖାୟେ ଅବା ଏହ ପାଏରୁ ପାନ କରଇ ସେ ପ୍ରଭୁର ଦେହର ଓ ରକ୍ତର ଦାୟୀ ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ଅଗରେ ଆପଣାର ପରଖ କରି ପଛେ ଏହ ରୁଟୀ ଖାଉ ପୁଣି ଏହ ପାଏରୁ ପାନ କରୁ । ଯେ ଜନ ଅଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ଭୋଜନ ପାନ କରଇ ସେ ପ୍ରଭୁର ଦେହର ବିଷୟ ବିବେଚନା ନ କରି କେବଳ ଆପଣାର ଦଣ୍ଡର ନମନ୍ତେ ଭୋଜନ ପାନ କରଇ । ଏଥିପାଇଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅନେକ ଲୋକ ଦୁର୍ବଳ ଓ ପୀଡିତ ଓ ଅନେକ ମହା ନଦ୍ରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅଇ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ନତ୍ୟ କର୍ମ ।

୧ । ଇନ୍ଦ୍ରିୟଦମନ । ଯେଉଂ ଜନ ଆପଣା ଆତ୍ମକୁ ଶାସନ ନ କରଇ ସେ ଜନ ଭଙ୍ଗା ଓ ପାଚେରି ରହିତ ନଗର ତୁଲ୍ୟ । ଯେବେ ଶାରୀର କୁଅଭିଲାଷ ଅନୁସାରେ ଆଚରଣ କର ତେବେ ମରିବ ପୁଣି ଅତ୍ମ ଦ୍ୱାରା ଶରୀରର କର୍ମକୁ ନିପାତ କଲେ ଜୀବନ ପାଇବ । ଏଣୁ ପ୍ରଭୁ କହିଛନ୍ତି କେହି ଯେବେ ଆମ୍ଭର ଶିଷ୍ୟ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରଇ ତେବେ ସେ ଆପଣାକୁ ଦମନ କରୁ ଓ ଦିନେ୨ କ୍ରୁଶତୋଳି ନେଇ ଆମ୍ଭର ପଛେ୨ ଆସୁ ।

୨ । ନରୋଳରେ ଓ ପରିଜନ ସଙ୍ଗରେ ଓ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାର । ଏହାର ବିଷୟରେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର

ବହୁତ ଉପଦେଶ ଯେହେତୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ବିନୁ କୌଣସି ପାରମାର୍ଥିକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ବଞ୍ଚି ନ ପାରଇ । ଆଉ ସମୟର ପ୍ରାର୍ଥନା ଛଡା ସଂନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଓ ସକାଳବେଳେ ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରଇ ପୁଣି ତାହାର ଭୋଜନ ବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅନ୍ନଦାତା ମଣି ତାହାଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ମାଗଇ ।

୩ । ଧର୍ମ ଗାୟନ କରିବାର । ଯଥା ॥ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ବାକ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମନରେ ଥାଉଂ ଗୀତ ଓ ଧନ୍ୟବାଦ ଗାୟନ ଓ ପରମାର୍ଥିକ ସଂକୀର୍ତ୍ତନରେ ପରସ୍ପର ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନର ଉପଦେଶ ଓ ପରାମର୍ଶ କରି ମନର ଭକ୍ତିରେ ପ୍ରଭୁଠାରେ ଗାୟନ କର ।

୪ । ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ପାଠ । ଏକାକୀ ହୋଇ କଅବା ପରିବାରର ସଙ୍ଗରେ କଅବା ଧର୍ମାଳୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ପଢନ୍ତ କଅବା ଶୁଣନ୍ତ ଓ ତହିଁରେ ଧ୍ୟାନ କରନ୍ତ ଯେମନ୍ତ ଦାଉଦର ୧ ଗୀତରେ ଲେଖା । ଯେଉଜନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସନ୍ତୋଷ ପାଇ ତହିଁରେ ଦିବା ରାତ୍ରି ଧ୍ୟାନ କରଇ ସେ ଧନ୍ୟ । ସେ ଜଣ ଯଥା କାଳରେ ଫଳନ୍ତା ଓ ଅମଳିଣ ପତ୍ରଯୁକ୍ତ ଏମନ୍ତ ଜଳସ୍ରୋତ ପାଖରେ ପୋତଲା ବୃକ୍ଷର ତୁଲ୍ୟ ସେ ଯାହା କରଇ ତାହ ସଫଳ ହୁଅଇ ।

୫ । ଉପବାସ । ଉପବାସର ବିଶେଷ ଦିନ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ନିରୂପିତ ନାହିଁ ପୁଣି ନିରାହାର ମାତ୍ର ଥିବାର ଉପବାସ ନ ଜାଣି । ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଗରେ ଅତି ବିନୟରୂପେ ପାପ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଅବା ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରି ତେତେବେଳେ ଉପବାସ କରିବାର ଉଚିତ ଓ ତାହା ବିଷୟରେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ଅନେକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଓ ଉପଦେଶ ଅଛି ।

୬ । ପରର ଉପକାର କରିବାର । କେବଳ ଆପଣା ସୁଖଲୋଭ ଦିନ ପାତ କରିବାକୁ ବିହିତ ନୁହଇ ଦରିଦ୍ରଙ୍କୁ ଦାନ କରି

ବାର ଓ ଅଜ୍ଞାନକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବାର ଓ ପାପିମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଧାର ଖୋଜିବାର ଓ ନାନାରୂପରେ ପରର ମଙ୍ଗଳ ଚେଷ୍ଟା କରିବାର ଆଜ୍ଞା ଅଛୁ ଯେମନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ପରର ହିତ କରି ଏଣେ ତେଣେ ଗମନ କଲେ ତେମନ୍ତ ତାହାଙ୍କର ଅନୁକାରି ହେବାକୁ ଉଚିତ । ଯଥା ଫିଲିପିୟ ୨ ପର୍ବ ୪ ପଦ ।

୭ । ପରିବାରର ପାଳଣ । କେହି ଯେବେ ଆପଣା ପରିବାର ନିମନ୍ତେ ବିଶେଷରେ ଆପଣା ଗୃହସ୍ଥମାନଙ୍କର ନିମନ୍ତେ ଅୟୋଜନ ନ କରଇ ସେ ଜନ ଧର୍ମଚ୍ୟୁତ ହୋଇ ଅବିଶ୍ୱାସିଠାରୁ ଅଧର୍ମ ହୁଅଇ ୨ ତିମଥିର ୫ ପର୍ବ ୮ ପଦ ।

ଏମନ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିରାଳସ୍ୟ ଓ ମନରେ ଉଦ୍ଯୋଗୀ ପ୍ରଭୁର ସେବା କରିବାକୁ ଉଚିତ ରୋମାନୀୟ ୧୨ ପର୍ବ ୧୨ ପଦ ।

ପିତା ମାତାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ୍ରିୟା ।

ହେ ପିତା ସମସ୍ତେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆପଣା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କ୍ରୋଧ ନ କରି ପୁଣି ପ୍ରଭୁର ଶିକ୍ଷା ଓ ଉପଦେଶ ଦେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତି ପାଳଣ କର । ଏଫିଶୀୟ ୬ ପର୍ବ ୪ ପଦ ।

ଯେ ଆପଣା ପୁତ୍ରକୁ ବାଡ଼ି ନ ମାରଇ ସେ ତାହାକୁ ଘୃଣା କରଇ ପୁଣି ଯେ ତାହାକୁ ପ୍ରେମ କରଇ ସେ ଯଥାକାଳରେ ଶାସ୍ତି ଦିଅଇ । ହିତୋପଦେଶର ୧୩ ପର୍ବ ୨୪ ପଦ ।

ପିଲାମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ୍ରିୟା ।

ହେ ବାଳକଗଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟାନୁସାରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ପିତା ମାତାର ଆଜ୍ଞାକାରି ହୁଅ ଯେହେତୁ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ । ଆପଣା ପିତା ମାତାକୁ ସମାଦର କର ତାହା କଲେ କଲ୍ୟାଣ ହେବାଇଂ ତୁମ୍ଭେ ଦେଶରେ ଦୀର୍ଘାୟୁ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପାରିବ ।

ମୁନିବର ନୀତ କ୍ରିୟା ।

ହେ କର୍ତ୍ତା ସମସ୍ତେ ଯେ କାହାର ମୁଖ ଉପରୋଧ ନ କରନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏମନ୍ତ ଜଣେ କର୍ତ୍ତା ଅଛନ୍ତି ଏହା ଜାଣି ଆପଣା୵ ଦାସଗଣଙ୍କୁ ଭର୍ତ୍ସନା ନ କର ତୁମ୍ଭେମାନେହେଂ ସେହି ଅନୁସାରେ ବ୍ୟବହାର କର ।

ଦାସମାନଙ୍କର ନୀତ କର୍ମ ।

ହେ ଦାସ ସମସ୍ତେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଯେମନ୍ତ ତେମନ୍ତ ଭୟଯୁକ୍ତ ଓ ସଙ୍କୁଚିତ ହୋଇ ସରଲ ମନରେ ଆପଣା୨ ପ୍ରଭୁମାନଙ୍କର ଆଜ୍ଞାକାରି ହୁଅ ଯେହେତୁ ସ୍ୱାଧୀନ ହେଉ କଅବା ପରାଧୀନ ଯେ କେହି କୌଣସି ସତ୍‌କର୍ମ କରଇ ସେ ପ୍ରଭୁର ନକଟରେ ସେ କର୍ମର ଫଳ ପାଇବ । ଏହା ଜାଣି ମନୁଷ୍ୟର କର୍ମ ଜ୍ଞାନ ନ କରି ପ୍ରଭୁର କର୍ମ ବୁଝି ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ ମନୁଷ୍ୟ ସନ୍ତୋଷର ନିମନ୍ତେ ଦୃଷ୍ଟି ସେବା ନ କରି ଆପଣାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁର ସେବକ ଜ୍ଞାନ କରି ମନ ଦେଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଅଭିମତ କର୍ମ ସାଧନ ହୋଇ କର ।

ସ୍ୱାମିର ନୀତ କ୍ରିୟା ।

ଆପଣା୨ ଦେହର ପ୍ରତି ଯେମନ୍ତ ପ୍ରେମ ହୋଏ ସ୍ତ୍ରୀର ପ୍ରତିହେଂ ସ୍ୱାମିର ସେରୂପେ ପ୍ରେମ କରିବାର ଉଚିତ ଯେହେତୁ ଯେଉଂଜନ ଭାର୍ଯ୍ୟାରେ ପ୍ରେମ କରଇ ସେ ଆପଣାରେ ପ୍ରେମ କରଇ । ଏଣୁକରି ପୁରୁଷ ଆପଣା ପିତା ମାତାଠାରୁ ପୃଥକ ହୋଇ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ଦୁହେଂ ଏକାଙ୍ଗ ହୋଇବେ ।

ଭାର୍ଯ୍ୟାର ନୀତ କ୍ରିୟା ।

ହେ ନାରୀଗଣ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେମନ୍ତ ପ୍ରଭୁର ବଶୀଭୂତା ତେମନ୍ତ ଆପଣା୵ ସ୍ୱାମିର ବଶୀଭୂତା ହୁଅ ଯେହେତୁ ମଣ୍ଡଳୀରୂପ ଶରୀର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେମନ୍ତ ମସ୍ତକସ୍ୱରୂପ ଶରୀର ରକ୍ଷା କର୍ତ୍ତା

ହୋଇଛନ୍ତି ତେମନ୍ତ ସ୍ୱାମିଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀର ମସ୍ତକସ୍ୱରୂପ । ଏହି ସବୁ ଏଫିଶୀ ମଣ୍ଡଳୀର ପ୍ରତି ୫ ଓ ୬ ପର୍ବରେ ଲେଖା ଅଛି ।

କର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ତୁମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣ ପ୍ରଧାନ ପଦର ଅଧୀନ ହୁଅ ଯେହେତୁ ଯେ ସବୁ ଶାସନ ପଦ ଅଛି ସେ ସମସ୍ତ ଈଶ୍ୱରର ସ୍ଥାପିତ ଈଶ୍ୱର ବିନୁ ପଦ ସ୍ଥାପନ ନ ହୁଅଇ । ଏଥିପାଇଁ ଶାସନ ପଦର ବିରୁଦ୍ଧ ଆଚରଣ କଲେ ଈଶ୍ୱରର ନିରୂପଣର ବିରୁଦ୍ଧ କର୍ମ କରିବାର ହୁଅଇ ପୁଣି ଯେଉଂମାନେ ତାହା କରନ୍ତି ସେମାନେ ଆପଣାମାନଙ୍କର ସମୁଚିତ ଦଣ୍ଡ ଆପଣାମାନେ ପାଆନ୍ତି । ଶାସନକର୍ତ୍ତାଗଣ ସଦାଚାରର ପ୍ରତି ଭୟଜନକ ନୁହନ୍ତି ପୁଣି ଅସଦାଚାରର ପ୍ରତି ଭୟଜନକ ହୁଅନ୍ତି । ତାହାଠାରେ ତୁମ୍ଭେ କି ନିର୍ଭୟ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛ ତେବେ ସତ୍କର୍ମ କର ତହିଁରେ ସୁଖ୍ୟାତି ପାଇବ ଯେହେତୁ ତୁମ୍ଭର ମଙ୍ଗଳ ନିମନ୍ତେ ସେ ଈଶ୍ୱରଠାରୁ ପଦ ପାଇଅଛନ୍ତି । ପୁଣି ମନ୍ଦ ଆଚରଣ କଲେ ତୁମ୍ଭର ଶଙ୍କା କରିବାକୁ ଉଚିତ ଯେହେତୁ ସେ ନିରର୍ଥକ ଖଡ୍ଗଧାରୀ ନ ହୁଅଇ ଯେ ଲୋକ କୁକର୍ମ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସମୁଚିତ ଦଣ୍ଡ ଦେବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରର ସେବକ ଦଣ୍ଡଦାତା ହୋଇ ଅଛି । ଏନିମନ୍ତେ ଦଣ୍ଡର ଭୟରୁ ତାହାର ବଶୀଭୂତ ହେବାକୁ ହୁଅଇ । କେବଳ ତାହା ନୋହେ ପୁଣି ସ୍ୱଜ୍ଞାନର ନିକାଶୁଂ ବଶୀଭୂତ ହେବାକୁ ହୁଅଇ । ଆଉ ସେ ସକାଶୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ରାଜକର ଦେବାକୁ ହୁଅଇ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଏକାର୍ଥରେ ନିତ୍ୟ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରର ସେବକ ହୁଅନ୍ତି । ଏମନ୍ତେ ରାଜାକୁ ରାଜସ୍ୱ ଦିଅ ଘାଟିଆମାନଙ୍କୁ ଘାଟଦିଅ ଭୟାନକମାନଙ୍କୁ ଭୟ କର ଆଦରଣୀୟ ଲୋକଙ୍କୁ ଆଦର କର । ଏହିରୂପେ ଯେ ଯାହାର ପ୍ରାପ୍ତବ୍ୟ ତାହା ତାହାଙ୍କୁ ଦିଅ

ମଣ୍ଡଳୀସ୍ଥ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ତୁମ୍ଭେମାନେ ଧର୍ମ ନେବର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କୁ ମାନ୍ୟ କର ସେମାନଙ୍କର ଆଜ୍ଞାର ବଶୀଭୂତ ହୁଅ ଯେହେତୁ ଯେଉଂମାନଙ୍କର ନିକାଶ ଦେବାକୁ ହୁଅଇ ଏମନ୍ତ ଲୋକଙ୍କର ନ୍ୟାୟ ସେମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆତ୍ମାର ରକ୍ଷଣାର୍ଥିରେ ସର୍ବଦା ସଚେତନ ଥାନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନେ ଆନନ୍ଦରେ ସେ କର୍ମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବେ ଓ ଯେ ଦୁଃଖରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ଏମନ୍ତ ଦୁଃଖ ନ ପାଇବେ । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ଯେମନ୍ତ ସେମାନେ ଉତ୍ତମ ମନ ଭକ୍ତି ସବୁ ବିଷୟରେ ସଦାଚରଣ କରିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିବେ । ଏବ୍ରୀୟ ୧୩ ପର୍ବ ୧୭ ୧୮ ପଦ ।

ନିଷେଧ ପ୍ରକରଣ

ଏହି ଧର୍ମରେ ଭିନ୍ନାଚାର ନିଷେଧ ।

ଯଥା ମାଥିଉ ୨୩ ପର୍ବ ୧୦ ପଦ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକ ପ୍ରଭୁ ଅଛନ୍ତି ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଓ ତୁମ୍ଭେମାନେ ପରସ୍ପର ଭାଇ । ଆଉ ପ୍ରେରିତ କ୍ରିୟାର ୧୦ ପର୍ବ ୨୮ ପଦ । କୌଣସି କାହାକୁ ସାମାନ୍ୟ କିଅବା ଅପବିତ୍ର ଜ୍ଞାନ ନ କରିବାକୁ ଈଶ୍ୱର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କଠାରେ ଏହା ପ୍ରକାଶ କରିଅଛନ୍ତି । ପୁଣି ୧୭ ପର୍ବ ୨୬ ପଦରେ ଲେଖାଅଛି । ଈଶ୍ୱର ଭୂମଣ୍ଡଳରେ ବାସ କରିବାର ନିମନ୍ତେ ଏକ ରକ୍ତରୁ ସକଳ ଜାତୀୟ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କରି ବସତିର ସୀମାର ନିଶ୍ଚୟ କରିଅଛନ୍ତି ।

ଏହି ଧର୍ମରେ ଦେବତା ପୂଜାର ନିଷେଧ ।

ପରମେଶ୍ୱର କହନ୍ତି ଆମ୍ଭ ମାହାତ୍ମ୍ୟ ଅନ୍ୟକୁ କିଅବା ଆମ୍ଭ ପ୍ରଶଂସା ଖୋଦା ପ୍ରତିମାମାନଙ୍କୁ ଆମ୍ଭେ ନ ଦେବା ।

ଅମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବଂଶ ଏଣୁ ମନୁଷ୍ୟର ବିଦ୍ୟାରେ ଓ କୌଶଳରେ ଖୋଦିତ ଯେ ସୁନା ରୁପା ପଥର ଏଆଦିମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନ କରିବାକୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନୁହଇ । ସମୁଦାୟ ଜଗତର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଯେ ଈଶ୍ୱର ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ପୃଥିବୀର ଏକାଧିପତି ହୋଇ ହସ୍ତ କୃତ ମନ୍ଦିରରେ ବାସ ନ କରନ୍ତି । ଆଉ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜୀବନ ପ୍ରାଣବାୟୁ ଆଦି ସବୁ ସାମଗ୍ରୀ ଦିଅନ୍ତି ଏଣୁ ସେ ଯେ କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀର ଅଭାବ ସକାଶେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହାତରୁ ସେବା ପାନ୍ତି ଏମନ୍ତ ନୋହେ ।

ଦେବ ପୂଜାର ବିଷୟରେ ଅନେକ କଥା ଅଛି । ତାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ତାହାଙ୍କର ପ୍ରେମ ସେବା ପ୍ରଶଂସା ଆଦି ଚୋରି କରଇ । ତାହା ନିହାତି ଭୁଲନ ଓ ଅଜ୍ଞାନ କର୍ମ । ତହିଁରୁଂ ମନିଷମାନଙ୍କର ଅତିଶୟ ଦୁଃଖ ଜନ୍ମଇ । ତାହା ସବୁ ପ୍ରକାର ପାପର ମୂଳ । ପୁଣି କୌଣସି ଦେବ ପୂଜକ ଏହା ଜାଣି ଶୁଣି ସ୍ୱର୍ଗରେ ଯାଇ ନ ପାରଇ । ଈଶ୍ୱର ଏହି ଅଜ୍ଞାନପଣ ପ୍ରତି ଅତି ସହିଷ୍ଣୁତା କରି ଏତେ ବେଳେ ସର୍ବଜ୍ଞ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ଫେରାଇବାକୁ ଆଜ୍ଞା କରନ୍ତି । ପେରିତର କ୍ରିୟା ୧୭ ପର୍ବ ॥

ଏଧର୍ମରେ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରାଦି ନିଷେଧ ।

ଯୀଶୁ କହିଲେ ଏହି ପର୍ବତରେ ଅବା ଯିରୂଶାଲମରେ ଅର୍ଥାତ ସ୍ଥାନ ବିଶେଷରେ ପିତାର ଭଜନା ନ କରିବ । ଈଶ୍ୱର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ଆଉ ତାହାଙ୍କର ଭଜନା ଯେଉଂମାନେ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମ ଦେଇ ସତ୍ୟରୂପେ ତାହାଙ୍କର ଭଜନା କରିବାକୁ ହେବ ।

ଏହି ଧର୍ମରେ ଜପର ନିଷେଧ ।

ତୁମ୍ଭେମାନେ କିପାଁଇ ଆମ୍ଭକୁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି ଡାକ ପୁଣି

ଅନ୍ୟର ଅଜ୍ଞା ନ ମାନ ॥ ଆଉ ପ୍ରାର୍ଥନା କାଳରେ ଦେବପୂଜକମାନଙ୍କର ମତେ ବ୍ୟର୍ଥ ପୁନରୁକ୍ତି ନ କର ଯେହେତୁ ଅନେକ କଥା କହିବାରୁ ଅପଣା୨ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗ୍ରାହ୍ୟ ହେବ ସେମାନେ ଏହା ବୋଧ କରନ୍ତି । ମାଥିଉ ୬ ପର୍ବ ।

ଏହି ଧର୍ମରେ ବଳିଦାନ ନିଷେଧ ।

ପଶୁ କିଅବା ପାପି ମନୁଷ୍ୟର ରକ୍ତ କେତେବେଳେ ପାପ ମୋଚନ କରି ନ ପାରଇ ଏଣୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଷ୍ପାପି ଶରୀର ଦେଇ ସମସ୍ତଙ୍କର ପରିବର୍ତ୍ତେ ଥରେ ଅପଣାକୁ ବଳି ଦେଲେ । ଏବ୍ରୀର ୧୦ ପର୍ବ ॥

ଏହି ଧର୍ମରେ ସ୍ନାନାଦ କେବଳ ଲୌକିକ କ୍ରିୟା ବୁଝାଯାଏ ।

ହେ ଅନ୍ଧ ଓ କପଟୀ ତୁମ୍ଭେମାନେ ତାଟିଆ ଓ ଥାଳିର ବାହାର ପରିଷ୍କାର କରୁଅଛ ପୁଣି ଦୌରାତ୍ମରେ ଓ ଅଧର୍ମରେ ଭିତର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥାଏ । ଅଗେ ତାଟିଆ ଓ ଥାଳିର ଭିତର ପରିଷ୍କାର କର ତେଣୁ ତାହାରଇ ବାହାର ପରିଷ୍କୃତ ହେବ ॥

ତେମନ୍ତ ଶୌଚାଶୌଚର ବିଷୟରେ ଲେଖା ଅଛି । ଯୀଶୁ ଲୋକ ସମୂହକୁ ଡାକି କହିଲେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଶୁଣି ବୁଝ ମୁହଁରେ ଯାହା ପ୍ରବେଶ ହୁଅଇ ତାହି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅପବିତ୍ର ନ କରଇ ପୁଣି ମୁଖଠାରୁ ଯାହା ବାହାର ହୁଅଇ ତାହା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅପବିତ୍ର କରଇ । ଯେହେତୁ ଅନ୍ତଃକରଣରୁ କୁଚିନ୍ତା ବଧ ପରଦାର ବେଶ୍ୟାଗମନ ଚୌର୍ଯ୍ୟ ମିଥ୍ୟାସାକ୍ଷ୍ୟ ଈଶ୍ୱରନିନ୍ଦା ଏହି ସମସ୍ତ ବାହାର ହୁଅନ୍ତି ପୁଣି ଏହି ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅପବିତ୍ର କରନ୍ତି । ମାଥିଉ ୧୫ ପର୍ବ ॥

ଏହି ଧର୍ମରେ ସବୁ ଜନ୍ତୁର ପ୍ରତି ନିର୍ଦ୍ଦୟ ବ୍ୟବହାର ନିଷେଧ ।

ଧାର୍ମିକ ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣା ପଶୁର ପ୍ରାଣ ମଣଇ ପୁଣି ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କର ଯେ ସ୍ନେହ ଅଛି ନିଷ୍ଠୁର । ହିତୋପଦେଶର ୧୨ ପର୍ବ ୧୦

ପଦ । ପୁଣି ଏହି ଧର୍ମରେ ଭକ୍ଷଣୀୟ ଜନ୍ତୁ ମାରବାରେ ନିଷେଧ ନାହିଁ ଯେହେତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଛାଡ ଆଉ କୌଣସି ପଶୁର ଅମର ପ୍ରାଣ ନାହିଁ ସେମାନେ କେବଳ ମନୁଷ୍ୟର ଉପକାର ନିମନ୍ତେ ସୃଷ୍ଟ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି । ଯଥା ॥ ଈଶ୍ୱର କହନ୍ତି ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଭକ୍ଷ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଯେମନ୍ତ ଶାଗାଦି ଦେଇଅଛୁଁ ତେସନ ସକଳ ଗତିକାର ପ୍ରାଣୀ ଅର୍ଥାତ ପକ୍ଷୀ ପଶୁ ମାଛଆଦି ସମର୍ପିତ ଅଛି । ଆଦି ପୁସ୍ତକର ୯ ପର୍ବ ୩ ପଦ ।

ଏହି ଧର୍ମରେ ମନୁଷ୍ୟର ପୁନରପି ଜନ୍ମ ମରଣ ନାହିଁ ।

ମନୁଷ୍ୟର ଥରେ ମୃତ୍ୟୁ ତହିଁ ଉତ୍ତାରୁ ବିଚାର ନିରୂପିତ । ସେହି ବିଚାର ଉତ୍ତାରେ ସ୍ୱର୍ଗରେ କି ନରକରେ ଯାଇ ଅନନ୍ତ ସୁଖ କି ଅବା ଦୁଃଖ ଭୋଗିବାକୁ ହେବ । ଏବ୍ରୀ ୧୯ ପର୍ବ ୨୭ ପଦ ମାଥିଉ ୨୫ ପର୍ବ ୪୬ ପଦ ଏଣୁ ଶ୍ରାଦ୍ଧାଦି କ୍ରିୟା ମରଣ ଉତ୍ତାରେ ନିଷ୍ଫଳ । ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଯେ କର୍ମରେ ଉଦ୍ୟମ କରୁଅଛ ତାହା ଯତ୍ନରେ କର ଯେହେତୁ ଯେଉଁ କବର ସ୍ଥାନକୁ ତୁମ୍ଭେ ଯାଉଅଛ ସେଠା ବରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କି ଉପାୟ କି ବୁଦ୍ଧି କି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଉପଦେଶର ୯ ପର୍ବ ୧୦ ପଦ ॥

ଏହି ଧର୍ମରେ ଗୁରୁ ଆଦିର ସେବା ନିଷେଧ ।

ଯୀଶୁ କହିଲେ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ସେଉପେ ଗୁରୁ କରି ସମ୍ଭାଷିତ ନ ହୁଅ ଯେହେତୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକ ଗୁରୁ ସେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୁଣି ତୁମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ଭାଇମାନେ । ଅଉ ପୃଥିବୀର ମଧ୍ୟରେ କାହାକୁହ ପିତା ବୋଲି ନ କହ ଯେହେତୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥ ପିତା । ଅଧିକ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆପଣାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ କରି ସମ୍ଭାଷିତ ନ ହୁଅ ଯେହେତୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକ ପ୍ରଭୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଯେ ଜଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସେବକ ହେବ ଯେହେତୁ ଯେ କେହି ଆପଣାକୁ ବଡ କରଇ ତାହାକୁ ସାନ କରା

ଯିବ ପୁଣି ଯେ କେହି ଆପଣାକୁ ସାନ କରଇ ତାହାକୁ ବଡ କରାଯିବ । ମାଥିଉର ୨୩ ପର୍ବ ॥ ଯୀଶୁ ଆପଣା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପାଦ ପ୍ରକ୍ଷାଳଣ କରି ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରି ପୁନର୍ବାର ଆସନରେ ବସନ୍ତେ କହିଲେ ଆମ୍ଭେ କି ନିମନ୍ତେ ଏହି କର୍ମ କଲୁଁ ତାହା ଜାଣ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭକୁ ଗୁରୁ ଓ ପ୍ରଭୁ କରି ବୋଲ ତାହି ସତ୍ୟ ବୋଲ ଯେହେତୁ ଆମ୍ଭେ ତାହି ଅଟୁଁ । ପୁଣି ପ୍ରଭୁ ଓ ଗୁରୁ ହୋଇ ଆମ୍ଭେ ଯେବେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାଦ ପ୍ରକ୍ଷାଳଣ କଲୁଁ ତେବେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକୁ ଅରକର ପାଦ ପ୍ରକ୍ଷାଳଣ କରିବା ଉଚିତ ଏଥିପାଇଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଖାଇଲୁଁ । ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ଆମ୍ଭେ ବୋଲୁ କର୍ତ୍ତାରୁ ଦାସ ବଡ ନୋହେ ପୁଣି ପେଶକରୁ ପେଶିତ ଜନ ବଡ ନୋହେ । ଏହି କଥା ବୁଝି ଯେବେ କର୍ମ କର ତେବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଧନ୍ୟ ହେବ । ଯୋହନର ୧୩ ପର୍ବ ୧୨ ପଦ ।

ସମାପ୍ତି ।

ଏଣୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବତାରର ମଙ୍ଗଳ ସମାଚ୍ଚର ଯେ ଶୁଣଇ ତାହା ଲାଗି ସବୁ ପ୍ରକାର ହାନି ସ୍ୱୀକାର କରି ଗ୍ରହଣ କରିବାର ତାହାର ଉଚିତ ॥ ଯଥା ପେଶିତର କ୍ରିୟା । ୪ ପର୍ବ ୧୨ ପଦ ॥ ଆଉ କାହିଁରେ ହେଁ ତ୍ରାଣ ନାହି ଯେହେତୁ ସ୍ୱର୍ଗର ତଳେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଯହିଁରେ ତ୍ରାଣ ହୁଅଇ ଏମନ୍ତ ଆଉ କୌଣସି ନାମ ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ । ହେ ପଢୁଆ ମିଥ୍ୟା ଭଙ୍ଗା ଆଶ୍ରୟ ସବୁ ଛାଡ ଦେଇ ସତ୍ୟ ଆଶ୍ରୟ ଧର । ପାପର ବରତନ ମୃତ୍ୟୁ ପୁଣି ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହ ଦାନ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ଅଟଇ ।

ଇତି

No. 3.

THE TRUE REFUGE.

ସତ୍ୟ ଆଶ୍ରୟ ।

ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ ଆଉ ଜଣେ ଯୁବା ଏହି ଦୁଇ ପୁରୁଷ ପଥିକ ହୋଇ ବାଟରେ ଯାଉଂ ୨ ଏହି ପ୍ରକାରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲେ । ଯଥା । ବୃଦ୍ଧ ଯୁବାକୁ ପଚାରିଲା ହେ ଭାଇ ଦୁଇ ଜଣ ସଙ୍ଗେ ୨ ଗଲେ କିଛି କଥା କହୁଂ ୨ ଭଲ ହେବ କି ନାହିଁ । ଯୁବା ଉତ୍ତର କଲା ଯେ ଆଜ୍ଞା ଅବଧାନ ଯାହା କହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୁଅଇ ତାହା କହନ୍ତୁ ।

ବୃଦ୍ଧ । ହେ ଭାଇ ଆଗେ କଥା ଗୋଟାଏ ପଚାରିବି ଆପଣାର ପରିତ୍ରାଣ ଭରସା କି ପ୍ରକାର ତାହା ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ କିଛି ।

ଯୁବା । ଅବଧାନ ନିବେଦନ କରି ଆଉ ୨ ଦଶ ଜଣଙ୍କର ଯେ ଗତି ମୋହୋର ସେହି ଗତି ହେବ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଭଲା ଭାଇ ସେମାନଙ୍କର ଗତି କି ତାହା କହ ଶୁଣି ।

ଯୁବା । ଅବଧାନ ତାହାର ବିଶେଷ ମୁହିଁ କିଛି କହି ନ ପାରଇଂ । ଆଉ ତହିଁରେ ମୋର ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା ନାହିଁ ହେତୁ କି ଆମ୍ଭେତ କିଛି ପଣ୍ଡିତ ନୋହି । ପଣ୍ଡିତମାନେ ଯେଉଁ ମାର୍ଗରେ ଚଲିବାକୁ କହନ୍ତି ସେ ମାର୍ଗରେ ଚଳି ।

ବୃଦ୍ଧ । ଭଲା ସେ ମାର୍ଗ କି ପୁଣି ତୋତେ ପରିତ୍ରାଣର ଉପଦେଶ କି ଦିଅନ୍ତି ।

ଯୁବା । ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର କହନ୍ତି ନାହିଁ ଅବ ଧାନ । ସମସ୍ତଙ୍କର ମତ ଭିନ୍ନ ୨ । ପୁଣି ଅନେକେ କହନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଆରାଧନା କଲେ ଉଦ୍ଧାର ହେବ ।

ବୃଦ୍ଧ । ନା ଭାଇ ତାହା କେମନ୍ତ କରି ହେବ । ଯେ କୃଷ୍ଣ ସେ କଂସ ରାଜାକୁ ନଷ୍ଟ କରିବାର ପାଇଁ ପୁଣି ତାଙ୍କର ରାଜ ସିଂହା ସନ ନେବା ପାଇଁ ଆସି ଥିଲା । ମନୁଷ୍ୟ ଉଦ୍ଧାରର ପାଇଁ କୌ ଣସି କର୍ମ କରି ନାହାନ୍ତି । ତେବେ କୃଷ୍ଣଠାରୁ ପରିତ୍ରାଣ କିପ୍ରେ ହେବାକୁ ପାରଇ । ଦେଖ ରାଜା ଯୁଧିଷ୍ଠିର ତାହାର ଆତ୍ମୀୟ ଓ ନିଜ ସେବକ ଅନ୍ୟ କେହି ନ ଥିଲା ତେବେହେଁ ସେ ଏକ ମିଥ୍ୟା କ ଥାର ପାପରେ ନରକ ଦର୍ଶନ କଲା । କୃଷ୍ଣ ଯେବେ ପରିତ୍ରାଣ କରିବାକୁ ପାରନ୍ତି ତେବେ ଯୁଧିଷ୍ଠିରକୁ ନରକ ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଦେଲା କିପାଁଇ ।

ଯୁବା । କୃଷ୍ଣ ଯେବେ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ନ ପାରନ୍ତି ତେବେ ଜଗନ୍ନାଥର ଦର୍ଶନ କରିବାର ନିମନ୍ତେ ଏତେ ଲୋକ କାହିଂକି ଧାଇଁ ଆସନ୍ତି ।

ବୃଦ୍ଧ । ଶୁଣ ଭାଇ ଏହି କଥାର ଆଉ ଭାବ ଅଛି । ଜଗନ୍ନାଥ ଶବ୍ଦ ଜଗତର ନାଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଜଗତର ସୃଷ୍ଟି ପାଳଣ ଶାସନକର୍ତ୍ତା । ପୁଣି ଲୋକ ସମସ୍ତେ ଯାହାକୁ ଦର୍ଶନ କରିବାର ପାଁଇ ଧାଇଁ ୨ ଆସୁ ଅଛନ୍ତି ସେତ ସେ ନୋହେ । ମାତ୍ର ଖଣ୍ଡେ କାଷ୍ଠର ପିତୁଳୀ ତାହା ଦେଖିଲେ କି କାର୍ଯ୍ୟ । ଅଧିକ ଦେଖ ଏହି ପିତୁଳୀର ସ ନ୍ମୁଖେ ରଥ ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ପୁଣି ଆନ ନାନା ସମୟରେ ଅ ଶୁଚି ଗୀତର ଗାନ ହୁଅଇ ଓ କେତେ ଲମ୍ପଟର ଅଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗାଦି କ୍ରିୟା ହୁଅଇ । ଏହି ସବୁ ଦେଖିଲେ ଓ ଶୁଣିଲେ କାହାର ମ ନର ଶୁଦ୍ଧ ନ ହୋଇ ଅଧିକ ପାପର ବୃଦ୍ଧି ହୁଅଇ ଆଉ ନରକ ଯୋଗ୍ୟ ହୁଅଇ ।

ଯୁବା । ଏହି କଥା ସତ୍ୟ ତେବେହେଁ ମହାପ୍ରସାଦ ଖାଇଲେ ଆଉ ନାନା ସ୍ନାନାଦି କଲେ କିଛି ମୋଚନ ହେବ କି ନାହିଁ ।

ବୃଦ୍ଧ । ତାହା କୋହେ ଦେଖ ମହା ପ୍ରସାଦ କିଅବା ଅଉ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଭାତ ଖାଇଲେ ଉଦର ପୋଷଣ ହେବ ପୁଣି ତହିଁରେ ଅଗୁର ଗତ କିଛି ନ ହୁଅଇ । ଆଉ ସ୍ନାନାଦି ଯେ ସେ ଲୌକିକ କର୍ମ ସିନା ତହିଁରେ କିଛି ପାରମାର୍ଥିକ ଗୁଣ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ଅଛି ଯେତେ ଜନ ବାର୨ ପାପ କରଇ ଗଙ୍ଗା ଜଳ ତାହାଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ନ କରଇବେ ତହିଁରେ ଶୂଲପାଣିର ବଚନ ଏହି ଯଥା ।

କୁର୍ଯ୍ୟାତ୍ର ପୁନଃ ପାପଂ ନଚ ଗଙ୍ଗା ପୁନାତି ତଂ ।

ଯୁବା । ଏହିତ ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସେବେ ଜଗନ୍ନାଥ ଆରାଧନା କଲେ କିଛି ଭଲ ନ ହୁଅଇ ତେବେ ପଣ୍ଡାମାନେ ସବୁଠାରେ ଯାଇ ଲୋକଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଅଣନ୍ତି କିପାଁଇ ।

ବୃଦ୍ଧ । ତାହାର କାରଣ ଶୁଣ । ଏହି ଯେ ପିତୁଳୀ ଜଗନ୍ନାଥ ଦର୍ଶନ କଲେ ନାନା ପ୍ରକାର ଦାନ ଦକ୍ଷିଣା ନୈବେଦ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି କରିବାକୁ ହେବ ଏଥିରେ ପଣ୍ଡାମାନଙ୍କର ଅନେକ ଲାଭ ଅଛି । ସତ୍ୟ ଜଗନ୍ନାଥର ଆରାଧନା କଲେ ଏହି ପ୍ରକାର ନାହିଁ । ଏଣୁ କରି ଏହି ପିତୁଳୀକୁ ଯେବେ ଲୋକ ନ ମାନନ୍ତି ଏମାନଙ୍କର ଲାଭର ହାନି ହୋଇ ଭାତ ଭିକ୍ଷା ମାରା ଯାଏ ।

ଯୁବା । ଭଲ ଅବଧାନ ପୁଣି ଏହି ମତ୍ସ୍ୟ କୂର୍ମ ଇତ୍ୟାଦି ଦଶ ଅବତାରମାନଙ୍କୁ ଭଜନା କଲେ ଅବଶ୍ୟ ମୋଚନ ପାଇବା ।

ବୃଦ୍ଧ । ହେ ଭାଇ ତୁମ୍ଭେ ଏହି କଥା କହୁଅଛ ପ୍ରମାଣ । ଭଲ ବିଗ୍ଭର କରି ଦେଖ ଏହି ସମସ୍ତ ଅବତାରରେ ଯେ୨ କର୍ମ କରି ଯାଇ ଅଛନ୍ତି ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ପାପର ପରିତ୍ରାଣ ହୁଅଇ ଏମନ୍ତ ବିଶେଷ କର୍ମ କି କରିଅଛନ୍ତି । ତେବେ ତାହାଠାରୁ ମୋଚନ କିରୂପେ ହୋଇ ପାରିବ ।

ଯୁବା । ଅବଧାନ ଯେବେ ତାହାଠାରୁ କୋହିଲା ତେବେ କୌଣସି ଦେବତାର ଉପାସନା କଲେ କି ନିସ୍ତାର ନ ପାଇବା ।

ବୃଦ୍ଧ । ହେ ଭାଇ ସେହି ସବୁ କଳ୍ପନା ମାତ୍ର । ଭଗବଦ୍ଗୀତାରେ ଲେଖା ଅଛି ଯଥା ।

ଯୋ ମାଂ ସର୍ବେଷୁ ଭୂତେଷୁ ସନ୍ତମାତ୍ମାନ ମୀଶ୍ୱରଂ ।
ହିତ୍ୱାର୍ଚ୍ଚାଂ ଭଜତେ ମୌଢ୍ୟାତ୍ ଭସ୍ମନ୍ୟେବ ଜୁହୋତି ସଃ ।

ଯେଉଁ ମୂଢ଼ଲୋକମାନେ ସର୍ବବ୍ୟାପି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ପ୍ରତିମା ପୂଜା କରନ୍ତି ସେମାନେ କେବଳ ଭସ୍ମରେ ଘୃତ ଢାଳନ୍ତି ।

ଯୁବା । ଭଲ ଏହି ଯେ ପ୍ରମାଣ ଆପଣ କହିଲେ ତାହା ଦେବତା ପ୍ରତିମାର ଉପରେ ଖଟିଲା ସତ୍ୟ ପୁଣି ଏହି କାଷ୍ଠ ପାଷାଣାଦି ପ୍ରତିମା ସବୁ ଯେଉଂମାନଙ୍କର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ସେମାନେତ ଶକ୍ତିମାନ ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନେ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ ।

ବୃଦ୍ଧ । ନା ଭାଇ ତାହା କେମନ୍ତ କରି ହେବ । ତୁମ୍ଭର ଶାସ୍ତ୍ରାନୁସାରେ ବିବେଚନା କରି ଦେଖ ଶିବ ଅତିଶୟ କାମୁକ ଦୁର୍ଗା କାଳୀ ଇତ୍ୟାଦି ବଡ କଠିଣା ହୋଇ କେବଳ ଅସୁର ବଧ କରି ସେମାନଙ୍କର ରକ୍ତ ପାନ କଲେ । ବ୍ରହ୍ମା ଆପଣାର କନ୍ୟାରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ଥିଲେ । ଇନ୍ଦ୍ର ଗୁରୁପତ୍ନୀ ହରଣ କରି ଥିଲା । କୃଷ୍ଣ ସେମନ୍ତ ଗୋପାଙ୍ଗନାମାନଙ୍କର ସହିତ କ୍ରୀଡ଼ା କରିଥିଲା । ପୁଣି ଆପଣାର ମିତ୍ର ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟା କହିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ଥିଲା । ଏହିମନ୍ତେ ସେମାନେ ସବୁ ପାପୀ ହୋଇ ଆନ ଆନ ପାପୀକୁ କିପ୍ରକାରେ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ପାରନ୍ତି । ଦେଖ ବ୍ୟାକରଣ ଟୀକାକାର ଦୁର୍ଗାଦାସ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଏହି ପ୍ରମାଣ ଅଛି ଯଥା ।

ଯଃ ସ୍ୱୟମ୍ମଳିନଃ ସ କଥଂ ପରାନ୍ ଶୋଧୟତି ।

ଅର୍ଥ ଯେ ଆପେ ଅସିଦ୍ଧ ସେ କ କେତେବେଳେ ପରକୁ ସିଦ୍ଧ କରି ବାକୁ ପାରଇ । ବସ୍ତୁର କର ଭଇ ଏହି ଯେ ସମସ୍ତ କଥା ଆମ୍ଭେ କହିଲୁଁ ଏହି କଛୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆମ୍ଭେ ନିନ୍ଦା କରି ନାହୁଁ ଏହି ସବୁ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ଅଛି ।

ଯୁବା । ହାଁ ଅବଧାନ ଏହି ସବୁ କଥା ଆମ୍ଭର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ଅଛି ପ୍ରମାଣ ଏହି ତୁମ୍ଭର କଛୁ ଅନ୍ୟାଯ୍ୟ କଥା ନାହିଁ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଭଲ ଏହି କଥା ଯେବେ ଯଥାର୍ଥ ଜାଣ ତେବେ ସେ ମାନଙ୍କର ଉପରେ ପରିତ୍ରାଣର ଭରସା କେମନ୍ତ କରି ରଖ । ଦେଖ ହିନ୍ଦୁର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେବତା ଏମନ୍ତ ହୋଇଲେ ଦେବତା ଓ ମନୁଷ୍ୟ ଏକ ମତ ପାପେଷ୍ଠ । ପୁଣି ମହା ବସ୍ତୁର ଦିନରେ ଯଥାର୍ଥିକ ପରମେଶ୍ୱର ଅଗରେ ଆପଣାମାନେ ନିଜେ ଠିଆ ହେବାକୁ ନ ପାରିବେ । ଆଉ ସ୍ୱଦୋଷର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ନ ପାରିବେ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ଜଗତରେ ଉଦ୍ଧାରର ଆଶ୍ରୟେ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯେଉଁ ମାନେ ନଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ସେ କାଳରେ ସେମାନଙ୍କର ରକ୍ଷକ ଦେବତା ମାନେ କେମନ୍ତ କରି ପାରିବେ । କଦାଚ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଉ ଦେଖ ପାପର ଦୋଷ ଏହି ଯେ ପାପ ଥାଉଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସାକ୍ଷା ତରେ ଠିଆ ନ ହୁଅନ୍ତି । ଈଶ୍ୱର ପାପକୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି ପୁଣି ଯଥାର୍ଥରୂପେ ତାହାଙ୍କର ଉପାସନା କରିବା ନିମନ୍ତେ ମନ ପବିତ୍ର ହୁଅଇ । ପୁଣି ଏତେକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଦେବତାର ଅରାଧନା କଲେ ତୁମ୍ଭର ମନ ପରିଷ୍କାର ହୋଇ ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭେ କରି ଦେଖ ଦେ ବତା ପୂଜା କରିବା କେବଳ କୌତୁକର ନିମନ୍ତେ ଓ ମନସ୍କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାର ନିମନ୍ତେ । ତହିଁରେ ତୁମ୍ଭର ଯଉକଞ୍ଚିତ ପାପର ମୋଚନ ହେବାର ବିଷୟ ନ । ମାତ୍ର ଆଉ ଅଧିକ ପାପ ହେବ ।

ଯୁବା । ପ୍ରମାଣ ଅବଧାନ ଏହି କଥା ମାନ । ଆଉ ଏଥିରେ ବୋଧ ହୁଅଇ ଯେ ଆମ୍ଭେ ଯେ ଧର୍ମର ଆଶ୍ରୟ ନେଇଅଛୁଁ ସେହି

ସବୁ ମିଥ୍ୟା । ତହିଁରେ ପରିତ୍ରାଣ ନ ହେବ । ତେଣୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ନାମେ ଗୁଣାନୁବାଦ କରି ମୁକ୍ତି ଚେଷ୍ଟା କରିବ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଭଲ ଭାଇ ତୁମ୍ଭର ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅଛି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ନାମରେ ନିସ୍ତାର ହୁଅଇ । ପୁଣି ଖାଲି ମୁଖରେ ଏହା କଲେ କିଛି ଫଳ ନ ହୁଅଇ । ଦେଖ ଭାଇ ତୁମ୍ଭର ନାମ କି ଏହା ଆମ୍ଭେ ପଚାରୁ ।

ଯୁବା । ମୋହର ନାମ ଗୁରୁଦାସ ।

ବୃଦ୍ଧ । ତୁମ୍ଭର ସନ୍ତାନ ଅଛି କି ନାହିଂ ।

ଯୁବା । ହାଁ ଅଛି ଅବଧାନ ଏହା ପଚାରିଲେ କାହିଁକି ।

ବୃଦ୍ଧ । ଭଲ ଦେଖ ତୁମ୍ଭର କୌଁଠାରୁ ଘରକୁ ଆସିବାର ସମୟେ ତୁମ୍ଭର ସନ୍ତାନ ଯେବେ ବାହାରକୁ ଦୌଡ଼ ତୁମ୍ଭର ନିକଟେ ଆସି କେତେ ଥର ଡାକଇ ହେ ଗୁରୁଦାସ ପିତା ଗୁରୁଦାସ ପିତା ଗୁରୁଦାସ ପିତା ଗୁରୁଦାସ ପିତା । ତେବେ ତୁମ୍ଭର ସେହି ସନ୍ତାନକୁ କେମନ୍ତ କରି ବୋଧ ହୁଅଇ ।

ଯୁବା । ତାହାକୁ କେବଳ ବାୟୁା ଜାଣିବା ।

ବୃଦ୍ଧ । ସେରୂପେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଯେ ବାର ବାର ଡାକଇ ତାହାକୁ ସେ ସେହି ପ୍ରକାର ଜ୍ଞାନ କରନ୍ତି ।

ଯୁବା । ସତ୍ୟ ଅବଧାନ ପୂର୍ବରେ ମୋର ଏମନ୍ତ ବିଚାର ନ ଥିଲା । ଭଲା ଈଶ୍ୱରଙ୍କଂର ନାମରେ ଯେବେ ମୁକ୍ତି ନ ହୁଅଇ ତେବେ ପୁଣ୍ୟ କଲେ ପାପରୁ ଉଦ୍ଧାର ହେବାକୁ ପାରିବା ।

ବୃଦ୍ଧ । ନା ୨ ଭାଇ ସେ ଭରସା କଲେ ବ୍ୟର୍ଥ ।

ଯୁବା । ବ୍ୟର୍ଥ କିପାଁଇ ଅବଧାନ । ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ କହନ୍ତି ଯେ ପୁଣ୍ୟରେ ପାପ ଖଣ୍ଡା ଯାଏ ।

ବୃଦ୍ଧ । ବ୍ୟର୍ଥ କିପାଁଇ ତାହାର କାରଣ ଶୁଣ । ଶାସ୍ତ୍ରଅନୁସାରେ ନୃଗ ରାଜା ସହସ୍ର ୨ ପୁଣ୍ୟ କଲେହେଂ ଭଗବତି ତାହାର ଛାୟବୃଷ୍ୟ କରି ତାହାକୁ ପାପ ଭୋଗ କରାଇଲେ । ଅଉ ମହା

ଭାରତେ ଲେଖା ଯଥା । ପୁଣ୍ୟଂ କ୍ଷରତ କୀର୍ତ୍ତ ନାତ୍ । ଅର୍ଥାତ୍ । ପୁଣ୍ୟ କର୍ମ କର କହିଲେ ପୁଣ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୁଅଇ । ଏନିମନ୍ତେ ଯେଉଁ ଜନ ପୁଣ୍ୟ କର୍ମ କର ନ କହଇ ସେହି ଜନ କାହିଁ ।

ଯୁବା । ହେ ଅବଧାନ ଅମ୍ଭେ ଯେ କଥା କହି ସେହି କଥା ଖଣ୍ଡି ଦଅନ୍ତୁ । ଭଲ ଏହିଥର କଥା ଗୋଟାଏ କହିବା ଶୁଣ ପ୍ରାୟୃଶ୍ଚିତ୍ତ ହୋମ ଯଜ୍ଞ ଇତ୍ୟାଦି କ୍ରିୟା କର ପାପ କ୍ଷୟ କରିବା ତହିଁରେ ବାଧା କ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଭଲା ପୃଥିବୀରେ ଯେତେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ପାପିଷ୍ଠ କି ନାହିଂ ।

ଯୁବା । ହାଁ ପାପିଷ୍ଠ ପ୍ରମାଣ ଯେହେତୁ ସମସ୍ତର ମଧ୍ୟରେ କାମ କ୍ରୋଧ ଲୋଭ ଇତ୍ୟାଦି ଅଛନ୍ତି ।

ବୃଦ୍ଧ । ତେବେ ଅଶୁଦ୍ଧ ମନରେ ଯେ୬ କର୍ମ କରଇ ସେ ସବୁ ବିଫଳ । ଏହାର ପ୍ରମାଣ ଭାଗବତରେ ଲେଖା ଅଛି ଯଥା ।

ଯଦ ହୃଦୟ ମଶୁଦ୍ଧଂ ତସ୍ୟ ସର୍ବଂ ବିରୁଦ୍ଧଂ ।

ଯାହାର ଅନ୍ତଃକରଣ ଅଶୁଦ୍ଧ ହୁଅଇ ତାହାର ସବୁ କର୍ମଇ ବିପରୀତ ହୁଅଇ । ଆଉ ଦେଖ କ୍ରିୟା କରିବାର ପୂର୍ବେ ମନ ଯେମନ୍ତ ଅଶୁଦ୍ଧ ଥାଏ କ୍ରିୟା କଲେ ସେରୂପେ ଅଶୁଦ୍ଧ ଥାଏ କିଛି ବିଶେଷ ନୋହିବ । ଏଣୁକରି କ୍ରିୟାର ଉପରେ ଭାର ଦେଇ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ବସି ଥିବ ମିଥ୍ୟା । ଯେବେ ତୁମ୍ଭର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବିଶ୍ୱାସ ଥାଏ ତେବେ ଏହି ବଚନ ବୁଝ ଯେ ମନୁଷ୍ୟର କୃତ ପ୍ରାୟୃଶ୍ଚିତ୍ତ ଇତ୍ୟାଦି କର୍ମରେ ପାପ ନାଶ ହେବାକୁ ନ ପାରଇ ଏଥିରେ ଆଉ କଥା ଗୋଟାଏ ଶୁଣ । ସାତ୍ତ୍ୱିକ କର୍ମରେ ସାତ୍ତ୍ୱିକ ମନ ଗୃହି ଓ ଶୁଦ୍ଧ ଧନ ଗୃହି ଆଉ ସବୁ ଶୁଦ୍ଧ ସାମଗ୍ରୀ ଦେବାକୁ ହୁଅଇ । ତାହା କାହାର ଅଛି । କେ ଦେବାକୁ ପାରଇ ।

ଯୁବା । ଅବଧାନର କଥା ଶୁଣି ଅମୃର ଯେ୨ ଭରସା ତାହା ପ୍ରାୟ ଉଡ଼ ଗଲା । ଏବେ କି କରିବା ତାହା ଭାବୁଛୁଁ । ହେ ଅବଧାନ ଗୁରୁ ଯାହା କହନ୍ତି ତାହା ମାନଲେ କୃତାର୍ଥ ହେବାକୁ ପାରିବା କି ନାହିଁ ।

ବୃଦ୍ଧ । ହେ ଭାଇ ଏହତ ବଡ ଭୁଲନା କଥା । ଦେଖ ସମସ୍ତେ ପାପୀ ହୋଇଲେ ଗୁରୁ କି ପାପିଠାରୁ ବାକି ଥିବ । ଆଉ ଦେଖ ପାପରେ ମନ ଅନ୍ଧକାରମୟ ହୁଅଇ । ତେବେ ଜଣେ ଅନ୍ଧ ଆନ ଜଣେ ଅନ୍ଧକୁ କି ବାଟ ଦେଖାଇବାକୁ ପାରଇ । ଆବର ତନ୍ତ୍ରସାରରେ ଲେଖା ଅଛି ।

ଗୁରବୋ ବହବଃ ସନ୍ତି ଶିଷ୍ୟ ବିତ୍ତାପହାରକାଃ ।
ଦୁର୍ଲଭଃ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ର୍ଦ୍ଦେବି ଶିଷ୍ୟ ଚିନ୍ତାପହାରକଃ ।

ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଧନ ହରଣ କରଇ ଏମତ ଗୁରୁ ଅନେକ ଅଛି । ପୁଣି ଶିଷ୍ୟକୁ ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତି ଏମନ୍ତ ଗୁରୁ ପାଇବା ଭାର ।

ଯୁବା । ଅବଧାନ ଏହି ସମସ୍ତ ଯେବେ ବିଫଳ ହୋଇଲେ ତେବେ ବନରେ ଯାଇଁ ତପସ୍ୟା କରିବା ଉଚିତ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଭଲା ତପସ୍ୟା କରି କି ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କର ଦେଖ ଈଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟକୁ ଇହକାଳ ଓ ପରକାଳ ଦୁଇ ଦେଇ ଅଛନ୍ତି । ଏଣୁକରି ଇହକାଳର କର୍ମ ଯେବେ ନ କରି ବନରେ ଯାଇ ତେବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅବଜ୍ଞା କରିବା । ଯେମନ୍ତ ମୁନିବ ଚାକରକୁ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବାର ପାଇଁ କେତେ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇ କହନ୍ତି ଯେ ତୁମ୍ଭେ ସୁଖ ଭୋଗ କର ତହିଁରେ ସେ ଯେବେ ତାହା ନ କରି ସବୁ ଧନ ଜଳରେ ପକାଇ ଦିଅଇ ତହିଁରେ ମୁନିବ ତାହାକୁ ତୁଷ୍ଟ ହୁଅଇ କି ରୁଷ୍ଟ ହୁଅଇ । ଆଉ ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀସ୍ଥ ଲୋକ ପାପୀ ତେଣୁ ଜଣେ ନ ଯାଇ ସମସ୍ତ ଲୋକ ବନରେ ଯିବାକୁ କି

ଦ୍ଧିବ୍ୟ ଏଥିରେ ଯେବେ ସମସ୍ତେ ବନକୁ ଯାନ୍ତି ତେବେ ବନ ଯାଇ ଶ ହର ହୁଅଇ । ଆଉ ଦେଖ ଲୋକ ସମସ୍ତ ଯଥା ଶକ୍ତି ପରସ୍ପର ଉ ପକାର କରିବେ ଏହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆଜ୍ଞା । ପୁଣି ବନେ ଯାଇ ତାହା ନ କରିବାରେ ଈଶ୍ୱରାଜ୍ଞା ହେଳା କରିବ ଏନିମନ୍ତେ ତ ହିଁରେ ପାପ ନାଶ ନୋହି ପାପ ବଢ଼ିବାକୁ ପାରଇ ।

ଯୁବା । ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବିରୋଧ ଲେଖଇ ପ୍ରମାଣ ଯେହେତୁ କେହି ବିଧି ଦିଅନ୍ତି ଆନ କେହି ନିଷେଧ କରନ୍ତି । ତେବେ କି ଏ ହାର କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର କି କୌଣସି ମତେ ସତ୍ୟ ନ ହେବ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଦେଖ ଭାଇ କୌଣସେ ଜନ ଯେବେ କାଶୀକୁ ଯିବା ବୋଲି ମନେ କରି କାହାକୁ ପଚାରଇ ଅମ୍ଭେ କେଉଁ ବାଟରେ କାଶୀକୁ ଯିବା । ତହିଁରେ ଜଣେ କହଇ ଦକ୍ଷିଣ ମୁଖେ ଯାଅ ସେହି କଥାରେ କେତେ ଦୂର ଦକ୍ଷିଣ ମୁଖେ ଯାଇ ଆର ଜଣଙ୍କୁ ପଚାରଇ ହେ ଭାଇ ଅମ୍ଭେ କାଶୀ ଯିବା କେଉଁ ଆଡେ । ସେ କହଇ ପୂର୍ବ ମୁଖେ ଗଲେ ବେଗେ ଯିବ । ତାହାର କଥାରେ କିଛି କାଳ ପୂର୍ବ ମୁଖରେ ଯାଇ ଆନ କୌଣସି ଜଣକୁ ପଚାରଇ ହେ ଭାଇ ଅନେକେ ଅନେକ ବାଟ କହନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ଠିକ କରି କହ ଅମ୍ଭେ କାଶୀ ଯିବା କେଉଁ ବା ଟରେ । ସେ ବୋଲଇ ଉତ୍ତର ମୁଖରେ ଯାଅ ତହିଁରେ ଉତ୍ତର ମୁଖେ ଯାଇ ଫେର କାହାକୁ ପଚାରଇ ଯେ କି ଭାଇ ଅମ୍ଭେ କାଶୀ ଯିବା କେଉଁ ରସ୍ତାରେ । ସେ କହଇ ତୁମ୍ଭେ ପଶ୍ଚିମ ମୁଖରେ ଗଲେ କାଶୀରେ ପହୁଁଚିବ । ସେ କଥାରେ ପଶ୍ଚିମ ଆଡେ ଗଲେ ସେ କାଶୀରେ ପହୁଞ୍ଚିବାକୁ ପାରଇ ନୋହିଲେ ତାହାର ସବୁ କର୍ମ ନି ଷ୍ଫଳ । ଏହି କଥା ତୁମ୍ଭେ ମନ ମଧ୍ୟରେ ତୋଳି ପକାଅ ।

ଯୁବା । ଅବଧାନ ମୁଁହିଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମୂର୍ଖ କି କହିବାକୁ ପାରଇଂ ତେବେ ମନେ ବିଚାର କରି ଦେଖି ଯେ ଏହି ସବୁ ସତ୍ୟ ହେବାକୁ ନ ପାରଇ ଯେହେତୁ କଥାର ଠିକ ନାହିଁ ସମସ୍ତେ ବିରୁଦ୍ଧ ।

ବୃଦ୍ଧ । ତୁମ୍ଭେ ଭଲ ବୁଝିଅଛ । ସେମନ୍ତ ତୁମ୍ଭର ଶାସ୍ତ୍ରର କଥା ଜାଣିବ । ଦେଖ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶାସ୍ତ୍ର ଆପଣାକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରି କହନ୍ତି । ଆଉ ଯଦ୍ୟପି ଶାସ୍ତ୍ର ସବୁ ସତ୍ୟ ହୁଅଇ ତଥାପି ତହିଁରେ କୌଣସି ମତେ ଉଦ୍ଧାରର ବାଟ ନାହିଁ ।

ଯୁବା । ତହିଁରେ ଉଦ୍ଧାର ନ ହୁଅଇ କପାଇଁ ଅବଧାନ ପାପ ନାଶ ହେଲେ କି ଉଦ୍ଧାର ନ ହୁଅଇ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଶୁଣ ଭାଇ ପାପ ନାଶ ହେଲେ ଯଦ୍ୟପି ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱର୍ଗ ଭୋଗ ହୁଅଇ ତଥାପି ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ଭୋଗର ଉତ୍ତାରେ ଆନ ଥର ଜଗତରେ ଆସିବାକୁ ହୁଅଇ ତେବେ କିରୂପେ ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଲା । ଯେମନ୍ତ କୌଣସି ଜନ ଅତି ବଡ ନଈରେ ପଡି ନାନା ପରିଶ୍ରମେ ଥରେ ପ୍ରାୟ କୂଳର କଟରେ ଆସି ବିଶ୍ରାମ କରି କହଇ ଯେ ଆମ୍ଭେ ପାର ହେଲୁଂ ସେହି ସମୟରେ ବଡୀ ତେଉ ଆସି ପୁନରପି ତାହାକୁ ମଧ୍ୟରେ ନେଇ ଗଲା । ତହିଁରେ ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଫେର କୂଳର କଟରେ କେତେ କଷ୍ଟରେ ଅଇଲେ ଆନ ଥର ବଡ ଢେଉର ତାହାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟରେ ନେଇ ଯାଏ । ଏହିରୂପେ ଥରକୁଥର ହେବାରୁଂ ସେ କେବେ କୂଳ ପାଇବାକୁ ନ ପାରିବ । ପୁଣି ସେରୂପେ ସ୍ୱର୍ଗ ତାହା କେବଳ ପାଲିଙ୍କିରର ମତେ ଦିନେ ହୁଅଇ ଆଉ ଦିନେ ଯାଏ । ତେବେ କିରୂପେ ତାହାକୁ ଉଦ୍ଧାର ଜାଣିବା ।

ଯୁବା । ଅବଧାନ ଏହି କଥା ଶୁଣି ଅମ୍ଭେ ବଡ ଭରସା ହୀନ ହୋଇଲୁଁ । ମନେ ଥିଲା ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଭୋଗ କରିବା ତାହା ତୁମ୍ଭେ ଗୋଟିଏ କଥାରେ ଖଣ୍ଡନ ଦେଇଅଛ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଆଉ କଥା ଗୋଟିଏ ଶୁଣ । ନିର୍ବାଣ ମୁକ୍ତିର ଆଶା କରି ଯେତେମାନେ କର୍ମ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସେହି ନିର୍ବାଣ ମୁକ୍ତି ହୋଇଲେ କେବଳ ଏକ ପ୍ରକାରେ ସର୍ବନାଶ ହୁଅନ୍ତି । ଯେମନ୍ତ ଚିନି ନ ଖାଇ ଚିନି ହେବାର ଅବା ଜଳେ ମିଶି ଯିବାର ମାତ୍ର ।

ଯୁବା । ହେ ଅବଧାନ ତୁମ୍ଭର କଥାରେ ଅମ୍ଭେ ଏହ ବୁଝି ଯେ ପାପ ଭୋଗ ନୋହିଲେ ଆଉ ଖଲାସ ହୁଅଇ ନାହିଁ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଏହି କଥା ପ୍ରମାଣ । ଦେଖ ଏକ ସ୍ଥାନେ କହନ୍ତି ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ କଲେ ପାପ ଯାଏ । ଆନ ସ୍ଥାନେ କହନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥର ଦର୍ଶନ ସ୍ପର୍ଶନେ ପାପ ନଷ୍ଟ ହୁଅଇ । ପୁଣି ଅନ୍ୟ ନାନା ସ୍ଥାନରେ କହନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମ ନାମ ଘେନଲେ ଗତି ହେବ । ଆଉ କହନ୍ତି ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କଲେ ମୋଚନ ପାଏ । ପୁଣି ଆନ କହନ୍ତି ପ୍ରତିମା ପୂଜା କଲେ ଅବା ଦେବତାର ସେବା କଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ଭୋଗ ହୁଅଇ । ପୁଣି ଏ ହିତ ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଯେ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଲେଖା ଅଛି ଯେ ପାପଭୋଗ ନ କଲେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ନିସ୍ତାର ନ ହୁଅଇ ଏହା ସ୍ମୃତି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପ୍ରମାଣ ଅଛି । ଯଥା ।

> ଅବଶ୍ୟମେବ ଭୋକ୍ତବ୍ୟଂ କୃତଂ କର୍ମ ଶୁଭାଶୁଭଂ ।
> ନାଭୁକ୍ତଂ କ୍ଷୀୟତେ କର୍ମ କଳ୍ପକୋଟି ଶତୈରପି ।

ଅର୍ଥ ଲୋକମାନେ ଯେ ସମସ୍ତ ପାପ ପୁଣ୍ୟ କରନ୍ତି ତାହା ଅବଶ୍ୟ ଭୋଗ କରିବେ । କାରଣ ତାହା ଭୋଗ ନ କଲେ ଅନେକ କୋଟି କଳ୍ପରେ ତାହାର କ୍ଷୟ ହେବାକୁ ନ ପାରଇ । ଯେମନ୍ତ ସହଜ କଥାରେ କହନ୍ତି ଯେ ଅପରାଧୀ ଦୋଷି ଜନର ସମୁଚିତ ଦଣ୍ଡ ନୋହିଲେ ଖଲାସ ନ ହୁଅଇ । ତହିଁରେ ରାଜା ଯେବେ ଅନ୍ୟାୟ କରି ଖଲାସ ଦିଅନ୍ତି ତେବେ ତାହାର ରାଜଧର୍ମ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଅଇ । ଯେ ହେତୁ ଦୁଷ୍ଟର ଦମନ ଓ ଶିଷ୍ଟର ପାଳଣ କରିବାର ରାଜଧର୍ମ ପୁଣି ଜଣେ ଦୁଷ୍ଟ ଖଲାସ ପାଇଲେ ଆନ ଦୁଷ୍ଟମାନେ ନିର୍ଭୟ ହୋଇ ଦୁଷ୍ଟାମୀ କରନ୍ତି । ଆଉ ଧନୀ ଲୋକମାନେ ସର୍ବଦା ଶଙ୍କିତ ହୁଅନ୍ତି ।

ଯୁବା । ଅବଧାନ ମୁହିଂ କଥା ଗୋଟିଏ ପଚାରିବାକୁ ଚାହିଁ ।

ବୃଦ୍ଧ । କି କଥା କୁହ ଶୁଣି ।

ଯୁବା । ମୋର ମନରେ ଏହି କଥାର ଭାବ ଉଦୟ ହେଉଅଛି ଯେ ଏସମସ୍ତ ମତ ବିପରୀତ ଏଣୁ ଅନୁମାନ କରି ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରର ପ୍ରରସ୍ପର ବିବାଦ ହୁଅଇ ସେ ମନୁଷ୍ୟର ଲେଖା ମାତ୍ର । ସେ ଯେବେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଦତ୍ତ ହୁଅନ୍ତା ତେବେ ତହିଁ ମଧ୍ୟରେ ଏମନ୍ତ ବିବାଦ ନ ଥାନ୍ତା ହେତୁ କି ସର୍ବଜ୍ଞଙ୍କର ଭ୍ରାନ୍ତ ନାହିଁ । ଅମ୍ଭେ ଏହି ବୁଝି ଆପଣ କି କହନ୍ତି ।

ବୃଦ୍ଧ । ତୁମ୍ଭର ମନରେ ଯେ ଉଦୟ ହେଉଅଛି ସେତ ପ୍ରମାଣ । ଅତ୍ୱ ଏଥିରେ ଦେଖା ଗଲା ଯେ ଆଜ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେ ତ୍ରାଣର ସତ୍ୟ ବାଟ ପାଇ ନାହିଁ ।

ଯୁବା । ହାହା ଅବଧାନ କୌଣସି କେହି ଉଦ୍ଧାର ପାନ୍ତି ନାହିଁ ଏତ ବଡ ଦୁର୍ଗତର କଥା । ଲୋକେ ସମସ୍ତ ଏହି କାଳ ଦୁଃଖୀ ଓ ପରକାଳରେ ଦୁଃଖୀ ହେବେ । ଈଶ୍ୱର କି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ କେବଳ ଦୁଃଖ ଭୋଗର ନିମନ୍ତେ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି । ପରିତ୍ରାଣର କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର କି ଦେଖାଇ ନାହାନ୍ତି ।

ବୃଦ୍ଧ । ହେ ଭାଇ ଏହି ତୁମ୍ଭର ଯେ କଥା ସେତ ଯଥାର୍ଥ ନୋହେ ଏ ଦେଶ ଛାଡ ଜଗତରେ ଅନ କେତେ ଦେଶ ଅଛି । ଅମ୍ଭର ଦେଶରେ ଯେବେ ତ୍ରାଣ ଶାସ୍ତ୍ର ନାହିଁ ହେବାକୁ ପାରି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦେଶରେ ଖୋଜିଲେ ପାଇବ । ଯେଉଁରୂପେ ଘଡି ଛାପା ଦୂରବିନ ଇତ୍ୟାଦି ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ବିଦ୍ୟା ପୂର୍ବରେ ଏହି ଦେଶରେ ନ ଥିଲା ଏବେ ଇଉରୋପୀୟ ଲୋକଙ୍କର ଆସିବାର ଏ ଦେଶୀୟ ଅନେକ ଲୋକେ ସେ ସବୁ ବିଦ୍ୟା ଶିଖି ଅଛନ୍ତି । ସେହିରୂପେ ଶାସ୍ତ୍ର ବିଷୟ ଅନୁସନ୍ଧାନ କଲେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସୁସିଦ୍ଧ ହେବାକୁ ପାରଇ ।

ଯୁବା । ହେ ଅବଧାନ ଆମ୍ଭେ ଅଜ୍ଞାନ ଅକୃତ ଅଭାଜନ କେ କୁଠାରେ ଯାଇ ତଲ୍ଲାସ କରିବା ଅବା କେ ଅମ୍ଭଙ୍କୁ ଦୟା

କରି ଦେବ । ଆହ୍ଳାଦ ପାଇଲେ ତାହା ସତ୍ୟ କି ନାହିଁ କିରୂପେ ଜାଣିବା । ତେବେହେଁ ଉଦ୍ଧାରର ବାଟ ଜାଣିବାକୁ ଆମ୍ଭର ବଡ ମନ ଅଛି । ହେତୁ କି ଆମ୍ଭେ ଯେଉଁ ପାପ କରିଅଛୁଁ ତାହା ଏବେ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଉଦୟ ହେଲେ ବଡ ଭୟ ପାଇ ।

ବୃଦ୍ଧ । ପାପର ଶାସ୍ତି ହେବ ବୋଲି ଭୟ କରିବା ଭଲ ଯେ ହେତୁ ଭୟ ନୋହିଲେ ପାପରୁ ନିସ୍ତାର ପାଇବାର ଚେଷ୍ଟା ନ ହେବ । ଯେ ଜନ ରୋଗରେ ତୁଚ୍ଛ ବୋଧ ହେଲେ ଔଷଧ ଖାଇବାର ଚେଷ୍ଟା ନ ଥିବ । ପୂର୍ବରେ ପାପ ବିଷୟରେ ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ପରି ଭାବନା କରିଥିଲୁଁ ପୁଣି ଅନେକ ଲୋଡିଲେ କାଳକ୍ରମେ ସେ ପ୍ରକୃତ ଶାସ୍ତ୍ର ପାଇଲୁଁ ।

ଯୁବା । ସେ ଶାସ୍ତ୍ରର ନାମ କି ତହିଁରେ ମୁକ୍ତିର କି ବାଟ ଅଛି ଆଉ ସେ ଯେ ଈଶ୍ବରଙ୍କର ଦତ୍ତଶାସ୍ତ୍ର ତାହା କିରୂପେ ଜାଣିବା ।

ବୃଦ୍ଧ । ଶୁଣ ଭାଇ ପ୍ରକୃତ ଶାସ୍ତ୍ରର ଏହୀ ଲକ୍ଷଣ ଅର୍ଥ ଯାହାର ସମସ୍ତ ବାକ୍ୟର ମିଳଣ । ପୁଣି ଯହିଁରେ ଈଶ୍ବରଙ୍କର ସତ୍ୟ ଗୁଣ ଓ ମହିମା ପ୍ରକାଶ ପାନ୍ତି । ପୁଣି ଯେ ଈଶ୍ବରଙ୍କର ପ୍ରତି ମନୁଷ୍ୟର ମନକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରାନ୍ତି । ପୁଣି ପରିତ୍ରାଣାର୍ଥେ ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ଜଣାନ୍ତି ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟ ଯହିଁରେ ଥାଏ ସେ ଈଶ୍ବରଙ୍କର ଦତ୍ତ ଓ ପ୍ରକୃତ ଶାସ୍ତ୍ର ଜାଣିବ । ଏହି ପ୍ରକାର ଲକ୍ଷଣାକ୍ରାନ୍ତ କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ଧର୍ମପୁସ୍ତକ । ତହିଁରେ ମୁକ୍ତିର ଯେ ବାଟ ଅଛି ତାହା ଶୁଣ କହିବା ।

ଯୁବା । ଅବଧାନ ଆପଣ ଯେବେ କହିବେ ଅବଶ୍ୟ ଶୁଣିବା ।

ବୃଦ୍ଧ । ଦେଖ ଅସଲରେ ଈଶ୍ବରଙ୍କର ଆଜ୍ଞାରେ ପୃଥିବୀ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ତାରା ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମାଦି ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଲେ । ଅନନ୍ତରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆଦମ ନାମେ ଆଦି ପିତାକୁ ଓ ହବା ନାମେ ଆଦି ମାତାକୁ ସୃଜନ କରି ଈଶ୍ବର ସେମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ନିୟମ ନିରୂପଣ

କରି ଦେଲେ । ଯାବତ୍ ସେମାନେ ସେହି ଆଜ୍ଞା ପାଳଣ କଲେ ତାବତ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ସେମାନେ ନିଷ୍ପାପ ଓ ଅରୋଗୀ ଥିଲେ । ପୁଣି ସେହି ଆଜ୍ଞା ନ ମାନିବାରୁଂ ସେମାନଙ୍କର ମନ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ କାମକ୍ରୋଧ ଲୋଭ ଅହଙ୍କାର ଇତ୍ୟାଦିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲେ । ସେ ସକାଶରୁ ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ ସେ ସ୍ୱଭାବ ପାଇ ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତ ପାପିଷ୍ଠ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି । ଯେମନ୍ତ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖା ଯେ ଅମ୍ଭେମାନେ ଅଧର୍ମରେ ନିର୍ମିତ ଓ ପାପରେ ମାତା ଅମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଗର୍ଭରେ ଧାରଣ କଲା । ଏହି ହେତୁ ଅମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ପାପ ସ୍ୱଭାବରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଅଛୁଁ ତେବେ କେମନ୍ତ କରି ପୁଣ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ କରିବାକୁ ପାରି । ଆଉ ଯେଉଂ କର୍ମରେ ଈଶ୍ୱର ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ଏମନ୍ତ କର୍ମ କରିପେ କରିବାକୁ ପାରି । ସ୍ୱଭାବ ମନ୍ଦ ହେଲେ ମନ୍ଦଠାରୁ ଯେ ଭଲ କର୍ମ ହୁଅଇ ଏମନ୍ତ କେଉଁଠାରେ ଦେଖିଛନ୍ତି । ଯେହେତୁ ଯେଉଁ ଗଛ ମନ୍ଦ ତାହାର ଫଳ କେବେହେଁ ଭଲ ହେବାକୁ ନ ପାରଇ ।

ଯୁବା । ସତ୍ୟ ଅବଧାନ ଆପଣ ଯେ କହୁଛନ୍ତି ସେ ପ୍ରମାଣ ଆଉ କିଛି କହିବାକୁ ଆଜ୍ଞା ହେଉ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଏହି ପ୍ରମାଣ ଗୋଟିଏ ଅଛି ବିବେଚନା କରି ଦେଖ । ଅମ୍ଭେମାନେ ପାପିଷ୍ଠ ହୋଇ କାୟ ମନ ବାକ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ଭଙ୍ଗି ପକାଇ ଅଛୁଁ । ଈଶ୍ୱର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯେ ଆଜ୍ଞା କରି ଥିଲେ ତାହାର ସାର ଏହି । ସବ ଅନ୍ତଃକରଣରେ ସବ ପ୍ରକାରେ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରିବ ପୁଣି ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଆପଣା ତୁଲ୍ୟ ଭାବିବ । ଏହି ଆଜ୍ଞାରେ ବିଚାର କଲେ ତୁମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚୟ ବୋଧ ପାଇବ ଯେ ସେ ଯେଉଁ ସମସ୍ତ ଆଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି ସେ ସତ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ।

ଯୁବା । ହଁ ଅବଧାନ ସେ ସମସ୍ତ ଆଜ୍ଞା ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରମାଣ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଆଉ ଦେଖ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ କେମନ୍ତ କରି ପ୍ରେମ କ

ରିବାକୁ ହେବ ତାହା କହିବା । ଦେଖ ସହୋଦର ଭାଇକୁ ଯେମନ୍ତ ସ୍ନେହ କରିବାକୁ ହୁଅଇ ଓ ତାହାର ମଙ୍ଗଳ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ତେମନ୍ତ ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବାରୁଂ ପରକୁ ପ୍ରେମ କରିବାକୁ ଓ ମଙ୍ଗଳ କରିବାକୁ ଉଚିତ କର୍ମ ।

ଯୁବା । ହେ ଅବଧାନ ଏହି ସମସ୍ତ ଠିକ ବଚନ ଅବଶ ଏହାକୁ ମାନିବାକୁ ହେବ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଭଲ ଦେଖ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନ କରିଅଛୁଁ । ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱରର ଆଜ୍ଞା ଦୁଇ ଭାଗ ଅଛନ୍ତି ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଥମ ଭାଗ ଈଶ୍ୱର ବିଷୟରେ । ତହିଁରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପାପିଷ୍ଠ । ଈଶ୍ୱର ବିଷୟରେ ଯେବେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଭୁଲି ଥାଉଂ ତେବେ କିଷ୍ଟପ୍ର ତାହାଙ୍କୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରେମ ନ କରି । ଏଣୁ ତୁମ୍ଭେ ଆପେ ବୁଝି ଦେଖ ଯେ ଦିନ ରାତ୍ରି ଈଶ୍ୱର ବିଷୟରେ ତୁମ୍ଭେ କିଛି ଭାବନା କର କି ନାହିଁ ପୁଣି ଧନ ସଞ୍ଚୟ ଓ ଅନ୍ନ ବସ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଐହିକ ବିଷୟ କ୍ଷଣେ ମାତ୍ର ପାସୋରି ନାହି ପୁଣି ବିଷୟ ଚିନ୍ତାରେ ସର୍ବଦା ଚିତ୍ତ ନିବିଷ୍ଟ । ଏହି ହେତୁରୁଂ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଏହି ସବୁ ବସ୍ତୁରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅଧିକ ପ୍ରେମ ନ କରି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ତାହାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ପାଳଣ ନ କରି । ଯେହେତୁ ତାହାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ଏହି ଯେ କାୟ ମନ ବାକ୍ୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କର ।

ଯୁବା । ହାଁ ଅବଧାନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆଜ୍ଞାର ଯେ ପ୍ରଥମ ଭାଗ ତାହା ଆମ୍ଭେ ଲଙ୍ଘନ କରିଅଛୁଁ ପ୍ରମାଣ ପୁଣି ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗରେ ଯେ ଲେଖା ଅଛି ଅର୍ଥାତ ଆପଣାର ତୁଲ୍ୟ ଆନକୁ ପ୍ରେମ କର ଏଥିରେ ଆପଣାକୁ ନିଷ୍ପାପ ଜ୍ଞାନ କରି ମାନିବା ।

ବୃଦ୍ଧ । ଭଲ ତୁମ୍ଭେ ଆପଣାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ କରି କହି ପୁଣି ପ

ଶିକ୍ଷା କଲେ ଜଣା ଯିବ ଯେହେତୁ ଆମ୍ଭର ବୋଧ ହୁଅଇ ଯେ ତୁମ୍ଭେ କ୍ରିୟା ବାକ୍ୟ ମନ ସମସ୍ତରେ ଏ ଆଜ୍ଞାର ଲଙ୍ଘନକାରୀ । ଦେଖ ଭାଇ ପରର କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଉପରେ ଅବଶ୍ୟ ତୁମ୍ଭର ଲୋଭ ହୋଇ ଥିବ । ପୁଣି ଫାଙ୍କି ଦେଇ ନେବାର ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରବଞ୍ଚନା କରି ଥିବ ଅବା ମିଥ୍ୟା କଥା କହି ଥିବ । ଆଉ ଯେବେ ରାଜାର ଭୟ ଅବା ଅମର୍ଯ୍ୟାଦାର ଭୟ ନ ଥାନ୍ତା ହେବାକୁ ପାରନ୍ତା ଯେ ତାହାକୁ ଉପଦ୍ରବ କରି ନଥାନ୍ତ । ଅନ୍ତର କହୁଁ ଶୁଣ ତୁମ୍ଭର ଅନ୍ତରଙ୍ଗର ସଙ୍ଗରେ ଦେଖା ହେଲେ ମନରେ ପୁଲକିତ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଅବଶ୍ୟ ତାହାକୁ ଏମନ୍ତ ଶିଷ୍ଟାଗ୍ୱର କରି ଥାଅ ଯେ ଭାଇ ତୁମ୍ଭେତ ପରମ ଧାର୍ମିକ ଦୟାଳୁ ଦାତା ପରୋପକାରୀ ସତ୍ୟବାଦୀ ଏ ପ୍ରକାରେ ନାନାଦ ମତେ ସ୍ତବ ବିନୟ କରି ଥାଅ । ପୁଣି ତାହାର ଅସାକ୍ଷାତରେ ଅଉ ତୁମ୍ଭର କତରେ ସେହି ଅନ୍ତରଙ୍ଗକୁ କେହି ଯେବେ ପ୍ରଶଂସା କରଇ ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ତାହାର ବିରୁଦ୍ଧ କହି କି ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟ ଏହି କଥା କହ ଯେ ସେ ଅତି ଦୁଷ୍ଟ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ପ୍ରବଞ୍ଚକ ଲୋଭୀ ପରଦ୍ରୋହୀ ଇତ୍ୟାଦ ଯେ୨ ଦୋଷ ତାହାର ନାହିଁ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ଦୋଷୀ କହି ତାହାକୁ ନିନ୍ଦା କର ।

ଯୁବା । ଏହି କଥା ଠିକ ପ୍ରମାଣ ଏଥିରେ ଅମ୍ଭେ ଦେଖି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରେମ ବିଷୟ କି ଅଉ ପରର ପ୍ରେମର ବିଷୟ କି ସବୁ ଆଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନ କରିଅଛୁଁ । ଏନିମନ୍ତେ ଅମ୍ଭେ ମହାପାପୀ ଏହାର ସନ୍ଦେହ କିଛି ନାହିଁ ।

ବୃଦ୍ଧ । କେବଳ ତୁମ୍ଭେ ନୋହେ ସମସ୍ତେଇ ପାପୀ । ଅଉ ଦେଖ ଯେ ଲୋଭ ଦମ୍ଭ ହିଂସା କ୍ରୋଧ ଇତ୍ୟାଦ ସର୍ବପ୍ରକାର ମାନସିକ ପାପ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟର କତରେ ଥାଏ ପୁଣି ଚୋରି ଖୁଣି ପରଦାର ଠକାଇ ଇତ୍ୟାଦ ଶାରୀରିକ ପାପକୁ ଅନ୍ୟ ଲୋକରେ ଅ

ନୁଭବ ପାଇ ନାହିଁ କାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ସର୍ବଜ୍ଞ ନୋହେ ପୁଣି ପର ମେଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟାଦି ସମସ୍ତର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ସେ ସମସ୍ତ ଦେଖନ୍ତି ଯେ ହେତୁ ସେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ତାହା ପାଁଇ ସମସ୍ତର ଗୋଚରେ କିବା ଅଗୋଚରେ ଯେ ଯାହା କରଇ ସେ ତାହା ସମସ୍ତ ଦେଖନ୍ତି ।

ଯୁବା । ଏହି ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ସମସ୍ତ ଜାଣନ୍ତି ପ୍ରମାଣ ପୁଣି ପାପର ବିଷୟରେ ବୁଝି ସେ ବଡ ମନଯୋଗ ନ କରନ୍ତି ।

ବୃଦ୍ଧ । ହେ ଭାଇ ଏତ ବଡ ଅବୋଧର କଥା । ସେ ଏହି ସ ମସ୍ତ ପାପ କେବଳ ଅବଲୋକନ କରନ୍ତି ତାହା ନୋହେ ପୁଣି ଯ ଥାର୍ଥ ବିଗ୍ୱର କରିବା ପାଁଇ ଭଲ ମତେ ଦେଖନ୍ତି ଓ ମନେ ର ଖନ୍ତି । ସେ କେବେହେଁ ଭୁଲ ନ କରନ୍ତି । ଆଉ ଇହକାଳରେ ଯେ ଯେତେ ପାପ କରଇ ପରକାଳରେ ଯାଇ ତାହାଙ୍କୁ ତାହାର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହୁଅଇ । ପ୍ରଭୁ ଅତି ଦୟାଳୁ ପ୍ରମାଣ ପୁଣି ଦୟା ସକାଶର୍ ଂ ଯେ ତାହାଙ୍କର ଧର୍ମନ୍ୟାୟ ଲୋପ ହୁଅଇ ଏମନ୍ତ ନୋହେ ଯେଉଁପେ କୌଣସି ବିଗ୍ୱର କର୍ତ୍ତା ଦୋଷି ଜନକୁ ଦୟା କରି ଦଣ୍ଡ ଛାଡିବାକୁ ନ ପାରନ୍ତି ଯେବେ ଛାଡନ୍ତି ତେବେ ସେ ଲୋ କରେ ଅଖ୍ୟାତ ପାଅନ୍ତି ସେଉଁପେ ପରମେଶ୍ୱର ଅଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନ କାରିମାନଙ୍କୁଂ ଉପଯୁକ୍ତ ଶାସ୍ତି ଭୋଗ କରାନ୍ତି କେବେହେଁ କ୍ଷମା ନ କରିବେ ।

ଯୁବା । ଅବଧାନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଶାପ କେମନ୍ତ ଧାରା ତାହା ଆ ମ୍ଭେତ ଠିକ ଜାଣି ନାହୁଁ ଅନୁଗ୍ରହ କରି ମୋତେ ଜଣାଉନ୍ତୁ ।

ବୃଦ୍ଧ । ସେ କେମନ୍ତ ଧାରା ତାହା କହି ଶୁଣ । ଯେତକ ସମସ୍ତ ଲୋକ ଜନ୍ମାବଧି ନାନାଦି ପାପ କରି ତାହାର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ନ କରି ମରନ୍ତି ମରିବା ମାତ୍ରେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣ ପୁରୁଷ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ଭୋଗ ସ୍ଥାନରେ ମହାବିଗ୍ୱରର ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ରହିବେ । ସେ ଦିନରେ ଈଶ୍ୱରର ପରାକ୍ରମରେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ଶରୀରର ସହିତ

ପୁନରୁତ୍ଥାନ କରିବେ ପୁଣି ମହା ବିଚାରକର୍ତ୍ତା ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ସମ୍ମୁଖରେ ସମସ୍ତ ଲୋକର ଠିଆ ହେବାକୁ ହେବ । ମହା ବିଚାରର ଉତ୍ତରେ ସମସ୍ତ ଦୁଷ୍ଟମାନେ ଯେଉଁ ଜ୍ୱଳନ୍ତା ଅଗ୍ନି ଶୟତାନ ଓ ତାହାର ଦୂତଗଣର ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଅଛନ୍ତି ତହିଁରେ ଯାଇଁ ଅନନ୍ତ ଶାସ୍ତି ଭୋଗ କରିବେ । ସେଠାରେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଓ କ୍ରନ୍ଦନ ଧ୍ୱନି ଓ ଦନ୍ତର କଡମିଡ ସଦା କାଳ ହେବ । ଆଉ ସେ ସ୍ଥାନରୁ ପଳାଇ ବଞ୍ଚିବାର କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ଯୁବା । ହାୟ ! ଅବଧାନ ମୋହୋର ପାପର ଯଥାର୍ଥ ଫଳ ଈଶ୍ୱରର କ୍ରୋଧ ପ୍ରମାଣ ଏହା ଅଙ୍ଗୀକାର କରି ପୁଣି ତାହାଙ୍କର କ୍ରୋଧାନଳ କିରୂପେ ଛଡାଇବା ଏହାର ଯେବେ କୌଣସି ଉପାୟ ଥାଏ ଅନୁଗ୍ରହ କରି କହନ୍ତୁ ।

ବୃଦ୍ଧ । ହେ ଭାଇ ପରମେଶ୍ୱର ପରମ ଦୟାଳୁ ଅଛନ୍ତି ଏଣୁକରି ସେହି ଘୋର ନରକରୁ ବଁଚାଇବାର ପାଇଁ ଆଶ୍ରୟ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ତାହାର ବିଷୟେ ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକରେ ଏହି ଲେଖା ଅଛି ଯଥା । ଈଶ୍ୱର ଜଗତକୁ ଏମନ୍ତ ପ୍ରେମ କଲେ ଯେ ସେ ଆପଣା ଅଦ୍ୱିତୀୟଜାତ ପୁତ୍ରକୁ ଦେଲେ ତହିଁରେ ଯେଉଁଲୋକ ତାହାଙ୍କର ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିଲେ ସେହି ନଷ୍ଟ ନ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ପାଇବ । ଯେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଆଇଲେ ଅର୍ଥାତ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେ ତେତିଶ ବରଷ ଏହି ସଂସାରରେ ଥାଇ ମନୁଷ୍ୟର ଅନେକ ଉପକାର କଲେ । ସେ ଅନ୍ଧକୁ ଚକ୍ଷୁ ଦେଲେ । ବଧିରକୁ କର୍ଣ୍ଣ ଦେଲେ । ରୋଗିକୁ ସୁସ୍ଥ କଲେ । ମୃତ ଲୋକଙ୍କୁ ଜୀୟାଇଲେ । ପୁଣି ସେ ଆପଣାର ସୁଖାର୍ଥେ କିଛି ଚେଷ୍ଟା ନ କରି ଦିନରାତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର କର୍ମ କଲେ । ତାହା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଅନେକ ତାଡନା କଲେ ତେବେହେଁ ସେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ପରିତ୍ରାଣର ନିମନ୍ତେ ଆପଣାର ପ୍ରାଣ ଦେଲେ ।

ଯୁବା । ସେ କଉପରେ ଆପଣାର ପ୍ରାଣ ଦେଲେ ।

ବୃଦ୍ଧ । ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ଆଦେଶରେ ଓ ପୂର୍ବ ଜ୍ଞାନରେ ସମର୍ପିତ ହୁଅନ୍ତେ ଦୁଷ୍ଟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ନେଇ ଗୋଟିଏ କାଷ୍ଠ ସ୍ୱ ରୂପ ଶୂଳ ଅର୍ଥାତ ଯାହାକୁ କ୍ରୁଶ ବୋଲି ତହିଁ ଉପରେ ଟଂଗାଇ ବଧ କଲେ । ଏହି ପ୍ରକାରେ ସେମାନେ ଆପଣାମାନଙ୍କର ହିଂସା ପ୍ରକାଶିଲେ ଆଉ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପାପର ପାଁଇ ମରିବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଏହି ଭବିଷ୍ୟତ ବାକ୍ୟ ସଫଳ କଲେ ।

ଯୁବା । ଏହି ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ଅବଧାନ । ପୁଣି ସେ କି ମୃତ୍ୟୁ ଦଶାରେ ରହିଲେ ।

ବୃଦ୍ଧ । ନା ସେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଜୟ କରି ତୃତୀୟ ଦିନରେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ସଜୀବ ହୋଇ ଉଠିଲେ ତହିଁ ଉତ୍ତାରେ ଶିଷ୍ୟ ସମସ୍ତର ସଙ୍ଗେ ସା କ୍ଷାତ କରି ଚାଳିଶ ଦିନର ଉତ୍ତାରେ ସ୍ୱୟଂ ପରାକ୍ରମରେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗ ମନ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଦକ୍ଷିଣରେ ବିରାଜମାନ ଅଛନ୍ତି । ଆଉ ସବୁ ଜଗତର ଉପରେ ଶାସନକର୍ତ୍ତା ହୋଇ ଶେଷ ଦିନରେ ସବୁ ମନୁ ଷ୍ୟର ବିଚାର କରିବାକୁ ସେ ଐଶ୍ୱରିକ ପରାକ୍ରମରେ ଆସିବେ ତେ ତେବେଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବେ ।

ଯୁବା । ତେବେ କି ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବିନା ପାପର ମୋଚନ ନ ହୁଅଇ ।

ବୃଦ୍ଧ । ନା ଭାଇ କେବଳ ତାହାଙ୍କଠାରୁ ହେବାକୁ ପାରଇ ଆଉ କାହାଠାରୁ ହୁଅଇ ନାହି ଯେହେତୁ ସେ କଳଙ୍କ ନିଷ୍ପାପୀ ହୋଇ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାପର ଫଳ ଭୋଗ କଲେ । ଏନିମନ୍ତେ ତା ଙ୍କର ସେହି ମହା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ସକାଶରୁ ସତ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସିମାନଙ୍କୁ ଈ ଶ୍ୱର କ୍ଷମା କରିବେ ।

ଯୁବା । ଏହି ଅତି ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ପ୍ରମାଣ । ପୁଣି ସର୍ବ ଦେ ଶୀୟ ଲୋକଙ୍କର ପାଁଇ କି ସେହି ମହା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ହୋଇ ଥିଲା । ଆଉ ତହିଁରେ କି ଅମ୍ଭେଇ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବାକୁ ପାରି ।

ବୃଦ୍ଧ । ହଁ ଭାଇ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଦେଶୀୟ ଲୋକଙ୍କର ନିମନ୍ତେ ନୋହେ ପୁଣି ସର୍ବ ଦେଶୀୟ ମନୁଷ୍ୟର ପରିତ୍ରାଣ ପାଇଁ । ଆଉ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏହି ଲେଖା ଯେ ପରିତ୍ରାଣ କରିବାକୁ ଆନ କାହାର ସାଧ୍ୟ ନାହିଁ ଯେହେତୁ ଯହିଁରେ ମନୁଷ୍ୟର ପରିତ୍ରାଣ ହୁଅଇ ଏମନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗର ତଳେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁଂ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବିନା ଆଉ କୌଣସି ନାମ ଜଣା ଗଲା ନାହି । ପୁଣି ଯେଉଁଜନ ତାହାଙ୍କଠାରେ ଆଶ୍ରୟ ନିଅନ୍ତି ତାହାଙ୍କୁ ସେ କେବେ ଦୂର ନ କରିବେ ।

ଯୁବା । ହେ ଅବଧାନ ବିଶେଷ କରି କହନ୍ତୁ ଯେ ସେ ପାପ ମୋଚନ ନିମନ୍ତେ କୀ କର୍ମ କରି ଥିଲେ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଦେଖ ଈଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କୁଂ ମନୁଷ୍ୟର ପାପ ମୋଚନାର୍ଥେ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ ଏନିମନ୍ତେ ସେ ନିଜେ ମନୁଷ୍ୟର ପାପର ନାନା ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହି ସେମାନଙ୍କର ପରିତ୍ରାଣ ପାଇଁ ଶେଷରେ ବଳିରୂପେ ଆପଣା ପ୍ରାଣ ଦେଲେ ।

ଯୁବା । ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆପଣା ପ୍ରାଣ ଦେବାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପରିତ୍ରାଣର ପାଇଁ କି ଉପାୟ ହୋଇଲା ।

ବୃଦ୍ଧ । ତହିଁରେ ଏହି ହୋଇଲା ଯେ ଈଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପରିବର୍ତ୍ତେ ତାଙ୍କର କୃତ ସେହି ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଗ୍ରାହ୍ୟ କଲେ । ଆଉ ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲେ ଯେ ଯେଉଁ ଜନ ପାପରୁ ମନ ଫେରାଇ ସେହି ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତରେ ସତ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ କରଇ ସେ ଜନ ନଷ୍ଟ ନ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ପାଇବ ।

ଯୁବା । ହେ ଅବଧାନ ଅମ୍ଭେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ କେମନ୍ତ କରି ଆଶ୍ରୟ ପାଇବା ।

ବୃଦ୍ଧ । ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ସତ୍ୟରୂପରେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ଆଶ୍ରୟ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କର ତେବେ ନିଜ ପାପର ପାଇଁ ଖେଦ

ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଂ କତରେ ପାପ ସ୍ୱୀକାର କର ଓ ପାପର କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କର ଓ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଆପଣା ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଓ ପ୍ରଭୁ ବିଶ୍ୱାସ କର ଗ୍ରହଣ କରିବ ଏହି ସବୁ ତୁମ୍ଭର ନିତାନ୍ତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ଯୁବା । ଅବଧାନ ପାପ ବିଷୟରେ ଖେଦ କରିବାର କି ।

ବୃଦ୍ଧ । ଦେଖ ଭାଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ବିରକ୍ତି ଜନ୍ମାଇବାରଂ ଅନ୍ତଃକରଣରେ ଦୁଃଖୀ ହେବାର ପୁଣି ତାହାଙ୍କର ବିରକ୍ତ ଜନକ କର୍ମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘୃଣା କରିବାର ପୁଣି ସେ ସମସ୍ତ କ୍ରିୟା ସାବଧାନରୂପେ ତ୍ୟାଗ କରିବାର ଏହି ସମସ୍ତ ପାପ ବିଷୟରେ ଖେଦ ।

ଯୁବା । ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁଂ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଗ୍ରହଣ କରିବାର କିରୂପେ ହୁଅଇ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେ ସେ ପାପିଷ୍ଠ ଲୋକଙ୍କର ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ପୁଣି ତାଙ୍କର ବିନୁ ଅନ ଆଶ୍ରୟ ନାହିଁ ଏହି ଦୃଢ ବିଶ୍ୱାସ କରି ତାହାଙ୍କୁ ଆପଣାର ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ହେବାର ପାଇଁ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଆଉ ତାହାଙ୍କଠାରେ ଆତ୍ମ ସମର୍ପଣ କରିବାର ସତ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ ଏହି ।

ଯୁବା । ହେ ଅବଧାନ ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତଃକରଣ ପାପ ଅଭିଳାଷରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏନିମନ୍ତେ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆଜ୍ଞା କିରୂପେ ପାଳଣ କରିବାକୁ ପାରିବେ ।

ବୃଦ୍ଧ । ତୁମ୍ଭେ ଉତ୍ତମ ପଚାରିଛ ଭାଇ ତାହା କରିବାକୁ ମନୁଷ୍ୟର ନିଜ ସାଧ୍ୟ ନାହିଁ ପୁଣି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଏହି ଯେ ଧର୍ମାତ୍ମା ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ସେ ଧର୍ମାତ୍ମା ଆସି ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତଃକରଣଙ୍କୁ ନୂଆ ଓ ପୁଣ୍ୟମୟ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ପାଳଣ କରିବାକୁ ସହାୟ ହୁଅନ୍ତି ।

ଯୁବା । ମୋର ପାପ ନାନା ପ୍ରକାର ପୁଣି ଅତି ଭାରି ତହିଁ ପାଇଁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ କି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ଥାନେ ମୁହିଁ ଦୋଷୀ ନ ଥିବି ।

ବୃଦ୍ଧ । ନା ଭାଇ ତୁମ୍ଭେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ମରଣାନ୍ତ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତରେ ବିଶ୍ୱାସ ପୁଣି ଯଥାର୍ଥାଚରଣ କଲେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ଥାନେ ଅବଶ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ହେବ । ଯେହେତୁ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭର ପାପର କ୍ଷମା ପୁଣି ସମସ୍ତ ଶାସ୍ତିରୁ ମୁକ୍ତିକି ଦେବେ । ଆଉ ଯେମନ୍ତ ତୁମ୍ଭେ ଜନ୍ମ କାଳରୁ କେବେ ପାପ ନ କଲ ତୁମ୍ଭକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ଦେଖି ତୁମ୍ଭର ପ୍ରତି ଏମନ୍ତ ଦୟା ପ୍ରକାଶ କରିବେ ।

ଯୁବା । ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସ୍ଥାନେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ହୋଇ ଅମ୍ଭେ ଇହ ଲୋକେ କି କୌଣସି ଆଶୀର୍ବାଦ ପାଇବା ।

ବୃଦ୍ଧ । ହାଁ ଭାଇ ଏଥିରେ ତୁମ୍ଭର ନାନା ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ଯଥା । ମନର ସାନ୍ତ୍ୱନା । ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସହିତ ମିଳଣ । ତାହାଙ୍କର ପୋଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ହେବାର । ଧର୍ମୀତ୍ୱ ପାଇବାର । ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ବନ୍ଧୁତା । ଦୁଃଖରେ ପ୍ରବୋଧ ଓ ପରମାନନ୍ଦ । ସୁକ୍ରିୟା କରିବାର ଶକ୍ତି । ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ହେବ ଆଶା ଇତ୍ୟାଦି ମଙ୍ଗଳ ତୁମ୍ଭକୁ ଘଟିବ । ପୁଣି ପ୍ରାର୍ଥନା ନ କଲେ ତୁମ୍ଭେ ଏସମସ୍ତ ଆଶୀର୍ବାଦ ପାତ୍ର ହେବାକୁ ନ ପାର ।

ଯୁବା । ହେ ଅବଧାନ ସତ୍ୟରୂପେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାର ମୋର ବଡ ଇଚ୍ଛା ଅଛି ତାହା ପାଇଁ କି କୌଣସି ଦ୍ରବ୍ୟର ଅବା ଉପାୟର ପ୍ରୟୋଜନ ଅଛି ।

ବୃଦ୍ଧ । ନା ଭାଇ କେମନ୍ତ କରି ପ୍ରାର୍ଥନା ହୁଅଇ ତାହା ତୁମ୍ଭେ ଜାଣି ନାହିଁ ଦେଖ ମୁଖ ବାଦ୍ୟରେ କଣ୍ଠ୍ୟବାଦ୍ୟରେ ଅଙ୍ଗୁଳି ଧ୍ୱନିରେ ଭୂମି ପଦାଘାତରେ କରତାଳିରେ ବ୍ୟର୍ଥ ପୁନରୁକ୍ତିରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଆରାଧନା ନ ହୁଅଇ । ଆଉ ସେ ଏହିସବୁ ନ ଚାହାନ୍ତି ଯେହେତୁ ତାହାଙ୍କର ଆରାଧନା ଶୁଦ୍ଧ ମନ ଓ ଭାବରେ ଓ ଅନ୍ତରେ କରିବାକୁ ହୁଅଇ । ମନୁଷ୍ୟର କାୟିକ ଶ୍ରମେ ତାହାର କିଛି ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ପୁଣି ତୁମ୍ଭେ ଯେବେ ସତ୍ୟରୂପେ ପ୍ରାର୍ଥନା

କରିବ ତେବେ କୌଣସି ନିର୍ଜନେ ଯାଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନାମ କରି ଏମନ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ଯଥା ।

ହେ ସର୍ବଜ୍ଞାନୀ ସନାତନ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ପରମଦୟାଳୁ ପରମେଶ୍ୱର ଆମ୍ଭେ ଆପଣାକୁ ନିତାନ୍ତ ପାପିଷ୍ଠ ଜ୍ଞାନହୀନ ନରାଧମ ଜାଣି ତୁମ୍ଭର ଚରଣରେ ପଡ଼ି ଦଣ୍ଡବତ କରୁ । ତୁମ୍ଭେ ସର୍ବେଶ୍ୱର ଶୁଦ୍ଧସତ୍ୱ ଏଣୁ ପାପାତ୍ମା ଯେ ଅମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ସମ୍ମୁଖରେ ଆସିବାକୁ କିଛି ଯୋଗ୍ୟ ନୋହୁ । ପୁଣି ତୁମ୍ଭର ଅତି ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଆମ୍ଭେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ପ୍ରିୟ ନାମ ନେଇ ତୁମ୍ଭର ସେବା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆସୁ । ହେ ଦୟାମୟ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କର ମରଣରୂପ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତରେ ଓ ଅସୀମ କୃପାରେ ଭରସା ପାଇ ନିବେଦନ କରୁ । ହେ ପିତା ଆମ୍ଭେ ଜନ୍ମକାଳରୁ ବିପଥଗାମୀ ହୋଇ ତୁମ୍ଭର ସମସ୍ତ ଆଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନ କରି ନରକ ପଥରେ ଗଲୁଁ । ଏକ୍ଷଣେ ତୁମ୍ଭର ଅନୁଗ୍ରହରେ ଚେତନ ପାଇ ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଆମ୍ଭର ପିତା ଓ ରାଜା ଓ ଈଶ୍ୱର ଏହା ଅଙ୍ଗୀକାର କରି ତୁମ୍ଭଠାରେ ଫେରି ତୁମ୍ଭର ସେବାରେ ଯେମନ୍ତ ସର୍ବଦା ନିଯୁକ୍ତ ଥାଉ ଏହି ଆମ୍ଭର ବାଞ୍ଛା । ଏନିମନ୍ତେ ମହା କୃପା କରି ଆମ୍ଭକୁ ଗ୍ରହଣ କର ପୁଣି ତୁମ୍ଭର ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଆମ୍ଭର ପ୍ରତି ବ୍ୟବହାର କର ।

ହେ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥ ପିତା ଆଜଠାରୁ ଅମ୍ଭେ ଅଉ ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଦେବତା ଦେବୀ ତ୍ୟାଗ କରି କେବଳ ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରଭୁ ମାନି ଏକାନ୍ତ ମନେ ଆପଣାକୁ ତୁମ୍ଭଠାରେ ସମର୍ପଣ କରୁ । ତହିଁରେ ସଦା ତୁମ୍ଭର ନିକଟରେ ଥାଇ ଯେମନ୍ତ ତୁମ୍ଭର ମହିମା ପ୍ରକାଶ ପୁଣି ସମସ୍ତ ଆଜ୍ଞା ପାଳଣ କରିବା ଏଥି ପାଇଁ ଅନୁଗ୍ରହ କରି ବଳ ବୁଦ୍ଧି କୃପା ଦେଉନ୍ତୁ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭର ପୁତ୍ର ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ରକ୍ତରେ ଅମ୍ଭକୁ ଧୌତ କରି ସବୁ ପାପରୁ ପରିଷ୍କାର କର । ଧର୍ମୀତ୍ମ ଦେଇ ଅମ୍ଭର ପୁରୁଣା ସ୍ୱଭାବ ଘୁଞ୍ଚାଇ ନୂଆ ପବିତ୍ର ସ୍ୱଭାବ କର । ତୁମ୍ଭର ପ୍ରତି ପୁଣି ସ

ମସ୍ତ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରତି ମୋର ମନରେ ସ୍ନେହ ଜନ୍ମାଅ । ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଯେଉଁରୂପେ ଥିଲେ ଆମ୍ଭେ ସେରୂପ ଲୋକ କ୍ରମଶୋ ହେଉଁ । ଆମ୍ଭର ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଭରସା ଓ ଆନନ୍ଦ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର । ପୁଣି ତୁମ୍ଭର ସତ୍ୟ ସେବକମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ସ୍ଥାନ ଦେଇ ମରଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ତୁମ୍ଭର ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ମଣ୍ଡଳିରେ ରଖ ।

ଏହି ପ୍ରକାରେ ଅନ୍ତକାଳ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ ପ୍ରାଣ ବିଯୋଗ ସମୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଆମ୍ଭର ଜୀବାତ୍ମାର ଦୃଢ ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମାଇ ସବୁ ଭୟ ଦୂର କର । ହେ ପିତା ହେ ପରମ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭର ଶିଶୁ ଯେ ଆମ୍ଭେ ସେହି କାଳରେ ଯେତେବେଳେ ଅତି ଦୁର୍ବଳ ହେବା ତେତେବେଳେ ସନ୍ତାନ ସ୍ନେହରେ ସୁନୟନରେ ଦେଖି ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ତୋଳି କୋଳରେ ନିଅ । ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କର ପୁନରୁତ୍ଥାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଆମ୍ଭର ମୃତ ଦେହକୁ ରଖ ପୁଣି ଆମ୍ଭର ଆତ୍ମା ତୁମ୍ଭର ପୂର୍ଣ୍ଣକୃତ ପବିତ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାନ ଦିଅ । ତହୁଁ ଉତ୍ତାରୁ ତୁମ୍ଭର ସତ୍ୟ ଅକ୍ଷୟ ସୁଖରେ ପ୍ରବେଶ କରାଅ ।

ହେ ଈଶ୍ୱର ଏମନ୍ତ ହୋଇଲେ ପିତା ପୁତ୍ର ଧର୍ମାତ୍ମା ତିନିର ସ୍ୱରୂପ ଯେ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ସ୍ତବ ପ୍ରଶଂସା ଧନ୍ୟବାଦ କରନ୍ତୁର କରିବା । ଆମିନ ।

ହେ ଭାଇ ଏହିମତ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ଈଶ୍ୱର ତାହା ଶୁଣିବେ ପୁଣି ତୁମ୍ଭର ଅନ୍ତଃକରଣରେ ଧର୍ମାତ୍ମାଙ୍କୁଂ ପ୍ରବେଶ କରାଇବେ ପୁଣି ତୁମ୍ଭର ମନରେ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ଓ ଶାନ୍ତି କେବେ ନ ଥିଲା ଏମତ ବିଷୟ ପାପ ମୋଚନ ଉତ୍ତାରେ ତୁମ୍ଭେ ପାଇବ । ହେ ଭାଇ ବିଳମ୍ବ ନ କର । ମୃତ୍ୟୁ ଅତି ନିକଟ ହେବାକୁ ଯାଉଇ । ଦେଖ କୌଣସି ଜନ ଯେବେ ସବୁ ଜଗତ ସଂସାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅଇ ପୁଣି ଆପଣା ପ୍ରାଣ ହଜାଏ ତେବେ ସେହି ଲାଭରେ ଫଳ କି ।

ଯୁବା । ପ୍ରମାଣ ଅବଧାନ ଆମ୍ଭେ ଦେଖି ଯେ ଯୀଶୁ ଯୀଷ୍ଟ ବିନୁ

କୌଣସି ଉପରେ ନିସ୍ତାର ନାହିଁ ଏନିମନ୍ତେ ତାହାଙ୍କୁ ପାପିମାନ ଙ୍କର ସତ୍ୟ ଆଶ୍ରୟ କରି ମାନିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ବୃଦ୍ଧ । ଭଲ ଭାଇ ଅମ୍ଭେ ଆପଣା ଘରରେ ପହୁଁଚିଲୁଁ ତେଣୁ ଏହି ସମୟରେ ତୁମ୍ଭେ ବିଦାୟ ହୁଅ । ଈଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭର ମଙ୍ଗଳ କରନ୍ତୁ ।

ଇତି

No. 4.

GOD IS A SPIRIT.

ଈଶ୍ୱର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ।

ଈଶ୍ୱର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ତାହାଙ୍କର ଭଜନା ଯେଉଂମାନେ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମ ଦେଇ ସତ୍ୟରୂପେ ଭଜନା କରିବାକୁ ହୁଅଇ । ମଙ୍ଗଲ ସମାଚାର ଯୋହନ ଲେଖିତ ୪ ପର୍ବ ୨୪ ପଦ ।

କାଷ୍ଠ ଲୋଷ୍ଟ୍ରେଷୁ ମୂର୍ଖଣାଂ ଯୁକ୍ତସ୍ୟାତ୍ମନ ଦେବତା ।

କାଷ୍ଠ ଲୋଷ୍ଟ୍ରରେ ଦେବବୁଦ୍ଧି ମୂର୍ଖମାନେ ପୁଣି ଜ୍ଞାନମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଦେବତା ଜାଣନ୍ତି ।

ତମେବବିଦ୍ୱାନତିମୃତ୍ୟୁମେତି ନାନ୍ୟଃ ପନ୍ଥାବିଦ୍ୟତେ ଶୃମୃତାୟ ।

ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣି କେବଲ ଜୀବ ମୁକ୍ତ ହୁଅଇ ମୁକ୍ତିର ନିମନ୍ତେ ଅନ୍ୟ ପଥ ଆଉ ନାହିଁ । ବେଦାନ୍ତରେ ଲେଖା ।

ଉପଦେଶ ।

ଈଶ୍ୱର କେମନ୍ତ ଆଉ କି ପ୍ରକାରେ ତାହାଙ୍କର ଭଜନା କରିବାକୁ ହୁଅଇ ଏହି କଥା ଏମନ୍ତ କଠିଣ ଯେ ଏହାର ସତ୍ୟ ଉତ୍ତର

ଦେବାକୁ ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରାୟ ଜଣେ ନାହିଁ । ଏଣୁକରି ଈଶ୍ୱର ଅ ପଣା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତାହାର ଉତ୍ତର ଦେଇ ଅଛନ୍ତି ଯଥା ।

ଈଶ୍ୱର ଅଗ୍ମସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି ଏନିମନ୍ତେ ଆତ୍ମା ଦେଇ ସତ୍ୟରୂପରେ ତାହାଙ୍କର ଭଜନା କରିବାକୁ ହେବ ।

ଆଉ ଈଶ୍ୱର ଯେବେ ଅଗ୍ମ ତେବେ କଦାପି ଅଦୃଶ ଅର୍ଥାତ ଚକ୍ଷୁର ଅଗୋଚର । ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖା ଅଛି ଯେ ସେ ମନୁ ଷ୍ୟର ଅଗମ୍ୟ ତେଜୋବାସୀ ଯାହାଙ୍କୁ କେହି ଦେଖି ନାହିଁ ଓ ଦେଖିବାକୁ ପାରଇ ନାହିଁ ଯାହାଙ୍କର ପ୍ରତି ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ଓ ଅନନ୍ତ ପ ରାକ୍ରମର ପ୍ରଶଂସା ହେଉ । ଏମନ୍ତ ଅଗ୍ମ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କେମନ୍ତ କରି ଚର୍ମ ଚକ୍ଷୁରେ ଦର୍ଶନ କରି ପାରିବା ।

ଆଉ ଈଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଗ୍ମ ଅର୍ଥାତ ସମସ୍ତ ସ୍ଥା ନରେ ଅଖଣ୍ଡନୀୟ ଅବସ୍ଥିତ କରନ୍ତି । ତାହାଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ପ୍ରମାଣ ଏହି ଯଥା । ଆମ୍ଭେ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ପୃଥିବୀ ବ୍ୟାପୁଅଛୁଁ । ଏମନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗ ପୃଥିବୀରେ ଈଶ୍ୱର ସର୍ବ ସମୟରେ ସର୍ବ ସ୍ଥାନରେ ସ୍ଥିତ କରନ୍ତି ପୁଣି ସେ କୌଣସି ଵାହିଁରେ ଲିପ୍ତ ନୁହନ୍ତି । ଯେରୂପେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆ କାଶରେ ଥାଇ ତାହାର ତେଜ ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପୁଛନ୍ତି ସେରୂ ପରେ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱର୍ଗରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇ ତାହାଙ୍କର ଗୁଣ ସର୍ବ ଭୂତରେ ବ୍ୟାପୁଛନ୍ତି ପୁଣି ସେ କୌଣସି ବସ୍ତୁରେ ଲିପ୍ତ ନୁ ହନ୍ତି ।

ଆଉ ଈଶ୍ୱର ଯେ ସେ ଦୀପ୍ତିର ନ୍ୟାୟ ଅଗ୍ମ ଏନିମନ୍ତେ ନିର୍ମଳ ଓ ନିଷ୍ପାପୀ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଯେମନ୍ତ ଲେଖା ଯଥା । ଈଶ୍ୱର ଯେ ସେ ଜ୍ୟୋତିଃସ୍ୱରୂପ ତାହାଙ୍କଠାରେ ଅନ୍ଧକାରର ଲେଶ ନାହିଁ । ପୁଣି ଆଉ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ଲେଖା ଯଥା । ତୁମ୍ଭଠାଁ ବିନୁ ଧର୍ମସ୍ୱରୂପ ଆଉ କେହି ନାହିଁ । ଏନିମନ୍ତେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯେରୂପେ ଦୀପ୍ତିର ଘର ସେହି ରୂପେ ଧର୍ମର ଓ ପବିତ୍ରତାର ମୂଳ ଈଶ୍ୱର ।

ଆଉ ଈଶ୍ୱର ସର୍ବଜ୍ଞ ଅଟନ୍ତି । ସେହି ବର୍ତ୍ତମାନ ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ୍ ସଦାକାଳ ସମୁଦାୟ ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାତ ଛନ୍ତି । ଦେଖ ସେ ସର୍ବତ୍ର ହୋଇ ସମସ୍ତ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଯେରୂପେ ସୂର୍ଯ୍ୟର ରଶ୍ମିରେ ବସ୍ତୁ ମାତ୍ର ପ୍ରକାଶ ହୁଅଇ ସେରୂପେ ଦିନେ କିଅବା ରାତ୍ରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କାୟମନ ବାକ୍ୟର ସବୁ ବିଷୟରେ ତାହାଙ୍କର ସୁଗୋଚର ଏଣୁ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମନର ଭାବନା ଜାଣନ୍ତି ।

ଆଉ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରେମମୟ ଅଟନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ଚାହାନ୍ତି ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କର ସୁଖ ଭୋଗ ନିମନ୍ତେ ନାନାବିଧ ପ୍ରକାର ଉତ୍ତମ ପଦାର୍ଥ ଦିଅନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏମନ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଅଛି । ହେ ପ୍ରିୟ ଗଣ ସମସ୍ତେ ଅମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରେମ କରୁଂ ଯେହେତୁ ପ୍ରେମ ଈଶ୍ୱର ଠାରୁ ହୁଅଇ । ଯେ କେହି ପ୍ରେମ କରଇ ସେ ଈଶ୍ୱରଠାରୁ ଜାତ ପୁଣି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣଇ । ଯେ ଜନ ପ୍ରେମର ତତ୍ୱ ନ ଜାଣଇ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ତତ୍ୱ ନ ଜାଣଇ ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରେମ ସ୍ୱରୂପ । ଆହୁର ଈଶ୍ୱର କେବଳ ଇହଲୋକରେ ମନୁଷ୍ୟର ମଙ୍ଗଳ ଚାହାନ୍ତି ତାହା ନୋହେ ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱର ଜଗତକୁ ଏତେ ପ୍ରେମ କଲେ ଯେ ସେ ଆପଣାର ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଜାତ ପୁତ୍ର ବଳି ହେବା ନିମନ୍ତେ ଦେଲେ ତେଣୁ ଯେ କେହି ତାହାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରଇ ସେ ଜନ ନଷ୍ଟ ନ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ପାଇବ ।

ଆଉ ଈଶ୍ୱର ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଗ୍ରର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ସମସ୍ତ ଅଗ୍ରକୁ ସୃଜନ ପ୍ରତିପାଳଣ ଶାସନ କରନ୍ତି । ସେ ସ୍ୱୟଂଜୀବୀ ପୁଣି ଆଉ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ତାହାଙ୍କଠାରୁ ଜୀବନ ପାନ୍ତି । ସେ ନିର ଧୀନ ଆଉ ସମସ୍ତ ଅଗ୍ର ତାହାଙ୍କର ଅଧୀନ ଥାଆନ୍ତି । ସେ ଦାତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସମସ୍ତ ଅଗ୍ର ତାହାଙ୍କ କୃପା ପାତ୍ର । ସେ ପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସମସ୍ତ ଅଗ୍ର ତାହାଙ୍କ ବଶୀଭୂତ । ସେ ଅନାଦି କାରଣ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସମସ୍ତ ଅଗ୍ରର ଜନ୍ମ ଅଟଇ । ଏଣୁ ଅମ୍ଭେମାନେ କ୍ଷୁଦ୍ର

ଆତ୍ମ ସେ ପରମାତ୍ମ ଅଟନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ଯଥା ଅମ୍ଭେମାନେ ଯେବେ ଶାରୀରିକ ଶାସ୍ତିକାରି ପିତୃଗଣର ସମ୍ମାନ କଲୁଁ ତେବେ କି ତହିଁର ଅଧିକ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଅତ୍ମାର ପିତାର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ବଞ୍ଚିବା ନାହିଁ ।

ଆଉ ମଧ୍ୟାହ୍ନ କାଳରେ ସୂର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରତି ଯେମନ୍ତ ସ୍ଥିର ଦୃଷ୍ଟି କରି ବାକୁ କେହି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ତେମନ୍ତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱ ଯେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଜାଣିବ ଏହା କାହାର ସାଧ୍ୟ ନୁହଇ । ତେବେହେଂ ସେ ସମସ୍ତର ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରତିପାଳଣ ଓ ଶାସନକର୍ତ୍ତା ହେବାରୁଂ ତାହା ଙ୍କର ଭଜନା ଓ ସେବା କରିବାକୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଉଚିତ କର୍ମ । ତାହା ଙ୍କର ଏହି ଯେ ଭଜନା କି ପ୍ରକାରେ କରିବାକୁ ହୁଅଇ ତାହା ଉପ ରରେ ଲେଖିତ ବଚନର ପ୍ରତି ଦେଖିଲେ ଆତ୍ମ ଦେଇ ସତ୍ୟରୂପେ ତାହାଙ୍କର ଭଜନା କରିବାକୁ ହୁଅଇ ଏହା ଜଣା ଯାଏ ।

ଦେଖ ଯାହାର ଯେରୂପେ ସ୍ୱଭାବ ତାହାର ସେରୂପେ ସେବା କ ରିବାକୁ ହୁଅଇ । ଏଣୁକରି ପାଦାଦି ଅବୟବ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଯୁକ୍ତ ଦେ ବତାମାନଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ ଗଲେ ଧୂପ ଦୀପ ନୈବେଦ୍ୟ ବସ୍ତ୍ର ଅଲଙ୍କାର ନାନା ଖାଦ୍ୟ ଓ ସୁଗନ୍ଧି ସାମଗ୍ରୀ ଦେଇ ଆଉ ନାଚ ରଙ୍ଗ ବାଜଣାଦି ମୌଖିକ ସ୍ତବ କଲେ ସେମାନଙ୍କର ପୂଜା ସିଦ୍ଧ ହୁ ଅଇ । ପୁଣି ଈଶ୍ୱର ଅବୟବ ଯୁକ୍ତ ନୁହନ୍ତି ସେହି ସତ୍ୟମୟ ଆତ୍ମ ଏହି ହେତୁ ମନ ଦେଇ ତାହାଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ ହୁଅଇ ଏ ହାର ବିଷୟରେ କିଛି ବିଶେଷ କରି ଉପଦେଶ ଲେଖା ଯାଏ ।

୧ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଭଜନା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ଏକ ଈଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି ଏହାକୁ ମନ ମଧ୍ୟରେ ବିଶ୍ୱାସ ହୁଅଇ ଯେମନ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପ୍ରମାଣ ଲେଖା ଯଥା । ଈଶ୍ୱର ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ଆପ ଣାର ଅନ୍ୱେଷଣକାରିଗଣର ପୁରସ୍କାର ଦାତା ଏହି ତାହାଙ୍କର ଭ କ୍ତିର ବିଶ୍ୱାସ କରିବା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ପୁଣି ଏକ ସତ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ଯେ ଅ

ଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱାଭାବିକ ମନରେ ଏମନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ତାହାର ପ୍ରମାଣ ଏହି ଯେ ସବୁ ଲୋକ ସହଜରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନ କରନ୍ତି । ଶୁଣ ସଦା ଆମ୍ଭର ପ୍ରତି ପ୍ରଭୁର ଦୃଷ୍ଟି ଅଛି ଏହା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଲେ ଯେମନ୍ତ ଭୃତ୍ୟ ମୁନିବର ଅନିଷ୍ଟ କରିବାକୁ ନ ପାରଇ ତେମନ୍ତ ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ସଦସତ୍ କ୍ରିୟା ପ୍ରତିଫଳ ଦାତା ଯେ ଈଶ୍ୱର ସେ ଆମ୍ଭର ସମସ୍ତ ଆଚରଣ ଦେଖୁ ଅଛନ୍ତି ଏହା ଯେବେ ଦୃଢ ବିଶ୍ୱାସ ହୁଅନ୍ତା ତେବେ କି ମନୁଷ୍ୟ ସବୁ ନିର୍ଭୟରୂପେ ପାପ କରନ୍ତେ । କେବେହେଁ କରିବାକୁ ନ ପାରନ୍ତେ ।

୨ । ନମ୍ର ମନ ନ ହେଲେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଭଜନା କରିବାର ନ ହୁଅଇ । ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକରେ ଲେଖା ଅଛି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର ବଳିଦାନ କି ଅଥବା ଆହୁତିରେ ତୁମ୍ଭର ତୁଷ୍ଟି ନୁହଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଗ୍ରାହ୍ୟ ଯେ ନୈବେଦ୍ୟ ସେ ଭଗ୍ନ ଆତ୍ମା ହେ ଈଶ୍ୱର ଭଗ୍ନ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ମନକୁ ତୁମ୍ଭେ ତୁଚ୍ଛ ନ କରିବ । ଏଣୁକରି ଈଶ୍ୱର ଆମ୍ଭଠାରୁ ବଳିଦାନ କି ଆହୁତି ନ ମାଗନ୍ତି ଯେହେତୁ ଜଗତ ଓ ତହିଂମଧ୍ୟରେ ଯେତେ ପଶୁ ପକ୍ଷି ଇତ୍ୟାଦି ସମୁଦାୟ ପଦାର୍ଥ ତାହାଙ୍କର । ଆମ୍ଭେମାନେ କି ଦେଇ ତାହାଙ୍କୁ ତୁଷ୍ଟ କରିବା । ତେବେ ସେହି ନମ୍ର ମନ ଚାହାନ୍ତି । ପୁଣି ଏହି ନମ୍ର ମନ କେତେ ଉଚିତ ତାହା ବିବେଚନା କରି ଦେଖ । ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ସର୍ବକର୍ତ୍ତା ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କଠାରେ ଆମ୍ଭେମାନେ କ୍ଷୁଦ୍ରାନୁକ୍ଷୁଦ୍ର ସିନା । ଆଉ ତାହାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅସଂଖ୍ୟ ଦୋଷ କରିଅଛୁଁ ।

୩ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ବିଶ୍ୱାସ ଗୃହ । ସୃଷ୍ଟିକାଳରୁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ପାପ ନ କରି ଥିଲେ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟର ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରଣୟ ଓ ପିତା ପୁତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧ ଥିଲା । ପୁଣି ଏ ସମୟରେ ପାପର ଭାର ମସ୍ତକରେ ଧାରଣ କରିବାରୁ ସେ ପ୍ରକାର ଭାବ ଆଉ ନାହିଁ ଏବେ କେବଳ ଦଣ୍ଡ ଦାତା ଓ ଦଣ୍ଡପାତ୍ର ସ୍ୱରୂପ ସମ୍ବନ୍ଧ ହୋଇ

ଛି

ଅଛ୍ଛ ପୁଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ମରଣରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସମୁଚିତ ଉପାୟ ଅଛି ଯେହେତୁ ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାପର ଭାର ସବୁ ଭୋଗ କଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟକୃତ ଯେ ସମସ୍ତ ପାପ ତାହା ଖଣ୍ଡାଇବାର ପାଇଁ ସେ ଆପଣା ଶରୀରକୁ ବଳି ଦେଲେ ଏନିମନ୍ତେ ଯେଉଁଜନ ଆପଣାର ପାପ ସ୍ୱୀକାର କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ମରଣରୂପ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆରାଧନା କରନ୍ତି ତାହାର ଆରାଧନା ଗ୍ରାହ୍ୟ ।

୪ । ଆଉ ନିର୍ମଳ ମନ ଗ୍ରହ । ଈଶ୍ୱର ନିର୍ମଳ ଶୁଦ୍ଧସତ୍ତ୍ୱ ଅଟନ୍ତି ଏନିମନ୍ତେ ମନ ଶୁଦ୍ଧ ନ ହେଲେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆରାଧନା ନ ହୁଅଇ । ଏନିମନ୍ତେ ଦାଉଦ ରାଜା ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଜଣେ ସେବକ ଏହି ମତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ଯଥା । ହେ ଈଶ୍ୱର ପାପରେ ଜନ୍ମ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାରୁଂ ଅମ୍ଭେ ଅଶୁଚି ପୁଣି ତୁମ୍ଭେ ଶୁଚି ଏଥିପାଇଁ ଧର୍ମୀଗ୍ଣ ଦେଇ ଆମ୍ଭର ମନ ପବିତ୍ର କର । ଏବେ ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଅଶୁଚି ଓ ପାପରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ପୁଣି ଏମନ୍ତ ଅଶୁଚି ହୋଇଲେ ଶୁଦ୍ଧସତ୍ତ୍ୱ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଭଜନା କି ପ୍ରକାରେ ଗ୍ରାହ୍ୟ ହେବାକୁ ପାରଇ । ଯଥା ଭାଗବତରେ ଲେଖା ଅଛି । ଯଦି ହୃଦୟ ମଶୁଦ୍ଧଂ ତସ୍ୟ ସର୍ବଂ ବୃଥାଂ । ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାର ଅନ୍ତଃକରଣ ଅଶୁଦ୍ଧ ହୁଅଇ ତାହାର ସବୁ କର୍ମଇ ବିପରୀତ ହୁଅଇ ।

୫ । ଆଉ ମନର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରେମ ଗ୍ରହ । ଈଶ୍ୱର ପ୍ରେମମୟ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଧାନ ଆଜ୍ଞା ଏହି ଯଥା । ସବୁ ଅନ୍ତଃକରଣ ସବୁ ବୁଦ୍ଧି ସବୁ ବଳ ସବୁ ପ୍ରାଣ ଦେଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କର ଆଉ ଶତ୍ରୁ କି ମିତ୍ର ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଆପଣା ତୁଲ୍ୟ ପ୍ରେମ କର । ଏଣୁକରି ଯେମି ମନ ନ ହେଲେ କିରୂପେ ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ପାରି । ଆହୁରି ଲେଖା ଅଛି ଯେ ପରର ସହିତ ଆମ୍ଭର ହିଂସା ଭାବ ଅଛି ଆରାଧନାର ସମୟରେ

ଯେବେ ଏମନ୍ତ ମନେ ପଡଇ ତେବେ ଅଗେ ଯାଇ ତାହାର ସହିତ ମିଲଣ କର ପଛେ ଅସି ଆରାଧନା କର । ଏହି ହେତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରତି ଓ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ମନ ନ ହେଲେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅରାଧନା କେବେହେଁ ଗ୍ରାହ୍ୟ ନ ହେବ ।

ଈଶ୍ୱର କେମନ୍ତ ଓ ତାହାଙ୍କର ଭଜନା କେମନ୍ତ କଲେ ଗ୍ରାହ୍ୟ ହୁଅଇ ଏହି ଦୁଇର ବିଷୟରେ ଯଦ୍ଭକିଞ୍ଚିତ୍ ଲେଖା ହେଲା ଏଥିରେ ସହିତ ଯେ ଉପଦେଶ ଦେଖା ଯାଏ ତାହା ଲେଖି ।

ପ୍ରଥମରେ । ସମସ୍ତ ଆଦିକାରଣ ଯେ ଏକ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କର ଉପାସନା କରିବା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ତାହା ବିନୁ ଆଉ କାହାର ଅରାଧନା କରିବାର ଉଚିତ ନ ହୁଅଇ । ତେମନ୍ତହିଂ ଭଗବଦ୍ଗୀତାରେ ଲେଖା ଯଥା ।

ଯୋମାଂ ସର୍ବେଷୁ ଭୂତେଷୁ ସନ୍ତମାତ୍ମନମୀଶ୍ୱରଂ ।
ହିତ୍ୱାର୍ଚ୍ଚାଂ ଭଜତେ ମୌଢ୍ୟାତ୍ ଭସ୍ମନ୍ୟେବ ଜୁହୋତି ସଃ ।

ଯେ ମୂଢ ଲୋକମାନେ ସର୍ବ ଭୂତବ୍ୟାପି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ପ୍ରତିମା ପୂଜା କରନ୍ତି ସେମାନେ କେବଲ ଭସ୍ମରେ ଘୃତ ଢାଳନ୍ତି ।

ଦ୍ୱିତୀୟ । ସତ୍ୟ ଜୀବରୂମାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ବିମୁଖ ହୋଇ କାଷ୍ଠ ପାଷାଣାଦି ମୂର୍ତ୍ତିମାନ ଦେବତାଙ୍କୁ ଭଜନା କଲେ ବଡ ପାତକ ହୁଅଇ । ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱର ଯେ ସେ ଆତ୍ମ ସ୍ୱରୂପ ନିରାକାର ସ୍ୱୟଂ ଜୀବୀ ଏନିମନ୍ତେ ନିରାକାର ପ୍ରଭୁର ମୂର୍ତ୍ତି କେମନ୍ତ କରି ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ପାରନ୍ତି । ଯଥା ।

ମୃଚ୍ଛିଳାଧାତୁ ଦାର୍ବାଦି ମୂର୍ତ୍ତାବୀଶ୍ୱର ବୁଦ୍ଧୟଃ ।
କ୍ଲିଶ୍ୟନ୍ତି ତପସା ମୂଢାଃ ପରାଂ ଶାନ୍ତିଂ ନ ଯାନ୍ତିତେ ।

ଅର୍ଥ । ଯେଉଁ ସମସ୍ତ ମୂର୍ଖ ମାଟି ଧାତୁ ପାଷାଣ କାଷ୍ଠାଦି ର

ଚିତ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ଈଶ୍ୱର ବୁଦ୍ଧି କରନ୍ତି ସେମାନେ କେବଳ କ୍ଳେଶ ପାନ୍ତି ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ନ ହୁଅନ୍ତି ।

ତୃତୀୟ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପୂଜା କରିବାକୁ ଗଲେ ତଣ୍ଡୁଲ ନୈବେଦ୍ୟ ଫଳ ଫୁଲ ମୂଳ ଇତ୍ୟାଦି ନାନା ଆୟୋଜନ ଯେ ଗ୍ରହେ ଏମନ୍ତ ନୋହେ । ଯେହେତୁ ସେ କିଛି ଖାନ୍ତି ନାହିଁ ଆଉ ଏହି ସବୁ ସାମଗ୍ରୀ ତାହାଙ୍କର । ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଏହି ସବୁ ଦିଅନ୍ତି । ଅଶେଷ ଜଗତ ତାହାଙ୍କର । ତେବେ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଇ ଯେ ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପାରୁ ଏମନ୍ତ ସାମଗ୍ରୀ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କି ଅଛି । ଯେ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ଅଛନ୍ତି ଏନିମନ୍ତେ ଆତ୍ମାର ଅଯୋଜନ ଗ୍ରହାନ୍ତି ।

ଚତୁର୍ଥ । ଈଶ୍ୱର ଏହି ସ୍ଥାନ କି ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି ତେଲି ସେଠାରେ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଯାଇ ଏମନ୍ତ କଥା କୁହା ଅଣୁଚିତ ହୁଅଇ । ସେ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ତାହାଙ୍କୁ କି ଦେଖା ଯାଏ । ଆଉ ସେହି ସର୍ବତ୍ର ଅଛନ୍ତି ଏନିମନ୍ତେ ସେ ଯେ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ବାସ କରନ୍ତି ଅବା କୌଣସି ମନ୍ଦିରରେ ବିଶେଷରୂପେ ପ୍ରକାଶ ହୁଅନ୍ତି ଏମନ୍ତ ନୋହେ । ଏହି ବିଷୟରେ ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକରେ ପ୍ରମାଣ ଅଛି ଯଥା । ଜଗତ ଓ ଜଗତସ୍ଥ ସମୁଦାୟ ବସ୍ତୁର ସୃଷ୍ଟି କର୍ତ୍ତା ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ପୃଥିବୀର ଏକାଧିପତି ହୋଇ ହସ୍ତକୃତ ମନ୍ଦିରରେ ବାସ ନ କରନ୍ତି । ଆଉ ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଓ ଭରଣ ପୋଷଣ ସର୍ବ ପ୍ରକାର ସାମଗ୍ରୀ ଦିଅନ୍ତି ଏନିମନ୍ତେ ସେ ଯେ କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀର ଅଭାବ ସକାଶୁଁ ମନୁଷ୍ୟର ହସ୍ତରେ ସେବିତ ହୁଅନ୍ତି ଏମନ୍ତ ନୋହେ । ତାହାଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ମନ୍ଦିର ତାହାଙ୍କ ସତ୍ୟ ସେବକମାନଙ୍କର ଅନ୍ତଃକରଣ ତହିଁରେ ସେ ବିରାଜମାନ ଅଟନ୍ତି ।

ପଞ୍ଚମ । ନୂଆ ମନ ପାଇବାର ପାଁଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଉଚିତ । ଏହି କଥା ନଜାନ୍ତି ଯେହେତୁ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ସ୍ୱଭାବିକ ପାପରେ

ଇତ ଏଥି ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସେବା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନ କରନ୍ତି । ତାହାର ଉପାୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାର । ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱର ଆପେଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି କହିଅଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଧର୍ମାତ୍ମା ପ୍ରଦାନ କରି ମନ ଶୁଦ୍ଧ କରିବେ ଯଥା । ଯହିଂରେ ଲୋକମାନେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଜାଣିବାକୁ ପାରନ୍ତି ପୁଣି ସତ୍ୟରୂପେ ଆମ୍ଭର ଭଜନା କରିବାକୁ ପାରନ୍ତି ଏମନ୍ତ ମନ ଆମ୍ଭେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେବା । ଏନିମନ୍ତେ ଈଶ୍ୱର ଏହି କୃପା କରନ୍ତୁ ଯେମନ୍ତ ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ସେହି ପରି ମନ ପାଇବା ।

ଇତି

No. 5.

DIVINE LAW.

ଧର୍ମ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ଧର୍ମାଧର୍ମ ଜଣାଇବା ନିମନ୍ତେ ପରମେଶ୍ୱର ଆପେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରକାଶ କରିଅଛନ୍ତି । ଆଦ୍ୟରେ ସେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅର୍ଥାତ ଭଲମନ୍ଦ ଓ ଧର୍ମାଧର୍ମର ବୋଧ ମନୁଷ୍ୟର ମନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଲା । ତହୁଁ ପାପରେ ସେ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହେବାରୁ ସେ ଆପଣା ଦତ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅର୍ଥାତ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ତାହା ସୁସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ପ୍ରକାଶ କରି ଦେଇ ଅଛନ୍ତି । କର୍ତ୍ତବ୍ୟାକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଯେଉଁ କର୍ମ ତାହା ଦଶାଜ୍ଞାରେ ଲେଖାଅଛି ।

ପ୍ରଥମ ଆଜ୍ଞା । ଆମ୍ଭକୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ କାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ନ ମାନ । ଏଥିରେ ଏହି ବୋଧ ହୁଅଇ ଯେ ଏକ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ସର୍ବଜ୍ଞ ପରମେଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି । ପୁଣି ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ କାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ମାନିବାର କିଅବା ଉପାସନା କରିବାର ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଜ୍ଞା । କୌଣସି ପ୍ରତିମାକୁ ପୂଜା ନ କର । ଏଥିରେ ଏହି ବୁଝି ଯେ ସର୍ବ ପ୍ରକାର ପ୍ରତିମାର ମୂର୍ତ୍ତି ବନାଇବାର ଓ ଭଜିବାର ନିଷେଧ ଅଛି ଆଉ ଅଗୁପ୍ତରୂପ ନିରାକାର ସକଳାନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କର ଉପାସନା ଆତ୍ମାରେ ଓ ସତ୍ୟରେ କରିବାକୁ ଉଚିତ ।

ତୃତୀୟ ଆଜ୍ଞା । ତୁମ୍ଭର ପ୍ରଭୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ନାମ ବ୍ୟର୍ଥ କର ନ ଘେନ । ଏଥିର ଅର୍ଥ ଏହି ଯେଉଂ ବସ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ନୋହେ ତାହାକୁ ଈଶ୍ୱର କହିଲେ ଅବା କୌଣସି ମିଥ୍ୟାରେ ଅବା କୌଣସି ସମାନ ବିଷୟରେ ତାହାଙ୍କର ନାମ ଘେନିଲେ ଏହି ସବୁ ପାପ । ଆଉ ଉଚିତ ଏହି ଯେ ସର୍ବକାଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ନାମକୁ ସମାଦର କରି କହିବାର ।

ଚତୁର୍ଥ ଆଜ୍ଞା । ବିଶ୍ରାମବାରକୁ ବିଶେଷରୂପରେ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ମନରେ ରଖ । ଏହାର ଅଭିପ୍ରାୟ ଏହିଯେ ଛଅ ଦିବସରେ ସଂସାରିକ କାର୍ଯ୍ୟ ସମସ୍ତ କରିବାକୁ ହୁଅଇ ପୁଣି ରବିବାରରେ ସେ ସମସ୍ତରୁ ବିଶ୍ରାମ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆରାଧନାରେ ନିଯୁକ୍ତ ହେବ ।

ପଞ୍ଚମ ଆଜ୍ଞା । ଆପଣା ପିତାମାତାଙ୍କୁ ସମ୍ଭ୍ରମ କର । ଭାବ ଏହି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଧର୍ମର ବିରୁଦ୍ଧ ଯେବେ ନ ହୁଅଇ ତେବେ ପିତା ମାତା ଯାହା ଆଜ୍ଞା କରନ୍ତି ବାଳକମାନଙ୍କର ସେ ଆଜ୍ଞାକୁ ମାନିବାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଆଉ ସେମାନେ ବୃଦ୍ଧ ହେଲେ ସର୍ବ ପ୍ରକାରେ ସେମାନଙ୍କର ଆଦର ଓ ପ୍ରତିପୋଷଣ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ଉଚିତ ।

ଷଷ୍ଠ ଆଜ୍ଞା । ବଧ ନ କର । ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାଣ ଅକାରଣରେ ନଷ୍ଟ କଲେ ଅଥବା କାହାର ପ୍ରତି ହିଂସା କଲେ ମହାପାପ ହେବ । ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରାଣ ଯତ୍ନରେ ରକ୍ଷା ହୁଅଇ ଏହାର ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ଉଚିତ ।

ସପ୍ତମ ଆଜ୍ଞା । ପରଦାର ନ କର । ଉପଦେଶ ଏହି ଯେ ପରସ୍ତ୍ରୀର ପ୍ରତି ଗମନ କଲେ ପାପ ହୁଅଇ । ଆଉ କାମଭାବରେ ଯେବେ କେହି ପରସ୍ତ୍ରୀର ପ୍ରତି ଚାହାଏଁ ଅବା କୁବାକ୍ୟ କହଇ ଅବା କଦର୍ଯ୍ୟଗୀତ ଗାଏ ତେବେ ସେହି ଜନ ସପ୍ତମ ଆଜ୍ଞାର ଲଙ୍ଘନକାରୀ ।

ଅଷ୍ଟମ ଆଜ୍ଞା । ଚୋରି ନ କର । ଶିକ୍ଷା ଏହି ଯେ ପରଧନ ହ

ହଣ କଲେ ଅବା କୌଣସି ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଦେଇ ଅନ୍ୟର କ୍ଷତି କଲେ ଅବା କାହାର ଉପଦ୍ରବ କଲେ ପାପ ହୁଅଇ ।

ନବମ ଅଜ୍ଞା । ପରର ବିଷୟରେ ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ନ ଦିଅ । ଏଥିରେ ଏହି ବୋଧ ହୁଅଇ ଯେ ଅଦାଲତରେ ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେବାର ଅବା କୌଣସି ରୂପରେ ମିଥ୍ୟା କହିବାର ଅବା ଅନ୍ୟର ଗ୍ଲାନି କରିବାର ଏହି ସବୁ ନିଷେଧ ।

ଦଶମ ଅଜ୍ଞା । ଆପଣାର ପ୍ରତି ବାସୀର କୌଣସି ବସ୍ତୁରେ ଲୋଭ ନ କର । ଅଭିପ୍ରାୟ ଏହି ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା ଦିଅନ୍ତି ତାହା ସନ୍ତୋଷରୂପେ ଭୋଗ କରି ଅନ୍ୟର ବସ୍ତୁରେ ଲୋଭ ନ କର ।

ଦ୍ୱିତୀୟ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ଓ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରତି କେଉଂ ପ୍ରକାର ଭାବ ବହି ଆଚରଣ କରିବାକୁ ହୁଅଇ ଏହା ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି । ଯଥା ସମସ୍ତ ଅନ୍ତଃକରଣ ସମସ୍ତ ମନ ସମସ୍ତ ଜୀବନ ସମସ୍ତ ବଳ ଦେଇ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କର ପୁଣି ଆପଣା ତୁଲ୍ୟ ସ୍ୱଜାତି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କର । ଏହି ଦୁଇ ଅଜ୍ଞାରେ ସମସ୍ତ ଧର୍ମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଯେତେହେତୁ ଯେବେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପ୍ରେମ କରି ଥାଇ ତେବେ ତାହାଙ୍କଠାରୁ ବିମୁଖ ହୋଇ ଅନ୍ୟ ଦେବ କି ଦେବୀକୁ ଇଷ୍ଟ ନ ଜାଣିମା କେବଳ ତାହାଙ୍କର ସେବା ଭଜନାଦିରେ ରତ ହେବା । ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ସବୁ ବିଷୟରେ ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଯତ୍ନଶୀଳ ହେବା ପୁଣି ଯେଉଁ ବିଷୟରେ ସେ ଅତୁଷ୍ଟ ହେବେ ତାହା ଷୋଳଅଣା ମନ ଦେଇ ଘୃଣା କରି ତ୍ୟାଗ କରିବା । ଏଣୁ ଯେଉଁ ସେବା ଭଜନାଦି ପ୍ରେମରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ସେ ସବୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଅତି ସୁଗ୍ରାହ୍ୟ । ତଦନୁରୂପ ଯେବେ ଆତ୍ମତୁଲ୍ୟ ସ୍ୱଜାତି ମନୁଷ୍ୟଗଣଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରି ଥାଉ ତେବେ କାହାର ଅନିଷ୍ଟ ଚିନ୍ତା ନ ହୋଇ କେବଳ ମଙ୍ଗଳ ବାଞ୍ଛା ହେବ । ଏଣୁ ପ୍ରେମରେ ସମସ୍ତ ଧର୍ମ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସିଦ୍ଧ ହୁଅଇ ।

ଉପରେ ଲେଖିତ ଅଙ୍କ ସମସ୍ତଠାରୁ ଅମ୍ଭେମାନେ ଏହୀ ପ୍ର ବୋଧ ପାଉଁ ଯଥା । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏହ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ମନୁଷ୍ୟର କଛି ପରିତ୍ରାଣ ସଙ୍ଗତ ନାହିଁ ମାତ୍ର ଏଥିରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେ ଦଣ୍ଡ ଯୋଗ୍ୟ ଏହ ନଡାନ୍ତ ବୋଧ ହେଉ ଅଛି ଯେହେତୁ ଏହ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରତପାଲଣ ନ କରି ଅମ୍ଭେମାନେ ଷୋଳ ଅଣାରେ ତାକୁ ମେଣ୍ଟାନ କରି ଅଛୁଁ । ଯେମନ୍ତ ଫଲଣା ଜନର ମୁଖ ଅତ କୁତ୍ସିତ ଅକାର ହେଲେ ସେ ଆପଣା ମୁଖ ନ ଦେଖି ଆମ୍ଭର ମୁଖ ଅତସୁ ନ୍ଦର ଏହା ମନେ କହଇ ପୁଣି ଏଉତ୍ତାରେ ଦର୍ପଣରେ ଦେଖିଲେ ତା ହାର ମୁଖ କେମନ୍ତ ଅସୁନ୍ଦର ତାହା ବୋଧ ହୁଅଇ ତେମନ୍ତ ମ ନୁଷ୍ୟ ସବୁ ମନେ ବିଗ୍ଧର କରନ୍ତ ଆମ୍ଭେ ଧାର୍ମିକ ଲୋକ ଅମ୍ଭର ଆଚ ରଣ ଅତ୍ୟୁତ୍ତମ ପୁଣି ଉପର ଲେଖିତ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଦେଖିବା ବେଳେ ତାହାର ପୁଣ୍ୟ କିଛି ନାହିଂ କେବଳ ପଦେ ପଦେ ପାପ କରିଅଛି ଏହା ସେ ଜାଣନ୍ତ । ଯେମନ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା । ନର୍ଦୋଷୀ କେହ ନାହିଁ ପୃଥିବୀରେ ଜଣେ ନାହିଁ ସବୁ ବିପଥଗାମୀ ହୋଇ ପାପ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅଣାଦର କରି ଅଛନ୍ତ ।

୨ । ଧର୍ମ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମନୁଷ୍ୟର ମିଥ୍ୟା ଭରସା ଖଣ୍ଡନ କରଇ । ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନାନାଦ ସ୍ନାନ ଦାନ ପୂଜା ଦର୍ଶନ ଜପ ଗୁରୁ ସେବାଦ କରି ଏଥିରେ କୃତାର୍ଥ ହେବ ବୋଲି ଭରସା କରନ୍ତ । ସେ ସବୁ ଅସାର ଭରସା । ଯେହେତୁ ନଜକୃତ କର୍ମରେ ପରି ତ୍ରାଣ ନାହିଁ ।

ଯତ୍‌କର୍ମ କୃତଂ ତତ୍‌କର୍ମ ଭୁକ୍ତଂ ।

୩ । ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଶାପରୁ ମୁକ୍ତିଦାତା ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାହାଙ୍କ ପା ଖରେ ଘେନବା ପାଁଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଶିକ୍ଷା ଗୁରୁ ସ୍ୱରୂପ ଅ ଟଇ । ଯେଉଂ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅମ୍ଭେମାନେ ଲଙ୍ଘନ କରିଅଛୁଁ ପ୍ରଭୁ ଯୀ

ଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅବତୀର୍ଣ ହୋଇ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ଲଗା ହୋଇ ସେ ବ୍ୟ ବସ୍ଥା ସଂପୂର୍ଣରୂପେ ପ୍ରତିପାଳଣ କଲେ । ଆଉ ଯେଉଂ ଶାପ୍ୟ ଆମ୍ଭେମାନେ ସଞ୍ଚୟ କରିଅଛୁଁ ସେ ଶାପ୍ୟ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆପଣାର ଦେହରେ ଭୋଗ କରିଅଛନ୍ତି ଏଣୁ ଯେଉଂମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଆଉ ଦଣ୍ଡ ନୋହି ବିଗୃର ଦିନରେ ସେମାନେ ନିର୍ଦୋଷ ଗଣିତ ହେବେ ଯଥା ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିମନ୍ତେ ଆପେଁ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଶାପରୁ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରି ଅଛନ୍ତି । ଯେଉଂଜନ ଏହି ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତାର ନିକଟରେ ଆଶ୍ରୟ କରଇ ତାହାର ସର୍ବନାଶ ନ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ଭୋଗ ହେବ ।

ଇତ୍ତି

WHICH SHASTRE IS FROM GOD?

OR,

CHRISTIANITY AND HINDUISM CONTRASTED.

ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଦତ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ର କି ।

ଜଗତର ସୃଷ୍ଟି ସ୍ଥିତି ପ୍ରତିପାଳଣ କର୍ତ୍ତା ଏମନ୍ତ ଏକ ଈଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି ନାସ୍ତିକ ବିନୁ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ ଏହା ଅଙ୍ଗୀକାର କରନ୍ତି । ତେବେହେଁ ସେ ଈଶ୍ୱର କେମନ୍ତ ଆଉ ତାହାଙ୍କର ଭଜନା ସେବାଦି କରିବେ ସିଦ୍ଧ ହୁଅଇ ଏହାର ବିଷୟରେ ଈଶ୍ୱର ଆପେ ଶାସ୍ତ୍ର ପ୍ରକାଶ ନ କଲେ ମନୁଷ୍ୟ ସିନା ନିଜ ବୁଦ୍ଧିରେ ନିଶ୍ଚୟ କରି ନ ପାରଇ । ଏଣୁ ଏମନ୍ତ ଏକ ଶାସ୍ତ୍ର ଈଶ୍ୱର ଦେଇଅଛନ୍ତି ତାହାର ନାମ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ । ପୁଣି ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାରୁଂ ଅବା ଧନ ମାନ ପରାକ୍ରମାଦି ଲାଭ ପାଇବା ହେତୁରୁଂ ନାନା ଦେଶର ବିଦ୍ୟାବନ୍ତ ଲୋକ ଅପାର ପ୍ରକାର ଶାସ୍ତ୍ର କଳ୍ପଣା କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଦତ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ର ବୋଲି ପ୍ରଚାର କରିଅଛନ୍ତି । ଯେମନ୍ତ କୋରାଣ ବେଦ ବେଦାନ୍ତ ପୁରାଣ ତନ୍ତ୍ର ଗୀତାଦି ଅଶେଷ ପ୍ରକାର ଏହି ଦେଶର ଶାସ୍ତ୍ରମାନ ଚଳିତ ଅଟନ୍ତି ।

ଏହି ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଏକ ମତ ନୋହେ ଭିନ୍ନ ଅଟଇ । ଆଉ ଯୁକ୍ତି

ବିରୁଦ୍ଧ ଓ ଅମିଳଣ ବାକ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏଣୁ ସେ ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦତ୍ତ ନୋହେ ଏହି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ । ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱର ଏକ ବିନୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ନାହିଁ । ଆଉ ସେ ଏକ ମନା ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟର ହାତ ପାଦାଦି ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟାଦି ସବୁ କର୍ମର ଐକ୍ୟ ଦିଶୁ ଅଛୁ । ସେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପିତା ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆପଣା ସନ୍ତାନ ବୋଲି ପ୍ରତିପାଳଣ କରନ୍ତି । ଏନିମନ୍ତେ ବୋଧ ହୁଅଇ ତାହାଙ୍କର ଦତ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ର ଏକ ବିନୁ ଦୁଇ ନାହିଁ । ଆହୁରି ସୃଷ୍ଟି ବସ୍ତୁରେ ପ୍ରକାଶ ହୁଅଇ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନ ଦୟା ଧର୍ମ ଇତ୍ୟାଦି ଗୁଣଯୁକ୍ତ ଏଣୁ ଯେ ଶାସ୍ତ୍ର ଏହି ଗୁଣର ବିପରୀତ ବିଧି ଦିଅଇ ସେ ଶାସ୍ତ୍ର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦତ୍ତ ନୋହି କୌଣସି ଧୂର୍ତ୍ତ ଲୋକରେ କଳ୍ପିତ ।

ଏନିମନ୍ତେ କେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦତ୍ତ କେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ର ଅବା ନୋହେ ଏହାର ବିଷୟ ପ୍ରମାଣ ସିଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ପଦ ଲେଖା ଯାଉଅଛୁ ! ହେ ସମସ୍ତ ସତ୍ୟଧର୍ମଚେଷ୍ଟାକାରି ଅବଧାନ ମାନେ ସୁମନ ଦେଇ ଏହି ଏକାଦଶ ପ୍ରମାଣ ଯଥାର୍ଥିରୂପେ ବିବେଚନା କରି ପାଠ କରନ୍ତୁ ।

ଅଥ ପ୍ରଥମ ପ୍ରମାଣ ।

ସତ୍ୟ ଏକ ଈଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ବିନୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦେବତା ନାହିଁ ଏହି ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ସ୍ଥିର କରି ଶିକ୍ଷା କରନ୍ତି । ଆଉ ସେ ଆତ୍ମା ସ୍ୱରୂପ ନିରାକାର ଧର୍ମମୟ ଦୟାଳୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ସର୍ବଜ୍ଞ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ସଦାନନ୍ଦ ସକଳାନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅନନ୍ତ ଅଟଳ ଜଗତର ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରତିପାଳଣ ଓ ଶାସନକର୍ତ୍ତା ପୁଣି ସେ ଅକ୍ଷୟ ତେଜୋମୟ ବାସୀ ଇତ୍ୟାଦି ନାନାଦି ଉତ୍ତମ ଗୁଣରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଆଉ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱଭାବ କେମନ୍ତ ପୁଣି ଈଶ୍ୱରର ପ୍ରତି ଓ ସଜାତୀୟ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରତି କି କର୍ମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ପୁଣି ଇହକାଳ ପରକାଳରେ ତାହାର

ସୁଖ ଦୁଃଖର ଗତି ପୁଣି ଈଶ୍ୱର କିରୂପେ ଜଗତର ବିଚାର କର୍ତ୍ତା ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣକୁ ଆପଣାର କର୍ମ୍ମାନୁସାରେ ଫଳ ଦେବେ । ଏହି ସମସ୍ତ ଜାଣିବା ବିଷୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଗୁଣାନୁରୂପ ଲେଖା ଯାଇ ଅଛି ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ଗୁଣ ବିପରୀତ ଏକ କଥା ମାତ୍ର ଧର୍ମ୍ମ ପୁସ୍ତକରେ ନାହିଁ ।

ଜଗତରେ ଚଳିତ ଅନ୍ୟ ନାନା ପ୍ରକାର ଶାସ୍ତ୍ର ଯେମନ୍ତ ନୋହେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେତେ ଅଶୁଚି ମନ୍ଦ ମିଥ୍ୟା କଥା ଅର୍ଥାତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଗୁଣ ବିରୁଦ୍ଧ ଲେଖା ଅଛି । ପୁନଶ୍ଚ ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ର କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରର ଭଜନା କରିବାକୁ ବିଧି ନ ଦେଇ ନାନା ମନ୍ଦ କର୍ମ୍ମକାରି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଓ ପ୍ରତିମାଦିର ପୂଜା କରିବାକୁ ବିଧି ଦିଅନ୍ତି । ପୁଣି ସେ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର କରି କହିଅଛି ତାହାଙ୍କୁ ଅନେକ ସ୍ଥାନେ ଚୋର ଲୋଭି ଲମ୍ପଟ ପାରଦାରିକ ଇତ୍ୟାଦି ରୂପେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ତାହାର ଉପରେ ନାନା ଦୋଷାରୋପଣ କରା ଯାଏ । ପୁଣି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆରାଧନା ବିଷୟରେ ଅପାର ବିପରୀତ ଆଜ୍ଞା ସେ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅଛି । ଏଥିରୁ ନିଶ୍ଚୟ ଜଣା ଯାଏ ଯେ ଏ ଶାସ୍ତ୍ର ସତ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ନିର୍ଗତ ହୋଇ ନାହିଁ ।

ଅଥ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରମାଣ ।

ଧର୍ମ୍ମପୁସ୍ତକର ସବୁ ବାକ୍ୟର ମିଳନ ଆଉ ଏକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପ୍ରମାଣ ଅଛି । ଦେଖ ତାହାର ଲେଖକମାନେ ଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନସ୍ଥ ଓ ଭିନ୍ନ କାଳଜାତ ପ୍ରାୟ ଚାଳିଶ ଜଣ ଥିଲେ । ଏନିମନ୍ତେ ଏକକୁ ଆରେକ ଦେଖା କି ଯୁକ୍ତି ନ ହେଲା । ଆଉ ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ କେହି ରାଜା କେହି ଯାଜକ କେହି ରକ୍ଷକ କେହି ମାଛୁଆ ଇତ୍ୟାଦି ଭିନ୍ନ ଜାତୀୟ ଲୋକ ଥିଲେ ତଥାପି ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରର ତତ୍ତ୍ୱ ଓ ଆଗ

ଜ

ଧନ ଓ ଆଜ୍ଞା ଓ ପାପର ଦଣ୍ଡ ଓ ପରିତ୍ରାଣର ଉପାୟ ଏହି ସମସ୍ତେ ଏକ ପ୍ରକାର ଲେଖିଅଛନ୍ତି । ଏହି କି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନୋହେ । ଯେବେ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱର ବିନୁ ଆପଣା ମନର କଳ୍ପଣାରେ ତାହା କରନ୍ତେ ତେବେ କୌଣସି ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କର ବାକ୍ୟର ଅମିଲଣ ହୁଅନ୍ତା । ପୁଣି ଏମନ୍ତ ଅମିଲଣ କଥା ତହିଁରେ କିଛି ନାହିଁ ଏନିମନ୍ତେ ଜଣା ଯାଏ ଯେ ସେମାନେ ଧର୍ମଆତ୍ମାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ତାହା ଲେଖିଲେ ।

ଆଉ ଦେଖ ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବହୁତ ଅମିଲଣ ଓ ବିରୁଦ୍ଧ ବଚନ ଅଛି । ତାହାର କୌଣସି ଋଷିକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସାକାର କେହି କହନ୍ତି ସେହି ନିରାକାର । ଆଉ କେହି କହନ୍ତି ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁର ବ୍ରହ୍ମ ଆନ କେହି କହନ୍ତି ସେ ପୃଥକ । କେହି କହନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମ ଅଛନ୍ତି ସକଳ ଗତ କେହି କହନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମ ନାହିଁ । କେହି କହନ୍ତି ପଲନା ଆରାଧନା ଉଚିତ ଆନ କେହି କହନ୍ତି ତାହା ନିଷ୍ଫଳ ଓ ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଏମନ୍ତ ଅପାର ଗୋଲମାଲର କାରଣ ସେ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅଛି ଯଥା । ପ୍ରତିମାୟାଂ ଶିଳାବୁଦ୍ଧିଂ କୃତ୍ୱାଣୋ ନରକଂ ବ୍ରଜେତ୍ । ଅର୍ଥ ଯେଉଁଜନ ପ୍ରତିମାରେ ପଥର ବୁଦ୍ଧି କରଇ ସେ ନରକକୁ ଯାଏ । ପୁଣି ଅଉ ସ୍ଥାନେ ଲେଖିଛି ଯେ । ମୃଚ୍ଛିଲା ଧାତୁ ଦାର୍ବାଦ ମୂର୍ତ୍ତାବୀଶ୍ୱର ବୁଦ୍ଧୟଃ । କ୍ଲିଶ୍ୟନ୍ତି ତପସା ମୂଢାଃ ପରାଂ ଶାନ୍ତିଂ ନ ଯାନ୍ତି ତେ । ଅର୍ଥ । ଯେଉଂ ସମସ୍ତ ମୂର୍ଖମାନେ ମାଟି ଧାତୁ ପଥର କାଷ୍ଠାଦି ରଚିତ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ଈଶ୍ୱର ବୁଦ୍ଧି କରନ୍ତି ସେମାନେ କେବଳ ଦେହର କ୍ଲେଶ ପାନ୍ତି ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ନ ହୁଅନ୍ତି । ଏମନ୍ତେ ବେଦାଭିନ୍ନାଃ ସ୍ମୃତୟୋ ବିଭିନ୍ନା ନାସୌ ମୁନିର୍ଯସ୍ୟ ମତଂ ନ ଭିନ୍ନଂ

ଅଥ ତୃତୀୟ ପ୍ରମାଣ ।

ଆଉ ଏକ ପ୍ରମାଣ ଅଛୁ ଯେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଯେତେ ଉପଦେଶ ଓ ନମୂନା ସେ ସବୁ ଅତି ପବିତ୍ର ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରତି ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଆକର୍ଷିକ ପୁଣି ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅନ୍ୟାୟୀ ଆଜ୍ଞା କି ଅବା ଏକ ଅଶୁଚି ନମୁନା ନାହିଁ । ଆହୁରି ଯେ କିଛୁ ପାପ କେବେହେଁ ନ ଜାଣିଲେ ଓ ଯାହାଙ୍କ ମୁଖରେ ପ୍ରତାରଣା ପ୍ରାପ୍ତ ନୋହିଲା ଯେ ନିନ୍ଦିତ ହୋଇ ପ୍ରତି ନିନ୍ଦା ନ କଲେ ପୁଣି ଆପଣାର ଘାତକର ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ଏମନ୍ତ ଯେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାଇଁ ଏକ ନମୁନା ଦେଖାଇଅଛନ୍ତି । ଆହୁରି ଆପଣା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେ ଆଜ୍ଞା କଲେ ଯେମନ୍ତ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥ ପିତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧାର୍ମିକ ତେମନ୍ତ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧାର୍ମିକ ହୁଅ । ଏଣୁ କେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଶରଣାଗତ ହୋଇଲେ ସେ ଜନ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ହୁଅଇ ତାହାର ପୁରୁଣା ପାପିଷ୍ଠ ଆଚରଣ ଗତ ହୋଇ ସମସ୍ତ ନୂଆ ପୁଣ୍ୟମୟ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ।

ପୁଣି ଦେଖ ହିନ୍ଦୁଶାସ୍ତ୍ର ଅନୁସାରେ କୌଣସି ସମୟରେ ମିଥ୍ୟା କହିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ଦେବପୂଜା କରିବାକୁ ଗଲେ ନାନାଦି ଅଶୁଚି କ୍ରିୟା କୁତ୍ସିତ ଅଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗାଦି କରିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିନ୍ଦିତ ଓ ଅଶ୍ରାବ୍ୟ ଗୀତ ଗାଇବାକୁ ହେବ । ଆହୁରି ଦେଖ ସେ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଯେଉଁ ଦେବତାର ଚରିତ୍ର ପ୍ରକାଶିତ ସେ ସବୁ କେମନ୍ତ ଅଶୁଚି ଓ ପାପେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତକ । ଦେଖ ବ୍ରହ୍ମା କାମୁକ ହୋଇ ଆପଣା କନ୍ୟାର ପ୍ରତି ଧାଇଁ ଥିଲା । ଇନ୍ଦ୍ର ଯେ ସେ ଆପଣା ଗୁରୁର ଭାର୍ଯ୍ୟାକୁ ଓ କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ସ୍ତ୍ରୀ ରାଧାକୁ ଭ୍ରଷ୍ଟକରି ଥିଲା ଇତ୍ୟାଦି ନାନା ଅଶୁଚି ଓ ନିନ୍ଦିତ ବାକ୍ୟ ଅଛି ।

ଅଥ ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରମାଣ ।

ଦେଖ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରି କହା ଯାଇ ଅଛି ତାହାକୁ ଏକ ନିଷ୍କଳଙ୍କ ଓ ନିର୍ମଳ ଓ ଅକ୍ଷୟ ଅନନ୍ତ ଅଧିକାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି ସେଠାରେ କୌଣସି ଅଶୁଚି ଦ୍ରବ୍ୟ କିଅବା ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ନ ପାରନ୍ତି । ସେଠାରେ ପାପ କି ଶାପ କି ଶୋକ କି ଅନ୍ଧକାର ନ ଥାଏ । ପୁଣି ଅଉ ଜନମ କି ଅବା ମରଣ ନୋହେ । କେବଳ ପାରମାର୍ଥିକ ସୁଖର ଭୋଗ ହୋଇବ । ସେଠାରେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆପଣା ତେଜସ୍ୱି ଶରୀର ନ୍ୟାୟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସ୍ଥୁଳ ଶରୀରକୁ ଆନମୂର୍ତ୍ତି କରାଇବେ । ପୁଣି ସାଧୁ ଲୋକମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ଶୁଦ୍ଧୀକୃତ ହୋଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରେମ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବେ । ଆହୁରି ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖିବେ ଓ ସେମାନଙ୍କର କପାଳ ତାହାଙ୍କ ନାମରେ ଅଙ୍କିତ ହୋଇ ତାହାଙ୍କୁ ସଦା ସର୍ବଦା ପ୍ରଶଂସା କରିବେ ।

ପୁଣି ବିବେଚନା କରି ଦେଖ ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ସ୍ୱର୍ଗ ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଅଛି ସେ ସ୍ଥାନ ଏମନ୍ତ ମନ୍ଦ ଓ ଅଶୁଚି ଯେ ତାହା ଭାବିଲେ ମନ ନିର୍ମଳ ନ ହୋଇ ଅଧିକ ମଳିଣ ହୁଅଇ । ଶାସ୍ତ୍ରେ କହନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱର୍ଗବାସିମାନେ କେବଳ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖରେ ମଗ୍ନ ହୁଅନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗ ବେଶ୍ୟାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ବାସ କରନ୍ତି ଇତ୍ୟାଦି ଦୁଷ୍ଟ କାମ ଯୁଦ୍ଧାଦି କ୍ରିୟାରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରକାର ସ୍ୱର୍ଗ କୌଣସି ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ଲୋଡନ୍ତି ନାହିଁ । ମାତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ କିଞ୍ଚିତ କାଳରେ ପୁଣି ଜଠର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ ପାଇ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ହେବ ତହିଁରୁ କି ଜାଣି ପଛେ ନରକରେ ପଡିବେ । ଅଥବା ଯେବେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମର ସହିତ ଲୀନ ପାଇବେ ଏଥିରେ କିଛି ସୁଖ

ବୋଧ ନାହିଁ । ଦେଖ ଚିନ୍ତା ହେବାଠାରୁ ଚିନ୍ତା ଖାଇବାର ଭଲ ପୁଣି ଏହି ଚିନ୍ତା ହେବାର ସ୍ୱରୂପ ମାତ୍ର ।

ଅଥ ପଞ୍ଚମ ପ୍ରମାଣ ।

ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସହିତ ମିଳଣ ପ୍ରାପ୍ତ ଉପଦେଶ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଜଣା ଯାଏ୍ ଆନ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏମନ୍ତ ଉପଦେଶ ନାହିଁ । ଯଥା ॥ ଏକ ଈଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ଈଶ୍ୱରର ଓ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ମନୁଷ୍ୟ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ସେ ସମସ୍ତର ମୋଚନର ମୂଲ୍ୟାର୍ଥରେ ଆପଣାକୁ ଦେଲେ । ପୁଣି ଆନ ଭାଗରେ ଲେଖିତ ଯେ ଆପଣାର ସହିତ ଜଗତର ମିଳଣ କରି ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟର ପାପ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ୟ ନ ଲେଖି ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଈଶ୍ୱର ଥିଲେ । ଏମନ୍ତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଲଗା ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କର ପାପର ଫଳ ଭୋଗ କଲେ । ତହିଁରେ ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କର ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କତରେ ଆସନ୍ତି ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତ୍ରାଣ କରିବାକୁ ପାରନ୍ତି ଯେହେତୁ ସେମାନଙ୍କର ପାଇଁ ନିବେଦନ କରିବାକୁ ସେ ନିତ୍ୟ ଜୀବିତ୍ ଅଛନ୍ତି ।

ଏମନ୍ତ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କି ଅଥବା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ହିନ୍ଦୁଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହାନ୍ତି ପୁଣି ସେ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଯେଉଂ ଅବତାର ଲେଖା ସେମାନେ ପାପ ବିମୋଚନାର୍ଥେ କୌଣସି ଉପାଯ୍ କେବେହେଁ କରି ନ ଥିଲେ । ସେମାନେ ସମସ୍ତ ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନ ପାଇଁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ କାମକ୍ରୋଧାଦିରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ଥିଲେ ଏନିମନ୍ତେ ଏରୂପ ଅବତାରରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଲେ ତ୍ରାଣର କୌଣସି ଆଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ଆଉ ଯେଉଂ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ସେ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁବଦାସ ଫଳ ଫୁଲ ସୁନା ରୂପା ଇତ୍ୟାଦି ଯେଉଂବସ୍ତୁ ଦେବତାର ଅଗରେ ଉତ୍ସର୍ଗ

କରଯାଏ୍ ସେହିମାନ ଉପହାସ୍ୟର ନ୍ୟାୟ । ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟର ପାପ ଅସଂଖ୍ୟ ଏନିମନ୍ତେ ଅମୂଲ୍ୟ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଉପଯୁକ୍ତ ସେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କେବଲ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ମରଣ ।

ଅଥ ଷଷ୍ଠ ପ୍ରମାଣ ।

ମନଯୋଗ କରି ଦେଖ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ କେବଲ ଏକ ଦେଶୀୟ ଲୋକର ନିମନ୍ତେ ନ ହୁଅଇ ସର୍ବ ଦେଶୀୟ ଲୋକର ନିମନ୍ତେ । କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବ ଲୋକଙ୍କର ପିତା ହୋଇ ସବୁ ଜାତିୟମାନଙ୍କର ହିତାର୍ଥେ କେବଲ ଏକ ଧର୍ମାଚରଣ ଓ ପରିତ୍ରାଣର ମାର୍ଗ ପ୍ରକାଶ କରିଅଛନ୍ତି ଯଥା । ସମସ୍ତ ଜଗତକୁ ଯାଅ ପୁଣି ସବୁ ଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୃଷ୍ଟିର ଗୋଚରେ ମଙ୍ଗଲ ସମାଚାର ଘୋଷଣା କର ଯେଉଂଜନ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଡୁବିତ ହୁଅଇ ସେହି ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବେ ପୁଣି ଯେଉଂଜନ ବିଶ୍ୱାସ ନ କରଇ ସେହି ଅଶେଷ ନରକରେ ଦଣ୍ଡିତ ହେବ । ଆଉ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପନ ବିଷୟରେ ଏହି କଥା ଲେଖିତ ଅଛି । ଯଥା । ଶେଷ କାଲରେ ଏମନ୍ତ ହେବ ଯେ ଈଶ୍ୱରର ଘରର ପର୍ବତ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମେଶ୍ୱରର ମନ୍ଦିର ପର୍ବତମାନଙ୍କର ଶୃଙ୍ଗରେ ସ୍ଥାପିତ ହେବ ଓ ସମସ୍ତ ଦେଶୀୟମାନେ ସ୍ରୋତର ମତ ତାହାର କତକୁ ଧାଁଇ ଯିବେ ପୁଣି ଅପାର ଦେଶୀୟମାନେ ଯାଇ କହିବେ ଆସ ହେ ଅମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱରର ଘରକୁ ଯାଉଂ ସେ ଆପଣା ପଥ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇବେ ପୁଣି ଅମ୍ଭେମାନେ ତାହାଙ୍କର ବାଟରେ ଗମନ କରିବା ।

ପୁଣି ଦେଖ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ର କେବଲ ଆପଣାମାନଙ୍କର ପାଁଇ ତହିଁରେ ଆନ ଦେଶୀୟମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ନୋହେ । ଏଥିପାଁଇ ଏପ୍ରକାର ଶାସ୍ତ୍ର ସର୍ବ ଦେଶୀୟମାନଙ୍କର ପିତା ଓ ଈଶ୍ୱର

ଠାରୁ କେମନ୍ତ କରି ଦତ୍ତ ଅଟଇ । କିଷ୍ଟମ୍ବ କୌଣସି କ୍ଷୁଦ୍ର ପ୍ରାଣୀ ତାହା ପ୍ରକାଶ କଲା ।

ଦେଖ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ସୂର୍ଯ୍ୟର ତୁଲ୍ୟ ଦୀପ୍ତିମାନ ହୋଇ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ମାନସ ଅନ୍ଧକାର ନାଶ କରି ଉତ୍ତମ ଜ୍ଞାନ କରନ୍ତି । ପୁଣି ହିନ୍ଦୁଶାସ୍ତ୍ର ପ୍ରଦୀପର ମତେ ଅଳ୍ପ ଲୋକଙ୍କୁ ଚଞ୍ଚଳ ଅଳ୍ପ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନିଷ୍ଟମ୍ବ ଜ୍ଞାନ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରଇ ।

ଅଥ ସପ୍ତମ ପ୍ରମାଣ ।

ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ମତ ସ୍ଥାପକ ଯେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଓ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟଗଣ ଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଗଣ ଏମାନେ ନାନା ସମୟରେ ସ୍ୱପକ୍ଷ ଓ ବିପକ୍ଷ ଅନେକ ଲୋକର ସାକ୍ଷାତରେ ନାନାବିଧ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ୍ରିୟା କଲେ । ପୁଣି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଚମତ୍କାର ଜଣାଇବାର ପାଇଁ କଅବା ଆପଣାର ପରାକ୍ରମ ପ୍ରକାଶାର୍ଥେ ଏହି ଅଦ୍ଭୁତ କ୍ରିୟା ନ କଲେ କେବଳ ଲୋକର ହିତ ଓ ସତ୍ୟ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନାର୍ଥେ ସେମାନେ ସମସ୍ତ କରି ଥିଲେ । ଦେଖ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସୁସ୍ଥ ହୁଅ କହିବାମାତ୍ରେ ନାନାବ୍ୟାଧି ରୋଗିଙ୍କୁ ସୁସ୍ଥ କଲେ ପୁଣି ଅପାର ଜନ୍ମାନ୍ଧଙ୍କୁ ଓ ପଙ୍ଗୁଙ୍କୁ ଓ ଘୁଙ୍ଗାଙ୍କୁ ଓ ବଧିରଙ୍କୁ ସେ ଭଲ କଲେ । ଆହୁରି ସେ ଆଜ୍ଞା ମାତ୍ରରେ ମୃତ ଲୋକଙ୍କୁ ଜୀଆଇଲେ । ଅଉ ପାଞ୍ଚ ରୋଟିରେ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ଲୋକମାନଙ୍କର ତୃପ୍ତି ଜନ୍ମାଇଲେ । ଏହି ପ୍ରକାର ଅନେକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ୍ରିୟା କରିବାରେ ଯୀଶୁ ଆପେ କହିଲେ ଯେଉଂ କ୍ରିୟା ଆମ୍ଭେ କରି ସେହି କ୍ରିୟାରେ ପ୍ରମାଣ ଅଛି ଯେ ଅମ୍ଭର ପିତା ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପଠାଇ ଅଛନ୍ତି । ପୁଣି ଯେମନ୍ତ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ କରିଥିଲେ ସେମନ୍ତ ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ଅପାର ଅଦ୍ଭୁତ ଲକ୍ଷଣାଦି ଓ ନାନା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ ଦେଇ ଧର୍ମପୁସ୍ତକଙ୍କୁ ପ୍ରତିପନ୍ନ କଲେ ଏଥିରେ ଜଣାଯାଏ

ଯେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ଈଶ୍ୱରର ଦତ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ର ଯେହେତୁ ତାହାଙ୍କର ସହାୟ ନୋହିଲେ କେହି ଏମନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ୍ରିୟା କରି ନ ପାରନ୍ତି ।

ହିନ୍ଦୁଶାସ୍ତ୍ରରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ୍ରିୟା ଅଛି ପ୍ରମାଣ ଦେଖ ଲେଖିତ ଅଛି ଯେ ଫଲଣା ଦେବତା ଲାଙ୍ଗଲ ଦେଇ ଡିଲ୍ଲୀକୁ ଓପାଡିଲେ । ଆନ କେହି ଜଣ ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନ କଲେ ପୁଣି କୌଣସି ଜଣେ ଗଙ୍ଗାର ଯେତେ ଜଳ ଓ ଆନ କେହି ସମୁଦ୍ରର ଯେତେ ଜଳ ଗଣ୍ଡୁଷ ମାଏରେ ପାନ କଲେ । ପୁଣି ଏଥିରେ କଛି ପ୍ରମାଣ ବଚନ ନାହି କେବଲ ବାଲକର ଖେଲାର ନ୍ୟାୟ । ଆଉ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର କର୍ମର ନ୍ୟାୟ କାହାର ଉପକାରାର୍ଥେ ତାହା କଛି କରା ନ ଗଲା ଏନିମନ୍ତେ ଦେଖାଯାଏ ଯେ ଏସମସ୍ତ ବାକ୍ୟ କଳ୍ପିତ ଇତିହାସ ମାଏ ।

ଅଥ ଅଷ୍ଟମ ପ୍ରମାଣ ।

ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଅନେକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ଅଛି ଅର୍ଥାତ ଶଯ୍ୟେ କି ହଜାର ବରଷର ଉତ୍ତାରେ ଘଟଣା ହେବାର ବିଷୟ ଭବିଷ୍ୟତବାକ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଭବିଷ୍ୟତବାକ୍ୟ ଠିକ ନିରୂପିତ ସମୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି । ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଅତି ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଅବତାର୍ଣ୍ଣ ଜନ୍ମ ଗୁଣ ନାନାଦି କ୍ରିୟା ଉପଦେଶ ମରଣ ଓ ମରଣରୁ ଉତ୍ଥାନ ଇତ୍ୟାଦି ହେବାର କଥା । ପୁଣି ମିଶର ଓ ଆଶୁରିୟା ଦେଶ ଓ ଟିମ୍ନାଦେଶ ଓ ଯିରୂଶାଲମ ନଗର ଓ ମନ୍ଦିରର ବିନାଶ ବିଷୟ । ଯିହୁଦୀ ଲୋକର ଶାସ୍ତି ଓ ଦେଶ ଦେଶାନ୍ତର ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ । ପୁଣି ସମସ୍ତ ଦେଶରେ ସୁସମାଚାରର ବ୍ୟାପନ ବିଷୟରେ । ଏସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟତବାକ୍ୟର ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ବିଷୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଗଲା ଓ ହୋଇ ଯାଉଅଛି । ଏଥିରେ ନିଃସନ୍ଦେହରୂପେ ଜଣାଯାଏ ଯେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ଈଶ୍ୱରର ପ୍ରକାଶିତ ଶାସ୍ତ୍ର । ଯେହେତୁ ସେହି ମାଏ ସ

ବିଛ୍ଛ ଓ ଭବିଷ୍ୟତ୍କାଳରେ କେତେବେଳେ କି ଘଟିବ ତାହା ନିଶ୍ଚ ଯ୍ରୂପରେ ଜାଣନ୍ତି । ଏନିମନ୍ତେ ଏହି ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ରଚକମାନେ ଯେବେ ଈଶ୍ୱରରେ ଶିକ୍ଷିତ ନ ହୁଅନ୍ତେ ତେବେ ଏମନ୍ତ ଭବିଷ୍ୟତ ବିଷୟରେ ଲେଖିବାକୁ ନ ପାରନ୍ତେ ।

ଲୋକମାନେ ଯାହାକୁ ଭବିଷ୍ୟତ୍‌ବାକ୍ୟ କରି କହନ୍ତି ଏମନ୍ତ ହି ନ୍ଦୁଶାସ୍ତ୍ରରେ ଗୋଟାଏ ବାକ୍ୟ ଅଛି ପ୍ରମାଣ ଅର୍ଥାତ କଳିକା ଳରେ ଧର୍ମଲୋପ ହୋଇ ସମସ୍ତ ଏକ ବର୍ଣ ହେବ । ପୁଣି ଏହି କିଛି ଭବିଷ୍ୟତ୍‌ବାକ୍ୟ ନୋହେ । ଦେଖ ଯେ କୌଣସି ଜଣ ବାଲୁକାମୟ ସ୍ଥାନରେ ବୁନିୟାଦ ରହିତ ଗୋଟାଏ ଘର ନିର୍ମାଣ କରି କହଇ ଯେ ଏହି ଘର ଦଶ ବରଷରେ ପଡିବ ଯେବେ ତେମନ୍ତ ଘଟନ୍ତା ତେବେ ତାହାଙ୍କୁ ଭବିଷ୍ୟତ୍‌ବକ୍ତା କୁହା ନ ଯାଏ । ତେମନ୍ତ ହି ନ୍ଦୁଶାସ୍ତ୍ରର ସତ୍ୟରୂପ ବୁନିୟାଦ ନ ହୋଇ ପରୀକ୍ଷା ସମୟରେ ପ ଡିବ ତାହାର ରଚକମାନେ ଏହା ଜାଣି ସେ କଥା ଲେଖିଲେ ।

ଅଥ ନବମ ପ୍ରମାଣ ।

କି ଧର୍ମ ସତ୍ୟ କି ଧର୍ମ ମିଥ୍ୟା ଏଥିରେ ଯେବେ କୌଣସି ସନ୍ଦେ ହ ଥାଏ ତେବେ ବିବେଚନା କର କି ଯାଁର ଲୋକମାନେ ସ୍ୱକ ଳ୍ପିତ ମିଥ୍ୟା ମତ ସ୍ଥାପନେଚ୍ଛୁକ ହୁଅନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ଐହିକ ସୁଖ ଓ ଲାଭର ନିମନ୍ତେ । ପୁଣି ଦେଖ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ମତସ୍ଥାପକ ମାନେ ଅପମାନ ଓ ତାଡନା ଓ କ୍ଲେଶ ବିନା ଆଉ କିଛି ନ ପା ଇଲେ । ତାହାର ପ୍ରମାଣ ଏହି ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆପଣାର ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ମହିମା ଓ ସୁଖ ଛାଡି ଏହି ଜଗତରେ ଆସି ଦାସର ଆକାର ଧାରଣ କଲେ ପୁଣି ନାନାବିଦ ନିନ୍ଦା ଖେଦ ଦୁଃଖ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରି ଶେ ଷରେ ଆପଣାର ଜୀବନକୁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରି ଉତ୍ସର୍ଗ କଲେ । ଆଉ

ଯେମନ୍ତ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କଲେ ତେମନ୍ତ ସେ ଅପଣାର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇଲେ ଯେ ଆମ୍ଭର ନାମ ସକାଶେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଲୋକ ହେୟଜ୍ଞାନ କରିବେ । ତଥାପି ସେମାନେ ନାନାବି ଦାରୁଣ ଦୁଃଖ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହି ଅଟଳ ରହିଲେ ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁକୁ ତୁଚ୍ଛ ଜ୍ଞାନ କରି ସର୍ବଠାରେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ମତ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ବରଞ୍ଚ କରି ସମସ୍ତେ ଯହିଁରେ ଲାଭ କି ସମ୍ଭବଇ ଚିରକାଳ ସୁଖହିଁ ନାହିଁ ପୁଣି ଚିରକାଳ ଦୁଃଖ ଐହିକ ନିନ୍ଦା ଓ ମରଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ତାଡଣା ଘଟଇ ଏତେ କ୍ଳେଶ ସହି କେ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରତାରଣା ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି ।

ଆହୁରି ଦେଖ ହିନ୍ଦୁ ମତର ସ୍ଥାପକମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମାନେ ସର୍ବଦା ଆପଣାର ଲାଭ ଓ ସମ୍ଭ୍ରମ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ଆପଣା ମାନଙ୍କୁ ଠାକୁର ଜାଣି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ନୀଚ କରି ରଖନ୍ତି ପୁଣି ସେମାନେ ସର୍ବଲୋକଠାରୁ ଧନ ସମ୍ଭ୍ରମ ଓ ପୂଜା ମାଗନ୍ତି । ଆହୁରି ସେମାନେ କହନ୍ତି ଯେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପଦତଳେ ଲୋଟିଲେ କିଅବା ପାଦୋଦକ ପାନ କଲେ ପୁଣ୍ୟ ହେବ । ଆପଣାମାନଙ୍କର ରକ୍ଷା ହେତୁ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟା କହିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଭୋଜନ କି ଦକ୍ଷିଣା ଦେଲେ ସେମାନେ ଆ ଶୀର୍ବାଦ କରିବେ ନ ଦେଲେ ଶାପ ଦେବେ । ଏଥିରେ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେଲେ କି ଧର୍ମ ସତ୍ୟ କି ଧର୍ମ ମିଥ୍ୟା ।

ଅଥ ଦଶମ ପ୍ରମାଣ ।

ଦେଖ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ଗୁଣ ପରୀକ୍ଷା ଓ ବିବେଚନା କରିବାର ନି ମନ୍ତେ ତାହା ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୋଚରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଅଇ । ଏନିମନ୍ତେ ଏସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ତେଈଶ ଲକ୍ଷ ଅଧିକ ପୁସ୍ତକ ବ୍ୟାପନ

କରା ଯାଇଅଛୁ ଆଉ ପ୍ରଧାନ ଭାଗର ବାଆନ ଲକ୍ଷ ଅଧିକ ଇଂରାଜୀ ଓ ଫ୍ରାଂସିସ ଓ ହଲନ୍ଦାଜ ଓ ବଙ୍ଗାଳି ଓ ସଂସ୍କୃତ ଓ ପାରଶୀ ଓ ଆରବୀ ଓ ଚିନୀ ଇତ୍ୟାଦ ଏକ ଶ ଅଠାବନ ଭାଷାରେ ତର୍ଜମା ହୋଇ ଲୋକଙ୍କୁ ଦଆ ଯାଇ ଅଛୁ । ଅନ୍ୟର ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ପ୍ରମାଣ ଓ ଗୁଣ ଅନେକ ପ୍ରକାର ପରୀକ୍ଷା କଲେ ଅପାର ପ୍ରଧାନ ଓ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଦେଶସ୍ଥ ଲୋକ ଧର୍ମପୁସ୍ତକକୁ ଗ୍ରହଣ କର ଅଛନ୍ତି । ଯଥା । ଇଂଲଣ୍ଡ ଓ ଫ୍ରାନସିସ ଓ ରୁଷ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦ ଅନେକ ଅତ ପରାକ୍ରାନ୍ତ ସାମରାଜ୍ୟ ଆପଣାମାନଙ୍କର ଦେବପୂଜା ଓ ପୈତ୍ରିକ ବ୍ୟବହାର ତ୍ୟାଗ କର ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ମତାବଲମ୍ବୀ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ।

ପୁଣି ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ଅସଲ ଶାସ୍ତ୍ର ଗୋପନ ରଖା ଯାଇଅଛୁ ତାହାର ଏକ ସ୍ଥାନେ ସମୁଦାୟ ପୁସ୍ତକ କେଉଂଠାରେ ଅଛନ୍ତି ପ୍ରାୟ କାହାର ଗୋଚର ନ ହୁଅଇ । ଆଉ ତାହାର ପାଠ କରିବାକୁ ଓ ବସ୍ତୃର କରିବାକୁ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ନଷେଧ ହେଲା । କେବଲ ଉପାର୍ଜଣୀୟ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ହୁଅନ୍ତି ।

ଦେଖ ଭଲ ମୁଦ୍ରା ବଣିଆର ହାତରେ ଦେଲେ ଶଙ୍କା ନାହିଁ ପୁଣି ମେକ କଅବା ତମ୍ବା ଟଂକା ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଦେଲେ ସଦା ଶଙ୍କା ହୁଅଇ । ଏହି ମତେ ବିବେଚନା କର କେତେ ହିନ୍ଦୁ ଲୋକ ଆପଣାମାନଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ର ପରୀକ୍ଷା କଲେ ତାହାକୁ ପକାଇଅଛନ୍ତି ପୁଣି କଞ୍ଚିତ୍ କାଲରେ ସମସ୍ତ ସୁବୁଦ୍ଧି ଲୋକ ସେପରି କରିବେ ।

ଅଥ ଏକାଦଶ ପ୍ରମାଣ ।

ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ମତର ସଫଲ ସ୍ଥାପକ ଓ ବ୍ୟାପନ ଆଉ ଏକ ଦୃଢ ପ୍ରମାଣ ଅଛୁ । ଯେତେହେତୁ ତାହାର ବିପରୀତରେ ପଣ୍ଡିତ ଓ ରାଜା

ଓ ଯାଜକାଦିମାନେ ସମସ୍ତ ହିଂସା ଓ ତାଡଣା ପ୍ରକାଶ କରି ଯେ ତାହା କୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ନ ଚଳଇ ଏମନ୍ତ ହଜାରୀ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । କାରଣ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ମତ ଅତି ପବିତ୍ର ଓ ମନୁଷ୍ୟର କୁ ଅଭିଳାଷର ବିରୁଦ୍ଧ ପୁଣି ତାହା ଚଳିଲେ ପଛେ ସେମାନଙ୍କର ମାନ ଓ ଲାଭର ହାନି ହୋଇ ଭାତ ଭିକ୍ଷା ମିଳି ଯାଯେ଼ ଏହା ଭାବି ସେମାନେ ସର୍ବଦା ତହିଁରେ ବାଧା ଦେବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୁଅନ୍ତି । ଏମନ୍ତ ଯେଉଁ ଧାର୍ମିକ ପୁରୁଷମାନେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ମତ ସ୍ଥାପନ କଲେ ସେମାନେ ନାନା ଦେଶରେ ବହୁକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଅକଥ୍ୟ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କଲେ । ପ୍ରାଯ଼ ସର୍ବସ୍ଥାନେ ରାଜାମାନେ ଓ ଅନ୍ୟ ବଡ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତି ଦ୍ୱେଷ ଓ ହିଂସା ଓ ଅପମାନ କରି କହିଲେ ଯେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ମତ ଯେବେ ଅଙ୍ଗୀକାର କରି ପରିତ୍ୟାଗ ନ କର ତେବେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯଥା ସାଧ୍ୟରେ କ୍ଳେଶ ଦେଇ ବଧ କରିବା ।

ପୁଣି ଏମନ୍ତେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦାରୁଣ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଇ ସେମାନେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ସାଧୁ ଲୋକଙ୍କୁ ବଧ କଲେ । ତଥାପି ପଣ୍ଡିତର ଜ୍ଞାନ ଓ ରାଜାର ଶାସନ ଓ ଯାଜକାଦିର ହିଂସା ଓ ଆନ୍ୟ ସମସ୍ତ ବାଧାକୁ ପରାଜଯ଼ କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଯ଼ାନ ଲୋକ ସବୁଠାରେ ଯେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ସତ୍ୟ ଓ ଈଶ୍ୱରର ଦତ୍ତ ଏହା ପ୍ରକାଶ କଲେ ପୁଣି ବେଳକୁ ବେଳ ଏତେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲେ ଯେ ଏବେ ପ୍ରାଯ଼ କୋଡିଏ କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଯ଼ାନ ଅଛନ୍ତି । ଅନନ୍ତର ଈଶ୍ୱରର ଅଙ୍ଗୀକାରାନୁସାରେ ସ୍ଥିର ବୋଧ ହୁଅଇ ଯେ କିଞ୍ଚିତ୍ କାଳରେ ସମସ୍ତ ଦେଶର ରାଜା ଓ ପ୍ରଜା ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ମତାବଲମ୍ବୀ ହୋଇ ଏକ ପ୍ରେମରେ ସତ୍ୟ ଈଶ୍ୱରର ଆରାଧନା କରିବେ । ବିବେଚନା କରି ଦେଖ ଏ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ପ୍ରକାଶକମାନଙ୍କର ସହିତ ଈଶ୍ୱର ଯେବେ ନ ହୁଅନ୍ତେ ତେବେ ହସ୍ତରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗ୍ରହଣେଚ୍ଛୁକ ବାଳକର ପ୍ରାଯ଼େ ସେମାନଙ୍କର

ଚେଷ୍ଟା ଅବଶ୍ୟ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତା । ଦେଖ ଖଣ୍ଡେ ଶୁଷ୍କ ଗଛ ଭୂମିରେ ପୋତିଲେ ଈଶ୍ୱର ତାହା ଉପରେ ଅତିଶୟ ବିଶେଷ ଶକ୍ତି ପ୍ରକାଶ ନ କଲେ ତାହା ଯେମନ୍ତ ଅଙ୍କୁରିତ ଓ ପୁଷ୍ପିତ ଓ ଫଳିତ ନ ହୁଅଇ ତେମନ୍ତ ଏ ଧର୍ମର ଉପରେ ଏମନ୍ତ ମହା ବାଧା ଘଟିଲା ଯେ ଈଶ୍ୱର ଯେବେ ମହା ଉପକାର ଓ ଅନୁଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ ନ କରନ୍ତେ ତେବେ ତାହା ଚଳିତ ନ ହୋଇ ଅବଶ୍ୟ ଲୁପ୍ତ ହୋଇ ଯାନ୍ତା । ଏମନ୍ତ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ଆଉ ୨ ଅପାର ପ୍ରମାଣ ଅଛି ପୁଣି ଏହାର ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଯେ ଲୋକମାନେ ସେ ଶାସ୍ତ୍ର ନ ମାନିଲେ ତାହା କଦାଚ ବୁଝିବାକୁ ନ ପାରନ୍ତି । ଯଥା ॥ ଯେଉଁ ଜନ ଈଶ୍ୱରର ପୁତ୍ରର ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ସେ ଜନ ଆପଣା ଅନ୍ତରେ ସାକ୍ଷୀ ରଖି ଅଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ସେ ଜନ ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକର ସତ୍ୟତା ବିଷୟରେ ସ୍ଥିର ଅନୁଭବ ପାଇ ତାହାର ଆଉ କିଛି ସନ୍ଦେହ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଆଉ ଦେଖ ଏସମସ୍ତ ପ୍ରମାଣ କାଟିବାକୁ ଅନେକ ପଣ୍ଡିତ ଓ ଗୁଣବନ୍ତ ଲୋକେ କେତେ ଥର ଚେଷ୍ଟା କରି ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର ଉଦ୍ୟୋଗ ସଫଳ ନ ହୋଇ ତାହା ଦ୍ୱାରା ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ସତ୍ୟତା ଅଧିକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଲା । ଏନିମନ୍ତେ ତାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦତ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ର ନ ହେଲେ କିଅବା କୌଣସି ଦୋଷ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଲେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ଦୋଷ ବାହାର କରି ଅନେକ ସମୟ ପୂର୍ବେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତାହା ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାନ୍ତେ । ଆହୁରି ଦେଖ ଯେ ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଦତ୍ତ ନ ଅଟଇ ଯେବେ ହୁଅନ୍ତା ତେବେ ତାହାର ରକ୍ଷକମାନେ ତଦନ୍ତଃପାତ ଧର୍ମ ଯେ ଲୁପ୍ତ ହେବ ଏମତ କଥା କେବେହେଁ ନ ଲେଖନ୍ତେ । ଦେଖ ଯେଉଂ ଧର୍ମ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସଂସ୍ଥାପିତ ହୁଅନ୍ତି ତାହା ଲୁପ୍ତ ନ ହୋଇ ଚିରକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଥିବ । ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବିଷୟରେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖିତ ଯେ ଯାବତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଥିବ

ଝ

ଥାବର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ତାହାର ନାମ ସୁଖ୍ୟାତ ହେବ । ଅନ୍ୟ ଭାଗରେ ଲେଖିଅଛି ଯେ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ପୃଥିବୀର ସୃଷ୍ଟି ନ କରନ୍ତ୍ରେ ଏମନ୍ତ ଯେଉଂ ଦେବତାମାନେ ସେମାନେ ଏହି ପୃଥିବୀର ଓ ଏହି ସ୍ୱର୍ଗ ତଳରୁ କ୍ଷୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ପୁଣି ଏକ ସମୁଦ୍ରଠାରୁ ଅନ୍ୟର ସମୁଦ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଓ ନଦୀଠାରୁ ପୃଥିବୀର ସୀମାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ରାଜ୍ୟ କରିବେ ଆଉ ତହିଁରେ ସମସ୍ତ ଜାତୀୟମାନେ ଆଶୀର୍ବାଦ ପାଇବେ ଓ ସମସ୍ତ ଦେଶୀୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ କହିବେ ।

ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତ ଲୋକ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ମତ ମାନନ୍ତି ତେତେବେଳେ ଏ ପାପିଷ୍ଠ ଜଗତ ସ୍ୱର୍ଗର ତୁଲ୍ୟ ହୋଇବ । ତେବେ ଅପଣା ସମାନ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ପ୍ରେମ କରିବେ । ତେବେ ପରର ହିତରେ ସମସ୍ତେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ପରର ମଙ୍ଗଳ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ ତହିଁରେ ତରୁଆର ପିଟାଇ ଲଙ୍ଗଳ ଫାଳ କରିବେ ପୁଣି ବର୍ଚ୍ଛାକୁ ଦା କରିବେ ଏକ ଦେଶୀୟ ଲୋକ ଅନ୍ୟ ଦେଶୀୟ ଲୋକର ବିପକ୍ଷରେ ତରୁଆର ଉଠାଇବେ ନାହିଂ ପୁଣି ସେମାନେ ଯୁଦ୍ଧ ଆଉ ଶିଖିବେ ନାହିଂ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ କେହି ହିଂସା କିଅବା ନାଶ କେବେହେଂ ନ କରିବେ । ତେବେ ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ଜାତୀୟ ଲୋକ ଏକ କୁଳ ସ୍ୱରୂପ ହେବେ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଉଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ଆନନ୍ଦ ଜୟ୨ ଧ୍ୱନି କରି୨ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଉଠିବେ । ପରମେଶ୍ୱର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପିତା ହେବେ ଓ ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହାଙ୍କର ପୁତ୍ର କନ୍ୟା ହେବା । ବିଚାର କର ସମସ୍ତେ ଯେ ଏହି ଧର୍ମ ଈଶ୍ୱର ଠାରୁ କଥିତ ହେଲା କି ନାହିଂ ।

ପରାମର୍ଶର ପତ୍ର ।

ହେ ପ୍ରିୟ ହିନ୍ଦୁ ସମସ୍ତେ ଏବେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରୁ ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶ କରା ଯାଉଅଛି । ଦିନ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର

ଉପରେ ଉଦୟ ହୋଇ ରାତ୍ରି ଦୂର ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଅନ୍ଧାର ରାତ୍ରି କେମନ୍ତ ଦୁର୍ଗମ ଅନ୍ଧକାରରେ ବାଟ ଖୋଜିବାରେ କେତେ କଷ୍ଟ ହୁଅଇ ପୁଣି ଦିନର ପ୍ରକାଶ କେମନ୍ତ ସୁଖଦାୟକ । ଲୋକ ମାନେ ଯାବତ୍ ଅଜ୍ଞାନ ଥାନ୍ତି ତାବତ୍ ପ୍ରତିମା ପୂଜା କରନ୍ତି ତହିଁ ଉତ୍ତାରେ ଅଜ୍ଞାନ ଦୂର ହୋଇ ଜ୍ଞାନୋଦୟ ହୋଇଲେ ପ୍ରତିମା ପୂଜା ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି । ବାଳକ ପୁତୁଳା ଭଲ ପାନ୍ତି ପୁଣି ସେ ବାଳକ ବଡ ହୋଇଲେ ପୁତୁଳାକୁ ତୁଚ୍ଛ କରନ୍ତି । ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ମାନେ କପାଇଁ ଅନ୍ଧକାରରେ ଚିରକାଳ ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କର ବାଳକ ପରି ଚିରକାଳ ରହିବାକୁ କପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କର । ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖା ଯେ ପ୍ରତିମା ପୂଜା କରିବାରେ ଈଶ୍ୱର ନିନ୍ଦିତ ହୁଅନ୍ତି ଆଉ ଈଶ୍ୱରର ଓ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜ୍ୟରେ କୌଣସି ଦେବପୂଜକ ଲୋକର କିଛି ଅଧିକାର ନାହିଁ । ମାଏ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏହି ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ଇଶ୍ୱର ଦେଖି ନ ଦେଖାର ମତେ କଲେ ପୁଣି ଏବେ ସମସ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ମନ ଫେରାଇବାକୁ ଆଜ୍ଞା କରନ୍ତି । ଯେହେତୁ ଯହିଁରେ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ବିଚାର କରିବେ ଏମନ୍ତ ଏକ ଦିନ ସେ ନିରୂପଣ କରିଅଛନ୍ତି ।

ଦେଖ ଯେମନ୍ତ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତେମନ୍ତ ତୁମ୍ଭେମାନେ ପାପରେ ମଜି ଯାଉଅଛ ପୁଣି ପାପ ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ବିନାଶ କରଇ ଓ ଆତ୍ମାକୁ ଦୁଃଖରେ ବୁଡାଇ ପକାଏ । ପାପର ନିମନ୍ତେ ଈଶ୍ୱରର କୋପ ସମସ୍ତଙ୍କର ଉପରେ ପଡି ଅଛନ୍ତି ଆହୁରି ପାପର ଫଳ ଯେବେ ସମସ୍ତର ଭୋଗ ହୁଅନ୍ତା ତେବେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ନରକରେ ଯାଆନ୍ତେ । ପୁଣି ବର୍ତ୍ତମାନ କାଳରେ ଯେବେ ପାପ ମୋଚନ ନ ପାଅ ତେବେ ଆତ୍ମା ଦେହ ସମ୍ବନ୍ଧ ହୋଇ ବିଚାର ଦିନରେ ନରକରେ ପଡିବ । ଏଣୁ ବିବେଚନା କର ସେ ମହା ଭୟଙ୍କର ବିଚାର ଦିନରେ ସ୍ଥିର ହେବାକୁ ପାରିବ କେ । ନିର୍ଦୋଷୀ ହେବାକୁ ପାରିବ

କେ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର ଦଣ୍ଡ ଆଜ୍ଞା କରନ୍ତି ତେ ତେବେଳେ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ପାରିବ କେ ।

ଶୁଣ ଆପଣାମାନଙ୍କର କତରେ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଜଣା ଯାଉ ଅଛୁ । ଯେ ସତ୍ୟ ଜଗତର ନାଥ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେ ମ ନୁଷ୍ୟର ତ୍ରାଣର ପଥ କରିବାର ପାଇଁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ଧାରଣ କଲେ ଯେମନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରତିନିଧି ହୋଇ ତେମନ୍ତ ସେମାନଙ୍କର ପାପ ସେହି ଶରୀରରେ ଭୋଗ କଲେ । ପୃଥିବୀର ସ ମସ୍ତ ପାପ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଉପରେ ଈଶ୍ୱର ଥୋଇଲେ ଯେମନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆପେଁ ଏ ସମସ୍ତ ପାପର ପାପୀ ହୁଅନ୍ତି । ସେ ଏସମସ୍ତର ପାପର ଭରର ତଳେ ମଲେ ପ୍ରମାଣ ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁ ଜୟ କରି ସଜୀବ ହୋଇ ଉଠି ତାହାର ସେହି ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ଶୁଦ୍ଧ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି । ସେ ଠାରେ ମନୁଷ୍ୟର ପାଇଁ ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଅଛନ୍ତି । ସେ ଆମ୍ଭ ମାନଙ୍କର ଦେନା ନେଲେ ଓ ଲଗାର ପରି ଆପଣାର ରକ୍ତ ବ୍ୟୟ କରି ଶୋଧ ଦେଲେ । ଯେମନ୍ତ କୌଣସି ଦୟାବାନ ଲୋକ ଦୋ ଷିର ଦୋଷ ଭୋଗ କରି ସେହି ଦୋଷିକୁ ଖଲାସ ଦିଅନ୍ତି ତେମନ୍ତ ଉପକାରୀ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି । ହେ ପ୍ରିୟ ବାନ୍ଧବମାନେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଚିତ୍ତ ଦେଇ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଶରଣାଗତ ହୋଇ ଆପଣାମାନଙ୍କର ମିଥ୍ୟାଚରଣ ତ୍ୟାଗ କରି ତାଙ୍କର ପବିତ୍ର ମାର୍ଗରେ ଗମନ କର । ତେଣୁ ମହା ବିଚାର ଦିନରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉପରେ କୌଣସି ଦୋଷ ନ ବର୍ତ୍ତିବ ପୁଣି ଜୟ ଜୟକାର କରି ସତ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଯାଇ ପାରମାର୍ଥିକ ସୁଖ ଓ ଜ୍ଞାନ ଓ ପ୍ରେମରେ ଅନନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ରହିବ ।

ଯେବେ ପଚ୍ଛ ମିଥ୍ୟାଚରଣ ତ୍ୟାଗ କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ମତାବଲମ୍ବୀ କେମନ୍ତେ କରିବାକୁ ହୁଅଇ ତେବେ ଉତ୍ତର ଏହି ଯେ ଆପଣାର ପୂର୍ବ କୃତ ପାପରେ ଖେଦାନ୍ୱିତ ହୋଇ ଯୀଶୁର ନାମ ଦୃଢ଼ କରି ଈ ଶ୍ୱରଙ୍କୁ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କର । ତହିଁରେ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭର ପାପ

ମୋଚନ କରିବେ । ପୁଣି ଆପଣାର ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କଲେ ପାପାଚରଣ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ତୁମ୍ଭର ସୁସାଧ୍ୟ ହେବ ।

ଏଥିଉତ୍ତରେ ପାଦ୍ରୀମାନଙ୍କର ଦ୍ୱାରା ପିତା ଓ ପୁତ୍ର ଓ ଧର୍ମାତ୍ମାର ନାମରେ ତୁମ୍ଭେ ଜଳରେ ଡୁବିତ ହେବ । ଏହି ଡୁବନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହେବାର ଲକ୍ଷଣ । ତାହାର ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଯେ ପିତାର ନାମରେ ଡୁବିତ ହୋଇ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅସ୍ମୃମାନଙ୍କର ପିତା ଓ ଈଶ୍ୱର ଅଙ୍ଗୀକାର କରିବ ପୁଣି ତାହାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାନୁସାରେ ଆଚରଣ କରିବାକୁ ଅଙ୍ଗୀକାର କରିବ । ପୁତ୍ର ନାମରେ ଡୁବିତ ହୋଇ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅସ୍ମୃମାନଙ୍କର ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ବୋଧ କରି ତାହାଙ୍କୁ ଧର୍ମରାଜା ଓ ଯାଜକ ଓ ଗୁରୁ ସ୍ୱରୂପେ ମାନିବାକୁ ଅଙ୍ଗୀକାର କରିବ । ପୁଣି ଧର୍ମାତ୍ମାର ନାମରେ ଡୁବିତ ହୋଇ ତାହାଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କର୍ତ୍ତା ଓ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦାତା ଜାଣି ତାହାଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପବିତ୍ର ମନ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଅଙ୍ଗୀକାର କରିବ । ଏହା ସମସ୍ତ ମାନିଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ମଣ୍ଡଳୀରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଅଉ ଧାରା ତୁମ୍ଭକୁ ଶିକ୍ଷିତ ହେବ ।

ଧର୍ମ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସାର ।

ଯୀଶୁ କହିଲେ । ସମସ୍ତ ଅନ୍ତଃକରଣ ସମସ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣ ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଦେଇ ପିତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କର ଅଉ ଅତ୍ମତୁଲ୍ୟ ପ୍ରତିବାସିକୁ ପ୍ରେମ କର ଏହି ଦୁଇ ଆଜ୍ଞାରେ ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ଶାସ୍ତ୍ରର ଭାର ଅଛି ।

ଦଶ ଆଜ୍ଞା ସଂକ୍ଷେପ ।

୧ ପରମେଶ୍ୱର ଆଜ୍ଞା କଲେ ॥ ଆମ୍ଭକୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ କାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ନ ମାନ ॥

୨ କାହାର କୌଣସି ପ୍ରତିମା ପୂଜା ନ କର ।

୩ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ନାମ ବ୍ୟର୍ଥ କରି ନ ଘେନ ॥

୪ ବିଶ୍ରାମ ଦିନ ଯେ ରବିବାରକୁ ପୁଣ୍ୟରୂପେ ପ୍ରତିପାଳଣ କର ।

୫ ପିତା ମାତାକୁ ସମାଦର କର ।

୬ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାଣ ବଧ ନ କର ॥

୭ ପରଦାର ନ କର ।

୮ ଚୋରି ନ କର ॥

୯ ପଡ଼ୁଶୀର ବିଷୟରେ ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ନ ଦିଅ ।

୧୦ ପଡ଼ୁଶୀର କୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ ଲୋଭ ନ କର ॥

ଜଗତର ପ୍ରତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରେମ ।

ଈଶ୍ୱର ଜଗତକୁ ଏମନ୍ତ ପ୍ରେମ କଲେ ଯେ ସେ ଆପଣା ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଜାତ ପୁତ୍ର ଦେଲେ ତେଣୁ ଯେଉଁ ଜଣ ତାହାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରଇ ତାହାର ସର୍ବନାଶ ନ ହେବ ପୁଣି ତାହାର ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁର ଭୋଗ ହେବ । ଯୋହନ ଲେଖିତ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ୩ ପର୍ବ ୧୬ ପଦରେ ଲେଖା ଅଛି ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆରାଧନା ବିଷୟ ।

ଈଶ୍ୱର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ଅଉ ତାହାଙ୍କର ଭଜନା ଯେଉଁମାନେ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମା ଦେଇ ସତ୍ୟରୂପେ ତାହାଙ୍କର ଭଜନା କରିବାକୁ ହୁଅଇ ।

ଏଣୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କାଳରେ ଗୁପ୍ତସ୍ଥାନରେ ଯାଇ ଦ୍ୱାରବନ୍ଦ କରି ତୁମ୍ଭର ଗୁପ୍ତସ୍ଥାନସ୍ଥ ପିତାଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ତହଁରେ ତୁମ୍ଭର

ପିତା ଯେ ଗୁପ୍ତରେ ଦେଖନ୍ତି ସେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶରୂପେ ଫଳ ଦେବେ । ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାରରେ ଲେଖା ।

ମନ ଫେରଣ ବିଷୟ ।

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ॥ ସତ୍ୟ ଆମ୍ଭେ କହୁ ମନୁଷ୍ୟର ନୂଆ ଜନ୍ମ ନୋହିଲେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ହେବାକୁ ନ ପାରିବ । ଏଣୁ ତୁମ୍ଭର ମନର ବାଞ୍ଛାରେ ନୂତନକୃତ ହୁଅ ।

କେହୁ ଯେବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଶରଣାଗତ ତେବେ ସେ ଜନ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ଅଟନ୍ତି ପୁରଣା ଆଚରଣ ବହି ଯାଇଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ନୂଆ ହୋଇଅଛନ୍ତି ।

ଏନିମନ୍ତେ ମନ ଫେରାଇ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ବିଶ୍ୱାସ କର ।

ମହା ବିଚାର ଦିନ ।

ଈଶ୍ୱର ସର୍ବଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନ ଫେରାଇବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଉ ଅଛନ୍ତି ଯେହେତୁ ଯେଉଁ ଦିନରେ ଆପଣାର ନିଯୁକ୍ତ ପୁରୁଷ ଦ୍ୱାରା ଜଗତସ୍ଥ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟରୂପେ ବିଚାର କରିବେ ଏମନ୍ତ ଏକ ଦିନ ସେ ନିରୂପଣ କରିଅଛନ୍ତି ॥ ତହିଁରେ ସାଧୁଲୋକେ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ଓ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକେ ଅନନ୍ତ ନରକ ଭୋଗିବେ ।

ଶେଷ ବଚନ ।

ହେ ପ୍ରିୟ ଭ୍ରାତୃଗଣ କେହୁ ଯେବେ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଲୋଡନ୍ତି ତେବେ ବାହୁଲ୍ୟରୂପରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦାତା ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ତହିଁରେ ତାହା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଦିଆ ଯିବ ।

ଇତି

No. 7.

THE

TRUE AND FALSE JAGARNATH.

ସଦସତ୍ ଜଗନ୍ନାଥର ବୃତ୍ତାନ୍ତ ।

ହେ ପ୍ରିୟ ହିନ୍ଦୁ ସମସ୍ତେ ଯାହାଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଜଗନ୍ନାଥ ବୋଲ ଏମନ୍ତ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଖଣ୍ଡେ ଅତି ପ୍ରିୟତମ ପିତୁଳୀ ଅଟନ୍ତି । ତାହାଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ ୨ ଲୋକେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଚିତ୍ତ ଦେଇ ଭକ୍ତି କରି ପୂଜା କରୁ ଅଛନ୍ତି । ଏକ ସତ୍ୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଅଛନ୍ତି ପ୍ରମାଣ ସେହି ଜଗତର ନାଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଜଗତର ସୃଷ୍ଟି ଶାସନ କର୍ତ୍ତା । ପୁଣି ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ସେ ଅଗୁ ସ୍ୱରୂପ ଜଗତର ନାଥରେ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ହରାଇ ଅଛ ଏ ନିମନ୍ତେ ପିତୁଳୀର ପୂଜା କର । ଲୋକମାନେ ଯାବତ୍ ଅଜ୍ଞାନ ଥାନ୍ତି ତାବତ୍ ପ୍ରତିମା ପୂଜା କରନ୍ତି ତହିଁଉତ୍ତାରେ ଅଜ୍ଞାନ ତମିର ଦୂର ହୋଇ ଜ୍ଞାନୋଦୟ ହେଲେ ପ୍ରତିମା ପୂଜା ଆଉ ନ କରନ୍ତି । ସେହି ପ୍ରକାରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ପୁରୁଷ ସେମାନେ ଅନ୍ତଃକରଣରେ ପିତୁଳୀ କିଛି ଆଦର ନ କରନ୍ତି । ଯଥା । ଶ୍ଳୋକ । କାଷ୍ଠ ଲୋଷ୍ଟ୍ରେଷୁ ମୂର୍ଖାଣାଂ ଯୁକ୍ତସ୍ୟାତ୍ମନିଦେବତା । ଅର୍ଥାତ୍ କାଠ ମାଟିରେ ଦେବ ବୁଦ୍ଧି ମୂର୍ଖମାନେ କରନ୍ତି ପୁଣି ଜ୍ଞାନମାନେ ପରମାତ୍ମାରେ ଦେବ ଜାଣନ୍ତି । ପୃଥିବୀର ଉପରେ ଯେତେ

ଲୋକ ପିତୁଳୀର ପୂଜା କରି ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଯେ ସମୟର ଅନ୍ଧାରରେ ମଗ୍ନ ହେଲେ ସେ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ପିତୁଳୀର ସେବା କରନ୍ତି ପୁଣି ଜ୍ଞାନ ପାଇଲା ଉତ୍ତାରେ ପିତୁଳୀର ପୂଜା ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି । ବାଳକଗଣ ପିତୁଳୀକୁ ଭଲ ଜାଣନ୍ତି ସେହି ବାଳକମାନେ ବଡ ହେଲେ ପିତୁଳୀକୁ ତୁଚ୍ଛ ଜ୍ଞାନ କରନ୍ତି । ତେବେ ହେ ଅବଧାନମାନେ ଅନ୍ଧକାରରେ ସଦାବେଳେ ରହିବାକୁ କିପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କର । ବାଳକଗଣର ପରି ସଦାବେଳେ ହେବାକୁ କିପାଇଁ ଗୃହ ।

ଏହି ସମୟରେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ବିଷୟକ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶ ହେଉଅଛି ଦିନର ଆଲୁଅ ଉଦୟ ହେଲେ ରାତ୍ରି ଦୂର ହେବାକୁ ଲାଗୁ ଅଛି । ଅନ୍ଧାର ରାତ୍ରି କେମନ୍ତ ଦୁର୍ଗମ । ଅନ୍ଧାରରେ ବାଟ ଖୋଜିବାରେ କେତେ କଷ୍ଟ ହୁଅଇ । ପୁଣି ଦିନର ପ୍ରକାଶ ହେଲେ କେମନ୍ତ ସୁଖଦାୟକ ।

ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖାଅଛି ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ । ସର୍ବଜ୍ଞ । ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ । ସକଳାନ୍ତର୍ଯାମୀ । ପ୍ରେମମୟ । ସଦାନନ୍ଦ । ନିଷ୍ପାପୀ । ଅନନ୍ତ । ଏକାଧିପତି । ଅଦୃଶ୍ୟ । ତେଜୋମୟ ବାସୀ । ଇତ୍ୟାଦି ନାନାଦି ଗୁଣରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଆହୁରି ଲେଖାଅଛି ଯେ ପିତୁଳୀର ପୂଜା କରିବାରେ ପରମେଶ୍ୱର ନିନ୍ଦିତ ହୁଅନ୍ତି । ଯଥା । ଜଗତ ପୁଣି ଜଗତସ୍ଥ ସମୁଦାୟ ବସ୍ତୁର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ପୃଥିବୀର ଏକାଧିପତି ହୋଇ ହସ୍ତକୃତ ମନ୍ଦିରରେ ବାସ ନ କରନ୍ତି । ଅଉ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜୀବନ ଓ ପ୍ରାଣବାୟୁ ଓ ସବୁ ସାମଗ୍ରୀ ଦିଅନ୍ତି ଏନିମନ୍ତେ ସେ କୌଣସି ପଦାର୍ଥର ଅଭାବ ସକାଶେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହାତରେ ସେବିତ ହୁଅନ୍ତି ଏମନ୍ତ ନୋହେ । ଆଉ ସେ ଭୂମଣ୍ଡଳରେ ବାସ କରିବାର ପାଇଁ ଏକ ରକ୍ତରୁ ସବୁ ଜାତିୟ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କରି ପୂର୍ବକାଳରେ ସେମାନଙ୍କର ନିରୂପିତ ସମୟର ଓ ବସତିର ସୀମାର ନିଶ୍ଚୟ କରି ଅ

ଛନ୍ତି । ତହିଂରେ ଲୋକମାନେ ଯେମନ୍ତ ଲୋଡ଼ ପରମେଶ୍ୱରର ତ
ତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧି ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ଏଣୁ ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କାହାରି
ଠାରୁ ଦୂର ଅଛନ୍ତି ତାହା ନୋହେ ଯେହେତୁ ତାହାଙ୍କଠାରୁ ନି
ଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ ଓ ଗମନାଗମନ ଓ ପ୍ରାଣ ଧାରଣ କରି
ଅଛୁଁ । ପୁଣି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଜଣେ କବି ଏବିଷୟରେ କହି ଅଛନ୍ତି ।
ଯଥା । ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହାଙ୍କର ବଂଶ । ଏନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭେମାନେ
ଯେବେ ଈଶ୍ୱରର ବଂଶ ହୋଇ ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବିଦ୍ୟାରେ
ଓ କୌଶଳରେ ଖୋଦିତ ଯେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କି ରୂପ୍ୟ କି ପ୍ରସ୍ତର ଏମାନଙ୍କୁ
ଈଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନ କରିବାର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନୋହେ । ଆଉ ସେ
କାଳର ଲୋକମାନଙ୍କର ପ୍ରତି ଈଶ୍ୱର ଯଦ୍ୟପି ମନ ନିବେଶ ନ
କଲେ ତଥାପି ଏବେ ସେ ସର୍ବତ୍ର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନ ଫେରାଇବାକୁ ଆଜ୍ଞା
ଦିଅନ୍ତି । ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କର କ୍ରିୟାର ପୁସ୍ତକର ୧୭ ପର୍ବରେ ୨୪ ପ
ଦଠାରେ ପାଉଲର ଏହି ଉକ୍ତି ଲେଖା ଅଛି ।

ହେ ଅବଧାନମାନେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତ ଦେଖିବାକୁ ପାଉ ଯେ
ପିତୁଳୀକୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଜଗନ୍ନାଥ ବୋଲି ଭଜୁଅଛ ସେହି ଏହି
ପ୍ରକାର ଏକ ମନୁଷ୍ୟର କୌଶଳରେ ହସ୍ତକୃତ କାଷ୍ଠର ମୂର୍ତ୍ତି ଅଛି ।
କାରିଗର ଲୋକ ନିମ୍ବ ଗଛ କାଟି ମୂର୍ତ୍ତି ବନାଇ ହିଙ୍ଗୁଳ ହରିତାଳ
ସବୁଜ ରଙ୍ଗ ଓ ଧଳାଖଡିରେ ଚିତ୍ର ଛବିରୂପ ହାତରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି
ସ୍ଥାନେ ୨ ସୁଗନ୍ଧି ଦ୍ରବ୍ୟ ଚନ୍ଦନ ଲେପି ନାନା ଜାତୀୟ ଫୁଲ ପତ୍ର
କଦଳୀ ପଟୁଆରେ ଗୁଣ୍ଠି ମଣ୍ଡି ଅଛି । ଏହି ରୂପେ ଜଗନ୍ନାଥ ରୂପକୁ
ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ହାତରେ ବେଦ ଉକ୍ତି ପ୍ରମାଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରନ୍ତି ।
ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗ ପୃଥିବୀ ପାତାଳରେ ଯାହାର ସାଦୃଶ୍ୟ ରୂପ ନାହିଂ ଏ
ମନ୍ତ ଏହି ଅତ୍ୟନ୍ତ କୁତ୍ସିତରୂପ ପିତୁଳାକୁ ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ କରି କ
ହିଲେ କେବଳ ସତ୍ୟ ଜଗତର ନାଥର ନିନ୍ଦା କରିବା ହୁଅନ୍ତି ।

ଆଉ ମାଦଳା ପାଞ୍ଜିରେ କ୍ଷେତ୍ର ମହାତ୍ମ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି ପୋଥିରେ ଏ

ମନ୍ତ ଲେଖା ଯେ ପ୍ରାୟ ଛଅଶ ବର୍ଷ ଗଲା ଅନଙ୍ଗ ଭିମ ଦେବ ରା
ଜାର ଅଜ୍ଞାରେ ତାହାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରୀ ପର୍ମହଂସ ବାଜ୍ପେଇ ଚାଳିଶ ଲକ୍ଷ
ଟଙ୍କା ଖରଚ କରି ବଡ ଦେଉଳ ତୋଳିଲା । ସେହି ଦିନଠାରୁ ଥ
ରକୁଥର ନିମ୍ବ ଗଛ କାଠ ହୋଇ ମୂର୍ତ୍ତି ବନା ଯାଇ ପୂଜା ହେଉ
ଅଛନ୍ତି । ମୂର୍ତ୍ତିର ଭିତରେ ଯେଉଁ ଶୀଳାକୁ ଶୀଳାବିଷ୍ଣୁ ବୋଲି କ
ହନ୍ତି ତାହାକୁ ଅତି ଗୁପ୍ତରେ ପୁରୁଣା କାଠରୁ କାଢ଼ି ନୂଆ କଲେ
ବରରେ ରଖନ୍ତି । ଆଉ ପଣ୍ଡାମାନେ ଯୁଦ୍ଧ ଭୟରେ ଥରକୁଥର
ସେହି ମୂର୍ତ୍ତି ନେଇ ଦୂରରେ ପଳାଇ ତାହାକୁ ପୋତି ପକାଇ ଅ
ଛନ୍ତି । ଆହୁରି ମାଦଲା ପାଞ୍ଜିରେ ଲେଖା ଯେ ୧୮୦ ବର୍ଷ ଗଲା ମ
କୁନ୍ଦ ଦେବ ରାଜାର ସମୟରେ କଲା ପାହାଡ ଓଡିଶା ଦେଶକୁ ଜ
ୟ କରି ଜଗନ୍ନାଥର ମୂର୍ତ୍ତି ଘେନି ଗଙ୍ଗା ନଦୀ ପାଖରେ ତାହାକୁ ପୋଡି
ପକାଇଲା । ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ କାଳରେ ଇଂରାଜ ଲୋକମାନଙ୍କର
ରାଜ ପରାକ୍ରମ ଅନେକ ଦେଶରେ ହୁଅନ୍ତେ ବହୁତ ଭୟ ନିବାରଣ
ହୁଅଇ ଏଥିପାଇଁ ପଣ୍ଡାମାନେ ଅନେକ ଦେଶକୁ ଯାଇ ଲୋକମା
ନଙ୍କୁ ଡାକନ୍ତି । ବୋଲନ୍ତି ଆଷାଢ ମାସରେ ଶ୍ରୀଗୁଣ୍ଡିଚ୍ଚା ବାହୁଡା ଯା
ତ୍ରାକୁ ଆସ ୨ ତୁମ୍ଭେ ପୁଣି ତୁମ୍ଭ ସାତ ପୁରୁଷ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇବ ।
ଏହି ପ୍ରକାର ନାନାଦି କଳ୍ପିତ କଥା ଶୁଣାଯେ କହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ
ଫୁସଲାଇ ନିଅନ୍ତି । ଆଉ ଅମ୍ଭେମାନେ ଦେଖିବାକୁ ପାଉ ଏହି ଯେ
ପିତୁଳୀ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତ ଭୁଲ କରି ଜଗନ୍ନାଥ ବୋଲି ବୋଲୁଅଛ
ସେ ପିତୁଳୀର ରଥ ଉପରେ କ ୨ ଦୁଷ୍ଟ ଲମ୍ପଟ ଅଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗାଦି କ୍ରିୟା
ହେଉଅଛି ପୁଣି କ ୨ ଅଶୌଚ ଅଶ୍ରାବ୍ୟ ଗୀତ ଗାନ ହେଉଅଛି ।
ଆଉ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଖେତ୍ର ଅନ୍ୟ ନାନା ସ୍ଥାନରେ ଜଗନ୍ନାଥର ଦେଉଳ
ଉପରେ ଓ ରଥ ଉପରେ କେମନ୍ତ ଦୁଷ୍ଟ କ୍ରିୟାବନ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତି ନିର୍ମାଣ
କରି ଅଛି । ଏମନ୍ତ ଭାବରି ଛବି ଯେ ସେହି ଭାବର କଥା ଭଲ ମନୁ
ଷ୍ୟର ମଧ୍ୟରେ କୁହା ଯାଏ ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରକାର କ୍ରିୟା ଦେଖିଲେ

ପୁଣି ଏହି ପ୍ରକାର ଗୀତ ଶୁଣିଲେ କି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ବାଳକ ଙ୍କ ଭରଣର ମନ ଅଉ ମନ ନ ହୁଅଇ । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର କ୍ରିୟା କି ଅଉ କଦାଚ୍ଚିତ ନ ହୁଅଇ । ତୁମ୍ଭେମାନେ କି ବୁଝୁଅଛ ଯେ ଜଗତର ନାଥ ଏରୂପ କର୍ମକୁ ଭଲ ଜାଣନ୍ତି । ଯେବେ ଘୋର ଅ ନ୍ଧକାରରେ ମଗ୍ନ ନ ହୁଅନ୍ତି ତେବେ ଏମନ୍ତ ମନ୍ଦ କର୍ମ ଓ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କର ଭଜନା କେବେହେଁ ଏକଠା ନ କରନ୍ତି ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗଛ ଆପଣା ଫଳରେ ଜଣା ଯାଏ । ଏହି ନିମନ୍ତେ ଜଗନ୍ନାଥ ସେବାର ଫଳ କି ପ୍ରକାର ତାହା ଭଲରୂପେ ବିବେ ଚନା କରି ଦେଖ । ବରସକୁ ବରସ ରଥ ଯାତ୍ରା ସକାଶର କେତେ ହତ୍ୟା ଓ ଅତ୍ମହତ୍ୟା ହୁଅଇ । କେତେ ପରଦାର ଓ ବେଶ୍ୟା ଗ ମନ ହୁଅଇ । କେତେ ଜୁଆଖେଳ। ଚୌର୍ଯ୍ୟ ଠଗାଦି କ୍ରିୟା ହୁଅଇ । ଅଉ ତାହା ସକାଶରୁଂ କେତେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି । କେତେ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ବିକାର ହୁଅନ୍ତି । କେତେ ଶହ ଲୋକ ନାନାଦି ପ୍ର କାର ଭୋକରେ ଦୁଃଖରେ କଷ୍ଟରେ ମରି ଯାନ୍ତି । କେତେ ପିଲା ଲୋକ ପିତା ମାତା ହୀନ ହୁଅନ୍ତି । ପୁଣି ନାନାଦି ପାପ କରିବା ସ କାଶରୁଂ ଇହଲୋକ ଓ ପରଲୋକରେ କେତେ ଦଣ୍ଡର ଭୋଗ ହୁ ଅଇ । ଜଗନ୍ନାଥର ସେବାର ଏହି ସବୁ ଫଳ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୁଅଇ । ଏହା ଛାଡ଼ି ଜଗନ୍ନାଥର ନିଜ ଦେଶ ଲୋକ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ନଗର ନିବାସିମାନଙ୍କର ଆଚରଣକୁ ବିଚ୍ଚାର କର । ସେମାନେ କି ଅଉ ହିନ୍ଦୁ ଲୋକରୁ ଧାର୍ମିକ କି ଅଧାର୍ମିକ ସେମାନେ କି ଆଉ ଲୋ କରୁ ଦୟାଳୁ କି ନିଷ୍ଠୁର । ସେମାନଙ୍କର ମୁଖର ଭାଷା କି ଅଉ ଲୋକର ଭାଷାରୁ ଉତ୍ତମ କି ଅଧମ ଅଉ ସେମାନଙ୍କର ସବୁ ଆଚ ରଣ ଅଉ ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ଭଲ କି ମନ୍ଦ ଏହା ବିବେଚନା କର । ତୁମ୍ଭର ନିଜ କବିର ଏହି କଥା ସତ୍ୟ କି ମିଥ୍ୟା ତାହା ତୁମ୍ଭେ ମାନେ ଜାଣ । ଯଥା । ଶ୍ଲୋକ ।

ବାଲୋପି ଖଣ୍ଡୋ ବୃଦ୍ଧୋପିଖଣ୍ଡୋ ଯତ୍ତ ସତ୍ତ ସର୍ବଜନୋପି ଖଣ୍ଡଃ ॥
ଖଣ୍ଡସ୍ୟ ପୁତ୍ରୀ ଖଣ୍ଡସ୍ୟ ନପ୍ତ୍ରୀ ଖଣ୍ଡଂବିନା ନ ପ୍ରସବନ୍ତି ନାରୀ । ୧ ॥

ଯେଉଂ ଲୋକମାନେ ଜଗନ୍ନାଥର ନିତ୍ୟ ଦର୍ଶନ ଭଜନା କ ରନ୍ତି ସେହି ସବୁ ଲୋକ ଯେବେ ଆଉ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ପାପିଷ୍ଠ ହୁଅନ୍ତି ତେବେ ଏହି ପିତୁଳୀର ସେବା କେମନ୍ତ କରି ଭଲ ଜାଣିବା । ଦେଖ ଯେମନ୍ତ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତେମନ୍ତ ତୁମ୍ଭେ ମାନେ ପାପରେ ମଗ୍ନ ଅଛ ପୁଣି ପାପ ଯେ ସେ ଜ୍ଞାନହତ କରଇ ଓ ଆତ୍ମାକୁ ଦୁଃଖରେ ବୁଡାଇ ପକାଏ । ପାପର ନିମନ୍ତେ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କର କୋପ ସମସ୍ତର ଉପରେ ପଡିଅଛି ପୁଣି ପାପର ପ୍ରମାଣେ ଯେବେ ସମସ୍ତର ଭୋଗ କରାନ୍ତେ ତେବେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ନରକରେ ଯାଅନ୍ତେ । ଯେହେତୁ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ସତ୍ୟ ବୋଲନ୍ତି ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ କେହି ନାହିଂ ଜଣେହିଂ ନାହିଂ ସୁକର୍ମକାରୀ କେହି ନାହିଂ ଏକ ଜଣେଇ ନାହିଂ । ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ପାପରେ ପରିପୂର୍ଣ ପୁଣି ନିଷ୍ପାପ କ୍ରିୟା କ ରିବାକୁ କାହାର ଇଚ୍ଛା ନାହିଂ ଓ ସାଧ୍ୟଇ ନାହିଂ । ଦେଖ ଧ ର୍ମପୁସ୍ତକର ଆଉ ଏକ ଭାଗରେ ବୋଲନ୍ତି ଈଶ୍ୱରର ରାଜ୍ୟରେ ଅ ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନଙ୍କର ଯେ ଅଧିକାର ନାହିଂ ଏହା କି ତୁମ୍ଭେ ମାନେ ନ ଜାଣ । ଏବିଷୟରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଭ୍ରାନ୍ତି ନ ହେଉ । ଯେହେତୁ ଯେଉଂମାନେ ବ୍ୟଭିଚାରୀ କିଅବା ଦେବପୂଜକ କିଅବା ପାରଦାରିକ କିଅବା ସ୍ତ୍ରୀବତ୍ ବ୍ୟବହାରୀ କିଅବା ପୁଂଗାମୀ କିଅବା ଚୋର କିଅବା ଲୋଭୀ କିଅବା ମତ୍ତ କିଅବା ନିନ୍ଦକ କି ଅବା ଲୁଣ୍ଠକ ଏମାନେ ଈଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟରେ ସ୍ଥାନ ନ ପାଇବେ । ଆଉ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ନିଜ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା । ଯଥା ॥

ମୂଚ୍ଛିତା ଧାତୁ ଦାର୍ବାଦି ମୂର୍ତ୍ତୌ ଶ୍ୱରବୁଦ୍ଧୟଃ ।
କ୍ଲିଶ୍ୟନ୍ତି ତପସା ମୂଢାଃ ପରାଂଶାନ୍ତିଂ ନ ଯାନ୍ତି ତେ ॥

ଅର୍ଥାତ୍ ଯେ ସମସ୍ତ ମୂର୍ଖମାନେ ମାଟୀ ଧାତୁ ପଥର କାଷ୍ଠାଦି ରଚିତ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ଈଶ୍ୱର ବୁଦ୍ଧି କରନ୍ତି ସେମାନେ କେବଳ କ୍ଳେଶ ପାନ୍ତି ମୁକ୍ତି ନ ପାନ୍ତି ।

ପୁଣି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିକଟରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଜଣାଉ । ଯେ ସତ୍ୟ ଜଗତର ନାଥ ସେ ମନୁଷ୍ୟର ତ୍ରାଣର ପଥ କରିବାର ନିମନ୍ତେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ଧାରଣ କଲେ ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରତିନିଧି ହୋଇ ଆପେଁ ସେମାନଙ୍କର ପାପ ସେହି ଶରୀରରେ ଭୋଗ କଲେ । ପୃଥିବୀର ଉପରେ ଯେତେ ଜାତି ଅଛନ୍ତି ସେହି ସମସ୍ତ ଲୋକମାନଙ୍କର ପାପ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଉପରେ ଈଶ୍ୱର ଥୋଇଲେ ଯେଣୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆପେଁ ଏ ସମସ୍ତ ପାପର ପାପି ହେଲେ ତେଣୁ ସମସ୍ତ ପାପର ଭାରର ତଳେ ମଲେ ପ୍ରମାଣ ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁକୁ ଜୟ କରି ତାଙ୍କର ସେହି ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ଶୁଦ୍ଧା ସେନି ସ୍ୱର୍ଗରେ ଯାଇ ଆପଣା ଲୋକମାନଙ୍କର ପାଇଁ ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି । ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଋଣ ଆଦରି ନେଇ ଜାମିନର ପ୍ରାୟେ ଆପଣାର ରକ୍ତ ବ୍ୟୟ କରି ଶୋଧ ଦେଲେ । ଯେମନ୍ତ କୌଣସି ଦୟାବନ୍ତ ଲୋକ ଦୋଷିର ଦୋଷ ଭୋଗ କରି ସେ ଦୋଷିକୁ ଖଲାସ ଦିଅଇ ତେମନ୍ତ ଉପକାରୀ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହେଲେ । ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଶୁଣି ବୁଝ ଏକ ଦିନ କରେ କୌଣସି ଜଣେ ଦୋଷଗ୍ରସ୍ତର ଉପରେ ରାଜା ଶଯ୍ୟେ ବେତ ମାରିବାର ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ । ପୁଣି ସେ ଦୋଷିର ଜଣେ ଅତି ଆତ୍ମୀୟ ଥିଲା ସେ ଲୋକ ତାହାକୁ ବୋଇଲା ହେ ଭାଇ ତୁମ୍ଭେ ଶଯ୍ୟେ ବେତ କେବେ ଖାଇବାକୁ ନ ପାରିବ । ତୁମ୍ଭେତ ବୃଦ୍ଧ ଓ ଦୁର୍ବଳ ଏତେ ସଜାରେ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରାଣ ଯିବ ପୁଣି ଆମ୍ଭେ ସହିବାକୁ ନ ପାରି ଯେ ତୁମ୍ଭେ ଏତେ ସଜା ଭୋଗ କରିବା । ଆମ୍ଭେ ଆପେ ରାଜାଙ୍କଠାରେ ଯିବା । ଆମ୍ଭେ ଯୁବା ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ଏସମସ୍ତ ସହିବାକୁ ପାରୁ ଏଣୁ ଆମ୍ଭେ ସହିବା ତୁମ୍ଭେ ଖଲାସ ପା

ଇବ । ଅନନ୍ତରେ ରାଜା ସମ୍ମତ ହୋଇ ଯେ ଯୁବା ପ୍ରତିନିଧି ସଜା ଭୋଗ କରିବାକୁ ଯାନ୍ତେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାରଣ ବେଦନା ତାହାର ହୃଦୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଯାଇ ସମସ୍ତ ଲୋକର ଅନୁଭବ ଏମନ୍ତ ହୁଅଇ ଯେ ଏହାର ପ୍ରାଣ ସଂଶୟ । ତାହାର ପୃଷ୍ଠୁରୁ ରକ୍ତର ଅତିଶୟ ସ୍ରୋତ ବହଇ । ତାହାର ବୋବାଳି ଅନେକ ଦୂରରୁ ଶୁଣା ଯାଏ । ପୁଣି ସେ ଏକ ଥରେ ଖେଦ ନ କରି ଶଯ୍ୟେ ବେତ ମାରିବାର ସମାପ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ତେମନ୍ତ ସହ୍ୟ କଲା । ତେଣୁ ସେ ଦୋଷୀ ଖଲାସ ପାଇଲା । ହେ ପ୍ରିୟ ହିନ୍ଦୁମାନେ ଯେ ସତ୍ୟ ଜଗତର ନାଥ ସେ ଏହି ପ୍ରକାର ଦୁଃଖ ମନୁଷ୍ୟର କାରଣ ଭୋଗ କଲେ । ଯେମନ୍ତ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ବୋଲନ୍ତି ତାଙ୍କର ମାରଣରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆରାମ ପାଇ । ଏହି ମତେ ଜଗତର ନାଥର ମାରଣରେ ପରମେଶ୍ୱର ଶାସନ କର୍ତ୍ତା ହୋଇ ପାପର ବିପରୀତରେ ଆପଣାର କ୍ରୋଧ ଓ ପାପିର ପ୍ରତି ଆପଣାର ଦୟା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି । ତ୍ରାଣର ଆଉ କୌଣସି ପଥ ନାହିଂ ଯେହେତୁ ଯେବେ ଈଶ୍ୱର ପାପୀକୁ ଏମନ୍ତେ ଛାଡ଼ି ସେମାନଙ୍କଠାରେ ଆପଣାମାନଙ୍କର କ୍ରିୟାର ଫଳ ଭୋଗ ନ କରାନ୍ତେ ତେବେ ତାହାଙ୍କର ଧର୍ମଶାସନ ଲୋପ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତା । ପୁଣି ସେ ଯେବେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉପରେ ଆପଣାମାନଙ୍କର ପାପର ଭୋଗ କରାନ୍ତେ କିଅବା ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ସବ କ୍ରିୟାର ମଧ୍ୟରେ ଯେ କ୍ରିୟା ଆଉ ସବୁ କ୍ରିୟାରୁ ଉତ୍ତମ ସେହି କ୍ରିୟାର ଫଳ ଯେବେ ଭୋଗ କରାନ୍ତେ ତେବେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ରକ୍ଷା ନୁହନ୍ତା । ଯେହେତୁ ମନୁଷ୍ୟ କ୍ରିୟାରେ ପୁଣ୍ୟ ନାହିଂ ସମସ୍ତ ପାପମୟ କିଅବା ପାପ ମିଶ୍ରିତ । ଏମନ୍ତେ ପରମେଶ୍ୱର ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାପ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଉପରେ ଥୁଅନ୍ତି ପୁଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ବଳି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାପ ଆଚ୍ଛାଦନ କରିବାକୁ ସୁନ୍ଦର ପୋଷାକର ମତେ ଦିଅନ୍ତି । ଅମ୍ଭେମାନେ ପାପ କଲୁଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେହି ପାପର ଭୋଗ

କଲେ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିଜ ପୁଣ୍ୟ କିଛିଇ ନାହିଂ ମାଏ ଯେବେ ଅମ୍ଭେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ତେବେ ତାଙ୍କର ଅ ସୀମ ପ୍ରେମର ଫଳ ପାଇ ପୁଣି ପରମେଶ୍ୱର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପାପିର ମତେ ଆଉ ଗଣନା ନ କରିବେ । ଧାର୍ମିକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାର ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟ ଜଗତର ନାଥର ଅବତାର ହୋଇ ପୁରୁଷାନୁକ୍ରମରେ କୁହା ଯାଉଅଛି । ଏ ଭବିଷ୍ୟତ କଥା ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ମଧ୍ୟରେ ଅଛି । ପୁଣି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକ ମୁନି ଏମନ୍ତ ଏକ ଶ୍ଳୋକ ଲେଖି ଅଛନ୍ତି ସେ ଏହି । ଶ୍ଳୋକ ॥

ବେଦାବିଭିନ୍ନାଃସ୍ମୃତୟୋବିଭିନ୍ନାଃନାସୌମୁନିର୍ଯସ୍ୟମତଂ ନ ଭିନ୍ନଂ ।
ଧର୍ମସ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱଂ ନିହିତଂ ଗୁହାୟାଂ ମହାଜନୋ ଯେନ ଗତଃ ସପନ୍ଥାଃ ॥

ସତ୍ୟ ମହାଜନ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯିହୁଦୀୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଦାଉଦ ରାଜାର ବଂଶରେ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ହଜାର ବରସ ଗଲା ଅବ ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଥିଲେ ପୁଣି ସେହି କାଳାବଧି ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ପ୍ର ତ୍ୟେକ ବର୍ଷର ମଧ୍ୟରେ ଅସଂଖ୍ୟ ଲୋକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଚରଣରେ ଆ ଶ୍ରୟ କରି ନିସ୍ତାର ପାଇ ଅଛନ୍ତି ।

ହେ ପ୍ରିୟ ହିନ୍ଦୁ ଏବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏହି ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଶୁଣିବାକୁ ପାଉ ଅଛ । ଆପଣାମାନଙ୍କର ପାପ ଭୋଗ କରିବାକୁ କିଛି ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଂ ଯେବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନାମରେ ପରମେଶ୍ୱର ଙ୍କର କୃପା ମାଗ ତେବେ ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିବେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହିନ୍ଦୁର କାରଣ ମଲେ ଯେବେ ତାଙ୍କର ପ୍ରେମର ଫଳ ପାଅ ତେବେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାପ ଭୋଗ କରିବାକୁ ନୋହିବ ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁ କାଳରେ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇବ ।

ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିଷୟରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଚେଷ୍ଟା ଲୁଚାଇ ରଖି ବାକୁ ନ ଚାହି । କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିସ୍ତାର କରିବାକୁ ପାରନ୍ତି ଏହି

ଙ୍କାନ କର ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେମନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହୁଅ ଏହି ଆମ୍ଭମାନ ଙ୍କର ଚେଷ୍ଟା । ପୁଣି ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେ ଫିରଙ୍ଗୀ ହୁଅ ଅବା ଅପ ଣାମାନଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ କି ପୋଷାକ କି ନାମ ବଦଲ କର ଏମନ୍ତ ନ ଖୋଜି । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେ ହିନ୍ଦୁ ଥାଇ ଦେବପୂଜା ଇତ୍ୟାଦି ସମସ୍ତ ପାପ ତ୍ୟାଗ କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ବିଶ୍ୱାସ କର ଏହା ଆମ୍ଭେମାନେ ଖୋଜି । ପୁଣି ଏମନ୍ତ ଚେଷ୍ଟା କରି କି କୌଣସି ସାଂସାରିକ ଲୋଭର ନି ମନ୍ତେ ତାହା ନୋହେ ମାତ୍ର ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆତ୍ମାର ତ୍ରାଣ ଖୋଜି ଅର୍ଥାତ୍ ଯେମନ୍ତ ତୁମ୍ଭେମାନେ ନରକ ଭୋଗ ଛାଡି ଅନନ୍ତ କାଳର ସୁଖ ଭୋଗ କରିବ ଏନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭେମାନେ ନାନା ଦେଶ ଦେଶା ନ୍ତରେ ଭ୍ରମଣ କରି ଓ ଶ୍ରମ କରି ପୁଣି ପ୍ରତି ଦିନ ଭଜନାଳୟରେ ଓ ସପରିବାରରେ ଓ ଗୁପ୍ତସ୍ଥାନରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିସ୍ତାର ଯେ ମନ୍ତେ ହୁଅଇ ଏନିମନ୍ତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି । ଯେହେତୁ ଅମ୍ଭେମାନେ ଜାଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଆଶ୍ରୟ ଛଡା ଅଉ ଆଶ୍ରୟ ନାହିଂ । ଇତି ।

ସତ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ କେ ।

ଯେମନ୍ତ ହିନ୍ଦୁର ପୁଅ ଆପଣାକୁ ହିନ୍ଦୁ କହନ୍ତି ଅବା ମୁଶଲମା ନର ପୁତ୍ର ଅପଣାକୁ ମୁଶଲମାନ ବୋଲନ୍ତି ତେମନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନର ସ ନ୍ତାନ ଆପଣାକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଜାଣନ୍ତି ପୁଣି ଏହି ସତ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନର ଚିହ୍ନ ନୋହେ ଯେହେତୁ ଜାତି ଅନୁସାରେ ଅବା ଦେଶାନୁସାରେ କି ବିଦ୍ୟାନୁସାରେ କେହି ସତ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହେବାକୁ ନ ପାରଇ । ପୁଣି ସ୍ୱଇଚ୍ଛାରେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଗ୍ରହଣ କରି ନୂଆ ମନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାରେ ପୁଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଆଜ୍ଞା ମତେ ଆଚରଣ କରିବାରେ ସତ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହୁଅଇ । ଏନିମନ୍ତେ ନାମ ମାତ୍ରରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଅଉ ଅନ୍ତଃକର ଣରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଏହି ଦୁଇର ମଧ୍ୟରେ ଅତିଶୟ ଦୂର ଜାଣିବ । ସଂ କ୍ଷେପ କରି ସତ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନର ଚିହ୍ନ ଲେଖି ।

୧ । ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦତ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ର ପୁଣି ଆଉ ସବୁ ପୁସ୍ତକ ମନୁଷ୍ୟର ରଚିତ ମାତ୍ର ଏହା ସତ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ।

୨ । ଏକ ଈଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି ସେ ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂଭୂ ସର୍ବଜ୍ଞ ସର୍ବ ଶକ୍ତିମାନ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅନନ୍ତ ପ୍ରେମସ୍ୱରୂପ । ଆଉ ସେ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଈଶ୍ୱର ଅଭେଦ ତ୍ରିବିଧସ୍ୱରୂପ ଅଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ପିତା ପୁତ୍ର ଧର୍ମାତ୍ମା ନାମ ବୋଲି ତିନି ଜଣରେ ପ୍ରକାଶ ହୁଅନ୍ତି । ପିତା ବୋଲି ସେ ଜଗତର ସୃଷ୍ଟି ପାଳଣ ଶାସନ କର୍ତ୍ତା । ପୁତ୍ର ବୋଲି ସେ ଅବତାର ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟର ବଦଳେ ବୋଦାସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ଆପଣା ପ୍ରାଣ ଦେଲେ ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁକୁ ଜୟ କରି ସେ ଶରୀରରେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇ ମ ଧ୍ୟସ୍ଥରୂପେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ନିମନ୍ତେ ନିବେଦନ କରୁଅଛନ୍ତି ଆଉ ଶେଷ ଦିନରେ ଆସି ଜଗତସ୍ଥ ଲୋକଙ୍କୁ ବିଚାର କରି ସାଧୁଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁଷ୍ଟଙ୍କୁ ନରକ ଭୋଗ ଦେବେ । ଧର୍ମାତ୍ମା ଯେ ସେ ସାତ୍ତ୍ୱିକର ମୂଳ ତାହାଙ୍କଠାରୁ ପାରମାର୍ଥିକ ଜ୍ଞାନ ଓ ଗୁଣ ଓ ସୁଖ ଜନ୍ମଇ । ତାହା ଙ୍କର ଶିକ୍ଷାରେ ସାଧୁମାନେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ରଚନା କଲେ । ସେ ମନୁ ଷ୍ୟର ମନରେ ଭଲ ମନ୍ଦ ଜ୍ଞାନ ଦିଅନ୍ତି । ପବିତ୍ର ନୂଆ ମନ ଦିଅନ୍ତି । ପୁଣି ମନରେ ଜ୍ଞାନ ପୁଣ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ବୃଦ୍ଧି କରାଇ ଇହଲୋକରେ ଈ ଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବା ନିମନ୍ତେ ପୁଣି ପରଲୋକରେ ତାହାଙ୍କ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବାର ନିମନ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାନ୍ତି ।

୩ । ସତ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଆପଣାକୁ ମନରେ କଥାରେ କ୍ରିୟାରେ ପାପିଷ୍ଠ ଜାଣି କେବଳ ଇହଲୋକ ପରଲୋକରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଆପଣାକୁ ଦଣ୍ଡ ଯୋଗ୍ୟ ବୋଧ କରଇ । ଏଣୁ ଆପଣା କ୍ରିୟାରେ ଅବା ପୁଣ୍ୟରେଇ ଭରସା ନ ରଖି କେବଳ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦ୍ୱାରା ଈ ଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୟା ମାଗନ୍ତି ।

୪ । ସେ ଧର୍ମାତ୍ମାର ଶିକ୍ଷା ଓ ବଳରେ ନୂଆ ମନ ପାଇ ଯେ ସବୁ ପାପକୁ ଆଗେ ଭଲ ଜାଣି ଥିଲା ତାହାଙ୍କୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି

ଆଉ ଯେ ସବୁ ପୁଣ୍ୟରେ ଘୃଣା ବୋଧ ଥିଲା ତାହା ପ୍ରେମ କରନ୍ତି । ଏନିମନ୍ତେ ମନରେ କ୍ରିୟାରେ କର୍ମରେ ସେ ନୂଆ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟଇ ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ଷୋଳ ଅଣା ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସ୍ନେହ କରି ଆପଣା ସମାନ ପରର ମଙ୍ଗଳ ବାଞ୍ଛା କରଇ । ଏଣୁ ସେ ସତ୍ୟବାଦୀ ଦୟାଶୀଳ ନମ୍ରମନ ଯଥାର୍ଥକାରୀ କଷ୍ଟସହୀ ପ୍ରେମୀ ଓ ଧାର୍ମିକ ।

୪ । ସତ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଏହି ସଂସାରରେ ଆପଣାକୁ ବିଦେଶୀ ଓ ଯାତ୍ରୀସ୍ୱରୂପ ଜାଣି ପରଲୋକରେ ଆମ୍ଭର ଘର ଅଛି ବୋଲି ମୃତ୍ୟୁକୁ ସ୍ୱର୍ଗ ଦ୍ୱାର ଜାଣଇ । ସେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଈଶ୍ୱର ବିରାଜମାନ ହୋଇ ଧର୍ମ ଦୂତଗଣ ଓ ସାଧୁ ଆତ୍ମାମାନେ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତରେ ଥାଇ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି । ସେହି ଅକ୍ଷୟ ନିତ୍ୟସ୍ଥାୟୀ ସ୍ୱର୍ଗରେ ସତ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ବାସ କରି ଅନନ୍ତ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ପ୍ରେମ ଜ୍ଞାନ ଧର୍ମ ସୁଖ ଆନନ୍ଦରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବେ ।

ଗୀତ ।

୧ ଅହେ ପାପି ମନ ବୋଲ କି ହେତୁ ବିଲମ୍ବନ ।
ଛାଡ ସବୁ ମିଥ୍ୟା କାର୍ଯ୍ୟ ବିଅର୍ଥ ବିଭମ୍ବଣ ।
ସମ୍ବାଦ ପାଇଲି ମୁହିଂ କେମନ୍ତେ ଜଗତ ନାଥ ।
ନର ଅବତାର ହୋଇ କଲେ ପାପ ଉତ୍ପାତ ।

୨ ପୂର୍ବକାଳେ ମୋର ପ୍ରାଣ ଥିଲା ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ।
ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତି ସବୁ କଲି ଯେହେତେ ସବୁ ପାପି ନର ।
ପାପର ସାଗରେ ଡୁବି ମୋର ପ୍ରାଣ ମଲା ପ୍ରାୟ ।
ଏଠା ସେଠା ଡାକ ଛାଡ ନାହିଂ ଦେଖିଲି ଉପାୟ ।

୩ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ ସବୁ ଅସାଧ୍ୟ ମୋ ପରିତ୍ରାଣ ।
ଅବା ଦେବ ଅବା ଦେବୀ ଅବା ଗୁରୁ ପୁଣ୍ୟବାନ ।

ଅବା ଯଜ୍ଞ ଜପ ତପ ତନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଦାନ ସ୍ନାନ ।
ଉଦ୍ଧାର କରେ ନ ପାର ମୋର ବନ୍ଧିଗତ ପ୍ରାଣ ।

୪ ଏସମସ୍ତ ନରର୍ଥକ ମାଏ ମିଥ୍ୟା ଭୁଲନ ।
କେବଳ ଆଶ୍ରୟ କର ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମରଣ ।
ସ୍ୱର୍ଗ ପୃଥିବୀ ପାତାଳ ସବୁ ତାହାଙ୍କ ନର୍ମାଣ ।
ସେ ସଦା ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ସମସ୍ତର ଜୀବନ ।

୫ ମୋର ପୁଣ୍ୟ ମୋର ପାପ ମୋର ଆଶା କର ତ୍ୟାଗ ।
ମୋର ମାନ ମୋର ନାମ ମୋର ଇଚ୍ଛା ମୋର ରାଗ ।
ସମସ୍ତ ପକାଇ ଦେଇ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚରଣେ ।
କର ମୋର ଦୃଢ ଆଶା ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ମରଣେ ।

୬ ଶୁଣ ହେ ପାପିଷ୍ଠ ସବୁ ମଙ୍ଗଳ ସୁସମାଚାର ।
ଏହି ଧର୍ମ ଏହି ପଥ ଏହି ପ୍ରଭୁ କର ସାର ।
ସବୁ ମିଥ୍ୟା ମାୟା ଛାଡ଼ ବେଗେ କର ହେ ବିଶ୍ୱାସ ।
ଜୀବନ ମରଣ ହେଉ ହେବ ତୋର ପରଂଯଣ ।

ଇତି

No. 8.

THE WONDERFUL ADVANTAGES

OF

PILGRIMAGE TO JAGARNATH.

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଗୁଣ୍ଡିଚା ଯାତ୍ରାର ମହାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଫଳ ।

ହେ ପ୍ରିୟ ହିନ୍ଦୁ ଭାଇ ଏହି ସମୟରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ରୀମୁଖ ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ଅପାର ଅପାର ଲୋକ ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯାତ୍ରା କରୁଅଛନ୍ତି । ଏନିମନ୍ତେ ଏହି ଶ୍ରୀଗୁଣ୍ଡିଚା ଯାତ୍ରା କରିବାରୁ ଯେଉଁ ମହାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଅଛି ତାହା ବିଷୟରେ ତୁମ୍ଭର ମନକୁ ପ୍ରବୋଧ କରାଇବା ପାଇଁ ପୁଣି ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଯାତ୍ରିମାନେ ବଞ୍ଚି ଥାଇ ଆପଣା ଘରକୁ ନେଉଟି ଯାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର କୁଟୁମ୍ବାଦି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇବା ପାଇଁ ଏହି ପତ୍ର ଲେଖା ଯାଉଅଛି । ଯେହେତୁ ଏ ଯାତ୍ରା କରିବାରୁ ଯେବେ ଏତେ ମହାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଫଳ ହୁଅଇ ତେବେ ଜଗତ ଜାକ ଆସିବାକୁ କିପାଇଁ ଉଚିତ ନ ହୁଅଇ ।

ପ୍ରଥମ ଫଳ । ଏହି ଗୁଣ୍ଡିଚା ଯାତ୍ରା କଲାରୁ ଦେହର ଅନେକ କ୍ଲେଶ ଓ ମନର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ନିଶ୍ଚେଂ ହେବ । ଏହାର ପ୍ରମାଣ ଲେଖା ଅଛି । ଯଥା ।

ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା ପରିଶ୍ରମ
ସବୁ କେବଳ ମନର ଭ୍ରମ ।

ଆଉ ଭଗବଦ୍ଗୀତାରେ ଲେଖା । ଯଥା ॥

ମୃଚ୍ଛିଲା ଧାତୁ ଦାର୍ବ୍ବାଦି ମୂର୍ତ୍ତାବୀଶ୍ୱର ବୁଦ୍ଧୟଃ ।
କ୍ଲିଶନ୍ତି ତପସା ମୂଢା ପରାଂ ଶାନ୍ତିଂ ନ ଯାନ୍ତି ତେ ।

ଅର୍ଥ । ଯେଉଂ ସମସ୍ତ ମୂର୍ଖମାନେ ମାଟି ଧାତୁ ପଥର କାଷ୍ଠାଦି ରଚିତ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ଈଶ୍ୱର ବୁଦ୍ଧି କରନ୍ତି ସେମାନେ କେବଳ କ୍ଲେଶ ପାଅନ୍ତି ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ନ ହୁଅନ୍ତି ।

ଆଉ ଯେଉଂ ଯାତ୍ରିମାନେ ଦର୍ଶନ କରି ବାହୁଡି ଆସୁଛନ୍ତି ସେ ମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ସେମାନେ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରର ବଚନେ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରମାଣ ଦେବ । ଯେଣୁ ସମସ୍ତେ ଅନାୟାସରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଯିବାବେଳେ ହୃଷ୍ଟଚିତ୍ତ ହୋଇ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ମୁଖରେ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ୱାମି ଙ୍କ ଜୟ ଏହା ବୋଲି ଧାଁଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ବାହୁଡିବା ବେଳେ ଅଧୋମୁଖ ହୋଇ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ମହା ଦୁଃଖ କଷ୍ଟରେ ଫେରି ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହି ଗୁଣ୍ଡିଚ୍‌ ଯାତ୍ରିର ପ୍ରଥମ ଫଳ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଫଳ । ତୁମ୍ଭଠାରେ ଅଧିକ ଧନ ଥିବାରୁଂ ଯେବେ ସେ ଧନ ଉଡାଇବାର ମନ ଥାଏ ତେବେ ଗୁଣ୍ଡିଚ୍ଚର ଯାତ୍ରୀ ହୁଅ । ଦେଖ ବାଟରେ କେତେ ଖରଚ ହୁଅଇ ଅବା କେତେ ଲୋକର ଧନ ପ୍ରାଣ ସୁଧା ହରଣ ହୁଅଇ ମାତ୍ର ତାହା କିଛି ନ ଲେଖିବା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମକୁ ପହୁଁଚିଲା ଉତ୍ତାରେ ନଗରରେ ପ୍ରବେଶ ହେବା ପାଁଇ କେତେ ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ହୁଅଇ । ଏଥିଉତ୍ତାରେ ଜଗନ୍ନାଥକୁ ପୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନାଦି ପୋଖରିମାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶାଇବା ପାଁଇ ପଣ୍ଡାମା ନଙ୍କୁ କେତେ ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ହୁଅଇ । ତହୁଁ ଜଗନ୍ନାଥକୁ ନୈ ବେଦ୍ୟ ଦକ୍ଷିଣା ଦେବାକୁ ହୁଅଇ । ଏଥିଉତ୍ତାରେ ଦେଉଳ ଗୃହ

ଅନୁସାରେ ନାନା ସ୍ଥାନରେ ସ୍ନାନ ଦର୍ଶନାଦିର କାରଣ ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ହୁଅଇ । ଏଥୁଁ ମହାପ୍ରସାଦ ପୁଣି ନାନା ବହୁମୂଲ୍ୟ ଖାଦ୍ୟ କିଣିବାକୁ ହୁଅଇ । ଏପ୍ରକାର ନାନା ଗହ୍ଲୁଣିରେ ଚଳାଇଲେ ସ୍ୱରୂପ ଜାଣିମା । ଯେମନ୍ତ ଏକ ଗହ୍ଲୁଣିର ରନ୍ଧ୍ରଠାରୁ ଗଳି ପଡିବା ଚିଜ ଆଉ ଏକ ସାନ ଗହ୍ଲୁଣିରେ ଧରା ଯାଏ ତେମନ୍ତ ଏକ ପଣ୍ଡା ଠକ ନେବା ଧନରୁ ଉଗୁଳି ଆସିବା ଶେଷ ଧନ ଆଉ ଏକ ପଣ୍ଡା ଠକ ନେଇଂ ଯାଏ । ଏଥିଉତ୍ତାରୁ କିଛି ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଯେବେ ବଞ୍ଚିବ ତେବେ ଆଉ କୌଣସି ଦୟାଳୁ ପଣ୍ଡା ବୋଲନ୍ତି ଯେ ତୁମ୍ଭର ଘୋଡା କିଅବା ବଳଦ କି ଉତ୍ତମ ଲୁଗା କି ଅଲଙ୍କାରାଦି ଆଉ କୌଣସି ମାଲ ଯେ ଯାହା ବଞ୍ଚି ଥିବ ତାହା ଆମ୍ଭକୁ ଦେଇ ଯାଅ ଯେହେତୁ ତୁମ୍ଭର ସ୍ମରଣାର୍ଥେ ଆମ୍ଭର ଘରେ ଥୋଇ ଥିବା । ଏପ୍ରକାର ତୁମ୍ଭର ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଠକ ନେଲାଉତ୍ତାରେ ଟୀପ ପତ୍ର ମାଗି ତୁମ୍ଭକୁ ଋଣଧାରୀ କରି ଖାଲି ହାତରେ ବିଦାୟ କରିବେ । ତେଣୁ ତୁମ୍ଭେ ବାଟରେ ଭିକ୍ଷା ମାଗି ଅତି କ୍ଳେଶରେ ଘରକୁ ଫେରି ଯାଅ । ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟ ଫଳ ।

ତୃତୀୟ ଫଳ । ଯେବେ ତୁମ୍ଭର ସତୀ ଭାର୍ଯ୍ୟା ଅବା କନ୍ୟା ଥାଏ ଏମାନଙ୍କର ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ରତ୍ନ ହରାଇବାକୁ ଚାହ ତେବେ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗରେ ଶ୍ରୀଗୁଣ୍ଡିଚା ଯାତ୍ରାକୁ ନେଇ ଯାଅ । ରଥ ଉପରେ ଯେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ କୋକିଳସ୍ୱର ମୃଦୁ ଗୀତ ପଣ୍ଡାମାନଙ୍କର ମୁଖରୁ ଶୁଣା ଯାଏ ସେ ମର୍ମ୍ମ ଭେଦ ଗାନ ସବୁ ଶୁଣିବାରେ ଓ ନାନା ଅଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗାଦି କ୍ରିୟା ଦେଖିବାରେ କିଅବା ବେଶ୍ୟାର ନୃତ୍ୟରେ କିଅବା ମହାପ୍ରଭୁର ରଥ ଉପରେ ଚିତ୍ର ପ୍ରତିମାମାନ ଦେଖିବାରେ ଆଉ ଶ୍ରୀମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବଡ ଦେଉଳ ମଧ୍ୟରେ ସେବକମାନଙ୍କର ଧକାଧକି ସର୍ବାଙ୍ଗ ମର୍ଦ୍ଦନରେ କି ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକ ସଦ୍ ଗୁଣ ପ୍ରକାଶ ନ ପାଇବ । ଏପ୍ରକାର ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କର କୌଣସି

ଭକ୍ତିଠାରୁ ଅବଶ୍ୟ ସେମାନେ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବାକୁ ପାରବେ । ଏହି ତୃତୀୟ ଫଳ ।

ଚତୁର୍ଥ ଫଳ । ତୁମ୍ଭର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଓ ଯୋଗ୍ୟବନ୍ତ ପୁତ୍ର ଥାଇ ଯେବେ ତାହାର ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ନାଶ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କର ତେବେ ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସ୍ଥାନକୁ ପଠାଇ ଦିଅ । ସେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ନାନା ଅଫିମ କିଅବା ଗଞ୍ଜାଇ ଭୋକ୍ତା କି ଲମ୍ପଟ ଲୋଚାଗିର ଯୁଆ ଚୌର୍ଯ୍ୟ ଅଲସୁଆ ଆଦି ଲୋକଙ୍କର ସଙ୍ଗରେ ମିଳଣ ହୋଇ ନୂଆ ମନ ପାଇ ସେହି ପ୍ରକାର ଲୋଚା ଲମ୍ପଟ ଅଲସୁଆ ଆଦି କର୍ମରେ ଧୂର୍ତ୍ତ ହେବାକୁ ପାରନ୍ତି । ଏହି ଚତୁର୍ଥ ଫଳ ।

ପଞ୍ଚମ ଫଳ । ଯେବେ ତୁମ୍ଭର ଅଧିକ ସନ୍ତାନ ଥାଏ ପୁଣି ସେମାନଙ୍କଠାରୁ କିଅବା ଆପଣା ଭାର୍ଯ୍ୟାରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ବାଞ୍ଛା କର ତେବେ ଶ୍ରୀଗୁଣ୍ଡିଚ୍ଚା ଯାତ୍ରାରେ ନେଇ ଯାଅ । ତାହା କଲେ କୌଣସି ରୋଗ ସେମାନଙ୍କର ଉପରେ ଚଢ଼ନ୍ତେ ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ କି ବାଟ ପାଖରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ ଶାଗୁଣା କି କୁକୁରମାନେ ସେମାନଙ୍କର ମାଂସ ଗ୍ରାସ କରିବାକୁ ପାରନ୍ତି । ଏହି ପଞ୍ଚମ ଫଳ ।

ଷଷ୍ଠ ଫଳ । ଯେବେ ଆପଣାର ଭାର୍ଯ୍ୟାକୁ ବିଧବା ପୁଣି ସନ୍ତାନ ସବୁଙ୍କୁ ଅନାଥ କରି ଛାଡିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କର ତେବେ ଶ୍ରୀଗୁଣ୍ଡିଚ୍ଚା ଯାତ୍ରୀ ହୁଅ । ଅପୂର୍ବ କଥା ନୋହିଲେ ଅବଶ୍ୟ କୌଣସି ରୋଗରେ କି କଷ୍ଟରେ କି କ୍ଳେଶରେ କି ଡକାଇତର ହାତରେ ଏହି ମହା ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।

ସପ୍ତମ ଫଳ । ଯେବେ ଅପାର ମଡାକୁ ଅବା ଅଗଣ୍ୟ ଅନାଥ ଛୁଆ ଓ ପିଲାଙ୍କୁ ଅବା ଅନେକ କଙ୍ଗାଳି ଦୁଃଖଗ୍ରସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଗୃହ ଅବା ନରକକୁ ନ ଯାଇ ନରକର ନ୍ୟାୟ ଅତିଶୟ ଦୁଷ୍ଟ ଦୁଃଖିତ ସ୍ଥାନ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କର ତେବେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯାତ୍ରା କଲେ ତୁମ୍ଭର ମନର ଅତି ତୃପ୍ତି ହେବ ।

ଅଷ୍ଟମ ଫଳ । ଯେବେ ଆପଣାର ନିଜ ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ବୁଦ୍ଧି ନାମାଦ ନାଶ କରିବାକୁ ବାଞ୍ଛା କର ତେବେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯାତ୍ରା କରି ଶ୍ରୀ ସାଧୁ ନମ୍ର ପଣ୍ଡାମାନଙ୍କର ପାଦ ଧୋଇ ଜଳ ଅମୃତ ଜ୍ଞାନ କରି ପିଅ । ପାଦ ଧୂଳୀ ଦେହକୁ ଲେପନ କର । ସେମାନଙ୍କ ଦେହ ଅଙ୍ଗ ସମସ୍ତ ଘସ । ଇତ୍ୟାଦି କର୍ମ କଲେ ତୁମ୍ଭେ ବଡ ଆଦରଣୀୟ ଲୋକ ହେବ । ଆଉ ସେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରର ଭାଷା ଶୁଣିଲେ ଅବା ସାଧୁ ଆଚରଣ ଦେଖିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ତୁମ୍ଭର ମନର ଗୁଣ ଅତି ସୁନ୍ଦରରୂପେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇ ପ୍ରକାଶ ହୋଇବ ।

ନବମ ଫଳ । ଯେବେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନିମାନଙ୍କଠାରେ ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କର ତେବେ ଯାତ୍ରା କରି କାଠର ଜଗନ୍ନାଥକୁ ଭଜ ଯେମନ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ର କହଇ । ଆମ୍ଭର ଦେଶରେ ଦେବତା ନାହିଁ ଏହା ବୋଲି ମୂର୍ଖମାନେ ଦେଶାନ୍ତରେ ଭ୍ରମଣ କରି ଅଙ୍ଗକୁ କ୍ଲେଶ ଦେଇ ଟଙ୍କା ଉଡାଇ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ନେଉଟି ଆସୁଅଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର କହନ୍ତି । ଯଥା ।

ତାମ୍ର ମୃନ୍ମୟ ଶିଳା ଧାତୁ ଦାରୁ ମୂର୍ତ୍ତି ।
ଅଜ୍ଞାନ ପାମର ଲୋକ ଅତି ଭକ୍ତ ଥାନ୍ତି ।

ଦଶମ ଫଳ । ଯେବେ ମାଡ ଖାଇବାକୁ ଅବା ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ସ୍ତମ୍ଭରେ ଆପଣାର ପିଠିଚର୍ମ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ବାପରେ ବାପରେ ବୋଲି କାନ୍ଦୁ କାନ୍ଦୁ ଘରକୁ ଧାଁଇ ଆସିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କର ତେବେ ସିଂହ ଦ୍ୱାର କବାଟରେ ଗଲେ ହେବାକୁ ପାରଇ କୌଣସି ପଣ୍ଡା ତୁମ୍ଭକୁ ଅନୁଗ୍ରହ କରି ଏହି ଫଳ ଭୋଗ କରାଇବେ ।

ଏକାଦଶ ଫଳ । ଯେବେ ବୈକୁଣ୍ଠର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କର ତେବେ ବଡ ଦେଉଳର ଭିତର ପାଖରେ ଅବା ଚନ୍ଦନ

ଚଲ୍ଲଭର ଟ୍ଟର ପାଖରେ ଅବା ସ୍ୱର୍ଗ ଦ୍ୱାର ବୋଲ ଇତ୍ୟାଦ ଶ୍ମଶା ନକୁ ଯାଇ କ ସୁନ୍ଦର ସ୍ଥାନ ଦେଖିବ କ ସୁଗନ୍ଧ ଅମୋଦ ବାସନା ପାଇବ ଅବା ଯେ ଜଳରେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣା୨ ମୈଳା ରୋଗି ଦେହ ଧୋଇ ଅଛନ୍ତ ସେ ଜଳରେ ସ୍ନାନ କଲେ ମୁଖ ପ୍ର କ୍ଷାଳଣ କଲେ ଅବା ସେ ମିଷ୍ଟ ଅମୃତ ଜ୍ଞାନ କର ଜଳ ପିଇଲେ ତହିଂର କ ଆଉ ବୈକୁଣ୍ଠ ଫଳ ଅଛୁ ।

ଦ୍ୱାଦଶ ଫଳ । ଏହି ପ୍ରକାରେ ବହୁତ ବହୁତ କଥା ଲେଖିବାକୁ ପାର ପୁଣି ସବ ଶେଷରେ ଆଉ ଏକ ମହା ଫଳ ଅଛୁ ଯଥା ଯେ ବେ କଷ୍ଟମ୍ ନରକରେ ଅନନ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କର ତେବେ ଜଗନ୍ନାଥକୁ ଭଜବାକୁ ଯାଅ ଏଥିର୍ ନରକରେ ପ୍ରବେଶ ହେବାର ଆଉ ସଲଖ ମାର୍ଗ ନାହିଁ । ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଏହି ପ୍ରମାଣ ଲେଖା ଅଛୁ ଯଥା । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଘୃଣିତ କର୍ମକାରର ହ ସ୍ତରେ କୃତ କୌଣସି ଖୋଲା କ ଢଲା ପ୍ରତମା ଯେ ନର୍ମାଣ କର ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ରଖନ୍ତ ସେ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ । ଆଉ ଭଗରେ ଲେଖିତ ଯଥା ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ଅଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନଙ୍କର ଯେ ଅଧିକାର ନାହିଂ ଏହା କ ତୁମ୍ଭେମାନେ ନ ଜାଣ । ଏବିଷୟରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଭ୍ରାନ୍ତ ନ ହୁଅ । ଯେଉଂମାନେ ବ୍ୟଭିଚାରୀ କ ଦେବପୂଜକ କ ପା ରଦାରକ କ ସ୍ତ୍ରୀବତ୍ ବ୍ୟବହାରୀ କ ପୁଂ ମୈଥୁନକାରୀ କ ଚୋର କ ଲୋଭୀ କ ମତ୍ତ କ ଦୁର୍ମୁଖ କ ଦୁର୍ବୃତ୍ତ ଏମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ରାଜ୍ୟରେ ଅଧିକାର ନ ପାଇବେ । ପୁଣି ଯେଉଂମାନେ ଭୟାଳୁ ଓ ନରହତ୍ୟାକାରୀ ଓ ବେଶ୍ୟାଗାମୀ ଓ ମାୟାବୀ ଓ ଦେବପୂଜକ ଓ ତାବତ୍ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଏମାନେ ଅଗ୍ନି ଓ ଗନ୍ଧକର ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହ୍ରଦରେ ଅଧିକାର ପାଇବେ ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟ ମୃତ୍ୟୁ । ହେ ପ୍ରିୟ ଭାଇ ସମସ୍ତ ଏ

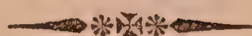
ମନ୍ତ୍ର ମିଥ୍ୟା ଦେବପୂଜାଠାରୁ ବିମୁଖ ହୋଇ ସତ୍ୟ ପିତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭଜ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରେମରୂପ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ସତ୍ୟଧର୍ମରେ ଆଚରଣ କର । ଇତି ।

ସୃଷ୍ଟି ରକ୍ଷା ଦଣ୍ଡ କର୍ତ୍ତା ଏକ ଜଗନ୍ନାଥ ।
ଆଉ ସବୁ ଦେବା ଦେବୀ ମନୁଷ୍ୟ କଳ୍ପିତ ।
ସେହି ଜ୍ୟୋତି ଆତ୍ମରୂପ ସକଳାନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ।
ପ୍ରେମ ଜ୍ଞାନ ସତ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ।
ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କଲେ ହେବ ତାହାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ।
ଭୁଞ୍ଜିବ ଅକ୍ଷୟ ସ୍ୱର୍ଗେ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ।
ତାହାଙ୍କୁ ବିମୁଖ ହୋଇ ଦେବତା ଭଜିଲେ ।
ଅନନ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହେବ ନରକ ଅନଳେ ।

ଇତି

No. 9.

CHRIST'S INVITATION.

ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ବଚନ ।

ହେ ଶ୍ରାନ୍ତ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ଲୋକ ସମସ୍ତେ ଆମ୍ଭର ନିକଟରେ ଆସ ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେବା । ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ମାଥିଉ ଲେଖିତ ୧୧ ପର୍ବ ୨୮ ପଦ ।

ଉପଦେଶ ।

ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ନାନା ଦୁଃଖରେ ଦୁଃଖିତ ହେଉ ଅଛୁ ଏହା ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ଏଣୁ ଏହି ସବୁ ଦୁଃଖ ଖଣ୍ଡାଇବା ନିମନ୍ତେ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଉପାୟ କଳ୍ପଣା କରି ଥାନ୍ତି ତେବେହେଁ ସେ ସବୁ ଉପାୟରେ କିଛି ଫଳ ଦିଶୁ ନାହିଁ କାରଣ ସେ ସବୁ ଲୌକିକ ମାତ୍ର ଈଶ୍ୱର ଦତ୍ତ କିଛି ନୋହେ । ଏହା ଦେଖି କରି ପରମେଶ୍ୱର ଜଗତକୁ ପ୍ରେମ କରି ପାପିମାନଙ୍କର ପାପ ହରଣ କରିବା ପାଇଁ ଆଉ ସତ୍ୟ ପରିତ୍ରାଣର ମାର୍ଗ ଫେଡାଇବା ପାଇଁ ଆପଣା ଆତ୍ମଜାତ ପୁତ୍ର ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପଠାଇ ଦେଲେ । ସେ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ଅବତାର ହୋଇ ଉପର ଲେଖିତ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆପଣା ଶ୍ରୀମୁଖରେ ଉଚ୍ଚାରଣ କଲେ ।

ଯେବେ ପଗ୍ଭର ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ କି ହେତୁରେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଶ୍ରାନ୍ତ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ବୋଲନ୍ତି ତେବେ ତାହାର ଉତ୍ତର ଦେଇ ଶୁଣ । ସମସ୍ତେ ପାପିଷ୍ଠ । ଆଉ ସେ ପାପରୁ ଅଶେଷ ପ୍ରକାର ଦୁଃଖ କ୍ଳେଶ ପୀଡ଼ା ମୃତ୍ୟୁ ନରକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଇତ୍ୟାଦି ଜନ୍ମ ହୁଅଇ । ସେ ସବୁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ ହେବାରେଂ ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଅତି ଶ୍ରାନ୍ତ ଓ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୁଅନ୍ତି । ଯେମନ୍ତ ଦାଉଦ ରାଜା ବୋଇଲେ ଯଥା । ଆମ୍ଭର ଅପରାଧର ବୋଝ ଆମ୍ଭେ ମୁଣ୍ଡରେ କରି ବହୁଅଛୁଁ ଆଉ ତାହା ଏମନ୍ତ ଭାରି ଯେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଅସହ୍ୟ ବୋଧ ହୁଅଇ । ଅର୍ଥ ଯେମନ୍ତ କୌଣସି ମୂଟିଆ ଆପଣା ପ୍ରାଣ ପଣେ ବହି ନ ପାରଇ ଏତେ ଭାରି ବୋଝ ବାନ୍ଧି ନେଇ ଯାଏ୍ତ ତେମନ୍ତ ଦାଉଦଙ୍କୁ ଆପଣା ପାପର ଭାର ଅତିଶୟ ଭାରି ବୋଝ ଥିଲା ।

ମନୁଷ୍ୟର ପାପର ଫଳ କି ପ୍ରକାର ଭାରି ତାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ସେ ଭାର ଭୋଗିବାରେଂ ଜଣାଯାଏ୍ତ । ସେ ଆପେ କହିଲେ ମରଣ କାଳର ନ୍ୟାଯ୍ଁ ଆମ୍ଭର ପ୍ରାଣ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୋକାକୁଳ ହେଉଅଛି । ଯେସନ କୌଣସି ଜଣର ମୁଣ୍ଡରେ ବଡ଼ ବୋଝ ଦେଲେ ଗଳଦ୍ ଘର୍ମ ହୋଇ ଝାଳ ଝରି କରି ପଡୁଥାଏ୍ତ ତେମନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ପାପର ଭାରରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଶରୀରଠାରୁ ଝାଳର ମତେ ରକ୍ତର ଟୋପା ପଡ଼ିଲା ।

ଯେଉଂ କାଳେ ଭୋଗ କଲେ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଭାର ।
ତେବେ ତାହାଙ୍କର ଦୁଃଖ ହୋଇଲା ଅପାର ।
ପର୍ବତ ଉପରେ ପର୍ବତର ଭାର ଯେତେ ।
ଜଗତର ପାପ ଦଣ୍ଡ ହୋଇଲା ସେମତେ ।
ମହା ଭାର ତଳେ ସେହି ସ୍ୱେଦ କଲେ ରକ୍ତ ।
ହୋଇଲେ ମନର ବ୍ୟଗ୍ର ଅତି ଶଂକାଯୁକ୍ତ ।

ତାଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଭୋଗ ପାପିର ନିମନ୍ତେ ।
ଅକଥ୍ୟ ଅଭାବ୍ୟ ମହାସମ୍ପଦ ହୁଅନ୍ତେ ।

ଆଉ ସେ ସବୁ ପାପରୁ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତେ ନାନା ପ୍ରକାର ଭଜନା ପୂଜା ସ୍ନାନ ଦାନ ହୋମ ଯପ ତପସ୍ୟା ତୀର୍ଥ ଗମନ ଇତ୍ୟାଦି କରନ୍ତି । ଏମନ୍ତରେ କେତେ ଲୋକ ଅତି ଭାରି ବୋଝ ଘେନି ଶ୍ରାନ୍ତ କ୍ଲାନ୍ତ ବୋଧ କରନ୍ତି । ଏହି ସବୁ ଦେଖି ଦୟାଳୁ ହୋଇ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆହ୍ୱାନ କରି ଡାକନ୍ତି ହେ ସମସ୍ତ ଶ୍ରାନ୍ତ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ଆମ୍ଭର ନିକଟକୁ ଆସ ଆମ୍ଭେ ବିଶ୍ରାମ ଦେବା ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଦତ୍ତ ବିଶ୍ରାମ କି ପ୍ରକାର ତାହା ଲେଖି ।

୧ ପାପର ପ୍ରତିଫଳରୁ ବିଶ୍ରାମ । ଯେମନ୍ତ ଭବିଷ୍ୟତ୍ତ ବାକ୍ୟରେ ଲେଖା । ଯଥା ॥ ଅବଶ୍ୟ ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କ୍ଲେଶ ଭୋଗ କଲେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ ବହିଲେ ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଦୋଷର ପାଇଁ କ୍ଷତ ଓ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅପରାଧର ପାଇଁ ପ୍ରହାର ଖାଇଲେ ଯେଉଁ ଶାସ୍ତିରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ହୁଅଇ ସେ ଶାସ୍ତି ତାହାଙ୍କର ଉପରେ ବସାଇ ଦିଆଗଲା ପୁଣି ତାହାଙ୍କର ପ୍ରହାରରେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର କ୍ଷତ ଭଲ ହେଲା । ଅର୍ଥାତ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧି ହୋଇ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାପର ଭାର ଆପେ ତୋଳି ନେଇ ତାହାର ପ୍ରତିଫଳ ଭୋଗ କଲେ । ଯେମନ୍ତ କୌଣସି ବଳବନ୍ତ ବାଟରେ ଯାଉଂ ଜଣେ ଦୁର୍ବଳ ଲୋକ ଅତି ଭାରି ବୋଝ ତଳେ ଅବସନ୍ନ ଦେଖି ଦୟା କରି ଆପେ ସେ ବୋଝ ମୁଣ୍ଡାଇ ସେ ଦୁର୍ବଳ ଜନକୁ ମୁକ୍ତ କରଇ ତେମନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସର୍ବ ଶକ୍ତିମାନ ହୋଇ ଜଗତରେ ଅବତୀର୍ଣ ହୋଇ ସର୍ବତତ୍ପ ମନୁଷ୍ୟର ପାପର ଭାର ନିଜ ଦେହରେ ଘେନି

ଭୋଗ କଲେ । ଏନିମନ୍ତେ ଯେ କେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଲଗା ମଣି ବିଶ୍ୱାସ କରଇ ସେ ଆପଣାର ପାପରୂପ ବୋଝରୁ ବିଶ୍ରାମ ପାଇବ ।

୨ । ନାନା ପ୍ରକାର ଭାର ମିଥ୍ୟା ଉପାୟରୁ ବିଶ୍ରାମ ପାଇବ ।

ଦେଖ ପାପ ମୋଚନ ହେତୁରୁ ହିନ୍ଦୁମାନେ ଅଶେଷ କଳ୍ପିତ ଉପାୟ କରନ୍ତି ଯଥା ॥ ଦେବତାଦର୍ଶନ ପୂଜା ଜପ ତପ ଧ୍ୟାନ ସ୍ନାନ ହୋମ ଦାନ ବଳି ମନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ଜଜ୍ଞ ତୀର୍ଥ ବ୍ରତ ନ୍ୟାସ ଭଜନ ସେବା ସ୍ତୁତ ଯାତ୍ରା ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଓଷା ବାର ଉପବାସ ଇତ୍ୟାଦି ଏମାନେ କଳ୍ପିତ ସିନା ତହିଂରେ ପରିତ୍ରାଣ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟର ଯେତେ ପୁଣ୍ୟ କଲେ ତହିଂରୁ ନିସ୍ତାର ନାହି ଯେହେତୁ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱଭାବ ମନ୍ଦ । ଯଥା ॥

ଯଦି ହୃଦୟ ମଶୁଦ୍ଧଂ ତସ୍ୟ ସର୍ବଂ ବିରୁଦ୍ଧଂ ।

ପୁଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେ ସେ ନିଷ୍ପାପୀ ହୋଇ ଆପଣାକୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିମନ୍ତେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦେଲେ ଯେମନ୍ତ ଲେଖା ଯଥା । ଅମ୍ଭେ ମାନେ ଯେମନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଈଶ୍ୱର ଦତ୍ତ ପୁଣ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ଏଥି ପାଇଁ ଯାହାଙ୍କର ସଙ୍ଗରେ ପାପର ସମ୍ପର୍କ ନ ଥିଲା ତାହାଙ୍କୁ ପାପ ସ୍ୱରୂପ କରି ଅଛନ୍ତି । ଆଉ ଭାଗରେ ଲେଖା ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ ହିତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମିଳଣ କରାଇବାର ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅପେ ନି ର୍ଦୋଷ ହୋଇ ଦୋଷିମାନଙ୍କର ବଦଳେ ଥରେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କଲେ । ଏଣୁ ନିଜ କୃତ କର୍ମରେ ଭରସା ନ ରଖି କେବଳ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ବିଶ୍ୱାସ ରଖ । ଏମନ୍ତ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ପରି ଶ୍ରମ ଛାଡ଼ି ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ସୁସ୍ଥିର ହେବାରୁ ଯେ ଆନନ୍ଦ ତୁମ୍ଭେ କେ ବେହେଁ ନ ଜାଣିଲ ସେ ଆନନ୍ଦ ତୁମ୍ଭ ମନରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇବ ।

୩ । ପାପ ଇଚ୍ଛାରୁ ମନରେ ଯେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଉପୁଯାଇ ସେ ଭାର ଯନ୍ତ୍ରଣାରୁ ବିଶ୍ରାମ ପାଇବ । ସେ କହନ୍ତି ଆସ ଆମ୍ଭର ଯୁଆଳି

ଯେନ ଆମ୍ଭଠାରେ ଶିଖ ଯେହେତୁ ଆମ୍ଭେ ନମ୍ର ଓ ନମ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ତହିଁରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତି ପାଇବ । ଆମ୍ଭର ଯୁଆଳି ସହଜ ଓ ଆମ୍ଭର ବୋଝ ଲଘୁ । ଦେଖ ଶୟତାନର ଯୁଆଳି ବହିବାର କଠିଣ ଓ ପାପର ବୋଝ ଭାରି । ପୁଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଯେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ତାହାର ମୂଳ ପ୍ରେମ ସତ୍ୟ ଶାନ୍ତି ଆନନ୍ଦ । ସେ ଧର୍ମଆତ୍ମା ଦେଇ ପାପରୁ ମନୁଷ୍ୟର ମନକୁ ପବିତ୍ର କରନ୍ତି ପୁଣି ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଆକର୍ଷଣ କରି ଧର୍ମ ପଥରେ ଚଳାନ୍ତି । ଏମନ୍ତରେ ଇହକାଳରେ ସେ ପାପର କ୍ଷମା ଦେଇ ମନର ଭୟ ଦୂର କରି ନୂଆ ପ୍ରେମି ମନ ଦିଅନ୍ତି । ପୁଣି ପରକାଳରେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦଣ୍ଡ ଜନ୍ମ ମରଣ ପାପ ଶାପରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଅନନ୍ତ ପାରମାର୍ଥିକ ସୁଖ ଭୋଗ କରାନ୍ତି ।

ଯେବେ ପଚାରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟରେ କି ପ୍ରକାରରେ ଆସିବାକୁ ହୁଏ ତେବେ ତାହାର ଉତ୍ତର ଶୁଣ । ପାଦ ଦେଇ ତାହାଙ୍କ ନିକଟରେ ଗମନ କରିବାକୁ ନ ହୁଏ ମନ ଦେଇ ଗମନ କର । ଆଉ ଚର୍ମ ଚକ୍ଷୁ ଦେଇ ଦର୍ଶନ ନ କରି ବିଶ୍ୱାସରେ ତାହାଙ୍କଠାରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ପ୍ରାର୍ଥନା ଧନ୍ୟବାଦ କର । ଯଥା ॥

୧ । ମନରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟରେ ଆଇଲେ ଆପେ ଯେ ପାତକୀ ଓ ପାପର ଭାରରେ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ଅଛେ ଏମନ୍ତ ବୋଧ ହୁଏ । ଏ ପ୍ରକାର ମନ ଧର୍ମଆତ୍ମାର ଶିକ୍ଷାରେ ଜନ୍ମଇ । ଯେହେତୁ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ପାପିଷ୍ଠ ମନରେ ଓଜର କରି କହଇ ପାପକୁ ଏମନ୍ତ ଭାରି କରି କପାଁ ଲେଖଇ ଅମ୍ଭେତ ଏଥିରେ କୌଣସି ଭାରି ବୋଧ କରୋନ୍ତୁଂ । ତାହାର ଏମନ୍ତ ବୋଲିବାର କାରଣ ଏହି ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ପଥରର ନ୍ୟାୟ କଠିଣ । ଯେମନ୍ତ ପଥରର ଉପରରେ ପର୍ବତ ପ୍ରମାଣ ଭାର ଚପାଇଲେ ତାହାର ବୋଧ ନ ହୁଏ ତେମନ୍ତ ହଜାର ହଜାର ପାପର ବୋଝ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ପାପ ବୋଧ

ନ କରଇ । ପୁଣି ପାପ କେମନ୍ତ ମନ୍ଦ ବସ୍ତୁ ଆଉ ଆପେ କେମନ୍ତ ଦୁଷ୍ଟ ଦୁରାତ୍ମର ଏହା ଧର୍ମୀଗୁରୁ ଶିକ୍ଷାରେ କେହି ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ସେ ଜଣ ବେଗରେ ଏତେ ଭାରରୁ ମୁକ୍ତିଦାତା ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବ । ନୋହିଲେ ଯେମନ୍ତ ନିରୋଗି ମନୁଷ୍ୟ ଔଷଧକୁ ତୁଚ୍ଛ ବୋଧ କରଇ ସେ ପ୍ରକାରେ ଆପଣାକୁ ପାପରେ ପତିତ ନଷ୍ଟ ବୋଧ ନ କଲେ କେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନିକଟରେ ନ ଆସିବ ।

୨ । ପାପରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ଶକ୍ତି କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଅଛି ଏମନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ ଗ୍ରହି । ସେହି ବିଶ୍ୱାସ ଏକ ପ୍ରକାର ହସ୍ତ ସ୍ୱରୂପ । ଯେମନ୍ତ ମହା ଭାରର ଜଳରେ ବାଟରେ ପଡ଼ିଲା ଲୋକକୁ ଦେଖି କୌଣସି ବଳବନ୍ତ ଅସି ହାତ ବଢ଼ାଇ ତାକୁ ଉଠ ବୋଲି ଉପକାର କରନ୍ତି ଆଉ ସେ ପଡ଼ିଲା ଜଣ ଯେସନେ ଆପଣା ହାତ ବିସ୍ତାର କରି ତାହାର ହାତ ଧରି ରକ୍ଷା ପାଏ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତେମନ୍ତ ହାତ ବିସ୍ତାର କରି ଡାକନ୍ତି ଆହେ ଭାରଗ୍ରସ୍ତ ଲୋକ ଆମ୍ଭର ନିକଟରେ ଆସ । ଏହି କଥାରେ ନିର୍ଭର ଦେଇ ପୁଣି ପାପର ବୋଝ ଉଠାଇ ନେବାକୁ କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଶକ୍ତିମନ୍ତ ଏହା ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝି ଯେ କେହି ତାଙ୍କର ଆଶ୍ରୟ ନିଅଇ ସେ ଜନ ଉଦ୍ଧାର ପାଏ । ଏରୂପେ ଲକ୍ଷ ଲୋକ ସବୁ ଦେଶରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଉଦ୍ଧାର ପାଇଛନ୍ତି ଓ ପାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଆହୁରି ପାଇବେ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନିକଟରେ ଆସିବା ଲୋକର ପ୍ରାର୍ଥନା ।

ହେ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥିତ ପରମେଶ୍ୱର । ତୁମ୍ଭର ଅତେ ଅମ୍ଭେ ପାପିଷ୍ଠ ଆକ୍ଷିରେ ଅନାଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁ । ତୁମ୍ଭ ବିନୁ ଏମନ୍ତ ଦୁର୍ଗତି ଜନର ରକ୍ଷା କର୍ତ୍ତା ଆଉ ନାହିଁ । ଆମ୍ଭର ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରତିପାଳଣ କର୍ତ୍ତା ଯେ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭକୁ ଭୁଲି ଅପାର ମିଥ୍ୟା ଦେବ ଦେବୀ ସେବା କଲୁଁ । ଏମନ୍ତରେ ଜନ୍ମକାଳରୁ ନାନାବିଧ ପ୍ରକାରେ ତୁମ୍ଭର ସମସ୍ତ ସତ୍ୟ

ଆଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନ କରି ପାପରେ ଭାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ନରକ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଲୁଁ । ଏମନ୍ତ ଜ୍ଞାନହୀନ ପାପିଷ୍ଠର ମରଣରେ ତୁମ୍ଭର ତୁଷ୍ଟି ନାହିଁ ତାହାର ମନ ଫେରଣ ଓ ଅନନ୍ତ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବାରେ ତୁମ୍ଭର ତୁଷ୍ଟି ଅଟନ୍ତ । ଏନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ପାପିମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ଆପଣା ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର ଜଗତରେ ପଠାଇ ଦେଲ ।

ଧନ୍ୟ ! ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଏମନ୍ତ ନରାଧମ ଦୁରାତ୍ମର ଲୋକର ପ୍ରତି କି ତୁମ୍ଭର ଏତେ ଦୟା ଯେ ଆମ୍ଭକୁ ତ୍ରାଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ ନିଜ ସ୍ୱର୍ଗ ପୁରୀ ଛାଡ଼ି ଏହି ପୃଥ୍ୱୀରେ ଆଇଲ । କେବଳ ତାହା ନୋହେ ଅପରାଧୀ ମନୁଷ୍ୟର ଆକାର ଧରି ବୋଦା ସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ତାହାର ଅଗଣ୍ୟ ପାପର ପ୍ରତିଫଳ ନିମନ୍ତେ ଅସହ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରି ଆପଣା ଅମୂଲ୍ୟ ରକ୍ତ ଢାଳିଲ । ହେ ଯୀଶୁ ଏହି ମହା ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଶୁଣି ମୋର ମନ ମହାନନ୍ଦରେ ଉଲ୍ଲାସ କରଇ । ହେ ପ୍ରଭୁ ଅମ୍ଭେ ଆସି ତୁମ୍ଭର ପ୍ରିୟ ପଦ୍ମଚରଣରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ତୁମ୍ଭର ନିଜ ରକ୍ତରେ ମୋର ଦୋଷି ମନ ପରିଷ୍କାର କର । ତୁମ୍ଭର ସତ୍ୟ ସେବକ ଲୋକର ମଧ୍ୟରେ ଆମ୍ଭକୁ ଗ୍ରହଣ କର । ପୁଣି ଧର୍ମାତ୍ମା ଦେଇ ଆମ୍ଭର ମନକୁ ନୂଆ କରି ସତ୍ୟ ପଥରେ ଚଲାଅ ।

ହେ ପିତା ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭର ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭକୁ ଏମନ୍ତ ଗତି ହୋଇ ଶେଷରେ ତୁମ୍ଭର ଅମର ପୁରରେ ପ୍ରବେଶ କରାଉନ୍ତୁ ।

ଇତି

No. 10.

OBJECTIONS TO HINDUISM.

ପନ୍ଦର ଆପତ୍ତି ।

ବେଦ ବେଦାନ୍ତ ପୁରାଣ ଇତ୍ୟାଦି ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଦରଣୀୟ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବିଶ୍ୱାସକାରୀ ଯେଉଂ ପଣ୍ଡିତମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆବର ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରିୟପାତ୍ରମାନଙ୍କୁ ଅତି ପ୍ରେମ ଭାବରେ ଏହି ପନ୍ଦର ଆପତ୍ତି ନିବେଦନ କରା ଯାଉଁ ଅଛୁ ।

୧ । ଏକ ବ୍ରହ୍ମ ଦ୍ୱିତୀୟୋ ନାସ୍ତି ଏହି କଥା ସମସ୍ତେ ଅଙ୍ଗୀକାର କରନ୍ତି । ଏ ଯେବେ ସତ୍ୟ ହୁଅଇ ତେବେ ସେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ଠାରୁ ବିମୁଖ ହୋଇ ତେତିଶ କୋଟି ଦେବ ପ୍ରତିମାର ଆରାଧନାରେ ଚିତ୍ତ ଆବଷ୍ଟ ହୋଇ କେମନ୍ତ କରି କାଳ କାଟନ୍ତି ।

୨ । ଯେବେ ବୋଲ ଏହି ପ୍ରତିମା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନ ନ କରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଜାଣି ଉପାସନା କରି ଥାଉଁ । ତେବେ ପଶ୍ଚିମର ରାଜା ଓ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଏହି ଦୁହିଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ ହେଲେ ରାଜାଠାରୁ ମୁଖ ଫେରାଇ କେବଳ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିର ସମ୍ମୁଖରେ ନୈବେଦ୍ୟ ଆଦି ନମସ୍କାର କଲେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନୋହି ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଜାଣିବା ତେମନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ଭଜନା ନ କରି କେବଳ ପ୍ରତିମା ପୂଜା କରିବାର ଅତି ଅସଙ୍ଗତ କ୍ରିୟା ।

୩ । ଯେବେ ବୋଲ ଅଦୃଶ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭଜିବାର ଅତି ଦୁସ୍କର ଏଣୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସାମର୍ଥ୍ୟ ନୋହେ ପୁଣି ପ୍ରତିମା ପୂଜା ସୁସାଧ୍ୟ । ତେବେ ନିବେଦନ କରି ଏ ସନ୍ଦେହ କି ପ୍ରକାରେ ଖଣ୍ଡନ ହୁଅଇ । ଯଥା । ଜଡ଼ ପିଣ୍ଡକୁ ସଚେତନରୂପ ପ୍ରଭୁ କୁ କି ପ୍ରକାର ଜ୍ଞାନ କରି ପାର । ହାତ ପାଦାଦିଯୁକ୍ତ ପୁତୁଳୀକୁ କି ପ୍ରକାରେ ଅରୂପ ଅନନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ କରି ପାର । ଖାଇବା ଶକ୍ତି ହୀନ ପ୍ରତିମାକୁ କିରୂପେ ଅନ୍ନାଦି ପ୍ରଦାନ କରି ପାର । ଶ୍ରବଣ ହୀନକୁ କି ପ୍ରକାରେ ସ୍ତବ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ପାର । ଏମନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ହସ୍ତ କୃତ ବସ୍ତୁରେ ଏକ ବେଳେ ଈଶ୍ୱର ଜାଣିବା ଆଉ ବେଳେ ଅନୀଶ୍ୱର ଜାଣିବା କି ପ୍ରକାରରେ ହୁଅଇ ।

୪ । ପରମେଶ୍ୱର ସବୁଠାରେ ଅଛନ୍ତି ଏଣୁ ଅସ ଫଳଣା ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ ମହା ପ୍ରଭୁ ସେଠାରେ ଥାଅନ୍ତି ତାହାଙ୍କୁ ଭଜିବା ଏମନ୍ତ କଥା କିରୂପେ କହି ପାର । ଏକ ସ୍ଥାନକୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ କି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କିଛି ନିକଟ ହେବାକୁ ପାରଇ ।

୫ । ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବଜ୍ଞ ଏଣୁ ମାୟା ମୃଗ ନ ଚିହ୍ନି ତାହାର ପଛେ ଧାଇଲେ ଅବା କାହିଁ ଆମ୍ଭର ସୀତା କେ ନେଇ ଗଲା ଏହି କଥା ବୋଇଲେ ଇତ୍ୟାଦି ରାମ କୃଷ୍ଣାଦିର ପରି ନାନାଦି କ୍ରିୟାକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କ୍ରିୟା କେମନ୍ତ କରି ଜାଣିବ ।

୬ । ଈଶ୍ୱର ସତ୍ୟବାଦୀ ତେବେ ସେ ଯେ ଯୁଧିଷ୍ଠିରକୁ ମିଥ୍ୟା କୁହାଇଲେ ଏହି କଥା କେମନ୍ତେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାର ।

୭ । ଈଶ୍ୱର ନ୍ୟାୟକାରୀ ଧର୍ମସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଏକ ଜଣର ଦୋଷ ନିମନ୍ତେ ସମସ୍ତେ ତାହାର ନିର୍ଦୋଷ ବଂଶକୁ ନାଶ କଲେ କି ପ୍ରକାର କହି ପାର । ଅବା ଦାତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଉପକାରୀ ଅମାନିୟା ହୋଇ ନରକରେ ପକାଇବାକୁ ପାରନ୍ତି ଏକଥା କେମନ୍ତ କରି ସତ୍ୟ ଜାଣିବ । ଯଥା ।

ପଞ୍ଚମେ ବାମନ ବଳୀ ପାତାଳେ ଗୃପିଲା ।
ଷଷ୍ଠେ ପ୍ରଶୁରାମ କ୍ଷତ୍ରି ବଂଶ ସଂହାରିଲା ।

ସେରୂପେ ମହାଦେବର ଅନେକ କୁକ୍ରିୟା ।

୮ । ଈଶ୍ୱର ନିଷ୍ପାପୀ ଓ ଅତି ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ତେବେ ଇନ୍ଦ୍ର ଯେ ସ୍ୱଜ ଗୁରୁ ପତ୍ନୀକୁ ଭ୍ରଷ୍ଟା କଲା ଅବା କୃଷ୍ଣ ମହାଦେବାଦି ଯେରୂପ ଅତିଶୟ କାମ ଅଭିଲାଷରେ ମଗ୍ନ ଥିଲେ ତେମନ୍ତ କିଅ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟ କର୍ମ କି ପ୍ରକାର ଜାଣିବ ।

୯ । ଯେବେ ବୋଲ ଏହି ଦେବତାର ସମସ୍ତ କ୍ରିୟାକୁ ପାପ ନ ଜାଣି ମାତ୍ର ସେମାନଙ୍କ ଲୀଳା ଜ୍ଞାନ କର ତେବେ ଉତ୍ତର ଏହି । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯେମନ୍ତ ନିର୍ମଳ ସୂର୍ଯ୍ୟର କିରଣ ତେମନ୍ତ ନିର୍ମଳ । ସେ ପ୍ରକାର ଏହି ଦେବତାମାନେ ଯେବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଂଶ ଅବତାର ହୁଅନ୍ତେ ତେବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସମାନ ନିଷ୍କାମୀ ନିଷ୍କ୍ରୋଧୀ ହୁଅନ୍ତେ । ଆଉ ଏହି ଦେବତାଗଣର ଯୁଦ୍ଧ ମିଥ୍ୟା କାମ ଭୟ ଜନ୍ମ ମରଣାଦି ଚରିତ୍ର ଦେଖିଲେ ଜ୍ଞାନ ହୁଅଇ ସେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଅଧମ । ସେ ପ୍ରକାର ଭୃଗୁଆଦି ଋଷିଗଣ ବିଚାର କଲେ ଯେ ହେତୁ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଲେଖା ସେମାନେ କେବେ ଦେବତାଙ୍କୁ ଶାପ ଦେଲେ କେବେ ପାଦାଘାତ କଲେ କେବେ ସେମାନଙ୍କ ବଂଶ ସଂହାରିଲେ ଇତ୍ୟାଦି ।

୧୦ । ଈଶ୍ୱର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ତେବେ କପି ଭାଲୁକାଦି ସଙ୍ଗତରେ ସହାୟ କରି ଉପକାର ମାଗନ୍ତି ଏକଥା କିରୂପରେ ସତ୍ୟ ମାନିବା ।

୧୧ । ଈଶ୍ୱର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ଏଣୁ ସକଳାନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଆଉ ମନ ମଧ୍ୟରେ ସତ୍ୟ ପ୍ରେମ ବିଶ୍ୱାସ ଭକ୍ତି ଚାହାନ୍ତି । ଏଥି ନିମନ୍ତେ ଜ୍ଞାନୀ ମନୁଷ୍ୟ କି ପ୍ରକାର ସର୍ବପ୍ରଧାନ ଗୌରବଯୁକ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ

ଗୁଚ୍ଛ ବୋଧ କର ଅଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗ ପଦାଘାତ ଅଙ୍ଗୁଳୀ ଧ୍ୱନି ଇତ୍ୟାଦି କୁତ୍ସିତ ବାଜନ ପୂଜନ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆରାଧନା ବୋଲିବାକୁ ପାରନ୍ତି ।

୧୨ । ଅଉ ଈଶ୍ୱର ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହିମାଯୁକ୍ତ ଅଗମ୍ୟ ତେଜବାସୀ ଅଗ୍ନି ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଅତିଶୟ କୁତ୍ସିତ କୁତ୍ସିତ ରୂପଙ୍କ ଉପ କାଠ ପଥର ଆଦି ପ୍ରତିମା ବନାଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଦେଇ କି ପ୍ରକାରେ ତାହାଙ୍କର ଗୌରବ ପ୍ରକାଶ ହୁଅଇ ।

୧୩ । ଈଶ୍ୱର ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ଜଗତର ଅଉ ଅଉ ବଡ଼ ୨ ଦେଶର ସବୁ ଲୋକ ଛାଡ଼ି କେବଳ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ନିକଟେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ଏକଥା କି ପ୍ରକାର ବିଶ୍ୱାସ ଯୋଗ୍ୟ । ଆଉ ଜନ୍ମରେ ହିନ୍ଦୁ ନୋହିଲେ କୃତାର୍ଥ ହେବାକୁ ପାରଇ ନାହିଁ କେବଳ ବିନାଶ ଅବଶ ଘଟଇ ଏକଥା ଅସଙ୍ଗତ ।

୧୪ । ଈଶ୍ୱର ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ଜନକ ହୁଅନ୍ତି ଏଣୁ ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କର ବଂଶ । ତେବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅନାଦର କରି ଏହି ବଡ଼ ଜାତି ସେ ନୀଚ ଜାତି ଏ ସଜାତି ସେ ଅଜାତି । ଏକଥା କେମନ୍ତ କରି କହିବାକୁ ପାର । ଯେହେତୁ ।

ସମସ୍ତର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଏକ ଭଗବାନ ।
ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା କଲେ ହେବ ତାହାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ।
ନାହିଁ ଯେବେ ଦୁରାତ୍ମର ମନ୍ଦ କର୍ମ କର ।
ଶଯୃତାନୀ ଜାତି ହେବ ଏହି ସାରୋଦ୍ଧାର ।

୧୫ । ଆଉ ଈଶ୍ୱର ସତ୍ୟ ଏକ ଈଶ୍ୱର ହୁଅନ୍ତି ତେବେହେଂ ଭିନ୍ନ ବିରୁଦ୍ଧ ଶାସ୍ତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ର ସମସ୍ତ ସେ କି ପ୍ରକାର ହେବାକୁ ପାରନ୍ତି । ଯଥା ।

ବେଦା ବିଭିନ୍ନାଃ ସ୍ମୃତୟୋ ବିଭିନ୍ନା ।
ନାସୌ ମୁନିର୍ଯସ୍ୟ ମତଂ ନ ଭିନ୍ନଂ ।

ସେ ପ୍ରକାରରେ ଭାଗବତରେ ଲେଖା । ଯଥା ॥

ବେଦୁଂ ହୋଇଲା ନାନା ଗତ ।
ତା ତତ୍ତ୍ୱ କେହି ନ ଜାଣନ୍ତି ।

ହେ ଅବଧାନମାନେ । ଜ୍ଞାନଦାତା ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଏହି ପନ୍ଦର କଥା ବିବେଚନା କରନ୍ତୁ । ଆଉ ପ୍ରତିମା ପୂଜା ପୁଣି ସମସ୍ତ ମିଥ୍ୟା ଶାସ୍ତ୍ର ଛାଡ଼ି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦତ୍ତଶାସ୍ତ୍ର ଯେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରି ତଦନୁସାରେ ଆଚରଣ କରନ୍ତୁ ।

ଇତି

No. 11.

ON BRAHMUNHOOD.

ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ୱ ଯେ ସେ କି ।

ବଜ୍ରସୂଚୀ ନାମ ଗ୍ରନ୍ଥର ଭାଷା ବିବରଣ ।

ଅଜ୍ଞାନର ନାଶ କରନ୍ତି ଏମନ୍ତ ବଜ୍ରସୂଚୀ ନାମେ ଶାସ୍ତ୍ର କହୁଛନ୍ତି ଯହିଁରେ ଅଜ୍ଞାନମାନଙ୍କର ଦୂଷଣ ଆଉ ଜ୍ଞାନମାନଙ୍କର ଭୂଷଣ ହୁଅନ୍ତି ସେ ଶାସ୍ତ୍ର ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବୈଶ୍ୟ ଶୂଦ୍ର ଏହି ଚାରି ପ୍ରକାର ବର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବହାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ବ୍ରାହ୍ମଣର ସ୍ୱରୂପ ଅର୍ଥାତ ବ୍ରାହ୍ମଣ କି ଏହାର ପ୍ରଥମରେ ବିଚାରଣୀୟ ହୁଅନ୍ତି । ଯେହେତୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୁରୁ ଏହା ଶାସ୍ତ୍ରରେ କହନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶବ୍ଦ କାହାକୁ କହି କି ଜୀବାତ୍ମା କି ଦେହ କି ଜାତି କି ବର୍ଣ୍ଣ କି ଧର୍ମ କି ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ କି କର୍ମ କି ଜ୍ଞାନ । ଯେବେ ବୋଲ ଯେ ଜୀବାତ୍ମା ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୁଅନ୍ତି ତହିଂରେ ସର୍ବ ପ୍ରକାର ଦୋଷ ହୁଅଇ । ପ୍ରଥମ ସର୍ବ ପ୍ରାଣିର ଜୀବକୁ ଏକସ୍ୱରୂପ ସ୍ୱୀକାର କଲେ ସର୍ବ ପ୍ରାଣିର ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ୱ ସମ୍ଭବ ହୁଅଇ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଶରୀର ଭେଦେ ଜୀବାତ୍ମା ଭିନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ଏହା ଅଙ୍ଗୀକାର କଲେ ଏହି ଜନ୍ମେ ଯେଉଂ ଜୀବ

ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଛନ୍ତି ସେହି କର୍ମାଧୀନ ଜନ୍ମାନ୍ତରେ ଶୂଦ୍ର ଦେହ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ ତାହାର ଶୂଦ୍ରତ୍ୱ ତେବେ ନ ହୁଅଇ । ତୃତୀୟ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପେ ଯେଉଂ ଦେହକୁ ବ୍ୟବହାର କରା ଯାଇଛନ୍ତି ତହିଂରେ ଯେଉଂ ଜୀବ ଅଛନ୍ତି ସେହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୁଅନ୍ତି ଏମତ କହିଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ୱ କେବଳ ବ୍ୟବହାର ମୂଳକ ହୋଇଲେ ପରମାର୍ଥିକ କିଛି ନୋହେ ଏହା ଅଙ୍ଗୀକାର କରିବାକୁ ହେବ । ଆଉ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବେଶଧାରୀ କୌଣସି ଏକ ଶୂଦ୍ର ଯାହାର ଜାତି ଓ କୁଳ ଜ୍ଞାତସାର ନୋହେ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣରୂପେ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟବହାର କରାଉଛି ତାହାର ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ୱ କଦାଁଇ ନ ହୁଅଇ ପୁଣି ତାହାର ସହିତ ଏକ ପଁକ୍ତି ଭୋଜନ ଓ ଏକ ଶଯ୍ୟା ଶୟନ ଉପବେଶନାଦି ଯାହା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନିଷିଦ୍ଧ ହୋଇଅଛି ତାହା କଲେ ପାପୋତ୍ପତ୍ତିର ବାଧକ ନ । ଏନିମନ୍ତେ ଜୀବାତ୍ମାର ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ୱ କଦାପି ସମ୍ଭବ ନ ହୁଅଇ ।

ଯେବେ ବୋଲ ଦେହ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୁଅନ୍ତି ତେବେ ଚଣ୍ଡାଲ ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତର ଦେହ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଲେ ଯେହେତୁ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ଓ ଜରା ମରଣାଦି ଧର୍ମରେ ସମସ୍ତ ଦେହ ତୁଲ୍ୟ ହୁଅଇ ଆହୁରି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏକ ଶତ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚନ୍ତି ତାହାର ଅର୍ଦ୍ଧେକ ଶୂଦ୍ର ଅର୍ଦ୍ଧେକ ବୈଶ୍ୟ ଅର୍ଦ୍ଧେକ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବଟନ୍ତି ଏମନ୍ତ ନିୟମ ନାହିଂ ଯାହାର ଦ୍ୱାରା ଆନ ଦେହରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦେହ ବୈଲକ୍ଷଣ୍ୟ ଜଣାଯାଏ । ଆଉ ଦେହକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କହିଲେ ପିତା ମାତାର ମୃତ ଦେହକୁ ଦାହ କଲେ ପୁତ୍ରର ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ପାପର ଉତ୍ପତ୍ତି ହୁଅଇ । ଏନିମନ୍ତେ ଦେହର ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ୱ କେବେହେଂ ସମ୍ଭବ ନୋହେ ।

ଯେବେ ଜାତିକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କହ ତେବେ କ୍ଷତ୍ରିୟାଦି ବର୍ଣ୍ଣ ଓ ପଶୁ ଓ ପକ୍ଷି ସମସ୍ତ ଏକୀ ଜାତି ବିଶିଷ୍ଟ ହୁଅଇ ପୁଣି ସେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୋହେ । ଯେବେ ଜାତି ଶବ୍ଦ ଜନ୍ମ କୁହ ଅର୍ଥାତ୍ ଶାସ୍ତ୍ର ବିହିତ ବିବାହ ଦ୍ୱାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀଠାରୁ ଜନ୍ମ ଯାହାର ହୁଅଇ ସେହି

ବ୍ରାହ୍ମଣ ତେବେ ଶ୍ରୁତିରେ ସ୍ମୃତିରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅନେକ ମହର୍ଷିମାନଙ୍କର ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ୱ ବ୍ୟାଘାତ ହୁଅନ୍ତା ଯେହେତୁ ଋଷ୍ୟଶୃଙ୍ଗ ମୁନି ମୃଗୀରୁ ଜନ୍ମିଲେ । ଓ ପୁଷ୍ପସ୍ତବକରୁ କୌଶିକ ମୁନି । ଉଈତପିରୁ ବାଲ୍ମୀକି । ମାତଙ୍ଗୀରୁ ମାତଙ୍ଗ ମୁନି । କଲସରୁ ଅଗସ୍ତ୍ୟ । ଭେକର ଗର୍ଭେ ମାଣ୍ଡୁକ୍ୟ । ହସ୍ତି ଗର୍ଭେ ଅଚର ଋଷି । ଶୂଦ୍ରୀ ଗର୍ଭେ ଭାରଦ୍ୱାଜ ମୁନି । କୈବର୍ତ୍ତି କନ୍ୟାରେ ବେଦବ୍ୟାସ । କ୍ଷତ୍ରିୟର ଗର୍ଭରେ ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ଜନ୍ମନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କର ତାଦୃଶ ଜନ୍ମ ବିନୁ ସମ୍ୟକ ପ୍ରକାର ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ୱ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ଏନିମନ୍ତେ ଜାତର ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ୱ କେବେ ସମ୍ଭବ ନୋହେ ।

ଯେବେ ବର୍ଣ୍ଣ ବିଶେଷ ଦ୍ୱାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୁଅଇ ଏମନ୍ତ କହ ତେବେ ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣର ପ୍ରଯୁକ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣର ଶୁକ୍ଳବର୍ଣ୍ଣ ହେବାର ଆଉ ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣ ଓ ରଜଗୁଣ ସ୍ୱଭାବ ପ୍ରଯୁକ୍ତ କ୍ଷତ୍ରିୟର ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଓ ରଜୋଗୁଣ ଓ ତମୋଗୁଣ ହେତୁରୁ ବୈଶ୍ୟର ପୀତବର୍ଣ୍ଣ ଆଉ ଶୂଦ୍ର ତମୋମୟ ଏହି ହେତୁ ତାହାର କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ ହେବାର ଉଚିତ ହୁଅଇ ଏବେ ପୁଣି ପୂର୍ବ୨ କାଳରେ ଶୁକ୍ଳାଦି ବର୍ଣ୍ଣର ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ବିପରୀତ ଦେଖା ଯାଏ ଏନିମନ୍ତେ ବର୍ଣ୍ଣ ବିଶେଷ କେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବାକୁ ପାରଇ ନାହିଁ ।

ଯେବେ ଧର୍ମର ଦ୍ୱାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ କହି ତେବେ କ୍ଷତ୍ରିୟାଦି ଅନେକ ଇଷ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଗ୍ନି ହୋତ୍ରାଦି ପୂର୍ତ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ବାପି କୂପାଦି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଓ ଆନ ନିତ୍ୟ ନୈମିତ୍ତିକାଦି ଧର୍ମର ଅନୁଷ୍ଠାନ କରିବାର କ୍ଷମତା ରଖନ୍ତି ସେମାନେ କି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ । ଏନିମନ୍ତେ ଧର୍ମରେ କେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବାକୁ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଯେବେ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟର ଦ୍ୱାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୁଅନ୍ତି ଏମନ୍ତ କୁହ ତେବେ ଜନକାଦି କ୍ଷତ୍ରିୟ ପ୍ରଭୃତି ଅନେକର ମହା ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଦୃଷ୍ଟ ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଏ ସମୟରେ କାରଣ ସତ୍ୟ ଆନ ଜାତିମାନ

ଙ୍କର ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ସେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନ ହୁଅନ୍ତି । ଏନିମନ୍ତେ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ କେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବାକୁ ନ ପାରବ ।

କର୍ମର ଦ୍ୱାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୁଅନ୍ତି ଏମନ୍ତ କହିଲେ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବୈଶ ଶୂଦ୍ରାଦ କନ୍ୟାଦାନ ହସ୍ତି ହିରଣ୍ୟ ଅଶ୍ୱ ଭୂମି ମହିଷୀ ଦାନାଦ କର୍ମ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ୱ ନାହିଁ ଏନିମନ୍ତେ କର୍ମ କଦାପି ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୋହେ । ପୁଣି କରତଳସ୍ଥିତ ଆମଲକୀ ଫଳେ ଯେମନ୍ତ ନିଶ୍ଚୟ ହୁଅଇ ତାହାର ନ୍ୟାୟ ପରମାତ୍ମାର ସତ୍ତ୍ୱାରେ ବଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା କୃତାର୍ଥ ହୋଇ ଶମଦମାଦ ସାଧନେ ଯତ୍ନଶୀଲ ପୁଣି ଦୟା ଓ ସରଳତା କ୍ଷମା ସତ୍ୟ ସନ୍ତୋଷ ଇତ୍ୟାଦ ଗୁଣ ଯୁକ୍ତ ଓ ମାତ୍ସର୍ଯ୍ୟ ଦମ୍ଭ ମୋହ ଇତ୍ୟାଦର ଦମନେ ଯତ୍ନବାନ ଯେଉଂ ଜନ ହୁଅଇ ତାହାଙ୍କୁ କେବଳ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶବ୍ଦ କୁହା ଯାଏ଼ । ଯେହେତୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ କହନ୍ତି । ଜନ୍ମ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ ସର୍ବ ସାଧାରଣ ଶୂଦ୍ର ହୁଅଇ । ଉପନୟନାଦ ସଂସ୍କାର ହେଲେ ଦ୍ୱିଜ ଶବ୍ଦ ବାଚ୍ୟ ହୁଅଇ । ବେଦା ଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ବପ୍ର ଆଉ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଜାଣିଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୁଅନ୍ତି । ଏନିମନ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମ ନିଷ୍ଠ ଜନ କେବଳ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅନ୍ୟ ନୋହେ ଏହା ନିଶ୍ଚୟ ହୁଅଇ । ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ଏହି ସର୍ବ ଭୂତର ଜନ୍ମ ହୁଅଇ ଜନ୍ମ ଯାହାର ଅଧିଷ୍ଠାନେ ସ୍ଥିତ କରଇ ପୁଣି ମ୍ରିୟମାନ ହୋଇ ଯହିଂରେ ପୁନର୍ଗମନ କରଇ ସେ ବ୍ରହ୍ମ ତାହାଙ୍କୁ ଜାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କର । ସକଳ ବେଦ ଯେ ବ୍ରହ୍ମ ପଦକୁ କହୁଅଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମ ଏକ ମାତ୍ର ଦ୍ୱିତୀୟ ରହିତ ହୁଅନ୍ତି । ନାମରୂପଠାରୁ ଯେ ଭିନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ସେ ବ୍ରହ୍ମ । ଇତ୍ୟାଦ ଶ୍ରୁତିରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସେହି ବ୍ରହ୍ମ ଯାହାଙ୍କୁ ଜାଣିଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୁଅଇ । ସେ ଜ୍ଞାନର ନ୍ୟୁନାଧିକ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତ୍ରିୟ ବୈଶ ଆଉ ତାହାର ଅଭାବ ଦ୍ୱାରା ଶୂଦ୍ର ହୁ

ଅଇ ଏହ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ । ଇତଶ୍ରୀ ଭଗବତ୍ ପୂଜ୍ୟପାଦ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ୍ପାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କୃତ ବଜ୍ର ସୂଚୀ ଗ୍ରନ୍ଥର ପ୍ରଥମ କଣ୍ଡିୟ୍ ସମାପ୍ତ ହୋଇଲେ ।

ହେ ହନ୍ଦୁଭାଇ ସମସ୍ତେ ଏହ ସବୁ ଭଣ୍ଡଲ ଶାସ୍ତ୍ର ମତାଦ ଛାଡ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦତ୍ତ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ଗ୍ରହଣ କର ଯେହେତୁ ତହିଁରେ ସଂସାରର କୁଅଭିଲାଷର୍ ଯେମନ୍ତ ଅମ୍ଭେମାନେ ତ୍ୟାଗ କର ଈଶ୍ୱରୀୟ୍ ସ୍ୱଭାବର ସହଭାଗୀ ହୋଇ ଏଥିପାଁଇ ଅତ ମୂଲ୍ୟବନ୍ତ ପ୍ରତଜ୍ଞା ଦତ୍ତ ହୋଇଅଛୁ । ପିତରର ଦ୍ୱିତୀୟ୍ ଚିଠାଉ ୧ ପର୍ବ ୪ ପଦ ।

ଇତ

No. 12.

BRIEF HISTORY OF CHRIST.

ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ବିବରଣ ସାର ।

ପୁରାଣାଦି ପାଠକର ନିମନ୍ତେ ଯେମନ୍ତ ଘରକର୍ତ୍ତା ଉଠି ଝାଡ଼ୁ କରନ୍ତି ଓ ଚାନ୍ଦୁଆ ଟାଙ୍ଗନ୍ତି ଓ ଗୁରୁ ଯୋଗ୍ୟ ଆସନ ପାରି ଦିଅନ୍ତି ଆଉ ଫୁଲମାଳ ଡାଙ୍ଗୁଡ଼ନ୍ତି ତେମନ୍ତ ତୁମ୍ଭେମାନେହିଁ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ଉତ୍ତମ ଶିକ୍ଷା ଶୁଣିବା ନିମନ୍ତେ ଆପଣା ମନକୁ ତୟାର କର । ବ୍ୟର୍ଥ ସାଧନରେ ପରିଶ୍ରାନ୍ତ ଓ ପାପାକ୍ରାନ୍ତ ଲୋକ ସମସ୍ତେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର କଥାରେ ମନୋଯୋଗ କରି ମନର ବିଶ୍ରାମ ପାଇବ ।

୧ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଜନ୍ମ ବିବରଣ ।

ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ କିଣାନ୍ ଦେଶରେ ଜନ୍ମିଥିଲେ ସେହି ଦେଶକୁ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ସିନ୍ଧୁ ନଦୀ ପାରି ହୋଇ ପଶ୍ଚିମ ଅଡ଼େ ପ୍ରତି ଦିନ ୧୦ କୋଶ ଗଲେ ସମସ୍ତ ବିପଦରୁ ପାରି ହୋଇ ୧୫୦ ଦିନର ମଧ୍ୟରେ କିଣାନ୍ ଦେଶରେ ପହଞ୍ଚିବ ।

୧୮୪୪ ବରଷ ଗଲା ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜନ୍ମ ପାଇଲେ । ସେ ଦେହ ଅନୁସାରେ ଦାଉଦ ରାଜାର ସନ୍ତାନ ପୁଣି ଆତ୍ମାନୁସାରେ

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଆତ୍ମଜ । ସେ ଆପଣା ପିତାର ମହିମାର ତେଜ ଓ ସାରର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି । ତାଙ୍କର ମାତାର ନାମ ମରିୟମ କୁମାରୀ । ସେ ମରିୟମ କୌଣସି ପୁରୁଷର ସଂଗରେ ସଂସର୍ଗ ନ ହୋଇ ପର ମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଧର୍ମାତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ଗର୍ଭଧାରଣ କରି ଯୀଶୁ ନାମରେ ଆ ପଣା ପ୍ରଥମ ଜାତ ପୁତ୍ରକୁ ପ୍ରସବ କଲା । ମାତ୍ର ଯୀଶୁର ଅବତାର କାଳରେ ଦେଶ ପରାଧୀନ ଥିଲା ତହିଁରେ ରାଜକୁଟୁମ୍ବ ବଂଶେ ଜନ୍ମି ସେ ଦରିଦ୍ର ଦଶା ଅଙ୍ଗୀକାର କରି ୩୦ ବରଷ ଯାଏ଼ ଅଗୋ ଚରେ ସାମାନ୍ୟ ଲୋକର ପରି ପୋଷ୍ୟ ପିତାର ଘରେ କାଳ କାଟିଲେ ।

୧ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଉପଦେଶ ।

ତିରିଶ ବରଷ ବୟସ ହୋଇ ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ତାହାଙ୍କର ଉପଦେଶର ସାର ଏହି ଯେ ।

ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ଏକ ।

ସେ ଅନାଦି ଅନନ୍ତ ସର୍ବଜ୍ଞ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସୃଷ୍ଟି ଓ ପାଳଣକର୍ତ୍ତା ଓ ସମସ୍ତର ଏକାଧିପତି ।

ଈଶ୍ୱର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ।

ସେ ଶରୀର ସଂଯୁକ୍ତ ନ ହୁଅନ୍ତି ତାହାଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି ନାହିଁ ସେ ସବୁ ଠାରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଲେହେଁ କେହି କେତେବେଳେ ତା ହାଙ୍କୁ ଦେଖି ନାହିଁ ଦେଖିବାକୁ ପାରଇ ନାହିଁ ।

ଈଶ୍ୱର ଧର୍ମମୟ ।

ସେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଓ ପବିତ୍ରତାର ସ୍ଥାନ । ସୂର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଯେ

ମନ୍ତ ଅନ୍ଧକାର ସ୍ଥାନ ନ ପାଏ୍ ତେମନ୍ତ ତାହାଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ପାପର ଲେଶହିଂ ନାହିଂ ।

ସେହି ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଅନ୍ତଃକରଣ ଓ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣ ଓ ସମସ୍ତ ଚିତ୍ତ ଓ ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଦେଇ ପ୍ରେମ କରିବାର ଉଚିତ ।

ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଆଶ୍ରୟ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହୁଅଇ ଯେହେତୁ ସେହି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଓ ସେ ସର୍ବଜ୍ଞ ତାହାଙ୍କ ବିନା କୌଣସି ଇଶ୍ୱର ନାହିଂ । ଅଉ ତାହାଙ୍କର ସେବା ନ କରି କୌଣସି ଦେବତା କି ଦେବୀର ସେବା କରିବାର ପାପଜନକ କର୍ମ ହୁଅଇ । ତାହାଙ୍କର ପ୍ରେମ ଛାଡିବାରେ ସଂସାରିକ ବିଷୟ ମଦରେ ମତ୍ତ ହେବାର ଓ ଇଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତିଠାରୁ ଧନ କି ସୁଖ ଇଚ୍ଛା କରିବାର ମହା ପାତକର କର୍ମ ।

ତାହାଙ୍କର ଭଜନା କରିବାକୁ ଗଲେ ଅଙ୍ଗ ଦେଇ ସତ୍ୟରୂପେ ଭଜନା କରିବାକୁ ହୁଅଇ ।

ମୁଖରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଘେନଲେ ହୁଅଇ କି ଗୁରୁଠାରୁ ପାଇଲର ମନ୍ତ୍ର ଜପ କଲେ ହୁଅଇ କି କୌଣସି ପୁଣ୍ୟ ଜନକ ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ ହୁଅଇ କି ମନୁଷ୍ୟ ହସ୍ତ କୃତ ଠାକୁରର ନିକଟରେ କଦଳି ସନ୍ଦେଶ ନିବେଦନ କଲେହେଂ ହୁଅଇ କିଅବା ଦରିଦ୍ର ଲୋକକୁ ଦାନ କଲେ ପୁଣ୍ୟରୂପ ଓ ଇଶ୍ୱରଙ୍କର ସନ୍ତୋଷକ କର୍ମ ହୁଅଇ ଯେଉଂଜନ ଏପରି କଥା କହଇ ସେ ଜନର ଭକ୍ତିକି ଭଣ୍ଡଭକ୍ତି ବୋଲିବାକୁ ହୁଅଇ । ଇଶର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମନ ଚାହାନ୍ତି ମନ ଦେଇ ମନ ମନ୍ଦିରରେ ଧ୍ୟାନ କରି ଇଶ୍ୱରଙ୍କର ଭଜନା କରିବାକୁ ହୁଅଇ ।

ଇଶ୍ୱର ଯେମନ୍ତ ଧର୍ମିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତେମନ୍ତ ହେବାକୁ ହୁଅଇ ।

ଇଶ୍ୱର ପବିତ୍ର ଏକାରଣେ ତାହାଙ୍କର ଦାସକୁହିଂ ପବିତ୍ର ହେ

ବାକୁ ହୁଅଇ । ଗୁରୁର ସଦୃଶ ହେବାକୁ ଶିଷ୍ୟର ଚେଷ୍ଟା କରି
ବାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଯେମନ୍ତ ପାଣି କେତେବେଳେ କାଆଁର ସଙ୍ଗରେ
ନ ମିଳଇ ସେହି ପ୍ରକାର କୁକର୍ମକାରୀ ଲୋକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ନିକଟରେ
ସ୍ଥାନ ପାଏ ନାହିଂ ବାଙ୍ଗର ଲୋକ କି ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଧରିବାକୁ ପାରଇ
ତେମନ୍ତ ପାପରେ ଆବଦ୍ଧ ଲୋକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇବାକୁ ପାରଇ
ନାହିଂ । ସଂସାରିକ ବିଷୟରେ ମତ୍ତ ଓ ଲୋଭୀ ଓ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ
ଓ ପ୍ରତାରକ ଓ ଖୁଣୀ ଓ ପରହିଂସାକାରୀ ଓ ପିତା ମାତାର ଆଜ୍ଞା
ଲଙ୍ଘନକାରୀ ଓ କାମାତୁର ଓ ବ୍ୟଭିଚାରୀ ଓ ପାରଦାରିକ ଓ ଉ
ନ୍ମତ୍ତ ଓ ଅହଙ୍କାରୀ ଓ ନିନ୍ଦକ ଓ କ୍ରୋଧୀ ଇତ୍ୟାଦି ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର
ପାପିଲୋକ ହଜାର ବରଷ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସେବା କଲେହେଂ କୌ
ଣସି ଫଳ ପାଇବାକୁ ନ ପାରିବେ । ନିର୍ମଳାନ୍ତଃକରଣ ଯେଉଂ
ମାନେ କେବଳ ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇବେ
ଏହି ନିକାଶୁଂ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଧର୍ମ ପ୍ରଚାର କରି ସର୍ବଦା ସମସ୍ତ ଲୋକ
ମାନଙ୍କୁ କହନ୍ତି ଯେ ମନ ଫେରାଅ ଓ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ବିଶ୍ୱାସ
କର ।

ପାପକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଧର୍ମର ଆଡେ ମନ ଦିଅ । ସମସ୍ତ ଲୋକ
କୁପଥଗାମୀ ହୋଇ ଧର୍ମ ତ୍ୟାଗୀ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ଯେହେତୁ ପାପ
ପଥ ଧର୍ମ ପଥର ବିରୁଦ୍ଧ ଅଟଇ । ଯେମନ୍ତ ଯାତ୍ରୀମାନେ ଗଙ୍ଗା ସା
ଗରକୁ ଯିବା ନିମନ୍ତେ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ଗଲେ କେତେବେଳେ ସେ
ସ୍ଥାନରେ ପହୁଂଚିବାକୁ ନ ପାରିବେ ତେମନ୍ତ ପାପରେ ଆବଦ୍ଧ
ଲୋକ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ତ୍ରାଣ ପାଇବେ ନାହିଂ ଏହି ନିମନ୍ତେ
ପାପ ପଥ ଛାଡି କରି ମନରୂପ ଚକ୍ଷୁକୁ ଧର୍ମ ଆଡେ ଫେରାଇବାକୁ ହୁ
ଅଇ । ଲୋକ ଘୋର ବଣ ଦେଇ ଯିବାବେଳେ ଯେବେ ଜାଣି
ପାରଇ ଯେ ଆମ୍ଭର ଦିଗ ଭ୍ରମଣ ହୋଇଅଛି ତେବେ ସେ ସେହି
କ୍ଷଣେ ଫେରି ସୁପଥ ଖୋଜନ୍ତି । ତେମନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଘୋର

ସଂସାରରୂପ ବଣରେ ପାପର ଭ୍ରମଣରେ ପଥ ହଜାଇ କୁପଥରେ ଯାଇଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଯେବେ ଆପଣା ଭୁଲ ଜାଣି ଉଲଟି ସୁପଥର ଅନ୍ୱେଷଣ ନ କରନ୍ତି ତେବେ ଅବଶ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ସର୍ବ ନାଶ ହୋଇବ । ମାତ୍ର କଃପନ୍ଥା ଅର୍ଥାତ୍ ସୁପଥ କାହିଁ ଏମନ୍ତ କଥା ଯେବେ ପଚାରି ଯାଉ୍ୟ ତେବେ ଅମ୍ଭେ ଏହି ଉତ୍ତର ଦେଉ ଯଥା ।

ବେଦା ବିଭିନ୍ନାଃ ସ୍ମୃତୟୋ ବିଭିନ୍ନା ନାସୌ ମୁନିର୍ଯସ୍ୟ ମତଂ ନ ଭିନ୍ନଂ ।
ଧର୍ମସ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱଂ ନିହିତଂ ଗୁହାୟାଂ ମହାଜନୋ ଯେନ ଗତଃ ସ ପନ୍ଥା ।

ଏହାର ଅର୍ଥଃ ।

ବେଦ ଆଉ ସ୍ମୃତି ଶାସ୍ତ୍ର ଏକ ମତ ନୋହେ ।
ସ୍ୱେଚ୍ଛାମତ ନାନା ମୁନି ନାନା ମତ କହେ ।
କେ ଜାଣେ ନିଗୂଢ଼ ଧର୍ମ ତତ୍ତ୍ୱ ନିରୂପଣ ।
ସେ ପଥ ଗ୍ରାହ୍ୟ ଯହିଂରେ ଯାଉ୍ୟ ମହାଜନ ।

ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନାମରେ ମହାଜନ ଯେ ପଥରେ ଯାଇ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଯେଉଂ ପଥ ସେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇଅଛନ୍ତି ସେହି ପଥରେ ଯାଅ । ମନଦେଇ ଶୁଣ ସେ କହନ୍ତି ଯଥା ।

ଅମ୍ଭେ ପଥ ଆମ୍ଭ ଦେଇ ଗମନ କଲେ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥ ପିତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ର ନିକଟରେ ପିବାକୁ ପାଇବ । (ଯୋହନ ୧୪ ପର୍ବ ୬ ପଦ ।)

ଅମ୍ଭେ ଦ୍ୱାର ଆମ୍ଭ ଦେଇ ଯେ କେହି ପ୍ରବେଶ ହୁଅଇ ସେ ରକ୍ଷା ପାଇବେ) (ଯୋହନ ୧୦ ପର୍ବ ୯ ପଦ)

ଯେବେ କେହି ଧର୍ମରୂପ ତୃଷାରେ ଅକୁଳ ହୁଅଇ ତେବେ ସେ ଆମ୍ଭର ନିକଟରେ ଆସି ପାନ କରୁ । (ଯୋହନ ୭ ପର୍ବ ୩୭ ପଦ)

ଆମ୍ଭେ ଜଗତରେ ଆଲୁଅ । ଯେଉଂଜନ ଆମ୍ଭର ପଶ୍ଚାତଗାମୀ ହୁଅଇ ସେ ଅନ୍ଧକାରରେ ଭ୍ରମଣ ନ କରି ଜୀବନରୂପ ଆଲୁଅ ପାଇବ । (ଯୋହନ ୮ ପର୍ବ ୧୨ ପଦ)

ଆମ୍ଭେ ଜୀବନରୂପ ଆହାର ଏହି ଆହାର ଯେଉଂଜନ ଖାଅନ୍ତି ସେ ଚିରଜୀବୀ ହୋଇବ (ଯୋହନ ୬ ପର୍ବ ୫୧ ପଦ)

ହେ ପରିଶ୍ରାନ୍ତ ଓ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ଲୋକ ସମସ୍ତ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭର କଢକୁ ଆସ ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେବା । (ମାଥିଉ ୧୧ ପର୍ବ ୨୮ ପଦ)

ଆମ୍ଭେ ଅନେକର ପରିତ୍ରାଣର ମୂଲ୍ୟରୂପ ଆପଣା ପ୍ରାଣ ଦେବାକୁ ଆସି ଅଛୁଁ । (ମାର୍କ ୧୦ ପର୍ବ ୪୫ ପଦ)

ଆମ୍ଭେ ଜଗତ ଲୋକମାନଙ୍କର ଜୀବନରୂପ ତ୍ରାଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାର ନିମନ୍ତେ ଆପଣା ପ୍ରାଣ ଦାନ କରିବା । (ଯୋହନ ୬ ପର୍ବ ୫୧ ପଦ)

ଯେ କେହି ଆମ୍ଭର କଢକୁ ଆସିବ ତାହାକୁ କୌଣସିରୂପେ ଦୂର କରିବା ନାହିଂ । (ଯୋହନ ୬ ପର୍ବ ୩୭ ପଦ ।

୩ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ ।

ଯେବେ କୌଣସି ସାଧାରଣ ଲୋକ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିକଟରେ ଆସି ଏହି କଥା କହନ୍ତି ଯେ ଆମ୍ଭେ ପାପ ମୋଚନ କରିବାକୁ ପାରୁ ତେବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ତାହାର କଥା ଅଙ୍ଗୀକାର ନ କରି ତୁମ୍ଭେ ଅହଙ୍କାରୀ ଓ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ତୁମ୍ଭେ ପାପରେ ଡୁବି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପାପଠାରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ବ୍ୟର୍ଥ ଗର୍ବ କଥା କର ଏମନ୍ତ ବୋଲି ତାହାକୁ ଦୂର କରି ଦେବ । ମାତ୍ର ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟରୂପ ଧରିଲେହେଂ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ ନାହିଂ । ସେ ଈଶ୍ୱରର ପର ଯୋଗ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ସତ୍ତ୍ୱ ହୋଇ କେବେହେଲେ କୌ

ଣସି ପାପ କରନ୍ତୁ ନାହିଂ ଓ ମିଥ୍ୟାବାକ୍ୟ କେବେ ତାଙ୍କର ମୁଖରୁ ବାହାର ନ ହୁଅଇ । ତାହାର ପ୍ରମାଣ କହି ଶୁଣ ।

ଯେଉଂ ଦେଶରେ ଯୀଶୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଲେ ସେ ଦେଶସ୍ଥ ଲୋକମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଂମାନେ ଅଧ୍ୟାପକ ଓ ଯାଜକ ଥିଲେ ସେମାନେ ପାପୀ ହୋଇଲେହେଂ ଆପଣାମାନଙ୍କୁ ଧାର୍ମିକ ଓ ପବିତ୍ର ଜାଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ ନାହିଂ । ଆଉ ସେ ସେମାନଙ୍କର ପାପ ଓ ଅତ୍ୟାଚାର ନିମନ୍ତେ ଥରକୁଥର ସେମାନଙ୍କୁ ଭର୍ତ୍ସନା କରିବାରେ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଘୃଣା କରନ୍ତୁ ଆଉ ତାଙ୍କର ଛିଦ୍ର ଖୋଜିବାରେ ସଦା ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତେ ସେମାନେ ତାଙ୍କର କୌଣସି ଦୋଷ ପାଇଲେ ନାହିଂ ସେ ଆପେ ସେମାନଙ୍କର ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶରୂପେ କହିଲେ ଯେ ଆମ୍ଭଠାରେ ପାପ ଅଛି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ କେ ଏମନ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ ପାରନ୍ତୁ । ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁମାନେ ଏହି କଥା ଶୁଣି ଚୁପ ହୋଇ ରହିଲେ । ମାତ୍ର ତହିଂଉତ୍ତାରେ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କର ନାଶର ନିମନ୍ତେ ଅନେକ ବିଚାର କଲେ ଓ ଶେଷରେ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଦ୍ୱାରା ରାତ୍ରିକାଳରେ ତାହାଙ୍କୁ ଧରି ରାଜାର ନିକଟରେ ସମର୍ପଣ କରିବାରେ ତାହାଙ୍କୁ ଏହି ଅପବାଦ ଦେଲେ ଯେ ଏହି ଜଣ ରାଜାଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନକାରୀ ଓ ପ୍ରାଣ ଦଣ୍ଡର ଯୋଗ୍ୟ । ତେତେବେଳେ ବିଚାର କର୍ତ୍ତା ସାବଧାନ ହୋଇ ତାହାଙ୍କର ବିଚାର କରି ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ କହିଲେ ଆମ୍ଭେ ଏହି ଲୋକର କୌଣସି ଦୋଷ ପାଇ ନାହୁଁ । ଏହି ପ୍ରକାରେ ତାହାଙ୍କର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କଠାରେ ତାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଗୁଣ ପ୍ରମାଣ ହେଲା ।

ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ବ୍ୟବହାର ଜାଣିଲା ଉତ୍ତାରେ ତାହାଙ୍କର ଉତ୍ତମତା ଓ ଧାର୍ମିକତା ଆହୁରି ଭଲରୂପେ ଜଣା ଯାଏ । ଏହି ନିମନ୍ତେ ତାହାଙ୍କର ବୃତ୍ତାନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣନା କଥା ଶୁଣ ।

ତାହାଙ୍କର ଶରୀରରେ କାମ ରିପୁ ସ୍ଥାନ ପାଇଲା ନାହିଂ । ସେ

କେବେ କୌଣସି ସ୍ତ୍ରୀର ସଙ୍ଗେ କ୍ରୀଡା କୌତୁକାଦି କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ନାହିଂ । ସେ ପୁଣି ଏହି କଥା କହନ୍ତି କେହି ଯେବେ କୌଣସି ସ୍ତ୍ରୀର ପ୍ରତି କାମଭାବରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରନ୍ତି ତେବେ ସେ ମନେ ସେହିକ୍ଷଣି ବ୍ୟଭିଚାର ପାପରେ ଦୋଷୀ ହୁଅଇ ।

ସେ ଧନ ଓ ସମ୍ପତ୍ତି ତୁଚ୍ଛ କରି ଆପଣା ଇଚ୍ଛାରେ ଦରିଦ୍ରତା ଅଙ୍ଗୀକାର କରି ସବୁ ପ୍ରକାରେ ଲୋଭରୂପ ଦୋଷରେ ମୁକ୍ତ ଥିଲେ । କୌଣସି ସମୟରେ ଏକ ଜଣ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତେ ସେ ତାହାକୁ କହିଲେ ବିଲୁଆର ଗାତ ଅଛି ପୁଣି ଶୂନ୍ୟର ପକ୍ଷିମାନଙ୍କର ବସା ଅଛି ମାତ୍ର ଆମ୍ଭର ମୁଣ୍ଡ ରଖିବାର ସ୍ଥାନ ନାହିଂ ।

ସେ ନମ୍ର ଥିଲେ ଓ ହଠାତ୍ କ୍ରୋଧ କରନ୍ତି ନାହିଂ ଓ ନିନ୍ଦିତ ହୋଇଲେ କାହାକୁ ନିନ୍ଦା କରନ୍ତି ନାହିଁ ପୁଣି ଦୁଃଖ ପାଇଲେହେଁ କାହାକୁ ଭର୍ତ୍ସନା କରନ୍ତି ନାହିଁ । କୌଣସି ସମୟରେ ସେ ଯିରୂଶାଲମ ନଗରକୁ ଯାତ୍ରା କରିବାରେ ସଂକଳ୍ପବେଲେ କୌଣସି ଏକ ଗାଁଅରେ ଆଇଲେ ମାତ୍ର ଗ୍ରାମର ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ ନ କଲେ ଓ ତାଙ୍କୁ ଅତିଥି ସେବା ନ କଲେ । ତେବେ ତାହାଙ୍କର ଦୁଇ ଜଣ ଶିଷ୍ୟ କ୍ରୋଧ ହୋଇ କହିଲେ ଆକାଶଠାରୁ ନିଆଁ ପଡି ଏମାନଙ୍କୁ ପାତ୍ତଂଶ କରିବାକୁ ଅମ୍ଭେମାନେ କି ଆଜ୍ଞା ଦେବା ଆପଣଙ୍କର ଇଚ୍ଛା କି । ଯୀଶୁ ସେହି ଗ୍ରାମର ଲୋକମାନଙ୍କର ପ୍ରତି ହିଂସା କରିବାକୁ ଆପଣା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଷେଧ କରି କହିଲେ ଅମ୍ଭେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣ ନାଶ କରିବାକୁ ଆସି ନାହୁଁ ମାତ୍ର ରକ୍ଷା କରିବାକୁହିଂ ଅସିଅଛୁଁ ଅନନ୍ତରେ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଗ୍ରାମକୁ ଚାଲି ଗଲେ । ଆଉ ଯେଉଂ ରାତ୍ରିରେ ତାଙ୍କର ଶତ୍ରୁମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଧରିବାର ନିମନ୍ତେ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ ସେ ରାତ୍ରିରେ ଏକ ଜଣ ଶିଷ୍ୟ ତାଙ୍କର ରକ୍ଷା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଖଣ୍ଡାରେ

ଏକ ସୈନ୍ୟର କାନ କାଟି ପକାଇଲା ତେତେବେଳେ ନିରସ୍ତ ହୁଅ ଏହି କଥା ବୋଲି ଯୀଶୁ ତାହାର କାନ ଛୁଇଁ ସୁସ୍ଥ କଲେ । ତାହାର ପରଦିନରେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଯୀଶୁର ହସ୍ତ ପାଦରେ କଣ୍ଟା ମାରି ତାହାଙ୍କୁ ଚୋରର ପରି କ୍ରୁଶ ନାମରେ ଏକ ବିଶେଷ କାଷ୍ଠ ଯନ୍ତ୍ରରେ ଟଙ୍ଗାଇ ଦେଲେ । ତେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ଅକଥନୀୟ ଯନ୍ତ୍ରଣାଯୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତେ କହିଲେ ହେ ପିତା ପରମେଶ୍ୱର ଏମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମା କର ଯେହେତୁ କି କର୍ମ କରୁଅଛନ୍ତି ତାହା ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଂ ।

ଆଉ ଯେଉଂ ମୋହ ହେତୁରୁ ଅନେକ ଲୋକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସେବାରୁ ଆପଣା ଭାଇ କି ସ୍ତ୍ରୀ କି ମାତା କି ପିତାର ସଙ୍ଗରେ ଆଳାପ କରିବାର ଭଲ ପାନ୍ତି ସେ ମୋହ ଯୀଶୁର ଶରୀରରେ ଥିଲା ନାହିଁ ଯେହେତୁ ଲେଖା ଅଛି ଯେ ଯୀଶୁ ବାର ବରଷ ବୟସ୍କ ହୋଇଲେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମାୟା ବର୍ଜିତ ଏକ ସମୟରେ ଈଶ୍ୱରର ମନ୍ଦିରରେ ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କର ନିକଟରେ ଧର୍ମ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ଥିଲେ । ତେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ମାତା ପିତା ତିନ ଦିନ ଖୋଜି ତାହାଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରର ମଧ୍ୟରେ ଉପବିଷ୍ଟ ଦେଖି ଚମତ୍କୃତ ହେଲେ । ଅନନ୍ତରେ ତାହାଙ୍କର ମାତା ତାହାଙ୍କୁ କହିଲା ହେ ପୁତ୍ର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କଇ ପ୍ରତି ଏମନ୍ତ ବ୍ୟବହାର କପାଁଇ କଲ ଦେଖ ତୁମ୍ଭର ପିତା ପୁଣି ଆମ୍ଭେ ଶୋକାନ୍ୱିତ ହୋଇ ତୁମ୍ଭକୁ ଖୋଜିଲୁ । ତହିଁରେ ସେ କହିଲେ ଆମ୍ଭକୁ କିପାଇଁ ଖୋଜିଲ ପିତାର ଘରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ମନ୍ଦିରରେ ଆମ୍ଭର ରହିବାର ଉଚିତ ଏହା କି ତୁମ୍ଭେମାନେ ଜାଣ ନାହିଂ ।

ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସମୟରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେବାର ବେଳରେ ତାଙ୍କର ମାତା ଓ ଭାଇମାନେ ତାଙ୍କର ସଙ୍ଗେ କୌଣସି କଥା କହିବାକୁ ବାଞ୍ଛା କରି ବାହାରେ ଠିଆ ହେଲେ । ତହିଁରେ

କେହି ଲୋକ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲା ଦେଖ ତୁମ୍ଭର ମାତା ଓ ଭାଇ ମାନେ କିଛି କଥା କହିବାର ସକାଶେ ବାହାରେ ଠିଆ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି । ମାଏ ସେ ତାହାକୁ ଉତ୍ତର କରି କହିଲେ ଆମ୍ଭର ମାତା ଅବା କେ ଆଉ ଆମ୍ଭର ଭାଇମାନେହିଂ ଅବା କେ ଅନନ୍ତରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପ୍ରତି ହାତ ମେଲାଇ କହିଲେ ଏହି ଦେଖ ଆମ୍ଭର ମାତା ଓ ଆମ୍ଭର ଭାଇମାନେ କାରଣ ଯେ କେହି ଆମ୍ଭର ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥ ପିତାର ଇଷ୍ଟ କର୍ମ କରନ୍ତି ସେହି ଆମ୍ଭର ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀ ଓ ମାତା ।

ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ମନ ଅସ୍ଥିର ଥିଲା ନାହିଂ ଆଉ ଯେଉଂ ଅଭିପ୍ରାୟରେ ସେ ଜଗତକୁ ଅଇଲେ ସେ ଅଭିପ୍ରାୟ କେତେବେଲେ ସୁଖ ଆଶାରେ କି ଦୁଃଖ ଭୟରେ ଅସ୍ଥିର ହୋଇଲେ ନାହିଂ ଯେହେତୁ କୌଣସି ସମୟରେ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କର ଉପଦେଶ ଶୁଣି ଓ ତାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ ଦେଖି ଅତିଶୟ ଚମତ୍କୃତ ହୋଇଲେ ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ରାଜ ପଦରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିବାକୁ ମନସ୍ଥ କଲେ ମାଏ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କର ମନ ଜାଣି ବେଗେ ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ନିର୍ଜନ ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ ଯେହେତୁ ସେ ଗର୍ବିତ ନ ହୋଇ ସଦା ସ୍ଥିରଚିତ୍ତ ହୋଇ ଜାଣିଲେ ଯେ ସଂସାରିକ ରାଜା ହୋଇଲେ ଆମ୍ଭର କର୍ମ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇବ ନାହିଂ ।

ଆଉ ଯେଉଂ ଦିନରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପାପ ନିମନ୍ତେ ଆପଣା ପ୍ରାଣ ଦେବାକୁ ଉଦ୍ୟୋଗୀ ଥିଲେ ସେ ଦିନରେ ଅତିଶୟ ଶୋକାକୁଳ ଓ ବ୍ୟଥିତ ହୋଇଲେହେଂ ମୃତ୍ୟୁ ଭୋଗ କରିବାକୁ ଅଙ୍ଗୀକାର କଲେ ନାହିଂ କେବଲ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା କରି କହିଲେ ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର ଆମ୍ଭର ଇଚ୍ଛାମତେ ନ ହୋଇ ତୁମ୍ଭର ଇଚ୍ଛାମତେ ହେଉ । ଯେହେତୁ ଆପଣା ପ୍ରାଣ ପାପିମାନଙ୍କର ବୋଦାସ୍ୱରୂପ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବାର ନିମନ୍ତେ ଦାନ କରିବାକୁ ଯେ ମନସ୍ଥ କରି ଥିଲେ ସେହି ମନସ୍ଥ ଏହି ଅପୂର୍ବ ଦୁଃଖର ସମୟରେ ବିତ

ଲିତ ହେଲେ ନାହିଁ । ସେ ଶରୀର ଓ ପ୍ରାଣକୁ ବଶ କରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପ ଜୟୀ ହୋଇଲେ ।

ଏଥୁ ଅଧିକ ନ କହିବା ସେ କାହାର ହିଂସା କି ଈର୍ଷା କରନ୍ତି ନାହିଁ ଓ ପରର ମଙ୍ଗଳରେ କାତର ନ ହୁଅନ୍ତି ପୁଣି ସମସ୍ତର ହିତ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ଓ ଶତ୍ରୁ ମିତ୍ର ସମସ୍ତର ମଙ୍ଗଳ ଚାହାନ୍ତି ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଅନାଦର ଓ ତୁଚ୍ଛ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଦୁଃଖରେ ସେହି ଦୁଃଖିତ ହୁଅନ୍ତି । ଯେ ଯିରୂଶାଲମ ବାସି ଲୋକ ତାହାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ ନ କରି ତାଡ଼ଣା କରି ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟତ ଦୁଃଖ ଜାଣି ସେ ଲୁହ ବୁହାଇ ବିଳାପ କଲେ । ଏହି ସମସ୍ତ ପଢିଲେ ଜଣା ଯାଏ ଯେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପରମ ଧାର୍ମିକ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଥିଲେ ଏହି ନିମନ୍ତେ ବୋଲି ଏମନ୍ତ ଶୁଦ୍ଧ ସତ୍ୟ ଲୋକର ଉପଦେଶ ତୁଚ୍ଛ କରିବାର ମହା ପାପ ।

୪ ଈଶ୍ୱର ଯୀଶୁର ବିଷୟରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ।

ମାତ୍ର ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଏହି ବିଷୟରେ କେବଳ ସେ ଆପଣ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଅନ୍ତେ ଏମନ୍ତ ନୋହେ ସ୍ୱୟଂ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହାଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ପିତା ନାମରେ ଡାକନ୍ତି ସେହି ତାଙ୍କର ବିଷୟରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ଯେ କର୍ମ କରିବାର ମନୁଷ୍ୟର ଅସାଧ୍ୟ ଏମନ୍ତ କର୍ମ କରିବାକୁ ଈଶ୍ୱର ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଯୋଗ୍ୟତା ଦେଇଛନ୍ତି । ଆଉ ତାଙ୍କର ହସ୍ତକୃତ ସମସ୍ତ କର୍ମ ତାଙ୍କର ବିଷୟରେ ପ୍ରମାଣ ଦେଉ ଅଛି ଯେ ସେ ଈଶ୍ୱରର ପ୍ରେରିତ ଜଗତର ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା । ତାଙ୍କର କେତେକ କର୍ମର ବିବରଣ ବାକ୍ୟ ଶୁଣ ।

କୌଣସି ଦିନରେ ଥୋକାଏ ଲୋକ ଏକ ଜଣ ପକ୍ଷାଘାତୀକୁ ଯୀଶୁର ନିକଟରେ ଆଣିଲେ ଯୀଶୁ ତାହାର ବିଶ୍ୱାସ ଦେଖି ତାହାକୁ କହିଲେ ହେ ମନୁଷ୍ୟ ତୁମ୍ଭର ପାପ କ୍ଷମା ହେଲା । ତେତେ

ବେଳେ ନିକଟସ୍ଥ ଲୋକମାନେ ମନେ୨ ଏମନ୍ତ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଏହି ଜଣ ଈଶ୍ୱରର ଅପମାନର କଥା କିପାଁ କହୁଅଛି ଈଶ୍ୱର ବିନା ପାପ କ୍ଷମା କରିବାକୁ ଆଉ କାହାର ସାଧ୍ୟ ଅଛି । ମାତ୍ର ପୃଥିବୀରେ ପାପ କ୍ଷମା କରିବାକୁ ତାଙ୍କର ଯୋଗ୍ୟତା ଅଛି ଏହାର ପ୍ରମାଣ ଦେବାର ନିମନ୍ତେ ସେ ସେହି ପକ୍ଷାଘାତିକୁ କହିଲେ ଉଠ ଆପଣା ଶଯ୍ୟା ନେଇ ଘରେ ଯାଅ ଏହି ଆଜ୍ଞା ଦେଇ । ତହିଂରେ ସେ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ ଉଠି ସମସ୍ତର ସାକ୍ଷାତରେ ଆପଣା ଶଯ୍ୟା ନେଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଧନ୍ୟବାଦ କରିଂ୨ ନିଜ ଘରେ ଚାଲି ଗଲା ।

ଆଉ କୌଣସି ସମୟରେ ଏକ ଜଣ ଅନ୍ଧ ଯୀଶୁର ଆସିବାର ସଂବାଦ ପାଇ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ ବୋଲିବାକୁ ଲାଗିଲା ହେ ଯୀଶୁ ଆମ୍ଭର ପ୍ରତି ଦୟା କରନ୍ତୁ । ତେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ଠିଆ ହୋଇ ତାହାକୁ ଡାକି ଆସିବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ । ତହିଂରେ ସେ ତାହାର ନିକଟରେ ପହୁଂଚି ଆସନ୍ତେ ସେ ତାହାକୁ ପଚାରିଲେ ତୁମ୍ଭେ କି ମାଗ । ତୁମ୍ଭର ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭେ କି କରିବା ସେ କହିଲା ହେ ପ୍ରଭୁ ଯେମନ୍ତ ଦେଖିବାକୁ ପାଇ ଏହି ଆମ୍ଭର ପ୍ରାର୍ଥନା । ତେତେବେଳେ ଯୀଶୁ କହିଲେ ଦେଖିବାକୁ ଶକ୍ତି ନିଅ ତୁମ୍ଭର ବିଶ୍ୱାସ ତୁମ୍ଭକୁ ସୁସ୍ଥ କଲା । ତହିଂରେ ସେହି କ୍ଷଣି ତାହାର ଚକ୍ଷୁ ନିର୍ମଳ ହେବାରେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସ୍ତବ କରିଂ୨ ତାଙ୍କର ପଛେ୨ ଚାଲିଲା ।

ଅନନ୍ତରେ ଆଉ ଏକ ସମୟରେ ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସହିତ ବଣରେ ରହିବାକୁ ତାଙ୍କର ଉପଦେଶ ଶୁଣିବାର ନିମନ୍ତେ କ୍ରମେ୨ ବହୁତ ଜନତା ତାଙ୍କର ନିକଟରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଆଉ ସେ ଧର୍ମର ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଉତ୍ଥାପନ କରି ଅନେକ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ସେମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ । ଅନନ୍ତରେ ଦିନ ଅସ୍ତ ହେବାରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁର ନିକଟରେ ଆସି କହିଲେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏଠାରେ ଅରଣ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ଅଛୁଁ ଏଣୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବିଦାୟ କରନ୍ତୁ ସେ

ମାନେ ନଗରେ ଓ ଗ୍ରାମେ ଯାଇ ବସା ଦେଖି ଖାଦ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟ କି
ଣନ୍ତୁ । ତେତେବେଳେ ସେ କହିଲେ ତୁମ୍ଭେମାନେହିଂ ସେମା
ନଙ୍କୁ ଭୋଜନ କରାଅ । ତହିଂରେ ସେମାନେ କହିଲେ ଆମ୍ଭମାନ
ଙ୍କର ନିକଟରେ କେବଳ ପାଞ୍ଚ ରୋଟୀ ଓ ଦୁଇ ମାଛ ଅଛି ମାତ୍ର
ଏମାନେ ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ଲୋକ ଏଣୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରେ ଯାଇ ଏହି
ସମସ୍ତର ନିମନ୍ତେ ଖାଦ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟ ନ କିଣିଲେ ହୁଅଇ ନାହିଂ । ତେ
ତେବେଳେ ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ ପଚାଶ ଜଣ କରି ସେମା
ନଙ୍କୁ ଧାଡ଼ି୨ ବସାଅ । ଅନନ୍ତରେ ସେମାନେ ସେହି ପରି ଲୋକ
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବସାଇଲେ ସେ ସେହି ପାଞ୍ଚ ରୁଟୀ ଓ ଦୁଇ ମାଛ ନେଇ
ସ୍ୱର୍ଗର ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଧନ୍ୟବାଦ କଲେ ପୁଣି ଭାଙ୍ଗି
ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପରଶିବାକୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ । ତହିଂରେ ସ
ମସ୍ତେଇ ଖାଇ ତୃପ୍ତ ହୋଇଲେ ପୁଣି ଅଇଁଠା ବାର ଡାଲି
ହୋଇଲା ।

ଅନନ୍ତରେ ଯୀଶୁ ଏକ ଦିନରେ ନାୟିନ ନାମ ନଗରରେ
ଗଲେ ପୁଣି ତାଙ୍କର ଅନେକ ଶିଷ୍ୟ ଓ ଅନ୍ୟ ଅନେକଇଂ ତା
ଙ୍କର ସହିତ ଗଲେ । ଆଉ ସେହି ନଗର ଦ୍ୱାରର ନିକଟରେ ପ୍ର
ବେଶ ହୋଇ କେତେକ ଲୋକ ଏକ ମୃତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ବହି ନଗର
ବାହାରେ ଯାଇ ଥିଲେ ସେହି ତାହାର ମାତାର ଏକ ପୁତ୍ର ମାତ୍ର
ପୁଣି ତାହାର ମାତାହିଂ ବିଧବା ଆଉ ତାହାର ସଙ୍ଗରେ ସେହି
ନଗରର ଅନେକ ଲୋକ ଥିଲେ । ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ଦେଖି ସଦୟ
ହୋଇ କହିଲେ ହେ ଯୁବା ମନୁଷ୍ୟ ଉଠ ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭକୁ ଆଜ୍ଞା
ଦେଉଛୁଁ । ତହିଂରେ ସେହି ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ସେହିକ୍ଷଣି ଉଠି କଥା
କହିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଯୀଶୁ ତାହାର ମାତାର ହାତରେ ତାହାକୁ
ସମର୍ପଣ କରନ୍ତେ ଲୋକ ସମସ୍ତେ ଭୀତ ହୋଇଲେ ଆଉ ଈଶ୍ୱର
ଙ୍କର ଧନ୍ୟବାଦ କଲେ ।

ପୁଣି ବୈଥନୀୟା ଗ୍ରାମରେ ଲାଜାର ନାମରେ ଏକ ଜଣର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଲା । ସେ ଯୀଶୁର ବନ୍ଧୁ ଥିଲା ମାତ୍ର ତାହାର ମରଣ ସମୟରେ ଯୀଶୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରେ ଥିଲେ । ଅନନ୍ତରେ ସେ ସେହି ଠାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଆଉ ଲାଜାର ଚାରି ଦିବସ ହେଲା କବରରେ ରଖା ଯାଇ ଅଛି ଏହି ସମାଚାର ଶୁଣିଲେ । ତେତେବେଳେ ସେ କହିଲେ ତାହାକୁ କେଉଁଠାରେ କବର ଦେଇ ଅଛ । ସେମାନେ କହିଲେ ହେ ପ୍ରଭୁ ଆସି ଦେଖନ୍ତୁ । ତହିଁରେ ଯୀଶୁ କବର ନିକଟରେ ଆଇଲେ ସେହି କବର ଗୋଟାଏ ଗାଡ ଆଉ ତାହାର ମୁଖରେ ଖଣ୍ଡେ ପଥର ଚପା ଥିଲା । ତେତେବେଳେ ଯୀଶୁ କହିଲେ ଏହି ପଥର ଘୁଞ୍ଚାଇ ଦିଅ । ତହିଁ ମୃତ ଲୋକର ଭଉଣୀ ମାର୍ଥା କହିଲା ହେ ପ୍ରଭୁ ଏତେବେଳେ ତହିଁରେ ଦୁର୍ଗନ୍ଧି ହୋଇ ଥିବ ଯେହେତୁ ଆଜକୁ ଚାରି ଦିନ ହେଲା କବରରେ ଅଛି । ମାତ୍ର ସେ କହିଲେ ଯେବେ ବିଶ୍ୱାସ କର ତେବେ ଈଶ୍ୱରର ମହିମା ପ୍ରକାଶ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବ ଏକଥା କି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କହି ନାହିଁ । ତେତେବେଳେ କବର ଠାରୁ ପଥର ଘୁଞ୍ଚାଇଲା ଉତ୍ତରେ ଯୀଶୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଦୃଷ୍ଟି କରି କହିଲେ ହେ ପିତା ଆମ୍ଭର ନିବେଦନ ଶୁଣି ଅଛ ଏହି ନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭର ଧନ୍ୟବାଦ କରୁ ଆଉ ନିରନ୍ତର ଶୁଣୁ ଥାଅ ତାହାହିଁ ଆମ୍ଭେ ଜାଣି ମାତ୍ର ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପଠାଇ ଅଛ ଏହା ଯେମନ୍ତ ଏହି ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ ହେବା ଲୋକମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ସେହି ନିମନ୍ତେ ଏହି କଥା କହୁ ଅଛୁଁ । ତହିଁଉତ୍ତରେ ସେ ଉଚ୍ଚଃସ୍ୱରେ ଡାକି କହିଲେ ହେ ଲାଜାର ବାହାରକୁ ଆସ ତହିଁରେ ସେ ମୃତ ଲୋକ କବରି ବସ୍ତ୍ରରେ ହାତଗୋଡ ବନ୍ଧା ପୁଣି ଗାମୁଛାରେ ମୁଖ ବନ୍ଧା ହୋଇ ବାହାରେ ଆଇଲା । ତେତେବେଳେ ଯୀଶୁ କହିଲେ ବନ୍ଧନ ସମସ୍ତ ଫିଟାଇ ଏହାକୁ ଛାଡ଼ ଦିଅ । ଉପସ୍ଥିତ ଲୋକମାନେ ଯେତେବେଳେ ଏହି

କର୍ମ ଦେଖିଲେ ତେତେବେଳେ ଅନେକ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ଯେ ସେ ଜଗତର ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ସତ୍ୟ ।

ଏହି ପ୍ରକାର ନାନା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ କରିବାରେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦୃଢ ପ୍ରମାଣ ଦେଲେ ଯେ ଆମ୍ଭେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରେରିତ ଜଗତର ତ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତା ଯେହେତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ସହାୟତା ବିନୁ କେହି ମନୁଷ୍ୟ ଏମନ୍ତ କର୍ମ କରିବାକୁ ନ ପାରିବ । ଏହା ଛଡା ପରମେଶ୍ୱର ଆପେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ସମ୍ବୋଧନ କରି ଦୁଇ ଥର କହିଲେ ଏହି ଆମ୍ଭର ପ୍ରିୟତମ ପୁତ୍ର ଏହାଙ୍କଠାରେ ଆମ୍ଭେ ପରମ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ଏହାଙ୍କର ବାକ୍ୟ ଶୁଣ ।

ସେହି ଯୀଶୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆପଣା ରକ୍ତପାତ କରି ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କଲେ ଯେହେତୁ ରକ୍ତପାତ ନ ହୋଇଲେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରା ନ ଯାଏ ।

ସେ ଅଳ୍ପ କାଳମାତ୍ର କବରରେ ରହିଲେ ତିନ ଦିନରେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ହୋଇ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଚାଳିଶ ଦିନ ଯାଏ ଥରକୁ ଥର ଦର୍ଶନ ଦେଇ ପ୍ରାୟ ୫୦୦ ଲୋକର ଅଗ୍ରତେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆରୋହଣ କଲେ । ଆଉ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗ ପୃଥ୍ୱୀ ଲୋକଙ୍କର ଉପରେ ରାଜା ଆଉ ମଧ୍ୟସ୍ଥିତ ପଦରେ ନିଯୁକ୍ତ କଲେ । ଏହି ନିମନ୍ତେ ଯେଉଂଜନ ତାହାକୁ ତୁଚ୍ଛ କରନ୍ତି ସେ ତାହାକୁ ତୁଚ୍ଛ କରନ୍ତି ତାହା କେବଳ ନୋହେ ତାହାଙ୍କର ପଠାଇବା କର୍ତ୍ତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁହିଂ ତୁଚ୍ଛ କରନ୍ତି ।

୭ ଧର୍ମ ବିଷୟର ଅନ୍ତରିକ ପ୍ରମାଣ ।

ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଉପଦେଶ ତାହାଙ୍କର ନିଜର ନୋହେ ମାତ୍ର ଯେ ତାହାଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଅଉ ଯେଉଂଜନ ତାହାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ପାଳିବାକୁ ମନ କରନ୍ତି ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଉପଦେଶ

ଯେ ଈଶ୍ୱରଠାରୁ ତାହା ସେ ଆପଣା ମନର ମଧ୍ୟରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇବ । ଦେବାଶ୍ରିତ ଲୋକ ସଦା ଅସ୍ଥିର ତ୍ରାଣ ପାଇବାର ଆଶାରେ ନାନା ଉପାୟ ନାନା ଶ୍ରମ ଓ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଖରଚ କରନ୍ତି ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ମନର ଅନ୍ଧକାର ଘୁଞ୍ଚି ଯାଇ ନାହିଂ ଓ ଜ୍ଞାନ ଜନ୍ମଇ ନାହିଂ ମାତ୍ର ଯେଉଂଜନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଆଶ୍ରିତ ହୁଅଇ ସେ ମନେ୨ ଦୃଢ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ଜାଣିବାକୁ ପାରଇ ଯେ ସେ ଆମ୍ଭର ତ୍ରାଣ କରିବାକୁ ପାରନ୍ତି । ଯେ କୌଣସି ଏକ ବଣିକ ଉତ୍ତମ ମୁକ୍ତା ଖୋଜିଲେ ବହୁମୂଲ୍ୟ ମୁକ୍ତା ଦେଖି ଆପଣାର ସର୍ବସ୍ୱ ବିକ୍ରୟ କରି ତାହା କିଣଇ ତାହାର ପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟାଶ୍ରିତ ଲୋକ । ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରୂପ ଧନ ପାଇ ପରମ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଆଶା ଓ ସମସ୍ତ ଆଶ୍ରୟ ଓ ଚେଷ୍ଟା ଛାଡି ତାହିଂରେ ରତ ଥାନ୍ତି ଓ ସେହି ଉତ୍ତମ ଧନ ମନର ମଧ୍ୟରେ ଭୋଗ କରି ତୃପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି । ଏମନ୍ତ ଲୋକକୁ ଯେବେ କେହି କହଇ ଯେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଆଶ୍ରୟ ମିଥ୍ୟା ତେବେ ସେ ଉତ୍ତର କରିବ ଯେ ଅନ୍ନ ଆମ୍ଭେ ଆପଣା ଜିଭରେ ଚାଖି ଭଲ ବୁଝି ଖାଇ ଅଛୁଂ ପୁଣି ସନ୍ତୋଷ ହୋଇ ଅଛୁଂ ସେ ଅନ୍ନ କି ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର କଥାରେ ମନ୍ଦ ବୋଲିବା ପୁଣି ଯେଉଂ ଔଷଧ ଖାଇ ଆମ୍ଭେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଲୁ ସେ ଔଷଧକୁ ଜଗତର ସମସ୍ତ ଲୋକମାନେ ଅଣୁପକାରି ବୋଇଲେହେଂ ଆମ୍ଭେ ପରମ ହିତ ଦାୟକ ବୋଲିବା । ତେମନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଆଶ୍ରୟ ନେଲେ ଆମ୍ଭର ଦୁଃଖ ଘୁଞ୍ଚିବ ଓ ମନରେ ଜ୍ଞାନ ଜନ୍ମିବ ଓ ପରମେଶ୍ୱରରେ ଦୃଢ ଭରସା ଓ ତ୍ରାଣର ଆଶା ଜନ୍ମିଲା ପ୍ରାଣର ସଂଶୟ ହୋଇଲେହେଂ ସେହି ଧର୍ମ କେତେବେଳେ ଛାଡିବ ନାହିଂ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଉପଦେଶ ।

ଅଭିମାନ ଶୂନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜ୍ୟ

ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାର । ଖେଦଯୁକ୍ତ ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପାଇବେ । ନମ୍ରଶୀଳ ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ପୃଥିବୀରେ ଅଧିକାର କରିବେ । ଧର୍ମ ବିଷୟରେ କ୍ଷୁଧିତ ଓ ତୃଷିତ ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ପରିତୃପ୍ତ ହେବେ । ଦୟାଳୁ ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଦୟା ପାଇବେ । ନିର୍ମଳାନ୍ତଃକରଣ ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରର ଦର୍ଶନ ପାଇବେ । ମିଳଣକାରି ମାନେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରର ସନ୍ତାନ ବିଖ୍ୟାତ ହେବେ । ଧର୍ମର ନିମନ୍ତେ ତାଡିତ ଲୋକମାନେ ଧନ୍ୟ ଯେହେତୁ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାର । ଆମ୍ଭର ନିମନ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେବେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିନ୍ଦା ଓ ତାଡଣା କରନ୍ତି ପୁଣି ମିଥ୍ୟା କରି ନାନାବିଧ ମନ୍ଦ କଥା ବୋଲନ୍ତି ତେବେହେଁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଧନ୍ୟ ସେହି ସମୟରେ ଉଲ୍ଲାସ କର ପୁଣି ଅତିଶୟ ଆନନ୍ଦିତ ହୁଅ ଯେହେତୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ମହାଫଳ ପାଇବ ।

ଇତି

No. 13.

STRICTURES ON HINDUISM.

ଶାସ୍ତ୍ର ପରିଶୋଧାକ୍ଷେପଣ ।

ତାହାର ପ୍ରଥମ ଭାଗ ଅର୍ଥାତ୍ ତିନ ଦେବର ପରୀକ୍ଷା ।

ଋଗ୍ବେଦ ଭାଗବତ ଭାରତ ରାମାୟଣ ଆଦିକର ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ବିବେଚନା କଲେ ବ୍ରହ୍ମା ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ବିଷ୍ଣୁ ପାଳଣ କର୍ତ୍ତା ମହାଦେବ ପ୍ରଳୟ କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ବୋଲି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଜଣା ଯାଏ । ଏତିନ ଦେବତା ଉପବନ୍ତ ହୋଇ ନାନାଦି କର୍ମ କଲେ ଶାସ୍ତ୍ର କହନ୍ତି । କେହି ୨ ଲୋକ ଶାକ୍ତ ମତାବଲମ୍ବୀ କହଇ ଆଦିଶକ୍ତିଠାରୁ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହାଦେବ ଏତିନ ଦେବତା ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଲେ । ଆଉ କେହି ଲୋକ କହଇ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହାଦେବଙ୍କୁ ଆଦିଶକ୍ତି ବରିଲେ । ଆଉ କେହୀ ଲୋକ ଏ ଶ୍ଲୋକର ମତ ଶିକ୍ଷା କରନ୍ତି । ଯଥା ।

ଆଦିଶକ୍ତି ମୟଂ ବୀଜଂ ।
ବୀଜଶକ୍ତି ମୟଂ ଶିବଃ ।
ଶିବଶକ୍ତି ମୟଂ ବିଷ୍ଣୁଃ ।
ସର୍ବଂ ବିଷ୍ଣୁ ମୟଂ ଜଗତ୍ ।

ଏ ଶ୍ଳୋକ ଅନୁସାରେ ଆଦି ଶକ୍ତିର ଏକ ବୀଜ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା ସେ ବୀଜରୁ ମହାଦେବ ଜନ୍ମ ହେଲେ ସେ ମହାଦେବଠାରୁ ବିଷ୍ଣୁ ଜନ୍ମିଲେ ବିଷ୍ଣୁଠାରୁ ସମସ୍ତ ଜଗତ ଜନ୍ମିଲେ ଏହି ମାର୍ଗରେ ବ୍ରହ୍ମା ନାହାନ୍ତି ଶୁଧା ତହିଁ ପାଇଁ ସେ କିରୂପେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ହୋଇଲେ ।

ଆଉ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏମନ୍ତ ଲେଖା ଅଛି ଯେ ବିଷ୍ଣୁର ନାଭିକମଳରୁ ବ୍ରହ୍ମା ଜନ୍ମିଲା । ପୁନର୍ବାର ଆଦ୍ୟ ଶକ୍ତିର ତିନିଗୋଟି ଡିମ୍ବ ଜନ୍ମିଲେ ସେ ତିନି ଡିମ୍ବରୁ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହାଦେବ ଏତିନି ମୂର୍ତ୍ତି ଜନ୍ମିଲେ ବୋଲି ଆଉ କେହି କହଇ । ଏହି ଉପରେ ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ର ପାଠ କରିବାବେଳେ ଏକହି ଦେବତା ଅଛି କି ନାହିଁ ଏ ନିଶ୍ଚୟ କରି ଜଣା ଯାଏ ନାହିଁ ଏମନ୍ତ ଏକ ମୂଳହିଂ ଦିଶୁ ନାହିଁ ଏ ଭିନ୍ନ ବିଧି ଗୁଡ଼ିଏ କଳ୍ପିଣା ପରି ବୋଧ ହୁଅଇ । ଏ ପ୍ରକାର ଅନ୍ୟ କଥା ପରମେଶ୍ୱରଠାରୁ ହେଲା ବୋଲି ଈଶ୍ୱରର ପ୍ରତିକୂଳରେ ନିନ୍ଦା ହୁଅଇ ଯେହେତୁ ସେ ଶାସ୍ତ୍ର ଯେବେ ଈଶ୍ୱରର ଦତ୍ତ ହୁଅନ୍ତା ତେବେ ଈଶ୍ୱରର ସତ୍ୟତା ନିର୍ମଳତା ଜ୍ଞାନ ଉତ୍ତମତା ଏହି ତାହାଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ଲକ୍ଷଣର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏମନ୍ତ ଅଯୋଗ୍ୟ କଥା ତହିଂରେ କହା ଯାଇ ନ ଥାନ୍ତା ।

ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ନିଶ୍ଚୟ ପରମେଶ୍ୱରର ଦତ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଟନ୍ତି ଯେହେତୁ ତାହାର ସମସ୍ତ ଶିକ୍ଷା ନିର୍ମଳ ଆଉ ଯେତୁମାନେ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ତହିଁରେ ସେମାନଙ୍କର ମନ ନିର୍ମଳ ହେଉଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପୀ ସ୍ୱୟଂଭୁବ ନିଷ୍କଳଙ୍କ ସର୍ବଜ୍ଞ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ସର୍ବ ଶକ୍ତିମାନ ଅଚଳ ନିତ୍ୟ ଅପରମିତ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ପରମେଶ୍ୱର ଏହି ପ୍ରକାରରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଅଛନ୍ତି ସେ ପରମେଶ୍ୱର ଏକା ହୋଇ ସୃଷ୍ଟି ସ୍ଥିତି ପ୍ରଳୟକର୍ତ୍ତା ହୋଇଅଛନ୍ତି ।

ବ୍ରହ୍ମାର ପରୀକ୍ଷା ।

ବ୍ରହ୍ମାର ପାଞ୍ଚ ମୁଣ୍ଡ ଥିଲା ବୋଲି ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ଅଛି ସେ ବ୍ରହ୍ମା ସାବିତ୍ରୀ କୁମାରୀକୁ ହରଣ କରିବାବେଳେ ମହାଦେବ ଆସି ତାର ଏକ ମୁଣ୍ଡ ଛେଦନ କଲା ଏମନ୍ତ ଲେଖା ଅଛି । ସୁଜନମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବାକୁ ହୁଅଇ ଯେ ବ୍ରହ୍ମା ଯେବେ ନିଶ୍ଚୟ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ହୋଇଥାନ୍ତେ ତେବେ ସେ ଆପଣାର ଛେଦନ ମୁଣ୍ଡକୁ ପୁନର୍ବାର ନ ଜନ୍ମାଇଲା କାହିଁକି ।

ପୁନଃ ବ୍ରହ୍ମା ଆପଣାର ଦୋହିତା ସରସ୍ୱତୀକୁ ହରଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛାକରି ତହିଁ ଧାବମାନ ହୋଇ ଅପୂଜ୍ୟ ହୁଅ ବୋଲି ମରୀଚି ଋଷି ତାଙ୍କୁ ଶାପ୍ୟ ଦେଲେ । ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏ ପ୍ରକାର ଏକ କଥା ଲେଖା ଅଛି । ସେ ବିବରଣକୁ ବିବେଚନା କଲେ ମନରେ ଏମନ୍ତ ଏକ ସନ୍ଦେହ ଅଛି ଯେ ବ୍ରହ୍ମା ଯେବେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ହୋଇଥାନ୍ତେ ସବୁ ଲଲାଟ କର୍ମ ଲେଖିବାକର୍ତ୍ତା ହୋଇଥାନ୍ତେ ତେବେ ସେ ଋଷିର ଶାପ୍ୟକୁ ଜାଣି ତାହା ଅନ୍ୟଥା ନ କଲେ କି ହେତୁର । ଏ କଲଙ୍କ କଥାରୁ ବୋଧ ହୁଅଇ ଯେ ବ୍ରହ୍ମା କିଛି ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ନାହାନ୍ତି ଯେହେତୁ ସର୍ବଶକ୍ତିତା ସର୍ବଜ୍ଞତା ଏସୃଷ୍ଟି କରିବାର ଗୁଣ ତାଙ୍କଠାରେ ନାହିଁ ।

ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏକା କରି ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା କହନ୍ତି ସେ ଈଶ୍ୱର କାହାକୁ ସହାୟ ନ ଘେନି କିଛିହେଂ ବସ୍ତୁ ନ ନେଇ କେବଳ ଆପଣାର ବାକ୍ୟର ବଳ ଅପରିମିତ ବୁଦ୍ଧିରୁ ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟିକୁ ନିର୍ମାଣ କଲେ ଏହିପାଇଁ ସେ ଈଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କହା ଯାଉଅଛି ।

ଆଉ ଈଶ୍ୱର ଯେବେ ଅନ୍ୟ କାହାରି ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟିକୁ ନିର୍ମାଣ କରି ଥାନ୍ତେ ତେବେ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କୁ ପରାକ୍ରମ ବୁଦ୍ଧି ଦେବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ହୁଅନ୍ତେ ତାହା ହେଲେ ଅନାତ ଲୋକଙ୍କୁ ଅସୀମା ଗୁଣ ଦେବାରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ପରିଆଉ ଏକ ଈଶ୍ୱର ହୁଅନ୍ତା ।

ଏପ୍ରକାର ବୋଧ କରିବାରେ ପରମେଶ୍ୱରର ବଡ ନିନ୍ଦା ହୁଅଇ ଯେହେତୁ ସୃଷ୍ଟି ବସ୍ତୁକୁ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା କହିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଈଶ୍ୱରର ବିରୁଦ୍ଧ ହୁଅଇ । ଲୋକମାନେ ଏହାର ଭେଦ ନ ଜାଣନ୍ତି ତହିଂଯୋ କାଶୁଂ ସେମାନେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଛାଡି ସୃଷ୍ଟ ବସ୍ତୁକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ସେବା କରିଅଛନ୍ତି ।

ବିଷ୍ଣୁର ପରୀକ୍ଷା ।

ବିଷ୍ଣୁର ଦଶ ଅବତାର ହେଲା ବୋଲି ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ କହା ଯାଉଅଛି ଅଦ୍ୟରେ ଜଳ ପ୍ରଳୟ ବେଳର ପୂର୍ବରେ ବ୍ରହ୍ମା ବେଦ ପୁସ୍ତକ ରଖି ତପସ୍ୟା କରିଥାନ୍ତି ଏହାର ମଧ୍ୟେ ଶଂଖାସୁର ସେ ବେଦ ପୋଥିକୁ ଚୋରି କରି ନେଲା । ତହୁଁ ବିଷ୍ଣୁ ମୀନ ଅବତାର ଧରି ଶଂଖାସୁରକୁ ମାରି ସେ ବେଦ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଆଣି ଦେଲା । ଏବିବରଣ ବିବେଚନା କରି ପଚାରିବାକୁ ହୁଅଇ ଯେ ସେ କାଳରେ ସୃଷ୍ଟି ସମେତ ଜଳ ପ୍ରଳୟରେ ନିର୍ମୂଳ ହୋଇ ସେ ଶଂଖାସୁର ସେ ଜଳରୁ କିଉପରେ ବାହାର ହେଲା ସେ କେଉଁଠାରେ ଥିଲା ସେ କେଉଂଠାରୁ ଅଇଲା ।

ଏଉତ୍ତାରୁ ଅମୃତ ନିମିତ୍ତ ଦେବତାମାନେ ସମୁଦ୍ରକୁ ମନ୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ମନ୍ଦର ପର୍ବତକୁ ଖୁଆ କଲେ ସେ ପର୍ବତ ବୁଡିଯିବାରୁ ବିଷ୍ଣୁ ତାହା ଠେକିବା ନିମନ୍ତେ କୂର୍ମ ଅବତାର ହେଲା । ଦେଖ ସୁଜନେ ସେ ପର୍ବତର ପଛେ ଖୁଅସ୍ତମ୍ଭ ନ ଥିବାରୁ ସେ କେମନ୍ତେ ବୁଲିଲା ଦେବତା ଅସୁରମାନେ କିଉପରେ ମନ୍ଥନ କଲେ ସେ ସର୍ପରାଜ କିଉପରେ ବଞ୍ଚିଲା ସେ ପାଣିରୁ ଅପସରାମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଐରାବତଗଜ ଉଚ୍ଚୈଃଶ୍ରବା ଅଶ୍ୱ ଏମାନେ କେମନ୍ତେ ଜନ୍ମିଲେ ।

ପୁନଶ୍ଚ । ହିରଣ୍ୟାକ୍ଷ ବଧ କରିବାକୁ ପୃଥିବୀ ଠେକିବାକୁ ବିଷ୍ଣୁ

ବରାହ ଅବତାର ହେଲେ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖାଅଛି । ଦେଖ ସୁଜନ ମାନେ ସେ କାଳରେ ଭୂମି ଯେ ନ ଥିଲା ସେ ହିରଣ୍ୟାକ୍ଷ କେମନ୍ତ ହୋଇଥିଲା କେଉଁଠାରେ ରହିଲା କାହା ଉପରେ ରହି ଯୁଦ୍ଧ କଲା ।

ଏଥିଉତ୍ତାରେ ହିରଣ୍ୟକଶ୍ୟପୁ ବଦାଇବା ପାଇଁ ବିଷ୍ଣୁ ନରସିଂହ ଅବତାର ହେଲା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖିତ ଅଛି । ଦେଖ ସେ କେଉଂ ପ୍ରକାର ଦୁର୍ଜୟ ରୂପ ହୋଇଥିଲା ତାହା ବିବେଚନା କଲେ ସେ ଧର୍ମସ୍ୱରୂପ ନାହାନ୍ତି ବୋଲି ଜଣା ଯାଏ । ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱର ଦ ୟାଳୁ କୃପାବାନ ସହିଷ୍ଣୁତାରୂପ ହୋଇ ଦୀର୍ଘକାଳ ପାପିର ଭୁ ଲଣା ସହନ୍ତି ମାଏ ଏହି ଉମ୍ର ନରସିଂହ କ୍ରୋଧ କରି ଅଳପ ଦୋଷ ପାଇଁ ପ୍ରାଣକୁ ବଧ କଲା ଏଥିର ମନେ କରି ସେ କୌଣସି ଶୟତାନ କି ଭୂତର ଆକାର ।

ପୁନର୍ବାର ବଳିରାଜା ତିନ ଲୋକରେ ଅଧିକାର କରିଥିଲା ସେ ଅଧିକାର ତାହାଠାରୁ ଛଡାଇ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଦେବା ନିମନ୍ତେ ବିଷ୍ଣୁ ବା ମନ ଅବତାର ହୋଇ ବଳିକି ତିନ ପାଦ ଭୂମି ମାଗି ତିନ ଲୋକ ଆକ୍ରମଣ କରି ଏଥିଉତ୍ତାର ତାର ଦ୍ୱାରରେ ଦ୍ୱାରି ହେଲା ଶାସ୍ତ୍ର କହନ୍ତି । ଆକାଶରେ ଏକପାଦ ଭୂମିରେ ଏକପାଦ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ବେଳେ ସେ ବଳି କେଉଠାରେ ରହିଲା ତୃତୀୟ ପାଦ କେଉଂଠା ରେ ରଖିଲା ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ କେଉଂଠାରେ ଥିଲେ ।

ପୁନଶ୍ଚ । ଜମଦଗ୍ନି ନାମରେ ଜଣେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଥିଲା ତାହାଠାରୁ ପ୍ରଶୁରାମ ଜନ୍ମ ହେଲା । ସହସ୍ରାର୍ଜୁନ ନାମରେ ଜଣେ ରାଜା ଜମ ଦଗ୍ନିର ଗାବକୁ ଚୋରାଇ ନେବା ସକାଶେ ପ୍ରଶୁରାମ ସେ ରାଜାକୁ ତାର ପୁତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଏକବିଂଶ ଥର ଯୁଦ୍ଧ କରି ସଂହାର କରି ପକାଇଲା । ଏପ୍ରକାର ବିବରଣ ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ଅଛି ସେ ବିବରଣ ବିଗୃର କରିବା ବେଳେ

ବଡ ଅନ୍ୟାୟ ଦଶିଲା ଯେହେତୁ ଜଣେ ଗୋଟିଏ ଦୋଷ କଲେ
ସେ ଦୋଷ ନିମନ୍ତେ ସେ ପ୍ରଶୁରାମ ସହସ୍ର ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ବଧ କଲା ।

ପୁନର୍ବାର ଦଶରଥ ରାଜାଠାରୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଜନ୍ମ ହେଲା ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ଅଛି ସେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଚୌଦ ବର୍ଷ ବନବାସ କଲା ତହିଁ ଆପଣା ଭାର୍ଯ୍ୟା ସୀତାଙ୍କୁ ହଜାଇ ବହୁତ ଦୁଃଖରେ ପଡଲା ଉତ୍ତାରୁ କପି ଋକ୍ଷଗଣ ସେନା ସଙ୍ଗରେ ଘେନି ରାବଣ କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ ଇନ୍ଦ୍ରଜିତ ଆଦି କରି ବହୁତ ଅସୁରମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ହାଣି ପକାଇଲା । ତହିଂଉତ୍ତାରେ ଆପଣାର ରାଜ୍ୟରେ କେତେ ଦିନ ରାଜ୍ୟ କରି ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା ।

ଏହି ବିବରଣ ବିବେଚନା କରିବା ବେଳେ ମନରେ ବହୁତ ସନ୍ଦେହ ଜାତ ହୁଅଇ । ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଯେବେ ପରଂପୁରୁଷ ହୋଇ ଥାନ୍ତେ ତେବେ ସେ ମାୟା ମୃଗଙ୍କୁ କାହିଂକି ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଲା । ଆଉ ରାବଣ ସୀତାଙ୍କୁ ଚୋରାଇ ଘେନି ଗଲା ବୋଲି କାହିଂକି ଏହା ନ ଜାଣିଲା ଏହା ନ କରି କାନ୍ଦି ବୋବାଇ ଗଛ ପକ୍ଷି ପଶୁ ଇତ୍ୟାଦିମାନଙ୍କୁ ମୋର ସୀତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲରେ ପଚାରୁଥାନ୍ତି ।

ପୁନଶ୍ଚ । କଂସରାଜା ଆଦି କେତେ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ମାରିବା ନିମନ୍ତେ ବିଷ୍ଣୁ କୃଷ୍ଣ ଅବତାର ଧରି ଦାରଚୋରି ଗୁଣ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଷୋଳ ସହସ୍ର ଗୋପ କନ୍ୟାଙ୍କୁ ହରଣ କରି ଅଠଜଣଙ୍କୁ ନିଜ ଭାର୍ଯ୍ୟା କରି ବିବାହ ହୋଇ ଆପଣାର ବଂଶ ସଂହାରି ଯାରାଶବର ହାତରେ ମଲା ଏମନ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖିତ ଅଛି ।

କୃଷ୍ଣର ବିବରଣ ବିଚାର କରିବା ବେଳେ ମନରେ ବହୁତ ସଂଦେହ ଲାଗୁଛି ଯେହେତୁ ମାଳି କାଚରା ଶଂଖାରୀ ଭୂତ କୈବର୍ତ୍ତ କଣ୍ଟୁଆଲ ଆଦିକରି ନାନା ଅନ୍ୟରୂପ ଧରି କପଟ ସ୍ୱଭାବ ଦେଖାଇ ପରମ ପୁରୁଷ ନାହି ଏକଭୂତ ପରି ଦିଶୁଛି । ଆଉ ବସ୍ତ୍ର ହରଣ କରି ଆପଣାର ମାଇଂଙ୍କୁ ହରଣ କରି ନାନା ମତରେ ଅଶୁଚି ବାକ୍ୟ

ବୋଲି ଲୋକମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ କାମ ସ୍ୱଭାବ ପ୍ରବର୍ତ୍ତି ଅନେକ ଲୋକମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ଭ୍ରଷ୍ଟ କଲା । ଆଉ ନାନା ଚୌର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ କରି ମିଥ୍ୟା କଥା କହି ବଧ କରି ଏ ଆଦି ବ୍ୟବହାରରେ ଆପଣାର ଦୁଷ୍ଟ ସ୍ୱଭାବ ପ୍ରକାଶ କଲା ।

ସେ କୃଷ୍ଣ ଏମନ୍ତ ଲୋକ ଥିଲା ଯେ ଯେବେ ସେ ଏବେବେଳେ ଥାନ୍ତା ଅବଶ୍ୟ ତାହାର କୌଣସି ଦୋଷ ସକାଶେ ଧରା ହୋଇ ରାଜାଙ୍କର ହୁକୁମରେ ଖୁଣି ହୋନ୍ତେ ।

ପୁନର୍ବାର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦାରୁବ୍ରହ୍ମ ରୂପ ହୋଇ ତିନ ମୂର୍ତ୍ତି ଧାରଣ କରି ବଉଦ୍ଧ ଅବତାର ହେଲା ବୋଲି ଲୋକମାନେ କହନ୍ତି । ଏଦାରୁ ବ୍ରହ୍ମର ବିବରଣ ବିବେଚନା ପୂର୍ବକ ପାଠ କଲେ ବୋଧ ହୁଅଇ ଯେ ସମସ୍ତ ଉଣ୍ଡଲ ମାତ୍ର ଯେହେତୁ ପ୍ରାୟ ଛଅ ଶଅ ପଞ୍ଚଚାଳିଶ ବର୍ଷ ତଳେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଆପଣାମାନଙ୍କର ଘଁାଇ ଧନ ପ୍ରତିପୋଷଣାର୍ଥେ ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ନାମେ ଏକ ରାଜାଙ୍କୁ ଶିଖାଇ ଦେଉଳ ବନାଇଲେ ପୁଣି ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ମନ୍ତ୍ରଣା କରି ଦାରୁବ୍ରହ୍ମର ଏକ ବିବରଣ ଭିଆଇ ଏକ ନିମ୍ବକାଠ ଘେନି ତିନମୂର୍ତ୍ତି କରି ସ୍ଥାପନ କଲେ ଏଉତ୍ତାରୁ ଜୀବନ୍ୟାସ ମନ୍ତ୍ର କହି ଜଗନ୍ନାଥର ନାମ ଦେଇ ସେ ନିମ୍ବକାଠକୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭଜନା କରାଇଲେ । ତାହା କଲେ ପଣ୍ଡାମାନେ ଚାରିଦିଗ ଭ୍ରମଣ କରି ଜଗନ୍ନାଥର ନାମ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରି ଯାତ୍ରିମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଘେନି ଆସିଲେ । ହେ ସୁଜନମାନେ ଜଗନ୍ନାଥଠାରେ ବ୍ରହ୍ମ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କେମନ୍ତ ଅଲକ୍ଷଣ । ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଅନ୍ଧକାର ରୋଗ ବଧ ଚୋରି ପରଦାର ବ୍ୟଭିଚାର ହିଂସା କୁବଚନ ମିଥ୍ୟା କଥା ନାନା ପ୍ରକାର ଠକ ଏ ଆଦିକରି ବହୁତ ପାପ ବ୍ୟାପୁଛନ୍ତି । କି ଏ ସମସ୍ତ ପାପ ବ୍ରହ୍ମର ଥିବାର ଲକ୍ଷଣ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏହା ବିବେ

ଚନା କର । ଆଉ ଦେଖ ବେଶ୍ୟା ନୃତ୍ୟ ନାନାଦ ଅଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗ ଅ ଶୁଚି ଗୀତଅବ ପୂଜାର ଅଙ୍ଗ ହୁଅଇ । ବୋଧ ହୁଅଇ ସେହ ସ୍ଥା ନରେ ବ୍ରହ୍ମ ଯେବେ ବଦ୍ୟମାନ ଥାନ୍ତେ ତେବେ ଏହ ସମସ୍ତ ଅ ଶୁଚି କର୍ମ ଦୂର ହୋଇ ରହନ୍ତା ଏନମନ୍ତେ ନଶ୍ଚୟ କର ଜାଣି ଯେ ସେ ସ୍ଥାନରେ ବ୍ରହ୍ମର କୌଣସି ଅବତାର ନାହିଂ ସବୁ କେ ବଲ ଅଜ୍ଞାନମାନଙ୍କୁ ଭଣ୍ଡାଲ କରବା ନମନ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପଣ୍ଡାମାନ ଙ୍କର କଳ୍ପଣା ମାତ୍ର ଉତ୍ପନ୍ତ ।

ଶେଷେ । କଲିଯୁଗ ଅନ୍ତରେ କଲ୍କୀ ଅବତାର ହେବ ବୋଲି ହନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ଅଛୁ । ଏ କଲ୍କୀର ଆଗମନର ବଷୟ ପାଠ କର ବବେଚନା କଲେ ଏ ବୋଧ ହୁଅଇ ଯେ ପ୍ରଥମରୁ ଏ ମନ୍ତ ଏକ ଭବଷ୍ୟତ କଥା ଲେଖା ହୋଇ ଆସିଅଛୁ ମାତ୍ର ଏତେ ବେଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ କଲିଯୁଗ ଅନ୍ତ ଅଥବା କଲ୍କୀ ଅବତାର ଘଟି ନାହାନ୍ତ ଓ କେବେହେଁ ଘଟିବ ନାହିଁ ।

ଏଦଶ ଅବତାରର କଥା ଶୋଧନ କରବା ବେଲେ ଦେଖା ଯାଏ ଯେ ସେମାନେ କେବଲ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରବଞ୍ଚନା ମାତ୍ର ଈଶ୍ୱ ରର ଲକ୍ଷଣ ସେମାନଙ୍କଠାରେ ନାହାନ୍ତ । ସେମାନଙ୍କର କେହି୨ ପୂର୍ବକାଲର ରାଜା ଯେ ଥିଲେ ଏନଶ୍ଚୟ ଜଣା ଯାଏ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ରାଜାର ମତେ ଯୁଦ୍ଧକର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ହରାଇଲେ ଅଥବା ଆପେ ହାରଲେ ।

ଆଉ ସେମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ଯେହେତୁ ସେମାନେ ବବାହ ହୋଇ ଗୃହ କର୍ମକଲେ ଭାର୍ଯ୍ୟାକର ପୁତ୍ର ଦୋହତା ଜାତ କଲେ ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ସମ୍ବନ୍ଧ କର ଦାରା ଚୋର ନରହତ୍ୟା ଇତ୍ୟାଦ ବ୍ୟବ ସାୟ କର ମନୁଷ୍ୟର ଗୁଣ ସ୍ୱଭାବ ଦେଖାଇଲେ । ଆଉ ବଲ ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧି ଧର୍ମ ହୀନ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟର ସମାନ ହୋଇଥିଲେ । ସେ ଦଶଅବତାର ଜଗତର ପାପ ପରହରଣ କରବା ପାଇଁ କଛୁହ ଉ

ଯାଏ୍ନ ନ କଲେ କେବଳ ନାନା ସଂସାରିକ ପାପ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ଆପଣମାନଙ୍କର ମନର କୁଅଭିଲାଷ ପୂର୍ଣ କରି ଆପଣା୍ ଦୋଷରେ ମଲେ । ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କି ଫଳ ହେବାକୁ ପାରେ ।

ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅବତାର ସେ ପ୍ରକାରେ ନ ହୁଅନ୍ତି ସେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜଗତର ପାପ ପରିହରଣ କରି ତହିଁରୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଧର୍ମାତ୍ମ ଦ୍ୱାରା ଏକ କୁମାରୀର ଗର୍ଭରେ ନିଷ୍ପାପି ନର ଶରୀର ଧାରଣ କରି ପ୍ରାୟ ସନ୍ ୧୮ ୪୪ ବରଷ ତଳେ ଅବତାର ହେଲେ । ତାହାର ଅଗମନର ପୂର୍ବେ ଅନେକ ଦୀର୍ଘଦର୍ଶୀମାନେ ଭବିଷ୍ୟତ ବାକ୍ୟରେ ତାହାର ଅଗମନର କଥା ଉକ୍ତି କରି ଥିଲେ ପୁଣି ତାହାର ଆସିବାବେଳେ ଅପାର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏାଣ ମାର୍ଗ ବହୁସ୍ଥାନରେ ଉପଦେଶ ଦେଇ ଭୂତକୁ ଛଡାଇ ଅନ୍ଧକୁ ଚକ୍ଷୁ ଦେଇ ମୃତକୁ ଜୀବଦାନ କରି ସବୁ ପ୍ରକାର ରୋଗିକୁ ଅରୋଗ୍ୟ କରି ଇତ୍ୟାଦି ବହୁତ କର୍ମ କରି ଆପଣାର ଈଶ୍ୱରୀୟ ଗୁଣ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଏ ଉତ୍ତାରୁ ଯାହା ନିମନ୍ତେ ସେ ଅବତୀର୍ଣ ହେଲେ ଏମନ୍ତ ଯେ ଈଶ୍ୱରର ମହିମା ଦୟା ଉତ୍ତମତା ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ତାହା ସେ କଲେ । ଆହୁରି ମନୁଷ୍ୟର ଆକାର ଧରି ମରଣ ପ୍ରୟାଶରେ ଈଶ୍ୱରଠାରେ ବଳିରୂପ ହୋଇ ଆପଣଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କଲେ ଆପଣାର ରକ୍ତର ଦ୍ୱାରା ପାପିମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଠାରେ ସମାଧାନ ସଂପାଦନ କଲେ । ଏଥିଉତ୍ତାରେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଉଠି ନିଜ ରାଜ୍ୟକୁ ଯାଇ ଈଶ୍ୱର ଆଉ ପାପିଷ୍ଠ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆପଣାର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପାପ ଯେମନ୍ତ ହରଣ ହେବ ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର ଯେମନ୍ତ ଅନନ୍ତ ମୋକ୍ଷର ଭୋଗ ହେବ ଏହାର ନିବେଦନ ନିତ୍ୟ କରୁଥାନ୍ତି ।

ମହାଦେବର ପରୀକ୍ଷା ।

ବହୁତ ହିନ୍ଦୁମାନେ ମହାଦେବଙ୍କୁ ଦେବତା ମାନି ଭଜୁଅଛନ୍ତି । ସେ ମହାଦେବର ବିବରଣ ଏତେବେଳେ ବୁଝିବା । ପ୍ରଥମେ ବ୍ରହ୍ମାର ମୁଣ୍ଡ ଛେଦନ କରି ବ୍ରହ୍ମ ହତ୍ୟା ଦୋଷ ନିମନ୍ତେ ଜଙ୍ଗମ ବେଶରେ ସେ ମୁଣ୍ଡ ଖପର୍‌ ହାତରେ ଧରି ଭିକ୍ଷା ମାଗି ବୁଲନ୍ତି ।

ବାଣାସୁରର ତପସ୍ୟାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ମହାଦେବ ତାହାର ଦ୍ୱାରରେ ଦ୍ୱାରପାଳ ହେଲେ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖାଅଛି । ଭସ୍ମାସୁର ତପସ୍ୟାକରି ଯାହାର ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ଦେଲେ ସେ ଭସ୍ମ ହେବ ବୋଲି ମହାଦେବଠାରେ ଏ ବର ମାଗିଲା । ଶିବ ତାର କଲ୍ପଣା ନ ଜାଣି ସେ ବର ଦେଲା ଉତ୍ତରେ ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ନେବା ପାଁଇ ମହାଦେବଙ୍କୁ ମାରିବା ବୋଲି ତାର ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ବଢ଼ାଇଲେ ମହାଦେବ ତାହା ଦେଖି ମନରେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଭୟ କରି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଦଶଦିଗ ପାଳଙ୍କୁ ବହୁତ ବିକଳରେ ଧାଇଗଲା ତହିଁରେ ରକ୍ଷା ନ ପାଇ ବୈକୁଣ୍ଠ ଭୁବନରେ ପଶିଲା ସେଠାରେ ବିଷ୍ଣୁ ଏକ କପଟ ବାକ୍ୟ କହି ଭସ୍ମାସୁର ହାତରୁ ରଖିଲା ବୋଲି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖାଅଛି । ବିଷ୍ଣୁ ମୋହିନୀ ରୂପ ଧରି ମହାଦେବଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କଲା ବୋଲି ଲେଖିତ ଅଛି ଶିବ ସେ ମୋହିନୀର ବେଶ ନ ଚିହ୍ନି କାମାତୁର ହୋଇ ସେରୂପକୁ ହରଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଧାଇଁ ଗଲା । ଲିଙ୍ଗ ପୁରାଣରେ ଲେଖିତଅଛି ଯେ ଶିବ କାମାତୁର ହୋଇ କେତେ ଋଷିର ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ମନମଥ ବିକାର କ୍ରୀଡ଼ା କରିଛି ତହିଂ ନିମନ୍ତେ ସେ ଋଷିମାନେ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ହୋଇ ତୋର ପୁରୁଷ ଶିଶ୍ନ ଛିଡ଼ି ଯାଉ ବୋଲି ଶାପ୍ୟ ଦେଲେ ଏମନ୍ତ ଶାପ୍ୟ ପାଇ ମହାଦେବ ବଡ ବିଷାଦିତ ହୋଇ ସେ ଋଷିମାନଙ୍କୁ ବିନତି କଲେ ତହିଂରୁ ସେମାନେ କହିଲେ ତୋର ପୁରୁଷର ଲିଙ୍ଗ ପୂଜା ହେଉ ଏଥିକାରଣେ ଶିବର ଭକ୍ତମାନେ ସେ ଅବଲକ୍ଷଣ ଲିଙ୍ଗକୁ ପୂଜା କରୁଅ

ଛନ୍ତି । ପୁନବାର ମହାଦେବ ଚର୍ମ ଘୋଡ ହୋଇ ସର୍ପକୁ ଗଳା ରେ ମାଳାକର ବିଭୂତ ଦେହରେ ଲଗାଇ ଅନ୍ଧାର ବେଳରେ ଶ୍ମ ଶାନରେ ବାସ କରୁଅଛନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖାଅଛି ।

ଏବିବରଣ ପଢ଼ି ମହାଦେବର ଏହି ସମସ୍ତ ଲକ୍ଷଣ ଦେଖି ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଯେମନ୍ତ ତେମନ୍ତ ମହାଦେବ ବଳବୁଦ୍ଧି ଧର୍ମ ହୀନ ହୋଇ କିଛି ଇଶ୍ୱର ନାହାନ୍ତି । ମହାଦେବର କ୍ରିୟା ଈଶ୍ୱରର ନାମରେ ବହୁତ ବଢ଼ିବ ପୁଣି ସେ ଏକ ଦେବତା ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ତାହାର ନ ହୁଅଇ ତାହାର କର୍ମ ମନୁଷ୍ୟର କର୍ମରୁ ହୀନ ହୋଇଅଛି ତା ହାର କ୍ରିୟାରେ ପରଦାର ଭିକ୍ଷା ମାଗିବାର ଦ୍ୱାର ଜାଗିବାର ସେ ବକପଣ କରିବାର ମୃତ୍ୟୁକୁ ଭୟ କରିବାର କାମ ସ୍ୱଭାବ ହେବାର ଯୁକ୍ତ ଅଛି ଏହି ପାଇଁ ତାହାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି କହିବାର ଅତି ମନ୍ଦ । ପୁଣି ଏମନ୍ତ ଦୁଷ୍ଟ ଅଶୌଚ କଥା ପିଲମାନଙ୍କୁ ପଢାଇଲେ ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ମନ ନଷ୍ଟପ୍ରାୟ ନଷ୍ଟ ହେବ ।

କ୍ଷୁଦ୍ର ଦେବତାମାନଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା ।

ଏତନ ଦେବତା ଛଡ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବହୁତ ଦେବତା ଦେବୀ ଅଛି ବୋଲି ଲେଖିତ ଅଛି ସଂକ୍ଷେପ କରି ସେମାନଙ୍କର କାହାରି ବିବରଣ ବିବେଚନା କରିବା । ଇନ୍ଦ୍ର ନାମରେ ଦେବତା ମାନଙ୍କର ରାଜା ସ୍ୱର୍ଗର ଅଧିକାରୀ ବୋଲି ଏମନ୍ତ ଦେବତା ଅଛି ସେ ଇନ୍ଦ୍ର ଆପଣାର ଗୁରୁପତ୍ନୀକୁ ହରିବା ସକାଶେ ତୋର ଦେହ ଯୋକ ହୋଇ ଯାଉ ବୋଲି ତାର ଗୁରୁ ଗୌତମ ତାଙ୍କୁ ଶାପ୍ୟ ଦେଲା । ସେ ଶାପ୍ୟ ଦେହରେ ପାଇ ଇନ୍ଦ୍ର ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇ ଲୁଚି ରହିଲା ତହୁଂ ଦେବତାମାନେ ସେ ଋଷିକୁ ନିବେଦନ କଲେ ଏହି

ଆଁର ସେ ଋଷି ସେ ଶାପ୍ୟକୁ ଅନ୍ୟଥା କର ସେ ଯୋନକୁ ଅକ୍ଷି କଲେ ତହୁଂ ଇନ୍ଦ୍ର ସହସ୍ର ଆକ୍ଷି ନାମ ଧଇଲା ।

ପୁନର୍ବାର ସୂର୍ଯ୍ୟ ନାମରେ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ଦେବତା ବୋଲି ଏକ ଦେବତା ଅଛି । ସେ ଧର୍ମ ଦେବତା ଇନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ମିଶି ଗୌତମର ଭାର୍ଯ୍ୟା ଅହଲ୍ୟାକୁ ହରଣ କଲା । ପୁଣି କୁନ୍ତୀ ବୋଲି ଏକ ବାଡ଼ୋଇ କନ୍ୟାକୁ ହରଣ କର କାନ ବାଟେ ପୁଏକୁ ପ୍ରସବ କରାଇଲା । ଏମନ୍ତ ଏ ଦୁଇ ଦେବତା ଆଉ ଦେବତାମାନଙ୍କର ବିବରଣରେ କେତେ ଅଶୁଚି ଦୁର୍ବଳ ଓ ନିର୍ବୁଦ୍ଧି ବିଷୟ ଲେଖା ଅଛି । ହିନ୍ଦୁଗ୍ରନ୍ଥରେ ଗଣପତି ବୋଲି ଏକ ଦେବତା ଅଛି ସେ ପାର୍ବତୀର ଶରୀର ମଳକୁ ଠିଇ ଜନ୍ମ ପାଇଲା ଲେଖିଛି । ସେ ଗଣପତି ଦକ୍ଷପ୍ରଜାପତିର ଯଜ୍ଞଠାରେ ଯାଇ ବୀରଭଦ୍ର ତାର ମୁଣ୍ଡ ଛେଦନ କଲା ଉତ୍ତାରୁ ତାର ମୁଣ୍ଡ ନ ଥିଲା ଦେବତାମାନେ ଏହା ଦେଖି ଏକ ହାତିର ମୁଣ୍ଡ ଲଗାଇ ତାଙ୍କୁ ଜିଆଇଲେ । ପାର୍ବତୀ ସେ ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜାପତିର ଯଜ୍ଞକୁ ଯାଇ ସେଠାରେ ଭସ୍ମ ହେଲେ ମହାଦେବ ତାହା ଜାଣି ମହା କ୍ରୋଧ ହୋଇ ଅପଣାର ଜଟା ଉପାଡି ତହିଁରୁ ଆଉ ଏକ ବୀରଭଦ୍ରକୁ ଜନ୍ମାଇ ସେ ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜାପତିର ଯଜ୍ଞ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇ ସେ ଦକ୍ଷକୁ ଆଉ ସେଠାର ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ମାରି ପକାଇଲା ।

କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ଛଅ କୃତ୍ତିକାଠାରୁ ଅଗ୍ନି ହୋଇରୁ ଛଅଗୁ ପରେ ଜନ୍ମିଲା ସେ କୃତ୍ତିକା ତାହାଙ୍କୁ ଏକ ଦେହରେ ଛଅରୂପ ଦେଖି ତାହାଙ୍କୁ ପକାଇ ଦେଲା ତହୁଂ ପାର୍ବତୀ ତାଙ୍କୁ ଘାସରେ ଦେଖି ଘେନି ଯାଇ ପ୍ରତିପୋଷଣ କଲା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖିତ ।

ପାର୍ବତୀ ମହାଦେବ ବାନର ରୂପରେ ଅକାଶରେ ବେହାର କରୁଥିଲେ ଏକାଳରେ ପବନ ତାହାର ସ୍ଖଳନ ବୀଜ ଅଞ୍ଜନାର ହାତରେ ଦେଲେ ସେ କନ୍ୟା ତାହା ଖାଇ ତହିଁରୁ ହନୁମନ୍ତକୁ ଜନ୍ମ ଦେଲା ବୋଲି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ଅଛି । ଏହି ତିନ ଦେବ

ତାକୁ ଶିବର ପୁତ୍ର ବୋଲି କହା ଯାଉଅଛନ୍ତି ପୁଣି ଏମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ କେମନ୍ତ ବିଲକ୍ଷଣ ବିକଟ ପ୍ରକାରରେ ହୁଅଇ ଏଦେଶସ୍ଥ ଲୋକମାନେ ମନରେ ବିବେଚନା ନ କରି ଏପ୍ରକାର କଳ୍ପଣା ଜାତ ବିରୂପ ବସ୍ତୁକୁ ଦେବତା ବୋଲି ଭଜନା କରିଅଛନ୍ତି । ଦେଖା ଯାଇଅଛି ଯେ ମହାଦେବ କିଛି ଦେବତା ନ ହୁଅଇ ତେବେ ଏମାନେ କେମନ୍ତ ଦେବତା ହେବାକୁ ପାରନ୍ତି ।

ଏହା ଛାଡ଼ି ହିନ୍ଦୁମାନେ ଛେଳି କୁକୁଡ଼ା ମଇଂଷି ମଦ ଆଦି ବଳି ଦାନ ନୈବେଦ୍ୟ ନାନା ଦେବୀମାନଙ୍କୁ ଦେଇ ପୂଜା କରିଅଛନ୍ତି ଦେବତାମାନେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର ଦେବାକୁ ସାମର୍ଥ ନ ଥିଲେ ଏତେବେଳେ ସାମର୍ଥ ନ ହୁଅନ୍ତି ତେବେ ସେ ଦେବୀମାନେ କି ଉଦ୍ଧାର ଦେବାକୁ ପାଇବେ ଏମାନଙ୍କୁ ଭଜିବାର କି ଫଳ ।

ହିନ୍ଦୁମାନେ ସର୍ପ ଔଶସ୍ତ ବୃକ୍ଷ ଗାଈ ନଦୀ ପକ୍ଷି ନକ୍ଷତ୍ର ମନଷକୁ ଅବିବେକ ମତରେ ପୂଜା ଭଜନା କରିଅଛନ୍ତି ।

ମନୁଷ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିର ଦ୍ୱାରା ଖୋଳା ସୁନା ରୂପା ପଥରକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି କହିବାକୁ ଉଚିତ ନ ହୁଅଇ ଏମନ୍ତ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖିତ ଅଛି । ଆଉ ଈଶ୍ୱର ଏ ଅଜ୍ଞାନ କାଳକୁ ଦେଖି ନ ଦେଖିଲା ମତ କଲେ ମାତ୍ର ଏବେ ସବୁଠାରେ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ସକଳ ପାପ ପୁଣି ସକଳ ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଭଜନରୁ ମନ ଫେରାଇବାକୁ ପୁଣି ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପୂଜିବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଉ ଅଛନ୍ତି । ଆହୁରି ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଲେଖା ଅଛି କ୍ଷୟଣୀୟ ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷି ଚତୁଷ୍ପଦ ଉରୋଗ ଜନ୍ତୁମାନଙ୍କର ରୂପ ପ୍ରତିମାରେ ଅକ୍ଷୟଣୀୟ ଈଶ୍ୱରର ମହିମାକୁ ଆରୋପଣ କଲେ । ଈଶ୍ୱର ବାକ୍ୟର ସତ୍ୟତାକୁ ଦୂର କରି ତାହାର ସ୍ଥାନରେ ମିଥ୍ୟା ବାକ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାର ଭଜନ ସେବା ଛାଡ଼ି ସୃଷ୍ଟି ବସ୍ତୁର ସେବା ଭଜନ କଲେ । ଏମନ୍ତ ରୋମାଣ ମଣ୍ଡଳିର ପ୍ରତି ଧର୍ମଗୁରୁ ଶିକ୍ଷାରୁ ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ

ଲେଖି ଅଛି । ଆଉ କରନ୍ତୁ ମଣ୍ଡଳିର ପ୍ରତି ସେ ପାଉଲ ପ୍ରେରିତ ଏମନ୍ତ ଲେଖିଲେ ଯେ ଦେବତା ଜଗତରେ କିଛି ନ ହୁଅଇ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ବିନୁ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ଅପାର ଈଶ୍ୱର ଅ ପାର ପ୍ରଭୁ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଲୋକମାନେ କହନ୍ତି ପ୍ରମାଣ ମାତ୍ର ସ୍ୱ ର୍ଗରେ କିଅବା ପୃଥ୍ୱୀରେ ହେଉ ଯାହାକୁ ପରମେଶ୍ୱର ବୋଲି ଏ ମନ୍ତ ଯେଉଂ ପ୍ରଭୁ ତାହାର ବିନୁ କେହି ନାହାନ୍ତି । ସବୁ ଯାହାର ପୁଣି ଯାହାର ମଧ୍ୟରେ ଅମ୍ଭେମାନେହିଂ ଅଛୁଁ ଏମନ୍ତ ଯେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ପୁଣି ଯାହାର ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ଅଛି ଯାହାର ଦ୍ୱାରା ଅ ମ୍ଭେମାନେହିଂ ଅଛୁଁ ଏମନ୍ତ ଯେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାହାଙ୍କ ବିନୁ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର କେହି ନାହାନ୍ତି ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ ଅର୍ଥାତ ଗୁରୁର ପରୀକ୍ଷା ।

ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଂ ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବ ଆଦି ଶିକ୍ଷାକାରି ଏମାନଙ୍କୁ ବିବେଚନା କଲେ ସେମାନେ ସଦାବେଲେ ଦେଶ ସଂ ଚରଣ କରି ଧନବାନମାନଙ୍କର କତିରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ଅଣ ହେଗୁରେ ଦକ୍ଷିଣା ଦେ ବୋଲି କହନ୍ତି ସେମାନେ ଦକ୍ଷିଣା ନ ଦେଲେ କପଟରେ ବାଧା କରନ୍ତି ଶାପ୍ୟ ଗାଲି ଦେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟାକୁଲ କରନ୍ତି । ମେଣ୍ଢାର ମଧ୍ୟରେ କେନ୍ଦୁଆ ଯେମନ୍ତ ଲୋକ ମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଏ ଗୁରୁ ତେମନ୍ତ ବିନା କଉଡ଼ି ପଇଶା ଟଙ୍କା ଚାଉଲ ବସ୍ତ୍ର ଆଦି ଏମନ୍ତ ଧନ ଦ୍ରବ୍ୟ ନ ପାଇଲେ ଏଗୁରୁମାନେ ବୋଧ ହେଉ ନାହାନ୍ତି । ତହିଂ ସକାଶେ ଏଗୁରୁମାନେ ବାଧା ଗୁରୁ ବୋଧଗୁରୁ ନ ହୁଅନ୍ତି ଏପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଜଣା ଯାଏ । ଯଥା ॥

ଅଜ୍ଞାନ ପାଷାଣ୍ଡ ମୂରୁଖଜାତି । ଗୁରୁ ହେବେ ଲୋଭ ମୋହରେ ମାତି ॥

ପାଞ୍ଚ କାହାଣ ପାଞ୍ଚ ପଣ ପାଁଇ । ଶିଷ୍ୟ କରବେ ଗ୍ରାମେ ଗ୍ରାମେ ରହ ।
ଜ୍ଞାନ ନ ଥିବ ଆପଣାର ଗାଏ । ପରକୁ ଧର ଦେବେ ତନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ।

ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଲ ପାଁଇ ନ ହୁଅଇ କେବଲ ଅନ୍ନର ପାଁଇ ଗୁରୁ । ସେମାନଙ୍କର ବିଷୟରେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚେତାଇ କର କହଲେ ମେଣ୍ଢାର ବେଶରେ ଆଚ୍ଛାଦିତ ଏମନ୍ତ କେନ୍ଦୁଆମାନଙ୍କର ବିଷୟରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସାବଧାନ ହୁଅ । ଲୋକମାନେ ଏପ୍ରକାର ଗୁରୁକୁ ଦେବତା ବୋଲି ଅବିବେକ ହୋଉ ଅଛନ୍ତି ଯେହେତୁ ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ ଈଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟର ଗୁଣ ଏକ ଦେହରେ ଧର ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି କହିବାକୁ ଉଚିତ ନାହିଂ । । ଲୋକମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଉପଦେଶ ପ୍ରକଟନା ନ କର ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ଏକାନ୍ତ ହେବାରେ ସେ ଉପଦେଶ ସନ୍ଦେହ ହୋଇ ବିନାଶ ହେଉ ଅଛି ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଯେତେବେଲେ ଆସିଲେ ସେ ବାହାରଙ୍ଗରେ ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଲେ ତାହାଂର ଲୋକମାନେ ତାହା ଉପଦେଶକୁ ବିବେଚନା କର ନାନା ସୁଶିକ୍ଷାରେ ଜ୍ଞାନବାନ ହୋଇ ଈଶ୍ୱରର ମାର୍ଗରେ ସ୍ଥିର ହେଲେ । ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ସତ୍ୟ ଗୁରୁର ଲକ୍ଷଣ ବର୍ଣ୍ଣନା ହେଉ ଅଛି ଯଥା ଯେବେ କେହ ନର୍ଦୋଷୀ ହୁଅଇ ଏକ ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ୱାମୀ ଯାହାର ବାଲକମାନେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ପୁଣି ଅପବ୍ୟୟରେ ଅପବାଦିତ ଅଶିଷ୍ଟ ନ ହୁଅନ୍ତି ଏପ୍ରକାର ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହରରେ ପ୍ରାଚୀନ ପଦରେ ନିଯୁକ୍ତ କର ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱର ବେବର୍ତ୍ତ ମତ ନର୍ଦୋଷୀ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାଗ୍ରହ ନ ହୁଅଇ ହଠାତ୍ କୁପିତ ନ ହୁଅଇ ମଦୀରା ପାନଶୀଲ ନ ହୁଅଇ ମାରକ ନ ହୁଅଇ ସମଲ ଲଭ୍ୟ ଲୋଭି ନ ହୁଅଇ ଅତିଥେୟ ସାଧୁ ପ୍ରେମକାରୀ ସଞ୍ଜମନା ନ୍ୟାୟକାରୀ ସାଧୁ ମିତାଗ୍ରହୀ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ବାକ୍ୟଧାର ଯେଉଂ ଶିକ୍ଷାରେ ବିପ

ଗତ କାହାକୁ ଉପଦେଷ୍ଟା ପୁଣି ସନ୍ମତ କରିବାକୁ ପାରଇ । ଗୁରୁ ଏ
ମନ୍ତ ହେବାକୁ ଅବଶକ । ଯେହେତୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ମୁଖ ଅ
ବଶ ବନ୍ଦି ତର୍ବ୍ୟ ହୁଅଇ ଯେଉଂମାନେ ସମଲ ଲାଭର ପାଁଇ ଅଶି
ଖିତବ୍ୟ କଥା ଶିକ୍ଷାକାରି ହୋଇ ସମୁଦାୟ ପରିଜନମାନଙ୍କୁ ଉ
ଲଟାଇ ପକାନ୍ତ ଏମନ୍ତ ଅପାର ଅଶିଷ୍ଟ ନିରର୍ଥକ ଗୁରୁମାନେ ଭ୍ରାନ୍ତ
ଜନକ ଲୋକ ସଂସାରରେ ଅଛନ୍ତ ।

ଚତୁର୍ଥ ଭାଗ ଜାତର ପରୀକ୍ଷା ।

ଲୋକମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କ୍ଷେତ୍ରିୟ ବୈଶ ଶୂଦ୍ର ଏମନ୍ତ ଚ୍ୟରି ଜାତ ଅଛି କହା ଯାଉଅଛି । ବ୍ରହ୍ମାର ମୁଖରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭୁଜରୁ କ୍ଷେତ୍ରିୟ ଉରରୁ ବୈଶ ପାଦରୁ ଶୂଦ୍ର ଜନ୍ମିଲେ ବୋଲି କହା ଯାୟ । ଏଚ୍ୟରି ଜାତର କଥା ବିବେଚନା କରି ସୁଜନମାନଙ୍କୁ ପଚ୍ୟରିବାକୁ ହୁଅଇ ପୂର୍ବ କାଳରେ ଏଚ୍ୟରି ଜାତି ଏତ୍ପରେ ଯେବେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଥିଲେ ତେବେ ଏକାଳରେ ସେ ପ୍ରକାର ଜନ୍ମ ହେଉ ନାହାନ୍ତ କେହେତୁରେ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ପିତା ମାତା କେ ତାଙ୍କର କି କୁଳ । ବ୍ରହ୍ମା ଯେବେ ଏକଜାତ ହୋଇଥିଲା ତେବେ ତାର ପୁତ୍ରମାନେ କେମନ୍ତ କରି ଚ୍ୟରି ଜାତ ହେଲେ ଯେଉଂ ପ୍ରକାର ବୀଜ ବୁଣା ଯାୟ ସେହି ଜାତର ଗଛ ହେବ କି ଅନ୍ୟ ଜାତ ହେବ । ତଦ୍ରୂପ ପିତା ଏକ ଜାତ ହେଲେ ପୁତ୍ର ମାନେ କେମନ୍ତ କରି ଅନ୍ୟ ଜାତ ହେଉଅଛନ୍ତ ଏହାର ସନ୍ଦେହ କେମନ୍ତେ ଫେଟଇବା । ମୁଖ ବିଦ୍ୟାସ୍ଥାନ ହେବାରୁଁ ମୁଖରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନ୍ମିଲେ ଭୁଜ ପରାକ୍ରମ ସ୍ଥାନ ହେବାରୁଁ ଭୁଜରୁ କ୍ଷେତ୍ରିୟ ଜନ୍ମିଲେ ବୈଶମାନେ ବସି ବ୍ୟବହାର କରିବାରୁ ସେମାନେ ଉରରୁ ଜନ୍ମ ହେଲେ ଶୂଦ୍ର ସେବକ କଷ୍ଟପଣ କରିବାରୁଁ ପାଦରୁ ସେ

ମାନେ ଜନ୍ମଲେ ଏକଥା କହା ଯାଉଅଛି । ଏ ଜାତମାନେ ବ୍ୟବହାର ଅନୁସାରେହିଂ ଭିନ୍ନ ହୋଇଅଛନ୍ତି ବୁଝିବା ବେଳେ ଏମାନେ କୁଳ ଅନୁସାରେ ଭିନ୍ନ ନାହାନ୍ତି ଏତେହେତୁରୁ କୁଳ ଭେଦ ଅଛି ଏମନ୍ତ କହିଲେ ଅଶୁଚିତ । ପୁଣି ଏତେବେଳେ ଏ ଦେଶର ଲୋକମାନେ ଆଜନକୁଳ ଭେଦ କରୁଛନ୍ତି ଏପ୍ରକାର ଅଦ୍ୟର ନ ହୁଅଇ ପୁଣି ବେଲକୁଟେଲ ସଂସାର ବିରୁଦ୍ଧରେ ବ୍ୟଭିଚର ଦୋଷରେ ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ହୋଇ ଅଛି ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ଜଣା ଯାଏ । ବଣ ବିଲରେ ନାନା ପ୍ରକାର ମୃଗ ପକ୍ଷି ପଶୁ ଇତ୍ୟାଦି ଜନ୍ତୁମାନେ ଅଛନ୍ତି ଏମାନେ ଯେଉଂଠାରେ ରହନ୍ତି ସେଠାରେ ସେମାନଙ୍କର କୁଳ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇଅଛି ଯେହେତୁ ସେମାନଙ୍କର ରୂପ ଅନୁସାରେ ସେମାନେ ନାମ ଭିନ୍ନ ଧରିଅଛନ୍ତି ତହୁଁପର ସକଳ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକରୂପ ହେବାରୁ ଏକକୁଳ ହେଉଅଛି ବୋଲି ନିଶ୍ଚୟ ଜଣା ଯାଏ । ଆହୁରି ଏ ଦେଶର ଲୋକ କାହାକୁ ହୀନ କୁଳ ବୋଲି ଘୃଣା କରନ୍ତି ଯେହେତୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖିତ ଅଛି ବାଲ୍ମୀକ ଋଷି କେଲା ଜାତରେ ଜନ୍ମ ହେଲା ନାରଦ ମହା ମୁନି ଦାସୀ ପୁତ୍ର ଥିଲେ ବଶିଷ୍ଠ ଋଷି ଉର୍ବଶୀ ବେଶ୍ୟାର ପୁତ୍ର ପୁଣି ତାହାର ଭାର୍ଯ୍ୟା ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ । ଭରଦ୍ୱାଜ ଋଷି ମୋଚି ଥିଲେ ଏ ଋଷିମାନେ କୁଳ ଅନୁସାରେ ନୀଚ ଗୁଣ ଅନୁସାରେ ଉତ୍ତମ ହୋଇଅଛନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ଯେତେବେଳେ ଜଗତକୁ ସୃଜନ କଲେ ତେତେବେଳେ ଆଦମ ନାମରେ ପୁରୁଷକୁ ହବା ନାମରେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଆଦ୍ୟକରି ସୃଜନ କଲେ ଏ ଦୁଇଠାରୁ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତି ଝରିଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖିତ ଅଛି ତହିଂପାଇଁ ସକଳ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେଉଂ ଦିଗରେ କି ଯେଉଂ ଦେଶରେ ହେଉ ଏକୀ କୁଳ ଏକ ଜାତିରେ ଅଛନ୍ତି ।

ଚତୁର୍ଥ ଭାଗ ଅଗ୍ନିର ପରୀକ୍ଷା ।

ଜନ୍ମନା ଯାୟତେ ଶୂଦ୍ରଃ ।
କର୍ମଣା ଯାୟତେ ଦ୍ୱିଜଃ ।
ବେଦାଭ୍ୟାସୀ ଭବେତ୍ ବିପ୍ରୋ ।
ବ୍ରହ୍ମ ଜାନାତ ବ୍ରାହ୍ମଣଃ ।

ଏ ଶ୍ଳୋକର ଅର୍ଥ ବୁଝିଲେ ଏ ବୋଧ ହୁଅଇ ଯେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବାବେଳେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଶୁଦ୍ର ଅଛନ୍ତି ଉପନୟନାଦ କ୍ରିୟାରେ ଦ୍ୱିଜ ହୋଇଅଛନ୍ତି ବେଦକୁ ଅଭ୍ୟାସ କଲେ ବିପ୍ର ହୁଅଇ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଚିହ୍ନିଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୁଅଇ ଏମନ୍ତ ଜ୍ଞାନ ବୁଝିଲେ କର୍ମ କଲେ ସବୁ ଲୋକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବାକୁ ପାରନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ବେଦ କ୍ରିୟା ନ କରିବାରୁ ଶୁଦ୍ର ହୁଅନ୍ତି ତେବେଇ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ କ୍ଷେତ୍ରିୟ ବୈଶ ଶୂଦ୍ରସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର ହାତରୁ ଭୋଜନାଦ କ୍ରିୟା ନ କରନ୍ତି କି କାରଣ ।

କର୍ମରେ ମୋକ୍ଷ ନାହିଁ ଜ୍ଞାନରେ ମୋକ୍ଷ ପାଇବା ବୋଲି ଲୋକେ କହୁଅଛନ୍ତି ତେବେ କର୍ମ ଛାଡ ଜ୍ଞାନ ଅଭ୍ୟାସ କରୁ ନାହାନ୍ତି କାହିଁକି । ପୁଣି ଜନ୍ମଠାରୁ ସମସ୍ତ ଲୋକ ପାପି ହୋଇ ଅଛି ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖିତ ଅଛି ତେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବିନୁ ଆନ ଲୋକରୁ ଉପଦେଶ ପାଇବାର ଅଶୁଚିତ ବୋଲି ନ୍ୟାୟ ନ ହୁଅଇ ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱରର ମହିମା ସମସ୍ତ ଲୋକ ଜାଣି ମୋକ୍ଷପାଇବାର ଉଚିତ ହୁଅଇ ମାତ୍ର ଏଦେଶରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଈଶ୍ୱରର ସେବାର ବିଧି ନ ଜାଣି ଦେବତା ପିତୁଳି ଆରାଧନା କରିବାର ଜ୍ଞାନ ବରିଦ୍ଧ ହୁଅଇ ଯେହେତୁ ସେ ପିତୁଳି ମନୁଷ୍ୟର ହସ୍ତକୃତ ମାତ୍ର ତହିଁପାଇଁ ତାହାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ପୂଜା କରିବାର ବିହିତ ନ

ର୍ବୁଦ୍ଧି କର୍ମ ବୋଲି ଜଣା ଯାଏ ସେ ପ୍ରତିମାମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଅ ଭିଷେକ ଧୂପ ଦୀପ ନୈବେଦ୍ୟ ଆଦି ସମର୍ପଣ କରି ତାଙ୍କୁ ଅଲ ଙ୍କାର ପିନ୍ଧାଇ ଯାତ୍ରା ପର୍ବରେ ବେଶ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ତାର ଆଗେ ନ ଚ୍ଚାଇ ତାଳି ମାରି ବାଜା ବଜାଇ ଏସବୁ ଗୁପ୍ତଏ କର୍ମ ଜ୍ଞାନବନ୍ତର କର୍ମ ନ ହୁଅଇ ପୁଣି ଏଥିରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେବେହେଂ ଜ୍ଞାନ ଚେତନା ନ ପାଇବେ ।

ପୁନର୍ବାର ଶିଳା ତାମ୍ରାଦି ପ୍ରତିମାଙ୍କୁ ଜୀବନ୍ୟାସ ମନ୍ତ୍ର ପଢି ପ୍ରାଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରନ୍ତି ବୋଲି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ କହନ୍ତି ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ସେ ମନ୍ତ୍ର ପଢି ଏକ ମୃତ୍ୟୁ ଶବଙ୍କୁ ଜୀଆଇବେ କି ତେବେ ସେ ପ୍ରାଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠାଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ଜାଣିବା ନ ହୋଇଲେ ସେ ସବୁ ମିଛ ।

ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଯଜ୍ଞ କର୍ମ ବସ୍ତ୍ର କଲେ ରମ୍ଭା ବେଶ୍ୟାଆଦି ସଂଭୋଗ କରିବା ନିମନ୍ତେ ତାହା ହୁ ଅଇ ଏମନ୍ତ ଲେଖା ଅଛି । ଉତ୍ତମ॰ ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିବା ବେଳେ ପର ଦାର ବେଶ୍ୟା ଗମନ ଏ ଅଦି କର୍ମ କଲେ ବଡ ଦୋଷ ହୁଅଇ ଲେଖା ଯାଇଅଛି ଏନିମନ୍ତେ ଯେ କର୍ମ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ଅବା ସେ କର୍ମ କରିବା ହେତୁ ଯଜ୍ଞ ତପସ୍ୟା ଅଦି ଅତି ଅଶୁଚିତ ।

ହିନ୍ଦୁମାନେ ମୃତ୍ୟୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଗତି ନିମନ୍ତେ ସାମ୍ବତ୍ସରିକ ପିତୃକାର୍ଯ୍ଯ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭୋଜନ ତର୍ପଣାଦି ଦାନ କରିଅଛନ୍ତି । ମଲା ଲୋ କମାନଙ୍କର ଗତି କି ଏତେ ସହଜରେ ହୁଅଇ ତାହା କେବେହେଂ ନାହିଂ ଦେଖ ପରମେଶ୍ୱର ଯେ ପାପ ପୁଣ୍ୟର ବିସ୍ତର କର୍ତ୍ତା ଅଛନ୍ତି ସେ ସେମାନଙ୍କର କ୍ରିୟା ଅନୁସାରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରି ଫଳ ଦେବେ ।

ପୁନର୍ବାର ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ସନ୍ଧ୍ୟା ଜପ ତପ ଦାନ ଧର୍ମ ବ୍ରତ ସ ମାରାଧନା କରି ପୁଣି ତୀର୍ଥପତି ଶ୍ରୀରଙ୍ଗ କାଞ୍ଚି କାଳହସ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥ କାଶୀ ରାମେଶ୍ୱର ଗଙ୍ଗାସାଗର ଆଦିକରି ଏସ୍ଥାନମାନଙ୍କୁ ଯାତ୍ରା କରି ପୁଣି କୃଷ୍ଣା କାବେରୀ ନର୍ମଦା ତୁଙ୍ଗଭଦ୍ରା ଗୋଦାବରୀ ଗଙ୍ଗାଅଦି ଏ

ନଦୀରେ ସ୍ନାନ କରି ପୁଣି ଦେବାଳୟ କୂପ ଉପବନ ତଡ଼ାଗ ଅନ୍ନ ଛତ୍ର ଜଳ ଛତ୍ର ଏଆଦି ନିର୍ମାଣ କରି ପୁଣି ଗୋଦାନ ଭୂଦାନ ଷୋଡଶଦାନ ଷୋଡଶ କର୍ମ କରି ଏପ୍ରକାର ସମସ୍ତ କର୍ମରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାପ ହରଣ ହୋଇ ପୁଣ୍ୟ ସଞ୍ଚୟ ହୋଇବେ ବୋଲି ଭରସା କରିଅଛ ଏକର୍ମରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାପ ପରିହରଣ ହୋଇବାକୁ ନ ପାରିବେ ଏ ନିଶ୍ଚୟ ଜଣାଯାଏ ଯେହେତୁ ଏ ସମସ୍ତ କର୍ମ ମନୁଷ୍ୟର ଉପାୟ ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟର କଳ୍ପଣାରେ ତାହାର ଜନ୍ମ । ଦେଖ ଋଣ ଶୋଧିବାର ଯେମନ୍ତ ତେମନ୍ତ ତ୍ରାଣ ପାଇବାକୁ ନ ହୁଅଇ ଯେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ କିଛି ବସ୍ତୁ ଦେଇ କିଅବା କିଛି କର୍ମ କରି ମୂଲ୍ୟରେ ଯେମନ୍ତ ତେମନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଠାରୁ ତ୍ରାଣ କିଣି ନେବେ । ଆଉ ଏ ଜଗତରେ ଯେଉଂ ବସ୍ତୁଅଛି ସେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିଜର ନ ହୁଅଇ ତାହା ସମସ୍ତ ଈଶ୍ୱରର ତହିଁପାଇଁ ତାହାର ନିଜ ଧନ ତାଙ୍କୁ ଦେଇ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ତହିଁରେ କିଣିବା ଏମନ୍ତ ବିଚାର କଲେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ଗତି ପାଇବାର ଭରସା ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇବ ।

ଏ ହିନ୍ଦୁ ଦେଶରେ ନାନା ପ୍ରକାର ମତ ଅଛି ସେ ମତାବଲମ୍ବିମାନେ ଏକକୁ ଆରେକ ବିରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅଉ ତାହାର ସତ୍ୟ ମାର୍ଗକୁ ହିଜାଇ ପକାଇଲେ ପୁନର୍ବାର ଯେଉଂ ମାର୍ଗରେ ତୁମ୍ଭର ଗତି ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପାରିବ ତାହା ବିଷୟରେ ଏତେବେଳେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅଳ୍ପ କରି ଜଣାଇବା । ହିନ୍ଦୁ ମାର୍ଗରେ ଯେତେ କର୍ମ ସେ ସମସ୍ତ ବାହ୍ୟାଚାର ହୋଇ ହୃଦୟକୁ ପରିଷ୍କାର କରିବାକୁ ନ ପାରନ୍ତି । ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥରେ ଲେଖିତ ଅଛି ଈଶ୍ୱରର ରାଜ୍ୟ ଖିଆ ପିଆ ନ ହୁଅଇ ବରଂ ଧର୍ମ କ୍ରିୟା କୁଶଳ ଧର୍ମାତ୍ମାରେ ଆନନ୍ଦ ପୁଣି ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରିବାକୁ ଆତ୍ମାରେ ସତ୍ୟତାରେ ତାହାଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ । ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବିଷୟକ ଜ୍ଞାତବ୍ୟ ହେ

ବାର ସେ ଈଶ୍ୱରର ପ୍ରିୟ ଅତ୍ମଜ ହୋଇ ଆପଣାରେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସ୍ୱଭାବ ମାନବ ସ୍ୱଭାବ ଏ ଦୁଇ ଐକ୍ୟ କର ଇହଲୋକରେ ଧର୍ମମୟ ଅବତାର ହୋଇ ସମୁଦାୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପାପ ନାଶ କରବା ଅର୍ଥେ ମରଣ ଦୁଃଖ ସହ ଆପଣାର ରକ୍ତ ବଳିଦାନ କର ଈଶ୍ୱରର କ୍ରୋଧକୁ ଶାନ୍ତ କଲେ । ଏହ ଉପରେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା ସମ୍ବାଦ କର ଅଛନ୍ତ ପୁଣି ତାହାର ମରଣ ଉତ୍ତାରେ ତୃତୀୟ ଦନରେ କବରରୁ ଉଠି ଆପଣାର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦର୍ଶନ ଦେଇ ଚାଲିଶ ଦନ ଉତ୍ତାରୁ ସେମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷାତରେ ଶୂନ୍ୟ ମାର୍ଗ ଦେଇ ନଜ ରାଜ୍ୟକୁ ଗଲେ ଏବେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ନମନ୍ତେ ଈଶ୍ୱର ସନ୍ନିଧ୍ୟରେ ହୋଇ ନବେଦନ କରୁଅଛନ୍ତ । ସେହ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟରେ ଯିବା ବେଳେ ଆପଣା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସବୁଠାରେ ଯାଇ ସମସ୍ତ ଲୋକର କର୍ଣ୍ଣ ଗୋଚରରେ ମଙ୍ଗଳସମାଚାର ଘୋଷଣା କର ତହିଁ ଯେ କେହ ବଶ୍ୱାସ କର ଉତ୍ତବତ ହୁଅନ୍ତ ସେମାନେ ପରତ୍ରାଣ ପାଇବେ ଯେଉଂମାନେ ବଶ୍ୱାସ ନ କରନ୍ତ ସେମାନେ ନରକରେ ଦଣ୍ଡିତ ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ହେ ପାଠକ ଆପଣାର ପାପକୁ ଦେଖ ତାହା ଈଶ୍ୱରଠାରେ ସ୍ୱୀକାର କର ତାହା କ୍ଷମା ହେବା ନମନ୍ତେ ନରକରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ନମନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅନନ୍ତ ସୁଖଭୋଗ ନମନ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନାମରେ ବଶ୍ୱାସ କର ।

ଇତ

No. 14.

REFUTATION OF IDOLATRY.

ବିବାଦ ଭଞ୍ଜନ ।

ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତାର ଉପାସନାରେ ଯେଉଂମାନେ ସର୍ବଦା ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ସେମାନେ କିଅବା ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରିୟ ପାତ୍ରମାନେ ଯେବେ ଭାଳଣ କରି ପଚାରନ୍ତି ଯେ ଏଥିରେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର କି ଦୋଷ ଜାଣ ତେବେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସତ୍ୟରେ ଉତ୍ତର କହିବା ଯେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ପୁଣି ଆଉ ସମସ୍ତ ପ୍ରାମାଣ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ର ଅନୁସାରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏହି ତିନ ପ୍ରକାର ଭୁଲ ଥାଏ । ଯଥା ।

ପ୍ରଥମ । ଯାହାକୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ପୂଜନୀୟ ଜାଣ ତହିଂରେ ଭୁଲ କରି ଥାଅ ଦେଖ କେବଳ ଏକ ସ୍ୱୟମ୍ଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ଜଗତାଦିର ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରତିପାଳନ ଓ ଶାସନ କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ଛଡା ଆଉ କେହି ପୂଜନୀୟ ନାହିଂ ପୁଣି ତୁମ୍ଭେମାନେ ତାହାଙ୍କର ଉପାସନାରୁ ବିମୁଖ ହୋଇ ନାନାଦି କୁଦେବତା ଓ କୁମୂର୍ତ୍ତିର ପୂଜନାଦିରେ ରତ ହୁଅ । ଆଉ ଦେଖ ଯାହାକୁ ଏକବେଳେ ପୂଜନୀୟ ଜାଣ ତାହାକୁ ଅନ୍ୟ ସମୟରେ ଚୋର ଲୋଭୀ ଲମ୍ପଟ ପାରଦାରିକ ଇତ୍ୟାଦିରୂପେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ତାହାର ଉପରେ ନାନା ଦୋଷାରୋପଣ କରି ଥାଅ । ପୁଣି ଯାହାକୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ କୌଣସି ସ

ମୟୂରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଶଂସା କର ତାହାଙ୍କୁ ଆଉ କୌଣସି ସମୟୂରେ ଅନେକ ଦୁର୍ନାମ ଓ ନନ୍ଦା ବଚନ କୁହ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ । ଯେଉଂ ଉପାସନାରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସର୍ବଦା ପ୍ରବୃତ୍ତ ଥାଅ ତହିଂରେ ଭୁଲ ଯୁକ୍ତ ହୁଅ । ଦେଖ ପରମେଶ୍ୱର ଅଗ୍ନିସ୍ୱରୂପ ସକଳାନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଛନ୍ତି ଏନମନ୍ତେ ଅନ୍ତଃକରଣରେ ପ୍ରେମ ସତ୍ୟତା ଦୟା ଅଜ୍ଞାପାଳନ ଓ ସର୍ବ ଅନ୍ତସ୍ଥ ପବିତ୍ରତା ସେ ଗ୍ରହାନ୍ତି ପୁଣି ଦେଖ ଦେବତା ପୂଜା କରିବାକୁ ଗଲେ ନାନାବିଧ ନାଚକାଚ ଗାନ ବାଦ୍ୟ କୁତ୍ସିତ ଅଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗିକୁ ପରମାର୍ଥ ସାଧନ ଜାଣି ପାପରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତକ କ୍ରିୟାରେ ଥାଅ । ଅଉ ଈଶ୍ୱରର ପ୍ରେମରେ ଏହି ସମସ୍ତ ପୂଜାଦି କରି ନାହିଂ କେବଳ ଆପଣାର କୌଣସି ସଂସାର ଲାଭ ସକାଶେ କଅବା ଦେବତାର ଭୟ ସକାଶେ ସମସ୍ତ କରି ଥାଅ । ପୁଣି ଯେ ଅନ୍ତସ୍ଥ ପବିତ୍ରତା ଓ ସତ୍ୟ ଭକ୍ତି ଈଶ୍ୱର ଗ୍ରହାନ୍ତି ତହିଂରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ କଛି ନ ମଣି କେବଳ ନାନାଦି ଲୌକିକ କ୍ରିୟା କର୍ମ କର ଓ ସ୍ନାନ ଧ୍ୟାନ ତପ ଦାନ ଇତ୍ୟାଦି କର୍ମ କର । ପୁଣି ମୁଣ୍ଡରେ ନାନା ପ୍ରକାର ବଙ୍କା ଓ ସିଧା ତିଲକ ମୁଦ୍ରା ଓ ଶରୀରରେ ଛାପା ମୁଦ୍ରା ଓ ଗଲାରେ କାଷ୍ଠ ଭିର ଏ ସବୁ ଯମର ଶାସନରୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିସ୍ତାର କରିବେ ଏହି ବିଶ୍ୱାସ କରି ଥାଅ ।

ତୃତୀୟ । ଯେଯେ ବର ପ୍ରାପ୍ତବ୍ୟ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଜାଣ ତହିଂରେ ଭୁଲଯୁକ୍ତ ହେଉଅଛ । ଦେଖ ପରମେଶ୍ୱର ଅଜ୍ଞା କରନ୍ତି ଯେ ଅମ୍ଭେମାନେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ଶତ୍ରୁକୁ ପ୍ରେମ କରି ଓ ଯେଉଂ ଜନ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କ ହିଂସା ଓ ତାଡଣା କରଇ ତାହାର ପାଁଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି । ଅଉ ଯେ ଅମ୍ଭେମାନେ ପାପର କ୍ଷମା ଓ ମନର ଶୁଦ୍ଧତା ଇତ୍ୟାଦି ପାରମାର୍ଥିକ ଅଶିଷ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା । ପୁଣି ଦେବତାର ଅଗେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଶତ୍ରୁର ହାନି ଓ ନାନା କୁଶୀଲତାର

ଭୁକ୍ତି ଓ ସ୍ୱୈର କରବା ବେଳେ ରକ୍ଷା ଓ ପାରଦାରକ ଧୂର୍ତ୍ତରେ ଇଷ୍ଟ ସିଦ୍ଧି ଓ ଅଧିକ୍ୟ ଧନ ଇତ୍ୟାଦ ବହୁବଧ କାମନା କର ।

ଏକମନ୍ତେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେଉଛୁ ଯେ ଦେବପୂଜା ଅତ୍ୟନ୍ତ ମୂର୍ଖ ଓ ଦୁରାସ୍ୱର କର୍ମ ଅଟଇ ।

୧ । ଯେବେ ବୋଲ ଏହ ପିତୁଳୀର ଆରାଧନାର ବଷୟରେ ଶାସ୍ତ୍ର ପ୍ରମାଣ ଅଛୁ ଏକମନ୍ତେ ସେ ପ୍ରମାଣରେ କର ଥାଇ ଏହା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖନ ଯେ ଯଥା ॥

ପ୍ରତମାୟାଂ ଶିଲାବୁଦ୍ଧିଂ କୃତ୍ୟା ଶୋନରକଂ ବ୍ରଜେତ୍

ଯେଉଂ ଜନ ଦେବତାର ପ୍ରତମାରେ ପଥର ବୁଦ୍ଧି କରଇ ସେ ନରକକୁ ଯାଏ । ଅଉ ।

ଅଭିତ୍ତ୍ୱ ପ୍ୟାତ ବମ୍ବାନାଂ ଦେବଃ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ମୃଚ୍ଛତ । ଅର୍ଥ ପ୍ରତମା ଉତ୍ତମରୂପେ ନର୍ମିତା ହୋଇଲେ ଦେବତାର ସନ୍ନିଧାନ ହୁଅଇ ।

ଉ । ଯେମନ୍ତ ପୁରାଣରେ ପ୍ରତମା ପୂଜାର ଅନୁମତ ଦେଖାଇଲେ ସେମନ୍ତ ଏହ ପୁରାଣାଦରେ ପ୍ରତମା ପୂଜାର ନନ୍ଦା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖା ଯାଉ ଅଛୁ ଯଥା ॥

ମୃଚ୍ଛିଲା ଧାତୁ ଦାର୍ବାଦ ମୂର୍ତ୍ତାବୀଶ୍ୱର ବୁଦ୍ଧୟଃ ।
କ୍ଳିଶ୍ୟନ୍ତ ତପସା ମୂଢାଃ ପରାଂଶାନ୍ତିଂ ନ ଯାନ୍ତ ତେ ।

ଯେଉଂ ସମସ୍ତ ମୂର୍ଖମାନେ ମାଟୀ ଧାତୁ ପ୍ରସ୍ତର କାଷ୍ଠାଦର ଚିତ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ଈଶ୍ୱରବୁଦ୍ଧି କରନ୍ତ ସେମାନେ କେବଳ କ୍ଳେଶ ପାନ୍ତ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ନ ହୁଅନ୍ତ । ଅଉ ।

ଯୋ ମାଂ ସର୍ବେଷୁ ଭୂତେଷୁ ସନ୍ତ ମାତ୍ମାନ ମୀଶ୍ୱରଂ ।
ହିତ୍ୱା ର୍ଚାଂ ଭଜତେ ମୌଢ୍ୟାତ୍ ଭସ୍ମନ୍ୟେବ ଜୁହୋତ ସଃ ।

ଯେଉଂ ଜନ ମୂର୍ଖହେବାରୁ ସର୍ବଭୂତବ୍ୟାପୀ ଆତ୍ମା ଯେ ଅମ୍ଭେ

ଅମ୍ଭଙ୍କୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ପ୍ରତିମା ଭଜନା କରଇ ସେ କେବଳ ଭ ସ୍ମରେ ହୋମ କରଇ । ଏଥିରେ ଦେଖା ଯାଉଁ ଯେ ପୁରାଣାଦିର ପ୍ରମାଣ ଅପ୍ରମାଣ ହୁଅଇ ।

୨ । ଏହି ସମସ୍ତର ବିବାଦ ଦେଖିଲେ ଯେବେ କହ ଯେ ଅ ମ୍ଭେମାନେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଦୃଶ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଚିତ୍ତ ରଖି ବାକୁ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ଏନିମନ୍ତେ ପ୍ରତିମାଦିରେ ଈଶ୍ୱର ବୁଦ୍ଧି କରି ଉପାସନା କରୁ ପୁଣି ଏମନ୍ତ ଅଧିକାର ପ୍ରମାଣ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅଛି ଯଥା । କାଷ୍ଠଲୋଷ୍ଟ୍ରେଷୁ ମୂର୍ଖାଣାଂ ଯୁକ୍ତସ୍ୟାତ୍ମନି ଦେବତା । କା ଷ୍ଠଲୋଷ୍ଟ୍ରରେ ଦେବ ବୁଦ୍ଧି ମୂର୍ଖମାନେ କରନ୍ତି ପୁଣି ଜ୍ଞାନିମାନେ ପରମା ତ୍ମାରେ ଦେବ ବୁଦ୍ଧି କରନ୍ତି ।

ଉ । ଆମ୍ଭେମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଉ ଯେ ପୁତ୍ତଳୀ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅତିଶୟ ପ୍ରିୟ ତାହା ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରମାଣ ନୋହିଲେ ଆପଣାଙ୍କୁ ମୂର୍ଖ ଅଙ୍ଗୀକାର କରି ପୁତ୍ତଳୀର ଆରାଧନା ସଂସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ନ ହୁଅନ୍ତି । ପୁଣି ମୂର୍ଖର ଶାସ୍ତ୍ରରେ କି ମତ ନିନ୍ଦା ଲେଖା ଅଛି ତାହା ବୁଝି ଶୁଣ ଯଥା । କ୍ରିୟାହୀନସ୍ୟ ମୂର୍ଖସ୍ୟ ମହାରୋଗିଣ ଏ ବଚ । ଯଥେଷ୍ଟାଚରଣସ୍ୟାହୁର୍ମରଣାନ୍ତ ମଶୌଚକଂ । ବେଦୋକ୍ତ କ୍ରିୟା ହୀନ ଓ ମୂର୍ଖ ପୁଣି ମହା ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ଆଉ ଆପଣା ଇଚ୍ଛା ମ ତାଚାର ଯେଉଁଜନ କରଇ ଏସବୁ ଯାବଜ୍ଜୀବନ ଅଶୌଚୀ କହି ଅଛନ୍ତି । ବିଶେଷ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏହି ଯେ ଆଉ ଆଉ କୌଣସି ବିଷ ୟରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯେବେ କେହି ମୂର୍ଖ କହଇ ତେବେ ତାହାର ପ୍ରାଣ ହରଣେ ପ୍ରାଏ ଉଦ୍ୟତ ହେବ ଯେହେତୁ ଆପଣାକୁ ଆଉ ସବୁ ଲୋକଠାରୁ ସର୍ବ ବିଷୟରେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଜାଣ । ପୁଣି ପର ମେଶ୍ୱରର ଉପାସନା ବିଷୟରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେଲେ କହିବ ଯେ ଅ ମ୍ଭେମାନେ ଅଳ୍ପ ବୁଦ୍ଧି ଅଧିକାରୀ ହୋଇ । ହାୟ ଏରୂପ ଆତ୍ମ ବଞ୍ଚନା ଦେଖିଲେ କାହାର ଦୟା ନ ଜନ୍ମଇ ।

ଶ । ଯେବେ ବୋଲ ଯେ ପରମାଣୁର ଉପାସନା ଅତି ଦୁସ୍କର ହୁଅଇ ଏସକାଣେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସାମର୍ଥି ନ ହୁଅଇ ପୁଣି ପ୍ରତିମାର ସେବା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସୁସାଧ୍ୟ ।

ଉ । ତେବେ ତାହାର ଉତ୍ତର ଏହି ପ୍ରତିମାର ସେବା ଯାହା ତୁମ୍ଭେମାନେ ସୁସାଧ୍ୟ ଜାଣ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁସ୍କର ଆନ କୌଣସି କର୍ମ ନାହି ଯେହେତୁ ଜଡ ପିଣ୍ଡକୁ ସଚେତନରୂପେ ଜ୍ଞାନ କର । ଆଉ ଯାହାର ଖାଇବାର ଶକ୍ତି ନାହିଂ ଖାଇବାର ନିମନ୍ତେ ତାହାର ନିକଟରେ ଅନ୍ନାଦି ପ୍ରଦାନ କର । ଯାହାର ଆଘ୍ରାଣ ଶକ୍ତି ନାହିଂ ତାହାର ନିକଟେ ନାନା ପ୍ରକାର ସୁଗନ୍ଧି ପୁଷ୍ପାଦି ଦିଅ ଆଉ ସେହି ମାଟୀ କାଷ୍ଠ ପାଷାଣ ପିଣ୍ଡରେ ଈଶ୍ୱର ବୋଧ କରି ଥାଅ । ଅନନ୍ତର ଶୀତ କାଳରେ କି ଜାଣି ଶୀତରେ ଦୁଃଖ ପାଏ ଏନିମନ୍ତେ ତାହାକୁ ଶୀତ ବସ୍ତ୍ର ଦେଇ ଘୋଡାଅ ଗ୍ରିଷ୍ମକାଳରେ ବାୟୁ ବିଞ୍ଚି ଓ ମଶାର ଭୟରେ ତାହାକୁ ରାତ୍ରିରେ ମଶାରି ମଧ୍ୟରେ ରଖ । ଏନିମନ୍ତେ ଏକ ବସ୍ତୁରେ ଏକ କାଳରେ ଈଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନ କରିବା ଓ ଅନୀଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନ କରିବା ଏହାର ଠାରୁ ସଂସାରେ ଆଉ କୌଣସି ବିଷୟରେ କଠିଣ ଓ ଦୁସ୍କର ନାହିଂ । ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରତିମା ଯାହାର ନାନା ଶକ୍ତି ବର୍ଣ୍ଣନା କର ପୁଣି ଯାହାର ଆଗମନର ଦ୍ୱାରା ଗୃହସ୍ଥର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ହେଉ ଅଛି ଓ ନାନା ଆପଦରୁ ଏହି ଭକ୍ତ ଗୃହସ୍ଥ ରକ୍ଷା ପାଉ ଅଛି ଏମନ୍ତ ଜନରବ ଅଛି ତାହାକୁ ଚୋରରେ ଅପହରଣ କରି କେବେ ବିକ୍ରି ପକାଏ । କେବେ ଅବା ସେହି ମୂର୍ତ୍ତି ଧାତୁମୟ ହେଲେ ତାହାକୁ ତରଲାଇ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ରୂପ୍ୟାଦି ଗ୍ରହଣ କର । ପୁଣି ଏହି ପ୍ରତିମାର ଭକ୍ତ ଯାହାର ଈଶ୍ୱର ଚୋରି ଅଥବା ତରଳା ଯାଇ ଅଛୁ ଏହା ପ୍ରକାଶ ହେଲେ ଅତିଶୟ ଲଜ୍ଜିତ ହୁଅଇ । ପୁଣି ଯେ ଆପଣାକୁ

ରକ୍ଷା କରି ନ ପାରଇ ସେ ଯେ ଅନ୍ୟଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବ ଏହାଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସରୁ ଅଧିକ କଠିଣ କି ।

୪ । ଯେବେ ବୋଲ ପ୍ରାଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ଉତ୍ତରେ ପ୍ରତିମାରେ ଦେବତାର ଅଧିଷ୍ଠାନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସିଦ୍ଧ ଏନିମନ୍ତେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ବସ୍ତୁ ଅ ମାନ୍ୟ ହେବାକୁ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଉ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ପୁଣି ଅମ୍ଭେମାନେ ଦୁଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖୁଛୁଁ ଯେ ପ୍ରାଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ପୂର୍ବେ ପୁତ୍ତଳୀର ଯେ ପାଷାଣତ୍ୱ କିଅବା କା ଷ୍ଠତ୍ୱ ଥିଲା ଉତ୍ତରେହଁ ସେମନ୍ତ ଅଛି । ମାଞ୍ଚ ମଶାଦି ମୂର୍ତ୍ତିର ପ୍ର ତିଷ୍ଠାର ପୂର୍ବେ ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ଯେଉଁପ ବେହାର କରନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉ ତ୍ତରେ ସେହିରୂପେ କଲାଷ କରନ୍ତି ପୂର୍ବେ ଯେରୂପେ ହସ୍ତାଘାତେ କି ଭୂମ୍ୟାଦିରେ ପଡିଲେ ଖଣ୍ଡୀ ହୁଅଇ କିଅବା ଅଗ୍ନିଦାହେ ଦଗ୍ଧ ହୁଅଇ ଉତ୍ତରେହିଂ ସେହିରୂପ ହୁଅଇ । ଗମନାଗମନ ଶକ୍ତି ପୂର୍ବେ ଯେମନ୍ତ ନ ଥିଲା ଉତ୍ତରେହିଂ ସେମନ୍ତ କିଛି ନାହିଂ ତେବେ ଦେବତାର ଅବିର୍ଭାବ ହେଉ ଅଛନ୍ତି ଏହା କିରୂପେ ନି ଶ୍ଚୟ ହୁଅଇ । ଦେଖ ବାଲ୍ୟ କାଳାବଧି ଏହି ନାନା ପ୍ରକାର ଜନ ଶ୍ରୁତି ଦ୍ୱାରା ଏରୂପ ମଗ୍ନ ହୋଇ ଯେ କୌଣସି ସମୟରେ ଏହି ପୁ ତ୍ତଳୀକୁ ହାସ୍ୟ ବଦନ ଦେଖି କେତେବେଳେ ମଳିଣ ବଦନ ଜ୍ଞାନ କରି ଯେମନ୍ତ ଗାଟେ ଏକ ପର୍ବତୀୟ ଜାତି ସେମାନେ ବାଲ୍ୟ କା ଳାବଧି ବଲଇକୁ ଜନଶ୍ରୁତିର ଦ୍ୱାରା ଦେବତା କରି ଜାଣନ୍ତି ସେ ମାନେ ନାନା ପ୍ରକାର ଚମତ୍କାର ବଲଇରେ ଦେଖିବାକୁ ପାନ୍ତି ସତ୍ୟ ଜନଶ୍ରୁତି ଦ୍ୱାରା ବୁଦ୍ଧି ମଳିଣ ହୋଇଲେ ଏରୂପ ଭ୍ରମ ଜ୍ଞାନ ମନୁଷ୍ୟର ହୁଅଇ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏହି ଯେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ବସ୍ତୁର ପ୍ରତ୍ୟ କ୍ଷରେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ଐକ୍ୟ ହୁଅଇ ପୁଣି ପ୍ରତିମାର ହାସ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟ କ୍ଷରେ ଅନୈକ୍ୟ ବଦନ ହୁଅଇ । ଆଉ ଦେଖ ଯାହାର ଅବଲୋ କନ ଶକ୍ତି ଚଳିତ ଶକ୍ତି ଓ ଚେତନାଦି କିଛି ନାହିଂ ତାହାର

ସ୍ଥାନେ ମନୁଷ୍ୟ ଯାହାର ହତାହତ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ସେ କିରୂପେ ପୁ
ତ୍ରର ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ଧନର ଓ ଆରୋଗ୍ୟର ଯାଚଞ୍ଚା କରଇ ଆଉ ଏହି
ସମସ୍ତର ପ୍ରାପ୍ତିର ନିମନ୍ତେ ସେହି ଅଚେତନ ବସ୍ତୁକୁ ଲାଞ୍ଛ ଦିଅନ୍ତ
ଏହାରଠାରୁ ଅଧିକ ଆଉ ଲଜ୍ଜାର କାରଣ କି ଅଛି ।

୫ । ଯେବେ ବୋଲ ଏହିରୂପେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ସମସ୍ତ ଲୋକ
ପିଙ୍ଗୁଳୀର ନିକଟରେ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଅନେକର
କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହୁଅଇ ପୁଣି ଯେଉଂମାନେ ପ୍ରଧାନ୨ ନାମ ଲବ୍ଧ ପିଙ୍ଗୁ
ଳୀର ଗୁଚ୍ଛତା କରିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସମୁଚିତ ଦମନ ହୋଇଅଛି ।

ଉ । ଯେମନ୍ତ କାହାରି ପିଙ୍ଗୁଳୀର ଅରାଧନାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି
ହୁଅଇ ତେମନ୍ତ ଅନେକ ଯେଉଂମାନେ ପିଙ୍ଗୁଳୀର ନିକଟ କେ
ବେହିଂ ପ୍ରାର୍ଥନା ନ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ମନୋଭିଲାଷ ମଧ୍ୟରେ।
ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଅଇ ଏନିମନ୍ତେ ମନୋଭିଲାଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାର କି ନ
ହେବାର ଏହି ଈଶ୍ୱରାଧୀନ ଲୋକଙ୍କେ କାରଣ ଥିଲେ ହୁଅଇ କା
ରଣର ଅଭାବରେ ହୁଅଇ ନାହିଂ ଏହାର ସହିତ ପିଙ୍ଗୁଳୀର କି
ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି । ଆଉ ଅନ୍ୟଙ୍କୁ ଦମନ କରିବାରେ ପ୍ରଧାନ୨ ପିଙ୍ଗୁ
ଳୀର ଶକ୍ତି ଅଛି ଯାହା କହିଲ ଯେବେ ମୂଷା ଓ ଅସରଧା ଇ
ତ୍ୟାଦି ପିଙ୍ଗୁଳୀର ଚିହ୍ନବଚିହ୍ନତା ନଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଓ ତାହାର ଶରୀ
ରରେ ଗାଉ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହୋଇଲେ ତାହାକୁ ପିଙ୍ଗୁଳୀର
ମୁଣ୍ଡରେ ଯେତେବେଳେ ବସନ୍ତି ତେତେବେଳେ ତାହାର ମନା
ଓ ଶାସ୍ତି କରନ୍ତେ ତେବେ ଅମ୍ଭେମାନେ ତହିଂରେ ବିଶ୍ୱାସ
କରନ୍ତୁଁ ।

୬ । ଯେବେ ବୋଲ । ପ୍ରତିମାର ଦେବତ୍ୱ ପୁଣି କୌଣସି ପ
ରାକ୍ରମ ଯେବେ ନ ହୁଅଇ ତେବେ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅଜ୍ଞାନର ପ୍ରତି ଈର୍ଷା
ଏହାର ଅରାଧନାର ଅନୁମତ କରିବାର କି ପ୍ରୟୋଜନ ଥିଲା ।

ଉ । ଯେଉଂ ସମସ୍ତ ଅଜ୍ଞାନ ଲୋକ ବିଶ୍ୱର ଅଭୁତ ଓ ନିଷ୍ଠୁ

ମିତ ରଂଚନା ଓ ଶରୀର ବିଚିତ୍ର ନିର୍ମାଣ ଏହାର ଅବଲୋକନ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର କାରଣ ଓ ଜଗତର ନିୟମ କର୍ତ୍ତା ସେ ସର୍ବଜ୍ଞ ଓ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ପରମେଶ୍ୱର ତହିଂରେ ନିଶ୍ଚୟ କରି ଧର୍ମ ଓ ବ୍ୟବହାର ନିର୍ବାହ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ନ ହୁଅଇ ସେମାନେ ନାସ୍ତିକ ଭାବେ କାଲ ହରଣ କରି ଲୋକର ଉତ୍ପାତ ଜନକ ହେବେ ଏହି ଅଶଙ୍କାରେ ଏ ସମସ୍ତ ଅବୋଧକୁ ସେମାନଙ୍କର ଭିନ୍ନ ରୁଚିର ଅନୁସାରେ ବାଲକର ତୁଲ୍ୟ ମଗ୍ନ ରଖିବାର ନିମନ୍ତେ ନାନା ବିଧ ପ୍ରତିମା ଓ ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ବୃକ୍ଷ ନଦୀ ଇତ୍ୟାଦି ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପୁଣି ଅନାୟାସେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅଇ ତାହାର ଆରାଧନାରେ ଫଳର ଲୋଭ ଦେଖାଇ ଅନୁମତି କରି ଅଛନ୍ତି ଯଥା ।

ମୂଢାନାଂ ଭେଗଦୃଷ୍ଟୀନା ମାଜ୍ଞାନା ତ୍ୱାବିବେକିନାଂ ।
ଋଚୟେ ଗୃଧିକାରାୟ ବିଦଧାତି ଫଲଶ୍ରୁତିଂ ।

ଅର୍ଥ । ଫଳାଶକ୍ତ ଯେ ସମସ୍ତ ମୂର୍ଖ ଯେଉଂମାନଙ୍କର ଆତ୍ମର ଓ ଅନାତ୍ମର ବିବେଚନା ଶକ୍ତି ନାହିଂ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରବୃତ୍ତିର ଓ ଅଧିକାରର ନିମନ୍ତେ ଶାସ୍ତ୍ର ଫଳର କଥନ କରି ଅଛନ୍ତି ।

୨ । ଯେବେ ବୋଲ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରାପ୍ତବ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି ତହିଂରେ କେହି ଜ୍ଞାନର ଦ୍ୱାରା କେହି ଅବା କର୍ମର ଦ୍ୱାରା କେହି ଅବା ଦେବତାର ଉପାସନା ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ଯେମନ୍ତ ଏକ ରାଜପାଟ ହୋଇଂ ତହିଂ ନାନା ପଥ ଦ୍ୱାରା ଲୋକ ପହୁଂଚୁ ଥାନ୍ତି ।

ଉ । ଏସର୍ବଥା ଅଶାସ୍ତ୍ର ଯେ ନାନା ବାଟର ଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତବ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ଯେହେତୁ ଜ୍ଞାନ ବିନା ପରମେଶ୍ୱର କୌଣସି ମତେ ପ୍ରାପ୍ତବ୍ୟ ନ ହୁଅନ୍ତି ଏହି ବେଦେ ଓ ବେଦାନ୍ତାଦି ଶାସ୍ତ୍ରେ ସର୍ବଦା ଦୃଢ କରି କହିଛନ୍ତି । ଶ୍ରୁତି ।

ତମେବ ବିଦିତ୍ୱାତି ମୃତ୍ୟୁ ମେତି ନାନ୍ୟଃ ପନ୍ଥା ବିଦ୍ୟତେ ଽୟନାୟ ।

ଅର୍ଥ ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣି କେବଳ ମୁକ୍ତ ହୁଅଇ ମୁକ୍ତିର ନିମନ୍ତେ ଆନ କୌଣସି ପଥ ନ ହୁଅଇ । ଆଉ ଚିତ୍ତ ଶୁଦ୍ଧତା ବିନା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍ ନ ହୁଅଇ ଏହି ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ କହନ୍ତି ପୁଣି ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେଉଁପ ଉପାସନା କରି ଥାଅ ତ ହିଂରେ ଚିତ୍ତ ଶୁଦ୍ଧ ହେବାର ବିଷୟ ଅଥବା ଚିତ୍ତକୁ ମଳିଣ କରଇ ନିଶ୍ଚୟ ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରାପ୍ତିରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହୁଅଇ ଯେ ମନ୍ତ କେବଳ ଦକ୍ଷିଣ ଦଗେ ଯେବେ ଗ୍ରାମଘର ଥାଏ ତେବେ କେବଳ ପୂର୍ବ ମୁଖ ହୋଇ ଗମନ କଲେ କୋଟି ବରଷରେ ତା ହାର ପ୍ରାପ୍ତି ନ ହୁଅଇ ।

୮ । ଯେବେ ବୋଲ ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ଯେ ଅଛନ୍ତି ତାହା ଆମ୍ଭେମାନେ ସ୍ୱୀକାର କରି ପୁଣି ଯାହାର ଅଦୃଶ୍ୟ ଅଛି ତା ହାର ଉପାସନା ହେବାକୁ ପାରଇ ନାହିଂ ଏନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସାକାର ଦେବତାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଧ କରି ଉପାସନା କରି ।

ଉ । ଯେବେ ଜଣେ ଅତି ବାଳକ କାଳରେ କୌଣସି ଭିନ୍ନ ଦେଶରେ ତକାଇତ ହସ୍ତରେ ପଡି ଗମନ କରଇ ସେହି ଜଣ ଆ ପଣା ପିତାର ନିର୍ଣୟ କରିବାକୁ ନ ପାରି ପିତାର ଉଦ୍ଦେଶରେ କୌଣସି ଶ୍ରାଦ୍ଧାଦ କରିବାର ବେଳେ ପଶୁ ପକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପିତୃ ସମ୍ବୋଧନ କରି ଶ୍ରାଦ୍ଧ କେବେ କରିବ ନାହିଂ ପୁଣି ଆପଣା ଜନ୍ମଦାତା ଏହି ଶବ୍ଦ ପ୍ରୟୋଗ କରି କ୍ରିୟା ସମ୍ପୂର୍ଣ କରିବ । ସେଉଁପେ ଏସ୍ଥଳେ ଜାଣିବ ଯେ ପରମେଶ୍ୱର କି ପ୍ରକାର ହୁଅନ୍ତି ତାହାର ଉଦ୍ଦେଶ ନ ମିଳଇ ପୁଣି ତାହାଙ୍କୁ ଜଗତର କାରଣ ପୁଣି ସମସ୍ତର ପ୍ରତି ଭ ଦୃତା ଓ ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା ଆଉ ଯେ ସେଇ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ସର୍ବଦର୍ଶୀ ସର୍ବ ଲାନ୍ତଃର୍ଯାମୀ ଧର୍ମମୟ ଇତ୍ୟାଦ ଦୃତଉପେ ଭାବନା କରି ଉପା

ସନା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହୁଅଇ ଅବଶ୍ୟ ଏତ୍ରୂପେ ମନନକୁ ତାହାର ଉପାସନା ଜାଣିବା । ପୁଣି ଆସ ବସ ତୁମ୍ଭେ ଜୁଗା ଓ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଇତ୍ୟାଦ ଗ୍ରହଣ କର ପୁଷ୍ପର ଆଘ୍ରାଣ ନିଅ ଆହାର କର ପଶ୍ଚାତ୍ ବିଦାୟ ହେଉ ଏତ୍ରୂପେ ଖେଳା ଯାହାକୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଉପାସନା କହ ସେ ପ୍ରତିମାର ସେବା ପ୍ରମାଣ ପୁଣି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା ନ ହୁଅଇ । ଭ୍ରାନ୍ତ ହୁଅ ନାହିଂ ଈଶ୍ୱର ଭଣ୍ଡ୍ରା ନ ଯାନ୍ତୁ ଯେଉଂଜଣ ଯାହା ବୁଣଇ ତାହାର ଫଳ ପାଇବ । ସେଇ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ପୁଣି ଆତ୍ମରେ ଓ ସତ୍ୟତାରେ ତାହାଙ୍କର ଉପାସନା କରି ସମସ୍ତଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ଇତି

No. 15.

WHAT FELLOWSHIP HATH

LIGHT WITH DARKNESS?

ଅନ୍ଧାରର ସହିତ ଆଲୁଅର କି ମିଳଣ ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଉପାସନାଉ ବିମୁଖ ହୋଇ ଦେବତାର ଡି ଭୁଲୀର ଆରାଧନାରେ ଆବିଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ଯେଉଂ ସମସ୍ତ ପଣ୍ଡିତମାନେ ସେମାନେ କିଅବା ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରିୟ ପାତ୍ରମାନେ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯେବେ ପଚାରନ୍ତି ପୌତ୍ତଲିକର ସହିତ ତୁମ୍ଭ ଏତେ ଅନ୍ତଃକରଣର ଅନୈକ୍ୟ କିପାଁଇ । ତାହାର ଉତ୍ତର ଆମ୍ଭେମାନେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଏହି ଦେବା ଯେ ଯାହାର ସହିତ ପରମାର୍ଥେ ପୁଣି ଲୌକିକ ବ୍ୟବହାରରେ ଉଦୟାଚଳ ଅସ୍ତାଚଳର ନ୍ୟାୟ ପରସ୍ପର ଅନ୍ତର ହୁଅଇ ତାହାର ସହିତ ଅନ୍ତଃକରଣର ଐକ୍ୟ ହେବାର କୌଣସି ସମ୍ଭାବନା ହୁଅଇ ନାହିଂ । ତାହାର ବିଷୟରେ ଏହି । ଅମ୍ଭେମାନେ ଯାହାଙ୍କୁ ବିଶୁଦ୍ଧ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅବିନାଶି ପରମେଶ୍ୱର ଜାଣି ତାହାଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ କେତେବେଳେ ଜନ୍ମର ଅପବାଦ କେତେବେଳେ ମରଣର ଅପବାଦ କେତେବେଳେ ବ୍ୟଭିଚାରର ଅପବାଦ କେତେବେଳେ ଚୋରର ଅପବାଦ କେତେବେଳେ ଯୁଦ୍ଧ ଓ କାମ କ୍ରୋଧାଦିର ଅପବାଦ ଦେଇ ଥାଅ ଏଥିରେ ତୁମ୍ଭ

ମାନଙ୍କର ସହିତ କପ୍ରେ ଅନ୍ତଃକରଣର ପ୍ରୀତି ଜନ୍ମିବାକୁ ପାରଇ ଏହି ଋଷି ବାକ୍ୟରେ ପୂର୍ବର ପ୍ରକାଶ ଅଛି । ଯଥା ।

ଜନାପବାଦଂ ତଦ୍ରୋହଂ ଚୌର୍ଯ୍ୟଦାରାଭି ମର୍ଷଣଂ ।
ଖାଭକ୍ଷ୍ୟଂ ମରଣଂ କ୍ଷୋଭଂ କୁକ୍ରିୟା ବିବିଧାଃକଲୌ ।
ପାଷାଣ୍ଡିନୋ ଭିଧାସ୍ୟନ୍ତି ବିଶୁଦ୍ଧେ ପରମାତ୍ମନି ।

କଳିକାଳରେ ବିଶୁଦ୍ଧ ସ୍ୱରୂପ ପରମାତ୍ମାରେ ପାଷଣ୍ଡି ବ୍ୟକ୍ତି ସମସ୍ତ ଜନ୍ମ ଓ ଦ୍ରୋହ ଓ ମିଥ୍ୟା କେତେ ଓ କାମ କ୍ରୋଧ ଚୌର୍ଯ୍ୟ ପରଦାରାଦିଗମନ ଓ ମରଣ ଓ କ୍ଷୋଭ ଇତ୍ୟାଦି ନାନା ପ୍ରକାର କୁକ୍ରିୟା ସମସ୍ତର ଉଲ୍ଲେଖ କରିବେ ।

ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ନାନା ବିଧ ଦୁଃଖ ଦେଖି ଦୟା ଅବଶ୍ୟ ହୁଅଇ ଅର୍ଥାତ ଆହାରର ସାମଗ୍ରୀ ଥିଲେହେଁ ଓ ଆହାର ନ କଲେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ତୁଷ୍ଟି ହୋଇବ ଏହା କହି ଆହାର ନ କର । ସମର୍ଥ ହୋଇଲେ ବାରବେଳା ଓ କାଲବେଳା ଇତ୍ୟାଦି ବିଡମ୍ବନା କର୍ମେ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇ ବ୍ୟର୍ଥ କାଳ ଯାପନ କର । ଦାନର ପାଏ ଯେ ସେ ସତ୍କ୍ରିୟାନ୍ୱିତ ଦରିଦ୍ର ତାହାଙ୍କୁ ନ ଦେଇ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଭିମାନଯୁକ୍ତ ଧନବାନ ପ୍ରତାରକମାନଙ୍କୁ ଦିଅ । ସୁଗନ୍ଧି ପୁଷ୍ପାଦି ବସ୍ତୁ ସମସ୍ତ ଯାହାର ଆଘ୍ରାଣ ଶକ୍ତି ଅଛନ୍ତି ତାହାକୁ ନ ଦେଇ କେତେବେଳେ ତାମ୍ରକୁଣ୍ଡେ କି ନଦୀରେ କି ଅଚେତନ ବସ୍ତୁରେ ପକାଇ ବିନଷ୍ଟ କର । ଶୀତକାଳରେ ଜଳ ଘଟିତ ଦୁଃଖ ଗ୍ରୀଷ୍ମକାଳରେ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ଇଚ୍ଛାରେ ଗ୍ରହଣ କର । ଯେଉଂ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ବୁଝ ତାହାକୁ ଶୀତକାଳରେ କେଜାଣି ଶୀତରେ ଦୁଃଖ ପାଏ ଏନିମନ୍ତେ ତାହାକୁ ଶୀତବସ୍ତ୍ର ଦେଇ ଘୋଡାଅ ଗ୍ରୀଷ୍ମକାଳରେ ପଁଖା କର ଓ ମଶାଦିର ଭୟରେ ତାହାକୁ ରାତ୍ରି କାଳରେ ମଶୁରିର ଭିତରେ ରଖ । ଈଶ୍ୱର ଏସ୍ଥାନରେ ନା

ହାନ୍ତି ଅମୁକ ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି ଏହି ଭୁଲକାରେ କେତେବେଳେ ନାନା ଦେଶରେ ଭ୍ରମଣ ଦ୍ୱାରା ଅତି କ୍ଳେଶ ପାଅ କାହାରି ତହିଂରେ ମୃତ୍ୟୁ ହୁଅଇ । ଦିନ ରାତି ମନର କଳ୍ପିତ ଭୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଭୂତାଦିର ଭୟରେ ଭୀତ ହୁଅ । ଉତ୍ତମ ଜଳ ହୋଇଲେ ପଙ୍କ ଓ ମଳ ସହିତ କ୍ଷାର ଯୁକ୍ତ ପାଣି ପାନ କରି ଓ ଇହିଂରେ ନାନାଦି ରୋଗ ଜନ୍ମଇ । କୌଣସି୨ ସମୟରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକା ଜଣ ଅନେକ ବଡ଼ ହୋଇ ସେ ସମସ୍ତ ସ୍ତ୍ରୀକୁ କେବଳ ଦୁଃଖରେ ଓ ଅଧର୍ମର ଓ କଲଙ୍କର ପାଏ କରଇ ପୁଣି ଆପଣମାନେ ମନସ୍ତାପ ପାଅ । କୋଡିଏ ଅବା ପଚିଶି ଟଙ୍କା ଯାହା ଗୋଟିଏ ଘୋଡାର ମୂଲ୍ୟ ନୋହେ ତାହାର ଦ୍ୱାରା ପଥରର କଅବା ମୃତ୍ତିକାର ଦିଣ୍ଡିକୁ କଣି ଆପଣାର ଈଶ୍ୱର କୋଲ । ଆଉ ଯେ ଅହିଙ୍କାରଠାରୁ ନନ୍ଦିତ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନାହିଂ ଇହିଂରେ ମିଥ୍ୟା ଓ ପ୍ରତାରଣାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେଉଂ ଦାମ୍ଭିକ ଜନ ସମସ୍ତ ତାହାକୁ ଗୁରୁ କରି ଜାଣ । ଆଉ ପୁଏକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଇତ୍ୟାଦି ଜ୍ୟୋତିଷ ଶାସ୍ତ୍ର ଯହିଂରେ ପୃଥିବୀକୁ ଗୋଲ ଓ ଶୂନ୍ୟ ସ୍ଥାୟି ଓ ପୃଥିବୀର ଛାୟା ଦ୍ୱାରା ଚନ୍ଦ୍ରର ଗ୍ରହଣ ହୁଅଇ କହି ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ସୂର୍ଯ୍ୟର ଉତ୍ତାପରେ ଜଳ ଆକର୍ଷଣ ହୋଇ ବୃଷ୍ଟିଆଦି ହୁଅଇ ଏହା ବର୍ଣ୍ଣନା ଅଛି ସେ ସବୁ ଗ୍ରନ୍ଥର ଉପଦେଶ ନ ଦେଇ ପୁରାଣାଦି ଯହିଂରେ ଇତିହାସ ଛଳେ ଧର୍ମ ଓ ନୀତିର କଥନ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଅଛି ତାହାର ଇତିହାସକ ପରି ଉପଦେଶ ଦିଅ ଅର୍ଥାତ୍ କହ ଯେ ପୃଥିବୀ ତ୍ରିକୋଣ ଓ ସର୍ପର ମୁଣ୍ଡରେ ଅଛି ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟର ଶତ୍ରୁ ହୋଇ ରାହୁ ତାହାଙ୍କୁ ଗ୍ରାସ କରନ୍ତି ମେଘ ଓ ମେଘର ସ୍ତ୍ରୀ ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ବୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ପୁଣି ମେଘର ଯେ ଗର୍ଜନ ଦ୍ୱାରା ଶବ୍ଦ ହେଲେ କହ ଯେ ଦେବତାମାନେ ଗର୍ଜନ କରୁଛନ୍ତି ହଠାତ୍ ଛିଙ୍କିଲେ ଓ ଠିକ୍ ଠିକୀ ଶବ୍ଦ କଲେ କହ ଯେ ଏ ସମୟରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇଲେ ଅ

ମଙ୍ଗଳ ହୋଇବ । ଏହିରୂପେ ହଜାର ପ୍ରକାର ଅଜ୍ଞାନତାର ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ପୁଣି ତାହାର ପରମ୍ପର ଉପଦେଶ କରିବାକୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ଦେଖି ନିଶ୍ଚୟ ମନୁଷ୍ୟାକାର ଜଣକୁ ଏରୂପ ଜଗତର ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଦେଖିଲେ ମନସ୍ତାପ ହୁଅଇ ।

ଆଉ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସହିତ ଅନ୍ତଃକରଣର ଅନୈକ୍ୟର କାରଣ ଏହି ଯେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯାହାକୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଧର୍ମ ଜାଣ ଓ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆରାଧନାରେ ଯେ ସମସ୍ତ କ୍ରିୟା ତାହାକୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ନିତାନ୍ତ ଅଧର୍ମ କରି ଜାଣି । ତାହାର ବିବରଣ ଏହି ଯେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୃତ୍ତିକା ପାଷାଣ ବୃକ୍ଷ ପଶୁ ପକ୍ଷିମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନ କର ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହା ନ କରି । ତୁମ୍ଭେମାନେ ହସ୍ତ ପାଦାଦି ଭଙ୍ଗିମାକୁ ଓ ନାଚ ଓ ଖେଳାକୁ ପୁଣି ଗଳାରେ କାଷ୍ଠାଦି ଧାରଣକୁ ଓ ଚନ୍ଦନାଦିର ଅଳକା ତିଳକକୁ ପୁଣ୍ୟର ହେତୁ ଜାଣ ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହା ନ ଜାଣି ।

ତୁମ୍ଭେମାନେ ସ୍ଥାନ ବିଶେଷର ଜଳକୁ ଓ ଧୂଳିକୁ ଓ ପଙ୍କକୁ ପାନ ଓ ଦେହରେ ଧାରଣ କଲେ ପୁଣ୍ୟ ହୁଅଇ ବୋଲି କହ ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହା କହୁ ନା ।

ତୁମ୍ଭେମାନେ ସ୍ଥାନ ବିଶେଷରେ ଅନ୍ନକୁ ଅପରିଷ୍କାର ସ୍ଥାନରେ ଓ ଅପରିଷ୍କାର ହସ୍ତରେ ଅତିପବିତ୍ର ଓ ପୁଣ୍ୟଜନକ ଜାଣି ଖାଅ ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହା ସ୍ୱୀକାର କରୁ ନା । ଆଉ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କୌଣସି ମତାବଲମ୍ବିମାନେ କେବଳ ମାଦକ ସାମଗ୍ରୀର ଭୋଜନ ଓ ଜୀବ ହିଂସାକୁ ଓ ରକ୍ତ ଉତ୍ସବକୁ ପରମାର୍ଥ ସାଧନ ଜାଣନ୍ତି ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହା ଜାଣି ନା । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କୌଣସି ମତାବଲମ୍ବିମାନେ ଶରୀର ବାହ୍ୟ ଅପବିତ୍ର ଭୋଜନକୁ ପୁଣ୍ୟରୂପ କହନ୍ତି ତାହା ଆମ୍ଭେମାନେ ଧର୍ମରୂପରେ କହୁ ନା । ପୁଣି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କୁ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ହତ୍ୟା କରିବାର ଓ ବୃଦ୍ଧ ମାତା ଓ ପିତାକୁ ଜଳରେ ବୁ

ତାଇ ପଥର ଇତ୍ୟାଦିରେ ଘଷି ଘର୍ଷଣ କରି ବଧ କରିବାର ତୁମ୍ଭେ ମାନେ ତାହାକୁ ଧର୍ମ ବୋଲି କହ ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହାକୁ ଘୋର ବଧ କହୁ । ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଗଦା କରି ଦାନ କରିବାର ଯାହାକୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଧର୍ମ ବୋଲି କହ ଅମ୍ଭେମାନେ ତାହା ନ ବୋଲି । ଶଂଖ ଘଣ୍ଟାର ବାଦ୍ୟ ଓ ନୃତ୍ୟ ଫୁଟକି ଇତ୍ୟାଦିକୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଧର୍ମ କହ ତାହା ଅମ୍ଭେମାନେ ନ ମାନି । ଉପାସନାଦି ବିଶେଷେ ନାନା ବିଧ ବ୍ୟଭିଚାରିକୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଧର୍ମ କହ ତାହା ଆମ୍ଭେମା ନେ ଅଧର୍ମ କହୁ । ଏନିମନ୍ତେ ହେ ଭାଇମାନେ ସମସ୍ତେ ଚେତନ ରହିତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜଡ଼ ପିତୁଳା ଖେଳା ତ୍ୟାଗ କରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ସମସ୍ତ କାୟମନୋବାକ୍ୟର ସାକ୍ଷୀରୂପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପୁଣି ତାହାର ଯେ ନିୟମ ତଦନୁସାରେ ଆଚରଣ କର ।

ଦେଖ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖା ଯେ ଏ ଜଗତ ଓ ତାହାର ମ ଧ୍ୟସ୍ଥିତ ସମସ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ଯେ ଈଶ୍ୱର ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ପୃଥି ବୀର ପ୍ରଭୁ ହୋଇ ହସ୍ତକୃତ ମନ୍ଦିରରେ ବସତି କରନ୍ତି ନାହିଁ ପୁଣି ଜୀ ବନ ନିଶ୍ୱାସ ଓ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଓ ସମସ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତି ଏନି ମନ୍ତେ ସେ ଯେ କୌଣସି ଦ୍ରବ୍ୟର ଅଭାବ ସକାଶେ ମନୁଷ୍ୟର ହସ୍ତ ଦତ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟରେ ସେବିତ ହୁଅନ୍ତି ଏମନ୍ତ ନୋହେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁବଘାସ କ୍ଷି ଫଳ ଫୁଲ ସୁନା ରୁପା ଇତ୍ୟାଦି ବସ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ କତିରେ ଉ ତ୍ସର୍ଗ କଲେ ତାହାଙ୍କର କିଛି ତୁଷ୍ଟି ହୁଅଇ ନାହିଁ ।

ଈଶ୍ୱର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ଅଛନ୍ତି ଏନିମନ୍ତେ ତାହାଙ୍କୁ ଭଜନ କରି ବାକୁ ଗଲେ ସତ୍ୟରେ ଓ ଆତ୍ମାରେ ତାହାଙ୍କର ଭଜନା କରିବାର ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉଚିତ ।

ଆଉ ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱଭାବତ ପାପୀ ଓ ମନୁଷ୍ୟର କ୍ରିୟା ପାପରେ ପୂର୍ଣ ଏନିମନ୍ତେ ନିଜ କ୍ରିୟାରେ ପରିତ୍ରାଣ ନାହିଁ ପୁଣି ସ୍ୱପାପ ଦେଖି ଖେଦାନ୍ୱିତ ହୋଇ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନାମରେ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ହେବ

ଆଉ ଈଶ୍ୱର ଏହି ସ୍ଥାନରେ ନାହାନ୍ତି ଅମୁକ ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି ଏହି ମାତ୍ର ଭୁଲର କଥା ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କୌଣସି କାହାରଠାରୁ ଦୂର ନ ହୁଅନ୍ତି ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯାଆସ କରି ଓ ଥାଇ ଓ ବଂଚି । ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ପୃଥିବୀ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତି ।

ପୁନଶ୍ଚ ଏକ ଦେଶସ୍ଥ ଲୋକଙ୍କୁ ଆଦର କରିବାକୁ ଓ ଆନ ଦେଶସ୍ଥ ଲୋକଙ୍କୁ ଅନାଦର କରିବାକୁ ଏହି ଅଧର୍ମର କାରଣ ଯେହେତୁ ପୃଥିବୀର ଉପରେ ବାସ କରିବାର ପାଇଁ ସେ ଏକରକ୍ତ ଦେଇ ସମସ୍ତ ଜାତୀୟମାନଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଅଛନ୍ତି ଓ ପ୍ରତି ଜନର ବସତିର ସୀମା ନିରୂପଣ କରିଅଛନ୍ତି ।

ଆଉ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କୌଣସି କବି କହିଅଛୁ ଯେ ଅମ୍ଭେମାନେ ତାହାଙ୍କର ବଂଶ ଅଟୁଁ, ଏନିମନ୍ତେ ଅମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ବଂଶ ଯେବେ ହୋଇ ତେବେ ମନୁଷ୍ୟର କୌଶଲ ଓ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଖୋଲା ସୁନା କି ରୂପା କି ପଥରର ପରି ଯେ ଈଶ୍ୱର ହୁଅନ୍ତି ଏ ଭାବନା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନ ହୁଅଇ । ଈଶ୍ୱର ଏ ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ଦେଖି ନ ଦେଖାର ମତ କଲେ ପୁଣି ଏବେ ସମସ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ମନ ଫେରାଇବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦିଅନ୍ତି ।

ପରମେଶ୍ୱର ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ହୁଅନ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତ ତାହାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ମାତ୍ର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଖେଦର ବିଷୟ ଏହି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ସବୁ ଏହି ସତ୍ୟ ପରମ ଦୟାଳୁ ପିତାଙ୍କୁ ଛାଡି ନାନାଦି ମିଥ୍ୟା କଳ୍ପିତ ପିତା ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବତାଙ୍କୁ ନିର୍ମାଣ କରିଅଛନ୍ତି । ଏଣୁ ଈଶ୍ୱର ଆପେ କହନ୍ତି ହେ ସ୍ୱର୍ଗ ଶୁଣ ହେ ପୃଥିବୀ ଅବଧାନ କର ଅମ୍ଭେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିପାଳଣ ଓ ପ୍ରତିପୋଷଣ କରିଅଛୁଁ ପୁଣି ସେମାନେ ଅମ୍ଭର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦ୍ରୋହ କରିଛନ୍ତି । ଗୋରୁ ଆପଣା ସ୍ୱାମିକୁ ଓ ଗଧା ଆପଣା ପ୍ରଭୁର ଦାନାଡଙ୍ଗା ଚିହ୍ନଇ ମାତ୍ର ଅମ୍ଭର ଲୋକ

ଆମୃକୁ ନ ଜାଣନ୍ତି ସେମାନେ କିଛି ବିବେଚନା ନ କରନ୍ତି । ତେବେ ହେଂ ପରମେଶ୍ୱର ପାପିମାନଙ୍କର ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ଦୟା ଦେଖାଇ ନାନାଦି ଉତ୍ତମ ପଦାର୍ଥ ଦିଅନ୍ତି । ସେ ଆହୁରି କହନ୍ତି ଆମୃର ଥିବାର ପ୍ରମାଣେ ବୋଲି ଦୁରାତ୍ମାରର ମରଣରେ ଆମୃର କିଛି ସନ୍ତୋଷ ନାହିଂ ମାତ୍ର ଦୁରାତ୍ମାର ଆପଣା କୁମାର୍ଗ ଛାଡ଼ି ବଞ୍ଚଇ ଏଥିରେ ସନ୍ତୋଷ ଅଛୁଁ ଏଣୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଫେରି ଆପଣା୨ କୁମାର୍ଗରୁ ଫେର କିହେତୁ ମରିବ । ପୁନର୍ବାର ସେ କହନ୍ତି ଆସ ଆମ୍ଭେମାନେ ଉତ୍ତର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର କରିବା ତହିଂରେ ତୁମୃର ପାପ ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ ହିମର ପରି ଧଳା ହେବ ଅବା ସିନ୍ଦୁର ପ୍ରାୟେ ରଙ୍ଗ ହେଲେହେଂ ତାହା ତୁଳାର ସମାନ ଶୁକ୍ଳବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇବ । ଆଉ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆପଣା ଶ୍ରୀମୁଖରୁ କହିଲେ ଈଶ୍ୱର ଜଗତକୁ ଅତି ଦୟା କରି ଆପଣା ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଜାତ ପୁତ୍ରକୁ ଦେଲେ ତେଣୁ ତାହାଙ୍କଠାରେ ଯେଉଂ ଜନ ବିଶ୍ୱାସ କରଇ ତାହାର ସର୍ବନାଶ ନ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁର ଭୋଗ ହେବ । ସାର କଥା ଏହି । ଯେଉଂଜନ ଆପଣା ଦେବପୂଜା ଇତ୍ୟାଦି ପାପ ଦେଖି ତାହା ଲାଗି ଖେଦଯୁକ୍ତ ମନରେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନାମ ଘେନି ପିତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ପରିତ୍ରାଣ ମାଗଇ ସେ ଜନର ପାପ ମୋଚନ ଓ ଶାନ୍ତ ମନ ହୋଇବ । ସେ କ୍ରମଶେ୨ ପାପର ବଳରୁ ମୁକ୍ତ ପାଇ ନୂଆ ଧର୍ମ ଆଚରଣରେ ପ୍ରବୃତ୍ତି ହୋଇବ ପୁଣି ମରଣ ସମୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜଧାନୀରେ ଯାଇ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ଭୋଗ ପାଇବ ।

ଏଣୁ ହେ ସବୁ ସୁଜନମାନେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ଏହି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ବାକ୍ୟ ଶୁଣ ଯଥା । ଅପ୍ରତ୍ୟୟିମାନଙ୍କର ସହିତ ଅଣୁପଯୁକ୍ତ ବନ୍ଧନରେ ବନ୍ଧା ନ ହୁଅ ଯେହେତୁ ଧର୍ମ ପୁଣି ଅଧର୍ମ ଏଦୁହିଂରେ କି ମିଳଣ । ଅନ୍ଧାରର ସହିତ ଦୀପ୍ତିର ଅବା କି ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି । ପୁଣି ଦେବତାର ସହିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର କି ବନ୍ଧୁତା । ଓ ଅବିଶ୍ୱାସିର ସହିତ ବିଶ୍ୱାସି ଲୋ

କର କି ବାଣ୍ଟା । ପୁଣି ଈଶ୍ୱରର ମନ୍ଦିରରେଇ ଅବା ପ୍ରତିମାର କି ସମ୍ପର୍କ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଅମର ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ମନ୍ଦିର ସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ଅଛ ଯେମନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଇ ବୋଲି ଅଛନ୍ତି ଆମ୍ଭେ ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ତରରେ ବାସ କରି ସେମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗତରେ ଆଳାପ କରିବା ଆମ୍ଭେ ସେମାନଙ୍କର ଈଶ୍ୱର ହୋଇବା ଓ ସେମାନେ ଆମ୍ଭର ଲୋକ ହୋଇବେ । ଅଉ ପରମେଶ୍ୱର ବୋଲୁ ଅଛନ୍ତି ତୁମ୍ଭେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରୁ ଆସି ପୃଥକ ହୁଅ ପୁଣି କୌଣସି ଅଶୁଚି ବସ୍ତୁ ନ ଅଛୁଁ ତହିଁରେ ସର୍ବ ଶକ୍ତିମାନ୍ ପରମେଶ୍ୱର ବୋଲୁ ଅଛନ୍ତି ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରାହ୍ୟ କରିବା ଓ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପିତା ହେବା ପୁଣି ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭର ପୁତ୍ର କନ୍ୟା ହୋଇବ ।

ଇତି

No. 16.

MEMOIR OF PI'TA'MBAR SINGH.

ପୀତାମ୍ବର ସିଂହର ଚରିତ୍ର ।

ବଙ୍ଗଲା ଦେଶର ଜାଗୁଲି ଗ୍ରାମରେ କଧିରାମ ସିଂହ ନାମେ ଜଣେ ଯୋଗ୍ୟବନ୍ତ ଲୋକ ଥିଲେ ତାହାର ତିନ ପୁତ୍ର ଓ ଏକ ଦୁହିତା । ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ପୁତ୍ରର ନାମ ପୀତାମ୍ବର ସିଂହ । ତାହାର ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଏହି ।

ପୀତାମ୍ବର ସିଂହର ଷୋଲ ବରସ ବୟସରେ ବିବାହ ହେଲା ତହିଂଉତ୍ତାରେ ତାହାର ଗୋଟିଏ କନ୍ୟା ଜନ୍ମିଲା । ସେହି କୋଡିଏ ବରସ ବୟସ ସମୟରେ ଲେଖା ପଢ଼ା ବିଦ୍ୟାରେ ଉପଯୁକ୍ତ ହୋଇ କୌଣସି କର୍ମରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇଲା । ଆଉ ଦାରୋଗା ଗିରି କର୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ କଲା । କିଛି ଦିନ ଉତ୍ତାରେ ଜଣେ ଗୋସ୍ୱାମିର ସନ୍ନିକଟରେ ଥାଇ ରାମାୟଣ ଓ ମହାଭାରତ ପଢିଲା ପୁଣି ତହିଂରେ ଉତ୍ତମରୂପେ ନାନା ବିବେଚନା କରି ବୁଝିଲା ଯେ ଦେବତାମାନେ ଅହଂକାରୀ ଓ ହିଂସାକାରୀ ଓ ଦୁଷ୍କର୍ମକାରୀ ଓ ବିରୋଧୀ । ଆଉ ଗୁରୁମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଅନେକେ ଧନ ଲୋଭୀ ଓ ଦୁଷ୍ଟଚିତ୍ର ଓ ସର୍ବଦା ବିରୁଦ୍ଧ ପଥଗାମୀ ଇତ୍ୟାଦି ନାନା ପ୍ରକାର ବିବେଚନା କରି ସାର ବୁଝିଲା ଯେ ଏହି ପଥ ଅତି ମନ୍ଦ ଓ ମିଥ୍ୟା । ଏନିମନ୍ତେ ଏହାକୁ ଛାଡିବାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ଏହି ପ୍ରକାର ଆଉ ଅନେକ ଲୋକ ବୁଝନ୍ତି ପୁଣି ସେମାନେ ଦେବପୂଜକମାନଙ୍କର ଉପରେ ପୂଜା ଆରାଧନାଦି କରନ୍ତି ଏହା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖା ଯାଉଅଛି । ତେବେହେଁ ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଏହି ପଥେ ରହିଲେ କେତେବେଳେ ପରିତ୍ରାଣ ପ୍ରାପ୍ତ ନ ହୁଅନ୍ତି ।

ପୀତାମ୍ବର ସିଂହ ଏହିରୂପେ ବିବେଚନା କରି ବିଦ୍ୟାରେ ଜ୍ଞାନରେ ଅନେକ ଲୋକର କତିରେ ମାନ୍ୟ ହୋଇଲେ । ଏଥିମଧ୍ୟରେ ବିରଇ ଗ୍ରାମରେ ଯାଇ ଅପାର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଁ ସନ୍ତ୍ରାନ୍ତ ହେଲେ । ଆଉ ଅନେକେ ତାହାଙ୍କୁ ମାନ୍ୟ କରନ୍ତେ ।

ସନ ୧୨୦୫ ଶାଲେ ଇଂରାଜୀ ୧୭୯୯ ଶାଲେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଓଆର୍ଡ ସାହେବ ବଙ୍ଗ ଭାଷାର ଲେଖିତ କେତେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ସଙ୍ଗରେ ଘେନି ସ୍ଥାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କଥା ପ୍ରକାଶ କରି ନାଆରେ ସୁନ୍ଦରବନ ଦେଇ ଯାନ୍ତେ ତାହାଙ୍କଠାରୁ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ଖଣ୍ଡେ ପାଇ ପୀତାମ୍ବରଙ୍କୁ ଦେଇ ସବୁ ବୃତ୍ତାନ୍ତ କହିଲା ତାହା ଶୁଣି ପୀତାମ୍ବର ତାହାଙ୍କୁ ଅନୁଯୋଗ କରି କହିଲା ଯେ ଏ ପୁସ୍ତକ ପକାଇ ଦିଅ । ଦେଖ ଇଂଗ୍ଲଣ୍ଡୀୟ ଲୋକଠାରୁ ଧର୍ମ ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନୋଦୟ କେବେହେଁ ହେବାକୁ ନ ପାରଇ । ଅନନ୍ତରେ ପୀତାମ୍ବର ସିଂହ ରାତ୍ରି କାଳରେ ମନେ ବିଚାର କଲା ସେହି ପୁସ୍ତକର ଭାବ ନ ଜାଣି ଆମ୍ଭେ ଅନୁଯୋଗ କରିଅଛୁଁ ଏହି ଅନୁଚିତ ତାହା ପଢ଼ିବାକୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେବ । ଏହିରୂପେ ଚିନ୍ତା କରି ପ୍ରଭାତ ହୋଇବା ମାତ୍ରରେ ସେହି ମନୁଷ୍ୟର କତିକି ଜଣେକକୁ ପଠାଇ ପୁସ୍ତକ ଘେନାଇ ଆସିଲା । ପୁଣି ତାହା ପଢ଼ିଁ ବିବେଚନା କରି ଦେଖିଲା ଯେ ଏହି ଅତି ଉତ୍ତମ ଏଥିରେ ସତ୍ୟ ପରିତ୍ରାଣ ବିଷୟରେ ଅଛି । ତହିଁରେ ପୀତାମ୍ବର ଭାବିଲା ଯେ ଏହି ପୁସ୍ତକ ଦାତା ସାହେବର ସଙ୍ଗରେ ସାକ୍ଷାତ କରିବାର ଅବଶ୍ୟ ଅଛି ପୁଣି ଦେଖା ନ ପାଇ

ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ହୋଇ ପୁସ୍ତକ ଦେଖୁ ଦେଖନ୍ତେ ଯେ ପୁସ୍ତକର ଶେଷରେ ଲେଖା ଅଛି ଯେ ଶ୍ରୀରାମପୁରରେ ଛପା ହୋଇଅଛି ।

ଏନିମନ୍ତେ ସେ ପ୍ରଥମରେ ଶ୍ରୀରାମପୁରରେ ଆସି ସେହି ପୁସ୍ତକ ହାତରେ କରି ପଚାରିବାକୁ ଲାଗିଲା ଯେ ଏହି ପୁସ୍ତକ କେଉଂ ସାହେବ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଲୋକମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗରେ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଲେ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ପୁସ୍ତକର ବିଷୟ ଅର୍ଥ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରସଙ୍ଗ ନାନା ଧର୍ମ ବାକ୍ୟ କହିଲେ । ତାହା ଶୁଣି ପୀତାମ୍ବର ମହା ହୃଷ୍ଟଚିତ୍ତ ହୋଇଲା । ପୁଣି କିଛି ଦିନ ରହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ପଥ ଅତି ଉତ୍ତମ ଏହା ଏମନ୍ତ ଦୃଢ଼ ବୁଝିଲା ଯେ ସେ ଜାତି କୁଳର ବିଷୟରେ ଧର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନ କରି କୃଷ୍ଣ ନାମେ ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଭାଇଙ୍କର ଘରରେ ଭୋଜନ ପାନାଦି କଲା । ଅଉ ସେ ଏମନ୍ତ ସାହସିକ ଯେ ସେ କହିଲା ଆମ୍ଭେ ଯେବେ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ହରାଇ ତେବେହେଂ ମଙ୍ଗଲ ସମାଚାର ଗ୍ରହଣ କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହେବା । ଏଥିଉତ୍ତାରେ ସେ ନିଜ ଘରକୁ ଯାଇ ଯାହା ଦେଖିଥିଲା ଓ ଶୁଣି ଥିଲା ସେ ସବୁ କଥା ଅପଣା ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଓ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତ କହିଲା । ଅନନ୍ତରେ ଶ୍ରୀରାମପୁରରେ ପୁନରପି ଆସି ପ୍ରକାଶ ରୂପେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲା ।

କିଛି ଦିନ ଉତ୍ତାରେ ପୀତାମ୍ବର ସିଂହ ଧର୍ମ ଶିକ୍ଷାରେ ନିପୁଣ ହୋଇ ଶ୍ରୀରାମପୁରରେ ବଙ୍ଗଲା ପାଠଶାଲାରେ ଥାଇ ଶିକ୍ଷା କରାଇବାକୁ ଲାଗିଲା ପୁଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ମଙ୍ଗଲ ସମାଚାର ପ୍ରଚାରର ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇଲା । ଆଉ ସେ ଆପଣା ଶକ୍ତି ଅନୁସାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବିଷୟକ ଖଣ୍ଡେ ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରି ତାହାର ନାମ ସତ୍ୟାଶ୍ରୟ ଦେଲା ।

ପୀତାମ୍ବର ସିଂହ ଧର୍ମପୁସ୍ତକଟର ବିବେଚନା କରି ବୁଝିଲେ ଯେ ମୃତ୍ୟୁର ଉତ୍ତାରେ ମହା ବିଚାର ଦିନ ହେବ ପୁଣି ଦେବତାମାନଙ୍କର

ଓ ଗୁରୁମାନଙ୍କର ଓ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ସେବାରୁ କିଅବା ଶ୍ରାଦ୍ଧ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ଇତ୍ୟାଦି କର୍ମରୁ ପରିତ୍ରାଣ ହେବାକୁ ନ ପାରିବ ଯେହେତୁ ଏହି ଗୁଡାକ କର୍ମ ବିଫଳ । ଓ ଅଜ୍ଞାନତା ସେହି କର୍ମର ମୂଳ ହୁଅଇ । ତହିଂରେ ପ୍ରମାଣ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ବଚନ ଯଥା । ହେ ସମସ୍ତ ପାତକି ଲୋକ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆସ, ଅମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାପ କ୍ଷମା କରିବା ଓ ଧର୍ମୀଗୁ ଦେବା ଓ ଅମ୍ଭେ ଯେ ପାପିମାନଙ୍କର ପାଇଁ ପ୍ରାଣ ଦେଲୁଁ ତହିଂରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ତେବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବ । ପୁଣି ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେ ସତ୍ୟାଶ୍ରୟ ଏହା ଜାଣିବ ।

ସମସ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଭାଇ ଲୋକ ଦେଖିଲେ ଯେ ପୀତାମ୍ବର ସିଂହ ଜ୍ଞାନବନ୍ତ ଓ ନିତାନ୍ତ ସତ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଅଟଇ । ଏଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ହୋଇଲା ଯେ ସେ ସୁଖସାଗର ଗ୍ରାମରେ ଯାଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରନ୍ତୁ । ତେଣୁ ପୀତାମ୍ବର ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ସୁଖସାଗରେ ଗଲା । ପୁଣି ତାହାର ଇଚ୍ଛା ଏହିରୂପ ଥିଲା ଯେ ସବୁ ଲୋକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହୁଅନ୍ତୁ । ଏହିପ୍ରକାର ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲା । ପୁଣି ସେମାନେ କେହି ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଗ୍ରହଣ ନ କରି ତାହାକୁ ନାନାଦି ଅଠା ବିଦ୍ରୂପ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଅନନ୍ତରେ ପୀତାମ୍ବର ସିଂହ ସେଠାରେ ଖଣ୍ଡେ ଘର କରି ରହିଲା ଓ ଯେ କେହି ତାହାର ନିକଟକୁ ଆସନ୍ତେ ତାହାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଶୁଣାଇଲେ । କିଛି ଦିନ ଉତ୍ତରେ ପୀତାମ୍ବର ସିଂହ ସୁଖସାଗର ଅଞ୍ଚଳେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଲୋକ ହୋଇଲା ଓ ତାହାର ସୁଖ୍ୟାତି ପ୍ରକାଶ ହୋଇଲା । ଯେବେ ସେ କୌଣସି ଦୋକାନରେ ଯାଇ କହନ୍ତେ ଅମ୍ଭକୁ ଦୁଇ ମହଣ ଚାଉଳ ଦିଅ ତେବେ ଦୋକାନିମାନେ ମୂଲ୍ୟର ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ତତ୍କ୍ଷଣେ ଦିଅନ୍ତେ ।

ଅଉ ସେଠାରେ ଥାଇ ସେ ଦୁଇ ପୁସ୍ତକ କଲା ତାହାର ଏ

ଙ୍କର ନାମ ହିତୋପଦେଶ ଆନର ନାମ ଆଶ୍ରଯ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ । ପୁଣି ସେ ପୁସ୍ତକର ମଧ୍ୟରେ ଏହି ପ୍ରକାର ଲେଖା ଅଛି ଯେ ଦେବପୂଜା ସ ମସ୍ତ ମିଥ୍ୟା ତହିଂରେ ପରିତ୍ରାଣ ହେବାକୁ ନ ପାରଇ । ପୁଣି ଈ ଶ୍ୱରଙ୍କର ଅଜ୍ଞାତ ଯେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେହି ଧର୍ମଆଜ୍ଞରେ ପରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଯେଉଂ ଜନ ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରଯ୍ୟ କଅନ୍ତି ସେହି ଧର୍ମଆଜ୍ଞ ପା ଇବେ । ଏଥିଅନନ୍ତରେ ପୀତାମ୍ବର କାସ ରୋଗରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପୀଡିତ ହୋଇଲା ଆଉ ତେତେବେଳେ କେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଲୋକ ତାହାର ନିକଟରେ ନ ଥାଂମ୍ଭେ ସେ ଶ୍ରୀରାମପୁରେ ଆସିବାକୁ ଇଚ୍ଛାକଲା ।

ଶନ ୧୨୧୪ ଶାଲର ମାଘ ମାସେ ପୀତାମ୍ବର ସିଂହ ଶ୍ରୀରାମ ପୁରେ ଅସି ପୁନର୍ବାର ପାଠଶାଲା କଲା ପୁଣି ଶରୀର ଦୁର୍ବଲ ସକାଶୁଂ ଅତି ଶ୍ରମ କରିବାକୁ ନ ପାରନ୍ତେ । ତେବେହେଂ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କର କଥା ସର୍ବଦା କହନ୍ତେ । ତାହାର କଥାରେ ଓ ବର୍ଣ୍ଣା ସରେ ଓ ଶିକ୍ଷାରେ ଅନେକେ ଶିକ୍ଷିତ ହୋଇଲେ । ତାହାର ପୀଡା ଅଠର ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଥିଲା ତେବେହେଁ ସେ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଆନନ୍ଦିତ ଥିଲା କାରଣ ସେ ସଦା ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ପାଠ କରି ଦେଖନ୍ତେ ଯେ ସଂସାର ସୁଖ ଦୁଃଖ ମିଥ୍ୟା ପୁଣି ମରଣାନ୍ତେ ଯେ ଅନନ୍ତ ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖ ତାହାଇ ସତ୍ୟ । ଏହି ହେତୁରୁ ସେ ସତ୍ୟାଶ୍ରଯ୍ୟ ଯେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତହିଂରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଅନନ୍ତ ପରିତ୍ରାଣର ଭର ସାରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଥିଲା ।

ଶନ ୧୨୧୫ ଶାଲର ୧୮ ଜ୍ୟୈଷ୍ଠ ଓଆର୍ଡି ସାହେବ ତାହାର ବି ଛଣାର କଡରେ ଯାଇ ତାହାଙ୍କୁ ଅସ୍ଥି ଚର୍ମଯୁକ୍ତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପୀଡିତ ଦେଖିଲା । ତେତେବେଳେ ପୀତାମ୍ବର ସିଂହ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲା ଯେ ଆମ୍ଭେ ଅପଣା ବୁଦ୍ଧିରେ ଅପଣା ଜ୍ଞାନରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହେ ବାକୁ ପାରି ନାହିଂ ପୁଣି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହରେ ସମସ୍ତ ହୁଅଇ । ଆମ୍ଭର ଏବେ କେବଲ ଈଶ୍ୱରରେ ଭରସା । ଜୀବନ ବିଷୟରେ କି

ମୃତ୍ୟୁ ବିଷୟରେ ଆମ୍ଭର ବ୍ୟସ୍ତ ନାହିଂ ପୁଣି ପାପରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଏହି ଆମ୍ଭର ଇଚ୍ଛା । ପୁଣି ସେ କହିଲା କୃଷ୍ଣପ୍ରସାଦ ଆମ୍ଭର ଅତି ପ୍ରିୟ ପାତ୍ର ଯେହେତୁ ସେ ସୁନ୍ଦରରୂପେ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଘୋଷଣା କରଇ । ସେ ଅତି ନମ୍ରଶୀଳ ଓ ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ନିଜ ପରିବାରର ସଙ୍ଗେ ନିତ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଆଉ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଗୁଣ୍ଡିକ ନିଜ କ୍ରିୟା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ।

ପୁଣି ସେହି ଓଆର୍ଡ ସାହେବକୁ ବୋଇଲା ଯେ ଅମ୍ଭେ ପୀଡା ସକାଶୁଁ ଦୁଃଖିତ ନୋହି ପୁଣି ଆମ୍ଭର ଆତ୍ମା ସର୍ବଦା ସୁଖୀ । ଆଉ ଆମ୍ଭର ଯେବେ ସରଳତା ଥାଏ ତେବେ ସେ ଆମ୍ଭର ଈଶ୍ୱର ଅମ୍ଭେଇ ତାହାଙ୍କର ପୁତ୍ର । ସେ ଆମ୍ଭକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବେ ନାହିଁ ସେହି ସଦା ବର୍ତ୍ତମାନ । ପୀତାମ୍ବର ସିଂହକୁ ଓଆର୍ଡ ସାହେବ ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ଏହି କଥା ସ୍ମରଣ କରାଇଲା ଯେ ଈଶ୍ୱର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପିତା ଓ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଠାରୁ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରତି ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ଶାନ୍ତି ହେଉନ୍ତୁ । ସେ ତାହା ଶୁଣି କହିଲା ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତି ଆମ୍ଭର ଅନ୍ତଃକରଣରେ ଏହି ଶାନ୍ତି ଅଛି । ଆଉ ମରଣର କିଛି କାଳ ପୂର୍ବରେ ସେ ଜ୍ଞାତସାର ହେଲା ଯେ ମରଣ ହୋଇଲେ ଭଲ ପୁଣି ସେହି ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ହୋଇ ନ ଥିଲା । ପୁଣି ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ବିଷୟ ଓ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥ ଲୋକଙ୍କର ବିଷୟରେ ଉତ୍ତମରୂପେ ବୁଝିଲା ଏନିମନ୍ତେ ଆପେ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଯିବେ ଏହା ବୁଝି ଆନନ୍ଦିତ ଥିଲା । ଦେଖ କୌଣସି ଜନ ବିଦେଶରେ ଗଲେ ଯେତେବେଳେ ତାହାର ନିଜ ଘରକୁ ଆସିବାର ସମୟ ଉପସ୍ଥିତ ହୁଅଇ ତେତେବେଳେ ତାହାର କେତେ ସୁଖ ଜନ୍ମଇ ସେରୂପେ ପୀତାମ୍ବର ଜାଣିଲା ଯେ ଅମ୍ଭେ ଆପଣା ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥ ପିତା ଓ ଧର୍ମ ଭାଇମାନଙ୍କର ନିକଟକୁ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁରେ ଯାଉଅଛୁଁ । ସେହି ସେ ସମୟରେ ନିଜ ପରିବାର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଓ ଆପଣାର କନ୍ୟାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲା ପୁଣି ସେମାନେ ଦୂରସ୍ଥ

ହେବାରୁଂ ସେମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଲ ପ୍ରାର୍ଥନା ବିନୁ ଆଉ କିଛି କରିବାକୁ ନ ପାରିଲା ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ସେ ଆପଣା ଧର୍ମି ଭାଇମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାର ଓ ଗୀତ ଗାଇବାର ପାଇଁ ଡାକି କହିଲା ଯେ ଆମ୍ଭର ମରିବାର ସମୟ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା । ତତ୍କାଳେ ପୀତାମ୍ବର ସିଂହର ଚକ୍ଷୁରୁ ଜଳ ନିର୍ଗତ ହୋଇଲା କାରଣ ଈଶ୍ବର ବିଷୟରେ ତାହାର ଅତିଶୟ ପ୍ରେମ ଥିଲା । ଏନିମନ୍ତେ ତାହାର ଯେ ସମୟରେ ଆନନ୍ଦ ଅଶ୍ରୁପାତ ହୋଇଲା ସେହି ଆନନ୍ଦମୟ ସମୟରେ ସଞ୍ଜାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରିୟଭାଇ ପୀତାମ୍ବର ସିଂହର ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ ହୋଇଲା । ପୁଣି ତତ୍କାଳରେ ତାହାର ହାସ୍ୟବଦନ ଥିଲା ।

ପୀତାମ୍ବର ସିଂହର ଷାଠିଏ ବରଷ ବୟଃକ୍ରମରେ ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା ପୁଣି ଯେଉଂ ଭାଇମାନେ ଓ ଭଉଣୀମାନେ ଏହି ପ୍ରକାର ମରଣ ଦେଖିଲେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଅନନ୍ଦ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି କହିଲେ ଯେ ଆମ୍ଭର ମରଣ ଏହି ମତେ ହେଉ ।

ଅନନ୍ତରେ ଦିନ ପ୍ରଭାତେ ଭାଇ ସମସ୍ତ ତାହାର ଘରରେ ଯାଇ ତାହାର ମୃତ ଶରୀରର ଚୁତି ଅଡେ ଠିୟା ହୋଇ ଗାନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ପୁଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନର ଗୋର ସ୍ଥାନରେ ଯିବାର ସମୟରେ ତିନି ଜଣ ଇଉରୋପୀୟ ଭାଇ ଓ ତିନି ଜଣ ହିନ୍ଦୁ ଭାଇ ଏହି ଛଅ ଜଣରେ ତାହାର ଶରୀର ବହି ନେଇ ଗୋରର ସ୍ଥାନରେ ଗଲେ । ପୁଣି ଆଉ ଅନେକ ଲୋକ ତାହାର ଶରୀରର ସଙ୍ଗେ ଗଲେ । ସେ ସ୍ଥାନରେ ପହୁଁଚି ଇଉରୋପୀୟ ଦୁଇ ଜଣ ଭାଇ ସବୁ ଲୋକଙ୍କର ସାକ୍ଷାତରେ ଧର୍ମ କଥା କହିଲେ ଓ ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଭାଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା । ତହିଂଉତ୍ତାରେ ଗୋଲୋକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଭାଇର ଗୋରର ପାର୍ଶ୍ବରେ ତାହାର ଗୋର ଦିଆଗଲା । ଏହି ପ୍ରକାରେ ପୀତାମ୍ବର ସିଂହର ଜନ୍ମ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଲା ।

ହେ ହିନ୍ଦୁ ଭାଇମାନେ ସମସ୍ତେ ଶୁଣ ଅନ୍ତଃକରଣରେ ବିବେଚନା କର । ଯେବେ ଏହି ପଥ ଭଲ ନ ହୁଅଇ ତେବେ କାହାର ଠାରୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ସତ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ପାଇବାକୁ ପାଉ ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ପାପିଷ୍ଠ ଲୋକ ପୁଣି ଈଶ୍ୱର ପାପିର ପ୍ରତି କ୍ରୁଦ୍ଧ ଅଛନ୍ତି । ଆଉ ପାପ ମୋଚନ ନ ପାଇଲେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅନନ୍ତ ନରକ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ହେବ । ଏନିମନ୍ତେ ଆଉ ସମସ୍ତ ମିଥ୍ୟା ଆଶ୍ରୟଠାରୁ ବିମୁଖ ହୋଇ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଠାରେ ଶରଣାଗତ ହେଉ । ଯେମନ୍ତ ପୀତାମ୍ବର ସିଂହ ଆଚରଣ କଲେ ତେମନ୍ତ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତ କର ତେଣୁ ମରଣ ଉତ୍ତାରେ ସ୍ୱର୍ଗପୁରରେ ତାହାର ସାକ୍ଷାତ୍ ପାଇ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁର ଭୋଗ ଅବଶ୍ୟ ହେବ ।

ଇତି

No. 17.

THE GATE THROWN OPEN.

ଘାଟ ଛାଡ ହେଲା ।

ସର୍କାର ହୁକୁମରୁ ଅଠର ନଳା ଘାଟରେ ଯେଉଂ କର ତହସୀଲ ହେଉ ଥିଲା ସେ କର ଉଠି ଗଲା ଏବେ ବିନା କୌଡିରେ ସମସ୍ତେ ନଗର ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ପାରନ୍ତି ଏଣୁ ଯାତ୍ରିମାନଙ୍କଠାରୁ କିଛି ନେବାକୁ ହେବ ନାହିଂ । ଏହା ଶୁଣି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କେହୀ କହିବେ ହାଁ୨ ଏତ ଭଲ ଖବର ଧନ୍ୟୀ କମ୍ପନୀ । କେହୀ ଅବା ପଚ୍ଛରିବେ ଯେ ପ୍ରୟାଗ ଗୟା ପୁରୁଷୋତ୍ତମର ଏତ୍ତପେ ତିନି ଘାଟରେ କମ୍ପନୀ ଏତେ ଟଙ୍କା କି ନିମନ୍ତେ ଛାଡି ଦେଲେ । ତାହାର କାରଣ ଏହି ଯେ କମ୍ପନୀ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଜଗନ୍ନାଥ କାଷ୍ଠ ପିତୁଳି ମାତ୍ର ଭଲ କିଅବା ମନ୍ଦ କିଛି କରିବାକୁ ନ ପାରନ୍ତି ଏଣୁ ତାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଭଜନ କରିବା ପାଁଇ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ଟଙ୍କା ନେଲେ ବଡ ପାପ ହୁଅଇ ଓ ନରକ ପଥକୁ ପ୍ରାଣିମାନଙ୍କୁ ଭଣ୍ଡିଲ ବିଷୟ । ଏହେତୁ ସେ କମ୍ପନୀ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଭଣ୍ଡାଇବାକୁ କିଅବା ତୁମ୍ଭର ଆତ୍ମାର ନାଶ ମୂଳ କରସାଲରେ ରଖିବାକୁ ଭୟ କରନ୍ତି ଏହିପାଁଇ ସର୍କାର ଘାଟ ଛାଡି ଦେଲେ । କେହି ଯେବେ ଆଉ ପ୍ରକାରରେ କହିବେ ତେବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ତହିଂରେ ବିଶ୍ୱାସ ନ ଯାଅ ।

ପୁନଶ୍ଚ ॥ ହିନ୍ଦୁ ଦେଶରେ ବହୁତ ମତ ଅଛନ୍ତି ଏହିପାଁଇ ଏକ ମତକୁ ଉପକାରି ହୋଇ ଅଉ ଏକ ମତକୁ ଅନୁପକାରି ହୋଇ କିଅବା ଏକ ମତକୁ ଦବାଇ ଏକ ମତକୁ ଉଠାଇବାକୁ ଉଚିତ ନ ମଣି

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମର ଅଗ୍ଯୃର ଆପଣାର ମତ ପାଳିବାକୁ ଷ୍ଟଡ ଦଅନ୍ତି । ହିନ୍ଦୁ କଅବା ମୁସଲମାନ କଅବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଯ଼ାନ ଯେ ଯାହାର ଇଚ୍ଛା ସେ ସେହି ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଚଳିବାକୁ ପାରନ୍ତି । ଏନିମନ୍ତେ ସର୍କାର ଘାଟ ଷ୍ଟଡଲେ ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଭକ୍ତ ଆପଣାମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛାମତେ ତାଙ୍କୁ ଭଜନ ଓ ପ୍ରତିପାଳଣ କରିବାକୁ ପାରନ୍ତି । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କେହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରି ମାନୁଅଛନ୍ତି ମାତ୍ର ଦେଖିବାବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗ ନାହିଂ କେବଳ ନରକ ପରି ଦଶୁଛି । ଯେହେତୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଶହରରେ ଯେଉଂ ପ୍ରକାର ଧର୍ମ ଦ୍ରୋହ ମିଥ୍ୟା ଠକ ବ୍ୟଭିଚ୍ଯୃର ପରଦାର ଓ ଅଶୁଚି ବାକ୍ୟ ଅଦିକରି ଯେଉଂପାପ ସେ ପାପ ଆଉ କେଉଂ ଠାରେ ନ ପାଇବ । ଏହିଁ ସବୁ ସ୍ୱର୍ଗର ନାହିଁ ନରକର କଥା । ସୁନ୍ଦରଦାସ ବୋଲି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକ ସାଧୁ ଥିଲା ସେ ଭଲ କରି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଶହରକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଅଛନ୍ତି । ଯଥା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଶହର ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ସ୍ୱର୍ଗ ଅଟନ୍ତି ବୋଲି ଲୋକେ କହନ୍ତି ସେଠାରେ ପରଦାର ଚୋର ନିର୍ଦୋଷିମାନଙ୍କର ବଧ କରିବାବାଯି ପିତୃ ମାତୃଦ୍ରୋହ ଅଶୌଚି ବଚନ ଦ୍ରୋହିତା ଭଉଣୀ ମାତୃ ହରଣ ଇତ୍ୟାଦି କର୍ମମାନ ଲୋକମାନେ କରୁଅଛନ୍ତି । ଏକର୍ମ ଦୋଷ ସକାଶେ ବାତ ରୋଗ ଗୋଡ଼ଗୋଦଡ଼ା କୁଷ୍ଟି ଅମ୍ଳିପିତ୍ତ ନାନାଦି ପ୍ରକାର ଘୋର ବେଦନା ଅନ୍ଧ ନୁଲା ଷ୍ଟେଠା ଓ ପିନସ୍ ରୋଗଅଦି କରି ଏମନ୍ତ ବେଦନା ଅଛନ୍ତି । ଜଗନ୍ନାଥର ଭକ୍ତ ଏମନ୍ତ । ଏବେହେଁ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ଠାକୁର ନାମ ଶୁଣ ସନା ଠାକୁର ରୁପା ଠାକୁର ପିତ୍ତଳ ଠାକୁର ଲୋହାଠାକୁର ପଥର ଠାକୁର କାଷ୍ଟ ଠାକୁର ମାଟିଠାକୁର ବୃକ୍ଷ ନିଅ ପାଣି ଠାକୁର । ଏହି ନିର୍ଜୀବି ଠାକୁର ସେବାରେ ଲୋକମାନେ ବହୁତ ଧନ ଖର୍ଚ କରି ଦେହକୁ ବହୁତ କଷ୍ଟ ଦେଇ ଦୂରଯାତ୍ରା କରି ଆଉ ପ୍ରକାର ଦୁଃଖ ସହି ପ୍ରାଣି ଫୁଟି ମରିଅଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ବେଦ ନ ଜାଣନ୍ତି ସାଧୁମାନେ ଦୟା ନ ପାଳନ୍ତି ଜ୍ଞାନମାନେ ଜ୍ଞାନ ବାଟ ଭୁଲି କଷ୍ଟ କର୍ମରେ ପଡନ୍ତି

ହୁଅନ୍ତ । ସତ୍ୟଜ୍ଞାନ ପଥ ଛାଡ ଦେଉଲରେ ଆପଣାର ଗୃହରେ ଯାତ୍ରିମାନଙ୍କର ଡଣ୍ଡ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରନ୍ତ । ଦେଖ ଏହ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଶଦ୍ଧ ରର ମହମା ଏଣହରକୁ ବୈକୁଣ୍ଠ ବୋଲ କେମନ୍ତ କହନ୍ତ ।

ପୁନଶ୍ଚ । ସେ ସ୍ଥାନରେ ଝାଡାକଇ ରୋଗରେ କେତେ ମୁର୍ଦାର ଆଉ ମଲ ଯାତ୍ରିମାନଙ୍କର ହାଡ ବୁଣାହେଲା ପ୍ରାପ୍ତେ ଓ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଲ କରିବାରେ ଅତ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ହେବାରୁଂ ଭୋଜନ ପାନ କରିବାକୁ ଭଲ ନ ପାଇ । ଦେଖ ଏମନ୍ତ ସ୍ଥାନକୁ ସ୍ୱର୍ଗ ବୋଲ ପଣ୍ଡାମାନେ କେମ ନ୍ତ କର କହନ୍ତ । ଏଉପେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇ ଯେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଲୋକ ବଡ ଦୁଷ୍ଟ ସ୍ଥାନଇଂ ବଡ ମନ୍ଦ ତହିଁରେ ଯିବାକୁ କାହାର ମ ଙ୍ଗଲ ନାହିଁ ।

ଏବେ ଅଲ୍ପକର ସତ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗର ବର୍ଣନା କରିବା । ଦେଖ ସ୍ୱର୍ଗରେ ମ ହାତେଜ ସିଂହାସନୋପବିଷ୍ଟ ମହାପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତ ଯଥା ।

ଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ମହାଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନରାମୟଂ ।
ନରାମୟଂ ମଧ୍ୟ ଜ୍ୟୋତିଃ ସଂଜ୍ୟୋତିଃ ଭଗବାନୟଃ ॥

ଏମହା ଜ୍ୟୋତିରେ ପରମେଶ୍ୱର ବାସ କରନ୍ତ ପୁଣି ତାହାଙ୍କର ସିଂହାସନ ଚୌର ପାଖେ ଧର୍ମଦୂତ ଓ ସାଧୁ ଆତ୍ମା ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ବୋଲ ନତ୍ୟେ ତାଙ୍କୁ ସେବା କରୁଥାନ୍ତ । ସେହ ସ୍ୱର୍ଗପୁରରେ ଜନ୍ମ ମରଣ ଆଉ ନାହିଁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ପାପ ଆଉ ନାହିଁ କୌଣସି ରୋଗ ବ୍ୟଥା ଶ୍ରମ କ୍ଷୁଧା ତୃଷା ଖର ଶୀତ ଆଉ ନାହିଁ ସେଠାରେ ଈଶ୍ୱର ଭକ୍ତ ଅଜରାମର ହୋଇ ଯଥେଷ୍ଟ ସୁଖ ଭୋଗ କରନ୍ତ । ଯଥା ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖା ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କର ଈଶ୍ୱର ହେବେ ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କର ଚକ୍ଷୁରୁ ଜଳପୋଛ ପକାଇବେ ପୁଣି ଆଉ ମୃତ୍ୟୁ କଅବା ଶୋକ କଅବା କ୍ରନ୍ଦନ କଅବା ଆଉ କୌଣସି ବ୍ୟଥା ସେମାନଙ୍କର ହେବ ନା । ଏହ ଯେଉଂ ସ୍ୱର୍ଗ ନତ୍ୟ ଅକ୍ଷୟ ଅଟନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ଶିବଲୋକ ଦେବଲୋକ ଏଥିଦକର

ସପ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗ ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖାଅଛୁ ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ସବୁ କ୍ଷୟ ହୋଇ ପ୍ରଳୟ ହେବାକୁ ପାରନ୍ତି ମାତ୍ର ସତ୍ୟ ଯେ ଈଶ୍ୱରର ସ୍ୱର୍ଗ ସେ ଅକ୍ଷୟ ତେଣୁ ପ୍ରଳୟ କେବେ ନ ଯାଏ । ଏହି ସ୍ୱର୍ଗରେ କି ସୁଖ ଭୋଗ ଅଛି ତାହା ଅଳ୍ପ କରି ଶୁଣ । ଈଶ୍ୱରର ଦର୍ଶନ ସେଠାରେ ହୁଅଇ ଈଶ୍ୱର କରୁଣା କଟାକ୍ଷରେ ସଦା ବିଶ୍ରାମ କରିବାକୁ ହୁଅଇ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରେମ ପ୍ରସନ୍ନ ଭୋଗ ହୁଅଇ ଆଉ ସତ୍ୟ ପ୍ରେମି ଧର୍ମମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗ ସମ୍ଭାଷଣ ନିତ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ମନର ଯେତେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ସୁଖ ସାଗରରେ ନିତ୍ୟ ଭାସଇ ॥ ଶୁଣ ୨ ସର୍ବଲୋକ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମଙ୍ଗଳ ବାରତା ଦେଇ ଏହି ଯେ ଅକ୍ଷୟ ସ୍ୱର୍ଗ ପୁର ଏହି ଯେ ଅନନ୍ତ ଜୀବ ନଦୀ ଅକ୍ଷୟ ଗୌରବ ଅଧିକାର ଏମନ୍ତ ଯେଉଁ ସ୍ୱର୍ଗ ତାହାର ଦ୍ୱାର ଏତେବେଳେ ମୁକୁଳା ହେଉଅଛନ୍ତି ସେହି ଦ୍ୱାରରେ ଯେତେ ଲୋକ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ବିନା କୌଡ଼ିରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ପର ମାତ୍ରର ଭୋଗ ପାଇବାକୁ ପାରନ୍ତି ।

ହେ ଶ୍ରୋତାମାନେ ଏହି ସାନ ପୁସ୍ତକ ଯେବେ ପାଠ କରିବ ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର କେତେବେଳେ ମୁକୁଳା ହେଲା କେମନ୍ତେ ତହିଁରେ ପ୍ରବେଶ ହେବାକୁ ପାରିବ ପ୍ରବେଶ ହେଲଠାରୁ ଅନନ୍ତ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ କି ୨ ଉପଭୋଗ ପାଇବ ଏହି ସବୁ ବିଷୟ ଜାଣି ବାକୁ ପାରିବ ।

ଏନିମନ୍ତେ ଯେ ଯାଏ ତୁମ୍ଭେ ଏହାକୁ ନ ବୁଝ ସେ ଯାଏ ପୁନଃ ୨ କରି ପଢ ।

ପ୍ରଥମ ॥ ଯେବେ ପଚାରି କି କେତେବେଳେ ଓ କେମନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଫିଟିଗଲା ତେବେ ତାହାର ଉତ୍ତର ଏହି । କୌଣସି ପାପକାରୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ କି ଅବା ତାଙ୍କର ସନ୍ନିଧାନରେ ପ୍ରବେଶ ହେବାକୁ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଯେହେତୁ ସମସ୍ତ ପାପକାରିଙ୍କ ପ୍ରତିକୂଳେ ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୱାର ପାପ ସକାଶେ ବନ୍ଦ ହେଲା ଓ ଈଶ୍ୱରର

ନ୍ୟାୟ୍ୟ ଯେଉଂଭାବ ସେ ଭବ ସେ ଦ୍ୱାରରେ କଲଣୀ ଦେଇ ସେମା ନଙ୍କୁ ଭତରେ ଯିବାକୁ ନାସ୍ତି କରନ୍ତୁ ।

ସବ ମନୁଷ୍ୟ ପାପୀ ଅଟନ୍ତି ଇଥିପାଁଇ କେହ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପ୍ରବେଶ ହେବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ନାହାନ୍ତି ସମସ୍ତେ ନରକ ଯୋଗ୍ୟ ।

ଅହୁର କୌଣସି ପାପୀ ପ୍ରାର୍ଥନା କଅବା ପାପର ପାଁଇ କ୍ରନ୍ଦନ କଅବା ବଲିଦାନ ଆଦ ଯେତେ ପୁଣ୍ୟ କ୍ରିୟ୍ୱା ଏହ କ୍ରିୟ୍ୱାରେ ଅପ ଣାର ପାପ ମୋଚନ କଉବାକୁ ପାରନ୍ତି କଅବା ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାରକୁ ମୁ କୁଲା କରବାର ପାଁଇ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭେଟି ଦେଇ ଏହ ହେବାକୁ ପା ରଇ ନାହିଁ । ଯଥା ॥

ଗୁଅବା ବୋଲୁ ପ୍ରାୟ୍ଶ୍ଚିତ୍ତ । କଲେ ପାତକ ହୋୟେ ହତ ॥
କେବେହେଂ ହତ ସେ ନୁହଇ । ଥୋକାଏ ଦନ ନବର୍ତ୍ତିଇ ॥

ଆହୁର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ଅଛୁ ଯେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କୃତ ପୁଣ୍ୟ କ୍ରିୟ୍ୱାରେ ନାହିଂ ପୁଣି ଇଶ୍ୱର ଅନୁଗ୍ରହରୁ ଅମ୍ଭେମାନେ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇ । ଏହାର କାରଣ କ ଏମନ୍ତ ଯେବେ ପଚ୍ଚ୍ୟର ତେବେ ଉତ୍ତର କଉ ଯେ ଇଶ୍ୱର ନ୍ୟାୟ୍ୟର ବଧି ଅଥବା ଇଶ୍ୱର ଧର୍ମ ଅଜ୍ଞା ଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଲ ପୁଣି ଯେ ଯାୟେ ସେ ଧର୍ମ ବଧିର ଭ୍ରଷ୍ଟ କରବାର ଅପରା ଧର ଭୋଗ ଖଣ୍ଡଣ ନ ହେଲେ ଇଶ୍ୱରର ସ୍ୱଧର୍ମ ଅଜ୍ଞାର ଲୁପ୍ତ ମାନ୍ୟ ସଂସ୍ଥାପନ ନ ହୋଇଲେ ସେଯାୟେ ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୱାର ମୁକୁଲା ହେବାକୁ ନ ପାରନ୍ତି । ସକଲ ଦେବତା ଓ ସକଲ ମନୁଷ୍ୟ ଇଶ୍ୱରର ଆଜ୍ଞା ଭ୍ରଷ୍ଟ କଉଅଛନ୍ତି ଓ ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୱାର ଫିଟାଇବାକୁ ନ ପାରନ୍ତି ଏନମନ୍ତେ କୌ ଣସି ଜଣ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ନ ହେଲେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଇଶ୍ୱରର ଭ୍ରଷ୍ଟ ବ ଧିର ଶାପଂ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନନ୍ତ ନରକର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରବାକୁ ହେବା

ଏନମନ୍ତେ ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରଥମାବଧି ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ପାପ ପାଁଇ ପ୍ରାୟ୍ଶ୍ଚିତ୍ତ ହୋଇ ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱାସିମାନଙ୍କର ପ୍ରତ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ଫିଟାଇବେ ଏମନ୍ତ

ଜଣେ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତାର ଆଗମନ ବିଷୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମନ ଜାଗ୍ରତ କରଣାର୍ଥେ ପ୍ରାୟ ସକଳ ଜଗତରେ ବଳିଦାନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସ୍ଥାପନ ହୋଇ ଥିଲା ।

ଏହି ବଳିଦାନ ସଦୃଶ ଛାୟା ମାତ୍ର ପ୍ରମାଣ ଯେହେତୁ ଛେଳି ମେଣ୍ଢା ଆଦି ଯେଉଂ ରକ୍ତ ସେ ରକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ହେବାକୁ ନ ପାରନ୍ତ । ସତ୍ୟ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ବିଷୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେମନ୍ତ ଭାବିବେ ଏହି କାରଣ ଆନ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ସ୍ଥାପନ ହେଲେ ।

ଅନନ୍ତର ଶହ ଚଉରାଳିଶ ବର୍ଷ ଗଲା ଯିହୁଦା ଦେଶରେ ଦାଉଦ ନଗରେ ବୋଲି ଈଶ୍ୱରର ଆଜ୍ଞାକୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଆସିଲେ । ଧର୍ମ ଆତ୍ମା ବଳରେ ଏକ ପବିତ୍ର କନ୍ୟାର ଗର୍ଭରେ ଜନ୍ମ ହେଲେ ଈଶ୍ୱରର ସକଳ ବିଧି ମାନି ସବୁ ପ୍ରକାର କୃପାମୟ କର୍ମ କରି ସୁନ୍ଦର ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ପଶ୍ଚାତେ ପାପ ଖଣ୍ଡନ ଲାଗେ ନ୍ୟାୟରେ ବଳିଦାନ ହୋଇ ଆଡକାଠରେ ମୃତ୍ୟୁ ଲଭିଲେ । ଯଥା । ଯିଶାଇୟ ୫୩ ପର୍ବ ୪ ୫ ପଦ । ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଦୋଷର ପାଇଁ ତାଡିତ ଓ ଅଯଥାର୍ଥର ପାଇଁ ପ୍ରହାରିତ ଥିଲେ ଯେଉଂ ଶାସ୍ତିରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ହୁଅଇ ସେ ଶାସ୍ତି ତାହାର ଉପରେ ଦିଆଗଲା । ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ମେଷର ମତ ଭ୍ରମଣ କରିଥିଲୁଁ ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରତି ଜଣ ବିପଥ ହୋଇ ଆପଣା ବାଟରେ ଗମନ କଲୁଁ ସମସ୍ତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅଯଥାର୍ଥର ଭୋଗ ତାହାର ଉପରେ ଦିଆ ଗଲା । ଯେଉଂ ପଦରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଉଣା ଥିଲୁଁ ତହିଂରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକ ନମୁନା ହେଲେ । ଏରୂପେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧର୍ମ ଆଜ୍ଞାକୁ ମହତ କଲେ ଈଶ୍ୱରର ପ୍ରତି ଅଧୀନ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବଦଳି ହୋଇ ଆଡକାଠରେ ମଲେ ପୁଣି ତିନ ଦିନ ଉତ୍ତାରୁ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଉଠି ବହୁତ ସାକ୍ଷିମାନଙ୍କର ଆଗେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସଦା ଜୀବିତ ହୋଇ ବିଶ୍ୱାସିମାନଙ୍କର ତ୍ରାଣ୍ଶପଣ କରି ସବୁ କଥାରେ ମଣ୍ଡଳୀର ପ୍ରଧାନ ଅଛନ୍ତି । ପୁନ

ବାର ଜଗତ ଶେଷରେ ଆସି ବିଚାର କ୍ରିୟା କରି ସେ ଯଥାର୍ଥି ଲୋକଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଦେଇ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କୁ ନରକରେ ପକାଇ ଜଗତକୁ ପୋଡ଼ି ପକାଇବେ ।

ଏହିରୂପେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆପଣାର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କର୍ମରେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଫିଟାଇ ତହିଂରେ ପ୍ରବେଶ କରି ତ୍ରାଣ ପାଇବାକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଧ୍ୟ କରିଅଛନ୍ତି । ଇଥିପାଇଁ ସେ ଆପେ କହିଲେ ଯେ ଆମ୍ଭେ ଦ୍ୱାର ଆମ୍ଭ ଦେଇ ଯେବେ କେହି ପ୍ରବେଶ ହୁଅଇ ସେ ତ୍ରାଣ ପାଇବ । ପୁଣି ଆମ୍ଭେ ପଥ ଆମ୍ଭେ ସତ୍ୟତା ଆମ୍ଭେ ଜୀବନ ଆମ୍ଭ ନ ଦେଇ କେହି ପିତାର କତକୁ ଯିବାକୁ ପାରନ୍ତି ନାହିଂ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ । କିରୂପ କରି ଏଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ହୁଅଇ କିଅବା କେମନ୍ତ ତ୍ରାଣ ପାଇବ ଏକଥା ଯେବେ କେହି ପଚାରନ୍ତି ତେବେ ଏମନ୍ତ କହ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ପ୍ରବେଶ ହୁଅଇ । ଏବେ ଏ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଅଳ୍ପ କରି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ।

ପ୍ରଥମ । ଯେଉଂ ଲୋକ ଏଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରବେଶ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ସେ ଆପଣାର ପାପ ବିଷୟରେ ପରାମନନ କରିବେ ଅର୍ଥାତ ସେ ଆପଣାର ପାପକୁ ମନରେ କରିବେ ସେ ପାପ ହେତୁରେ ବଡ ଖେଦ ଚିତ୍ତ କରିବେ ସେ ପାପ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ସ୍ୱୀକାର କରିବେ । ପୁଣି ସମସ୍ତ ସେ ପାପକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବେ । ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୱାର ଅତି କ୍ଷୁଦ୍ର ପୁଣି କେହି ପାପର ବୋଝ ଦେଇ ତହିଁରେ ପଶିବାକୁ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆପଣାର ବଳର କେହି ଏହା କରିବାକୁ ସାମର୍ଥ ନାହାନ୍ତି ପ୍ରମାଣ ପୁଣି ଈଶ୍ୱରର ଧର୍ମଆତ୍ମା ତାହାକୁ ବଳ ଦେବେ ତହିଁପାଇଁ ଧର୍ମଆତ୍ମା ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ହେତୁର ଜାଣି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣାକୁ ନମ୍ର କରି ପାପିଷ୍ଠ ମନକୁ ନଷ୍ଟ କରି ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୱାରରେ ପଶିବେ ଅର୍ଥାତ ଅହଂକାର ଚିତ୍ତକୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣ କରି ନମ୍ର ଓ ଖେଦଯୁକ୍ତ ହେବ ।

ପୁନଶ୍ଚ । ମଙ୍ଗଳସମାଚାର ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ହେବ ଯଥା । ଆପ

ଣାର ସୁକ୍ରିୟାର ଦ୍ୱାରା ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବାକୁ ପାରି ବୋଲି ଯେଉଁ ଭରସା ତାହା ଶୁଦ୍ଧ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଲାଗେ ପରିତ୍ରାଣର ଭରସା କରିବ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ବିଷୟ ଯେଉଂ କଥା ତାହା ମଙ୍ଗଲସମାଚାର ବୋଲି ଯେହେତୁ ବିଶ୍ୱାସକାରିମାନଙ୍କୁ ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ତହିଂରେ ପାପ ମୋଚନ ଦାନ ହେଉଅଛନ୍ତି । ତହିଂପାଇଁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ କହନ୍ତି ଆହେ ଶ୍ରାନ୍ତ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ଲୋକ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭର କତକୁ ଆସ ଅମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେବା ।

ପୁନଶ୍ଚ । ପ୍ରଭୁ ଆପଣା ସେବକମାନଙ୍କୁ ପଠାଇ କହିଲେ ସମସ୍ତ ଜଗତରେ ଯାଇ ସକଳ ପ୍ରାଣିର ଗୋଚରେ ମଙ୍ଗଲସମାଚାର ଘୋଷଣା କର ତହିଂରେ ଯେ କେହି ବିଶ୍ୱାସ କରି ଡୁବିତ ହୁଅଇ ସେ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବେ ପୁଣି ଯେ କେହି ବିଶ୍ୱାସ ନ କରିବେ ସେ ଦଣ୍ଡିତ ହେବ ।

ପୁନଶ୍ଚ । ପ୍ରଭୁ ଅପେ କହିଲେ ଈଶ୍ୱର ଜଗତକୁ ଏତେ ପ୍ରେମ କଲେ ଯେ ସେ ଆପଣାର ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଜାତ ପୁତ୍ରକୁ ଦେଲେ ଯେ ତହିଂରେ ଯେ କେହି ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ସେ ପ୍ରତଜ୍ଞଣ ବିନାଶ ନ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ପାଇବେ ।

ହେ ପାଠକ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଏହି ପୁଣି ମନ ଫେରଣ ଓ ବିଶ୍ୱାସ ଏରୂପ ଦୁଇ ପାବଚ୍ଛ ଚଢିବାକୁ ପାରିବ କି ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦାଣ୍ଡରେ ଚାଲିବାକୁ ସୁନ୍ଦର ହୋଇବେ ।

ତୃତୀୟ । ଯେବେ ପଚାର କି ଏମନ୍ତ ମନ ଫେରଣ ଓ ମଙ୍ଗଲସମାଚାର ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ସେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ କି୨ ସୁଖଭୋଗ ହେବ । ତେବେ ତାହାର ଉତ୍ତର ଏହି । ପ୍ରଥମେ ପାପର ମୋଚନ । ସମସ୍ତ ତୁମ୍ଭର ପାପ ମୋଚନ ହେଲାଠାରୁ ଆଉ ପାପ କର୍ମ ସଙ୍କାଶେ କେତେବେଲେ ଦୁଃଖ ନ ହେବେ ପାପ ମୂଲ ନାଶ ହେଲେ ପାପ ଫଲ ଆଉ ଉତ୍ପନ୍ନ ନାହିଂ । ଏଣୁ ପାପରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇବ । ପାପରୁ ଯେଉଂ

ଭୟ ଓ ରୋଗ ବ୍ୟଥା କ୍ରନ୍ଦନ ମୃତ୍ୟୁ ନରକ ଏହି ଆଦି କରି ସମସ୍ତ ପାପର ଫଳରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅୟ । ଅହୋ ପାଠକ ଏହି ସମସ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଯହିଁରେ ନାହିଁ ସେ କେମନ୍ତ ସୁଖଦାୟି ସ୍ଥାନ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ । ତୁମ୍ଭର ମନ ନୂତନ ହେବାରେ ବହୁତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ । ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ପାପରେ ପତିତ ହେବାରୁ ନାନା ଅଗୁଣ ଧରି ନିଷେଧ ବିଷୟ ଅନୁସାର ହୋଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଧି ବିଷୟ ବିମୁଖ ହେଉଅଛନ୍ତି ଏଣୁକରି ଆପଣାଠାରୁ କିଅବା ଈଶ୍ୱରଠାରୁ ସୁଖ ଉଦୟ ନାହିଁ ମାତ୍ର ତରଙ୍ଗ ଯୁକ୍ତ ସମୁଦ୍ର ପରି ନାନା କାମନା ଅଭିଲାଷରେ ଏଣେତେଣେ ନିକ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇ ଶାନ୍ତ କିଅବା ବିଶ୍ରାମ କେବେ ନ ଜାଣେ । ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜ୍ୟରେ ଏହି ଭ୍ରଷ୍ଟ ପାପିଷ୍ଠ ମନ ନୂଆ ହେବାରୁ ତାହାର ସକଳ ବିଷୟ ସିଦ୍ଧି ହେବ । ବୁଦ୍ଧି ଯେ ଈଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସକଳ କାମନା ଈଶ୍ୱର ବାକ୍ୟରେ ଅଧୀନ ଅନ୍ତଃକରଣ ନିର୍ମଳ କାମନାଦି ଈଶ୍ୱର ଗୁଣ ଓ ପ୍ରେମରେ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଈଶ୍ୱର ମନରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇ ବାସ କରିବାରୁ ଏହିରୂପ ହେଲାଠାରୁ ମନର ଅତୁଆ ବିଷୟ ହରଣ ହୋଇ ପରମ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଉଦୟ ହେବ । ଏହିରୂପେ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଖଣ୍ଡମୟ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ସାମର୍ଥ ।

ତୃତୀୟ । ଶେଷଦିନରେ ଶରୀର ପୁନରୁତ୍ଥାନ । ଦେଖ ଦେହ ଅନୁ ଦୁଇସଙ୍ଗ ଇଥିପାଇଁ ଦେହ ବିହୁନେ ଆତ୍ମାର ସୁଖ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପାରଇ ନାହିଁ । ପାପ ସକାଶେ ସିନା ମୃତ୍ୟୁର ବଳରେ ଦେହ ଅନୁ ଦୁଇ ଭାଗ ହେଉଅଛନ୍ତି ପାପ ନ ଥିବାବେଳେ ଦେହ ଅମର ହୋଇ ଆତ୍ମାରେ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ସଦାକେଳେ ରହିବାକୁ ଈଶ୍ୱର ନିୟମ କରି ଥିଲେ । ପାପର ଶାପ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟର ଦେହ ମୃତ୍ୟୁ ଲଭୁଛନ୍ତି ସେହି ପ୍ରମାଣ ପୁଣି ଶେଷ ଦିନରେ ମହା ତୂରୀ ବଜାଇ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମୃତ୍ୟୁର ବଳ ଚୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଆପଣାର ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ଶରୀର ପୁନର୍ବାର ଉଠାଇ

ଅଗ୍ନିରେ ସଂଯୁକ୍ତ କରି ଅଜରାମର କରାଇବେ ଏଉତ୍ତେ ସେମାନେ ଆତ୍ମ ଦେହ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ତଦ୍‌ଯୁକ୍ତ ଇଚ୍ଛା ଯେତେକ ହୋଇବେ ତାହା ସକଳ ପୂର୍ଣ କରାଇ ଆପଣାର ସନ୍ମୁଖେ ଅନନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ରଖିବେ ।

ଚତୁର୍ଥ । ମହାବିଗ୍ୟର ଦିନରେ ନିର୍ଦୋଷି କରଣ । ପାପ କରି ବାରଂ ପ୍ରାଣିମାନେ ଦୋଷଗ୍ରସ୍ତ ହେଉଅଛନ୍ତି ପୁଣି ଯହିଂରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୋଷ ତଜବୀଜ ହୋଇ ଦୋଷିମାନଙ୍କୁ ସଜା ଦେବାକୁ ହେବ ଏଉତ୍ତେ ମହା ବିଗ୍ୟର ଦିନ ଆସୁଅଛି । ଅହେ ସେ ଦିନେ କେସେ ଠିଆ ହେବାକୁ ପାରିବ କେସେ ଅସି ତୁମ୍ଭର ଏକ ପାପ ପାଁଇ ଜବାବ ଦେବାକୁ ପାରିବ । ସର୍ବେ ଅପଣା୨ ପାପ ଦେଖି ଲଜ୍ଜା ପାଇବେ । ମାଏ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ଭକ୍ତ ଯେବେ ହେବ ତେବେ ତେବେ ସେ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନିର୍ଦୋଷୀ ମାନି ଉଦ୍ଧାର କରିବେ ।

ପଞ୍ଚମ । ଯେଉଂଠାରେ ଈଶ୍ୱର ଅପେ ନିବାସ କରିଅଛନ୍ତି ସେ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ । ତୁମ୍ଭ ଶାସ୍ତ୍ର କହେ ଯଥା ।

ଯେଉଂଠାରେ ରାଏ ଦିବସ ନାସ୍ତି
ଅଣାକାର ବ୍ରହ୍ମ ଅଖଣ୍ଡ ଜ୍ୟୋତି ।

ଦେଖ ଏହି ପ୍ରଭୁ ଠାରେ ଦର୍ଶନ ତାହାର ସନ୍ନିଧାନରେ ନିବାସ କରଣ ତାହାର କରୁଣା କଟାକ୍ଷର ଭୋଗ ତାହାର ପ୍ରେମ ଅମୃତ ରସ ଭୋଗ ଏମନ୍ତେ ତାହାର ବନ୍ଧୁତା ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ କେମନ୍ତ ମିଷ୍ଟ ।

ପୁନର୍ବାର ତାହାର ସନ୍ମୁଖସ୍ଥ ଯେଉଂଲୋକ ଅର୍ଥାତ ଧର୍ମଦୂତ ଓ ସାଧୁଆତ୍ମମାନେ ଏମାନେ ପ୍ରେମ ଅଦି କରି ସକଳ ଗୁଣରେ ପୂର୍ଣ ଏମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗରେ ଅନନ୍ତ କାଲ ବ୍ୟୟ କରି କେମନ୍ତ ସୁଖଦାୟୀ ।

ଷଷ୍ଟ । ଏହି ଉପରେ ଲେଖିତ ଯେଉଂ ସୁଖ ସେ ଅନନ୍ତ ।

ଏପୃଥିବୀସ୍ଥିତ ଯେଉଂ ଭୋଗ କ୍ଷୟ ଅଟନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟର ଯେଉଂ ଭୋଗ ଅକ୍ଷୟ ଅନନ୍ତ । ଯେଉଁମାନେ ତହିଁରେ ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତି ସେମାନେ ସଦାବେଳେ ରହନ୍ତି । ସେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପାପ କିଅବା କ୍ଳେଶ ଅସୁସ୍ଥତା ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥା କିଅବା ମୃତ୍ୟୁ କିଅବା କୌଣସି ପୀଡା କେବେ ପ୍ରବେଶ ହେବାକୁ ପାରବେ ନା । ଯେମନ୍ତେ ସିନ୍ଧୁର ବାଲି କିଅବା ବରଷାର ଧାରା କିଅବା ଅକାଶର ତାରା ଅଗଣନ ସେହିରୂପେ ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜ୍ୟର ଭୋଗ ତାହାର ଦନ ଅଗଣନୀୟ ।

ପରାମର୍ଶ ।

ଯେମନ୍ତ ଉତ୍ତମ ଜ୍ଞାନବନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭଜନା କରନ୍ତି ପୁଣି ମୂର୍ଖ ଅଜ୍ଞାନ ଲୋକ ପିତୁଳି ପୂଜା କରନ୍ତି ତେମନ୍ତ ହେ ପାଠକ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ବନତ କରି କହି ଯେ କାଷ୍ଠମୟ ପିତୁଳା ତ୍ୟାଗ କରି ସତ୍ୟ ଜଗନ୍ନାଥରେ ଆଶ୍ରୟ କର । ସେହି ଜଗତର ନାଥ ରକ୍ଷା ଓ ନାଶ ଦୁଇ କରିବାକୁ ପାରନ୍ତି ସେହି ଜଗତର ନାଥ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରେମ ବଶ୍ୱାସ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ପାଠ ଶ୍ରଡବାରେ ଅଉ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନ ଭଣ୍ଡାଇବାରଂ ସର୍କାର ବଡ ଅନୁଗ୍ରହ କଲେ ପ୍ରମାଣ ପୁଣି ଯେଉଂ ପ୍ରଭୁ ସମସ୍ତ ବଶ୍ୱାସିମାନଙ୍କର ପ୍ରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଦ୍ୱାର ଫିଟାଇବା ପାଁଇ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ ଛାଡ ନାନା ଦୁଃଖ ସହି ଆପଣା ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କଲେ ତାହାଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହ ତହିଁର କେତେ ବଡ । ହେ ପ୍ରିୟ ଲୋକ ଯେମନ୍ତ ଅଲାଭ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ବ୍ୟଗ୍ରଚିତ୍ତ ହେଉଅଛ ସେମନ୍ତ ସତ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗ ଦ୍ୱାରରେ ତୀର୍ଥ କରିବାକୁ ଉଦ୍ଯୋଗୀ ହୁଅ । ସେହି ଦ୍ୱାର ଏତେବେଳେ ମୁକ୍ତଲା ଅଛି । ଖୋଲା ଥାଉଂ । ଏତେବେଳେ ପଣ ଯେହେତୁ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖା ଅଛି ଯେ ଏହି ସୁଗ୍ରାହ୍ୟ କାଳ ଅଟଇ ଏବେ ମୁକ୍ତି ଦନ ଅଛି ଯେମନ୍ତ ତାହାଙ୍କର ରବ ଶୁଣିବ ଏଥିପାଁଇ ଅନ୍ତଃକରଣକୁ କଠିଣ ନ କର ।

ଗୀତ ।

୧ ଅହେ ପାପି ମନ ବୋଲ କ ହେତୁ ବଲମ୍ବଣ ।
ଶ୍ଳୋକ ସବୁ ମିଥ୍ୟା କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥ ବିଡମ୍ବଣ ।
ସମ୍ବାଦ ପାଇଲ ମୁହିଂ କେମନ୍ତେ ଜଗତ ନାଥ ।
ନର ଅବତାର ହୋଇ କଲେ ପାପ ଉତ୍ପାତ ।

୨ ପୂର୍ବକାଳେ ମୋର ପ୍ରାଣ ଥିଲା ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ।
ଭୁଲ ଭ୍ରାନ୍ତ ସବୁ କଲୁଁ ଯେହେତେ ସବୁ ପାପି ନର ।
ପାପର ସାଗରେ ଡୁବ ମୋର ପ୍ରାଣ ମଲା ପ୍ରାୟ ।
ଏଠା ସେଠା ତାକ ଶ୍ଳୋକ ନାହିଂ ଦେଖିଲୁଁ ଉପାୟ ।

୩ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ ସବୁ ଅସାଧ୍ୟ ମୋ ପରିତ୍ରାଣ ।
ଅବା ଦେବ ଅବା ଦେବୀ ଅବା ଗୁରୁ ପୁଣ୍ୟବାନ ।
ଅବା ଯଜ୍ଞ ଜପ ତପ ତନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଦାନ ସ୍ନାନ ।
ଉଦ୍ଧାର କରେ ନ ପାରି ମୋର ବନ୍ଧଗତ ପ୍ରାଣ ।

୪ ଏସମସ୍ତ ନିରର୍ଥକ ମାତ୍ର ମିଥ୍ୟା ଭୂଲନ ।
କେବଳ ଆଶ୍ରୟ କରି ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମରଣ ।
ସ୍ୱର୍ଗ ପୃଥିବୀ ପାତାଲ ସବୁ ତାହାଙ୍କ ନିର୍ମାଣ ।
ସେହି ସଦା ରକ୍ଷା କରେ ସମସ୍ତର ଜୀବନ ।

୫ ମୋର ପୁଣ୍ୟ ମୋର ପାପ ମୋର ଆଶା କରି ତ୍ୟାଗ ।
ମୋର ମାନ ମୋର ନାମ ମୋର ଇଚ୍ଛା ମୋର ରାଗ ।
ସମସ୍ତ ପକାଇ ଦେଇ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚରଣେ ।
କରି ମୋର ଦୃଢ ଆଶା ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ମରଣେ ।

ଇତି

No. 17.

INSTRUCTION TO RELIGIOUS INQUIRERS.

ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବାର ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କି କରିବାକୁ ହେବ ଏହା ପଚାରିବାର କଥାର ଉତ୍ତର ଲେଖାଅଛୁ ।

ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବାର ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କି କରିବାକୁ ହେବ ଲୋକମାନେ ନାନା କାରଣରୁ ଏକଥା ପଚାରୁଛନ୍ତି । ଥୋକାଏ ନରକକୁ ଭୟ କରି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଇଚ୍ଛା କରି ପଚାରୁଛନ୍ତି । ଥୋକାଏ ଏହି ଜଗତରେ କେବଳ ଦୁଃଖ ପାଇ ପରଲୋକରେ ସୁଖ ପାଇବାକୁ ବାଞ୍ଛା କରି ପଚାରୁଛନ୍ତି । ଥୋକାଏ ନାନା ପ୍ରକାର ଉପାୟ କରି ସାରି ସେ ସବୁକୁ ଅସାର ଓ ମିଥ୍ୟା ମଣନ୍ତି ଏଣୁ କରି ଯେଉଁ ଉପାୟ ସତ୍ୟ ତାହା ଜାଣିବାର ନିମନ୍ତେ ଏହି କଥା ପଚାରୁଛନ୍ତି । ଥୋକାଏ ମାନିବାକୁ ନାହିଁ କେବଳ ଜାଣିବାକୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ଏମନ୍ତରେ କେହି କପଟରେ କେହି ନିଷ୍କପଟରେ କେହି ମିଥ୍ୟାରେ କେହି ସତ୍ୟରେ ପରିତ୍ରାଣର ବିଷୟରେ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ଏଣୁ ଯେଉଁମାନେ ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟରୂପରେ ପଚାରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଏହି ତିନି ଚିହ୍ନ ପ୍ରଥମରେ ବିବେଚନା କରି ମନରେ ବୁଝନ୍ତୁ ।

୧ ଚିହ୍ନ । ସେମାନେ ଆପଣାକୁ ପାପିଷ୍ଠ ଜାଣନ୍ତି । ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ଲୋକ ଆପଣାକୁ ପାପୀ କରି କହନ୍ତି ତେବେହେଁ ପାପ ବିଷୟରେ ସେମାନେ ଭଲ ମତେ ନ ବୁଝନ୍ତି ଓ ପାପକୁ ଘୃଣା ନ କରନ୍ତି ।

ପାଇ ଯେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଭଙ୍ଗିବାର ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାସୋରି ବାର ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ନ କରିବାର ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ମନ ନ ଦେବାର ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା ଧନ୍ୟବାଦ ଆଦି ନ ସାଧିବାର । ଅବା ମନୁଷ୍ୟଠାରେ ମିଥ୍ୟା କହିବାର କି ଅନ୍ୟାୟ ଚୋର ଆଦି କରିବାର ଅବା ପରଦାର ଆଦି ଅଶୁଚିକର୍ମ କରିବାର । ଏହି ପାପ କର୍ମ ସବୁ ପାପି ମନରୁ ଜନ୍ମ ହୁଅନ୍ତି । ଏଣୁକରି ମନୁଷ ମାତ୍ର ମନରେ କଥାରେ କର୍ମରେ ପାପିଷ୍ଠ ଏହାର ପ୍ରମାଣ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଲେଖା ଅଛି ଯଥା ।

ପୃଥିବୀରେ ମନୁଷମାନଙ୍କର କୁକ୍ରିୟା ଅତିଶୟ ଆଉ ସେମାନଙ୍କର ମନର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଳ୍ପଣା ଓ ଭାବନା ଅବିରତ ମନ୍ଦମାତ୍ର ଈଶ୍ୱର ଏହା ଦେଖିଲେ । ଆଦିପୁସ୍ତକରେ ୬ ପର୍ବ । ଆମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ମେଣ୍ଢାଗଣର ପ୍ରାୟେ ଭ୍ରମଣକାରୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣ ବାଟ ହୁଡି ଆପଣା୨ ବାଟରେ ଯାଇଅଛୁଁ । ଯିଶାଇୟ ୫୩ ପର୍ବ ୬ ପଦରେ ଲେଖାଅଛି ।

୧ ଯୋହନରେ ୧ ପର୍ବ ୮ ପଦରେ ଲେଖା ଯଦ୍ୟପି ବୋଲି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କୌଣସି ପାପ ନାହିଂ ତେବେ ଆପଣାମାନଙ୍କୁ ବଞ୍ଚନା କରି ପୁଣି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅନ୍ତରେ ସତ୍ୟଧର୍ମ ନାହିଁ ।

ଯିରିମିୟାର ୧୭ ପର୍ବ ୯ ପଦରେ ଲେଖା ଅଛି ଯେ ଅନ୍ତଃକରଣ ସବୁବସ୍ତୁରୁ କପଟୀ ଓ ଅତିଶୟ ଦୁଷ୍ଟ ତାହା ଜାଣିବାକୁ ପାରିବ କେ ।

ଦାଉଦର ୪୦ ଗୀତରେ ୧୨ ପଦରେ ଲେଖା ଯେ ମୁଣ୍ଡର ବାଳରୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାପ ଅଧିକ ଅଛି ।

ଆଉ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଆପେଁ କହିଲେ ଅନ୍ତଃକରଣରୁ କୁଚିନ୍ତା ବଧ ପରଦାର ବେଶ୍ୟାଗମନ ଚୋର ମିଥ୍ୟାସାକ୍ଷ୍ୟ ଈଶ୍ୱରନିନ୍ଦା ଏସମସ୍ତ ବାହାର ହୁଅନ୍ତି । ମାଥିଉ ୧୫ ପର୍ବ ୧୯ ପଦ ।

ଏହି ପ୍ରକାରେ ମନୁଷ ସମସ୍ତେ ଜ୍ଞାନ ଓ ଅଜ୍ଞାନରେ ପାପ କରି

ଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ହେଲା ଓ ଲଙ୍ଘନ କରି ଅଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୟା ଓ ନ୍ୟାୟ ଦୁଇର ବିରୁଦ୍ଧରେ ପାପ କରିଛନ୍ତି ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପକ୍ଷ ଛାଡ଼ି ଶୟତାନର ପକ୍ଷରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଛନ୍ତି ଏଣୁ ସ୍ୱର୍ଗାଧିକାରୀ ନ ହୋଇ ନରକାଧିକାରରେ ସମସ୍ତେ ହୋଇଛନ୍ତି ଏହା ନ ଜାଣିଲେ କେହି ଯଥାର୍ଥରୂପେ ପରିତ୍ରାଣର ବିଷୟରେ କେବେହେଁ ପଚାରିବାକୁ ନ ପାରନ୍ତି ଯେହେତୁ ନିରୋଗୀ ଯେ ସେ ବୈଦ୍ୟ ନ ମାଗନ୍ତି ରୋଗୀ ଲୋକ ମାଗନ୍ତି ।

୨ ଚିହ୍ନ । ଆପଣାକୁ ପାପିଷ୍ଠ ଜାଣି ତହିଁର ଭୟ ପାଇବାର ।

ପାପାଚରଣ ଯେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଧମ ଓ ଅଯୋଗ୍ୟ କେବଳ ତାହା ନୋହେ ପୁଣି ତହିଁର ଇହଲୋକର ପରଲୋକର ମହାଦୁଃଖ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ ହୁଅଇ । ଜଗତର କର୍ତ୍ତା ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ସେ ପାପିମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି ତାହା ଧର୍ମପୁସ୍ତକର ଆଦ୍ୟରୁ ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଅଛି । ପ୍ରତିହିଂସା କରିବା ପାଇଁ ଅବା ଆପଣା କ୍ରୋଧକୁ ସନ୍ତୋଷ କରିବା ପାଇଁ ସେ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି ତାହା ନୋହେ ପୁଣି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାୟରେ ଓ ଆପଣା ଶାସନପଦକୁ ଆଦର କରିବାରେ ଓ ସ୍ୱର୍ଗ ସିଂହାସନକୁ ନିଷ୍କଳଙ୍କ ରଖିବାରେ ସେ ତାହା କରନ୍ତି । ମହା ବିଚାରର ଦିନରେ ଯେତେ ଲୋକେ ନରକକୁ ଯାଇ ଅନନ୍ତ ଦଣ୍ଡ ପାନ୍ତି ସେ ସମସ୍ତେ କହିବେ ଆମ୍ଭର ଦଣ୍ଡ ଉଚିତ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସିଂହାସନର ଚାରି ଅଡେ ଯେତେ ପବିତ୍ରଆତ୍ମା ଓ ଧର୍ମଦୂତମାନେ ଘେରନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଧନ୍ୟବାଦ ବୋଲନ୍ତି ହେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭର କର୍ମ ଅତି ମହତ୍ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେ ସାଧୁମାନଙ୍କର ରାଜା ତୁମ୍ଭର ବାଟ ସରଳ ଓ ଯଥାର୍ଥ ଏନିମନ୍ତେ ହେ ପ୍ରଭୁ କେ ତୁମ୍ଭକୁ ଭୟ ନ କରିବ । ପୁଣି ସେମାନେ ଦିବାରାତ୍ରରେ ନିବୃତ୍ତି ନୋହି ଧର୍ମ ଧର୍ମ ଧର୍ମ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ୍ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ଏହି କଥା କହନ୍ତି ।

ଈଶ୍ୱର ଆପେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ଏଣୁ ପାପିମାନଙ୍କୁ ଅବଶ୍ୟ ଘୃଣା କରନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ଯଦ୍ୟପି ଦୟାବନ୍ତ ତେବେ ସେ ଜଗତର ରାଜା ଏଣୁ ଅବଶ୍ୟ ଆଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନକାରୀମାନଙ୍କୁ ସଜା ଦେବେ ତାହା ନ ଦେଲେ ତାହାଙ୍କ ଶାସକପଣ ଅନାଦରଣୀୟ ହୁଅନ୍ତା ଓ ସ୍ୱର୍ଗ ପୃଥିବୀରେ ତାହାଙ୍କର ସବୁ ରାଜ୍ୟରେ କେବଳ ଗୋଲମାଲ ହୁଅନ୍ତା ।

ଆଉ ପାପ ଲାଗି ଯେବେ ନରକର ଭୟ ନ ହୁଅଇ ତେବେ ପରିତ୍ରାଣ କେହି ନ ଖୋଜଇ ଯେଉଂମାନେ ଦାୟଗ୍ରସ୍ତ ସେମାନେ ତ୍ରାହି କରି ଡାକନ୍ତି ଆଉ ଯେଉଂମାନେ ଆପଣାମାନଙ୍କୁ ରୋଗୀ ଜାଣନ୍ତି ସେମାନେ ବୈଦ୍ୟ ଖୋଜନ୍ତି ।

ପାପ ଲାଗି ପରମେଶ୍ୱର କୀ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ ତାହା ଧର୍ମପୁସ୍ତକର କେତେ ପ୍ରମାଣ ବାକ୍ୟ ବିବେଚନା କଲେ ଜଣା ହୁଅଇ ଯଥା ॥

ପାପର ବର୍ତ୍ତନ ମୃତ୍ୟୁ ॥ ରୋମୀୟ ମଣ୍ଡଳୀର ପ୍ରତି ୬ ପର୍ବ ୨୩ ପଦ ॥

ଯେ ପାପ କରଇ ସେ ମରିବ ॥ ଯିହିଜକଲ ୧୮ ପର୍ବ ୪ ପଦ ॥

ପରମେଶ୍ୱର ପାପିମାନଙ୍କର ଉପରେ ଅଙ୍ଗାର ଓ ଅଗ୍ନି ଓ ଗନ୍ଧକ ବର୍ଷାଇବେ ଓ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଝାଞ୍ଜିପବନ ସେମାନଙ୍କର ପାନ ପାତ୍ରର ଭାଗ ହେବ । ଦାଉଦର ୧୧ ଗୀତ ୬ ପଦ । ପାପିଗଣ ଓ ଯେଉଂ ଦେଶିମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହେଲା କରନ୍ତି ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନରକରେ ପକାଇ ବାକ୍ଲୁ ହେବ ॥ ଦାଉଦର ୯ ଗୀତ ୧୭ ପଦ ।

ନରକରେ ସେମାନଙ୍କ ପୋକ ନ ମରଇ ଓ ସେମାନଙ୍କ ନିଆଁ କଭି ନ ଯାଏ । ମାର୍କ ମଙ୍ଗଳସମାଚାର ୯ ପର୍ବ ୪୪ ପଦ ।

ମହାବିଚାର ଦିନରେ ପ୍ରଭୁ କହିବେ ଆରେ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ସମସ୍ତେ ଶୟତାନ ଓ ତାହାର ଦୂତଗଣର ନିମନ୍ତେ ଯେ ଅନନ୍ତ ଅଗ୍ନି ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି ମୋର ନିକଟରୁ ସେଠାରେ ଯାଅ ।

ପୁଣି ଯେଠାରେ ପଶୁ ଓ ଭଣ୍ଡ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଅଛନ୍ତି ସେହି ଅଗ୍ନି ଓ ଗନ୍ଧକ ହ୍ରଦରେ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ଓ ସେମାନଙ୍କର ଭ୍ରାନ୍ତିଜନକ

ଶାସ୍ତିସ୍ଥାନକୁ ପକାଇ ଦିଅ। ଯିବେ ସେ ସ୍ଥାନରେ ସେମାନେ ଅନନ୍ତ କାଳର ଦବା ଶାସ୍ତି ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ ପାଇବେ ।

ଏମନ୍ତ ପାତକମାନେ ଅନନ୍ତ ମୃତ୍ୟୁ ଓ ଧାର୍ମିକମାନେ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଭୋଗିବେ ।

୩ ଚିହ୍ନ । ଯେଉଂମାନେ ପରିତ୍ରାଣର ବିଷୟରେ ସତ୍ୟଚିନ୍ତା କରନ୍ତି ସେମାନେ ପରିତ୍ରାଣର କୌଣସି ବାଟ ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଓ ଭରସା କରନ୍ତି ।

ଅପାର ଅପାର ପାପିଗଣ ପରିତ୍ରାଣ ବିଷୟରେ କିଛି ଭାବନା କରନ୍ତି ନାହିଁ କିଛି ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ନାହିଁ ସେମାନେ କେବଳ ଏହି ସଂସାରରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ଇହଲୋକର ସୁଖ ଲୋଡନ୍ତି ପରଲୋକର ଅନନ୍ତ ସୁଖ ଦୁଃଖ କିହାତ ଗୁଚ୍ଛ କରନ୍ତି । ମାତ୍ର ଯେଉଂମାନେ ଆପଣା୨ ପାପ ଜାଣି ତାହା ପାଇଁ ଖେଦ କରନ୍ତି ଓ ନରକର ଭୟଙ୍କର ବିଷୟ ବୁଝି ତାହା ଡରନ୍ତି ସେମାନେ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ କେମନ୍ତ ମୁଂ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବି ଏହା ଡାକନ୍ତି । ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ପାପିଷ୍ଠ ଯେହେତୁ ସବିଙ୍କଠାରେ ଯେଉଂ ବିବେକ ଅର୍ଥାତ୍ ଭଲ ମନ୍ଦ ବିଶେଷ ଜ୍ଞାନ ଥାଏ ସେ ବିବେକ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୋଷୀ କରଇ ଏଣୁ ବେଳକୁବେଳ ସେମାନଙ୍କର ମନରେ ଡର ଜନ୍ମଇ । ଥୋକାଏ ଲୋକ ଏହି ବିବେକ ମନର ଭର୍ତ୍ସନା ନ ମାନି କ୍ରମଶେ୨ ମନକୁ ପଥର ପ୍ରମାଣ କଠିଣ କରନ୍ତି ଏହି ଜାତିଲୋକ ପ୍ରାୟେ ସମସ୍ତେ ନରକରେ ପଡନ୍ତି ପୁଣି ଆଉ ଥୋକାଏ ଲୋକ ମନରେ ଆପଣା୨ ପାପ ଦୋଷ ଦେଖି ଜାଣି ନାନାଦି ପ୍ରକାରେ ଉପାୟେ ଲୋଡନ୍ତି । କେହି୨ ଅବା ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା କରନ୍ତି କେହି୨ ଅବା ଯଜ୍ଞ କରନ୍ତି କେହି୨ ଅବା ହୋମାଦି କରନ୍ତି କେହି୨ ଅବା ଗୁରୁଠାରେ ଭରସା କରି ସେବା କରନ୍ତି କେହି୨ ଅବା ତପସ୍ୟା କରନ୍ତି କେହି୨ ଦରିଦ୍ର ଲୋକଙ୍କୁଂ ଦାନ କରନ୍ତି କେହି୨ ଅବା

ମୌନ ହୋଇ ଧ୍ୟାନ କରନ୍ତୁ କେହୀ ଅବା ଲମ୍ବା କରି ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତୁ କେହୀ ନାନା ପ୍ରକାର ଧର୍ମ ପୁଣ୍ୟ କରନ୍ତୁ କେହୀ ଅବା କେବଲ ଖେଦଯୁକ୍ତ ଚିତ୍ତ ହୋଇ ନାନା ସ୍ଥାନରେ ଭ୍ରମଣ କରି ପରି ତ୍ରାଣ ବାଟ ଖୋଜନ୍ତୁ । ମାତ୍ର କୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ଯେ ପରିତ୍ରାଣବାଟ ପାଇବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମନରେ ଏହି ଭରସା ଅଛି । ତାହା ନୋହି ଲେ ସେମାନେ ନିଭରସା ହୋଇ ମହା ଦୁଃଖ ସକାଶେ ଆପ ଣାକୁ ନାଶ କରନ୍ତୁ । ଭଲ ଏହି ପ୍ରକାରେ ପରିତ୍ରାଣ ବିଷୟରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଇଚ୍ଛୁକ ହେବାର ଓ ସଚେଷ୍ଟ ହେବାର ଉଚିତ । ପରମେ ଶ୍ୱର ଏହା ବିଷୟରେ ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକରେ ବହୁତ ଉପଦେଶ ଓ ଆଜ୍ଞା ଦିଅନ୍ତୁ ଯଥା । ଉଦ୍ଦେଶ ପାଇବାବେଲେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଖୋଜ ସମୀପରେ ତାହାଙ୍କର ଥିବାର ବେଳେ ତାହାଙ୍କଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ଦୁଷ୍ଟ ଆପଣା ଆଚରଣ ଓ ଅଧାର୍ମିକ ଆପଣା ମତ ଛାଡୁ ପୁଣି ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ ଫେରୁ ଯେଣୁ ସେ ତାହାକୁ ଦୟା କରିବେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଫେରୁ ଯେହେତୁ ସେ ଅତିଶୟ କ୍ଷମାବାନ ଅଟନ୍ତି । ଯିଶାଇୟା ୫୫ ପର୍ବ ୬ ୭ ପଦ ।

ପୁନର୍ବାର ଈଶ୍ୱର ଏହା କହନ୍ତୁ ଆମ୍ଭର ଥିବାର ପ୍ରମାଣେ ବୋଲି ପାପିମାନଙ୍କର ମରଣରେ ଆମ୍ଭର କିଛି ସନ୍ତୋଷ ନାହିଁ ପୁଣି ପା ପିଗଣ ଆପଣା ବାଟ ଛାଡି ବଞ୍ଚନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଆମ୍ଭର ସନ୍ତୋଷ ଅଛି ଏନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଫେରି ଅପଣା କୁପଥରୁ ଫେରି କି ନିମନ୍ତେ ମରିବ । ଯିହିଜିକଲ ୩୩ ପର୍ବ ୧୧ ପଦ ।

ପରମେଶ୍ୱର ଯେ ପାପିମାନଙ୍କର ମରଣରେ ସନ୍ତୋଷ ନ ପାଇ ସେମାନଙ୍କର ଅନନ୍ତ ମଙ୍ଗଲ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ଏହାର ବିଷୟରେ ନାନା ଦୃଢ ପ୍ରମାଣ ଅଛି ଏହାର ଶ୍ୱରୁ ପାଞ୍ଚ ପ୍ରମାଣ ସଂକ୍ଷେପ ରୂପେ ଲେଖା ଯାଯେ ଯଥା ।

୧ । ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆପଣା ଶ୍ରୀମୁଖରେ କହିଲେ ଈଶ୍ୱର ଜଗ

ତଳୁ ଅତି ଦୟା କରି ଆପଣା ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଆତ୍ମଜଙ୍କୁ ଦାନ କଲେ ତେଣୁ ଯେ କେହି ତାହାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରଇ ସେ ଜଣର ବିନାଶ ନ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁର ଭୋଗ ହେବ ଯେହେତୁ ଈଶ୍ୱର ଜଗତର ଦଣ୍ଡ ଦେବାର ନିମନ୍ତେ ନୋହେ ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜଗତର ପରିତ୍ରାଣ ଯେମନ୍ତ ହୁଅଇ ଏଥିପାଇଁ ସେ ଆପଣା ପୁତ୍ରକୁ ପଠାଇଲେ । ଯୋହନର ୩ ପର୍ବ ୧୬ ୧୭ ପଦ ।

୨ । ପରିତ୍ରାଣ ବାଟ ଜଣାଇବାର ନିମନ୍ତେ ପରମେଶ୍ୱର ଆପଣା ଧର୍ମବାକ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ଧର୍ମପୁସ୍ତକ ଯେ ସେ ମହାମୂଲ୍ୟ ଦାନ ତହିଁରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱ ଓ ଇଚ୍ଛା ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଅଛି । ତହିଁରେ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଓ ତ୍ରାଣର ପଥ ଜଣା ଯାଇଅଛି । ତହିଁରେ ମନୁଷ୍ୟର କର୍ତ୍ତବ୍ୟାକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଲେଖା ଅଛି । ତହିଁରେ ସ୍ୱର୍ଗର ସୁଖ ଓ ନରକର ଦୁଃଖ ନିଶ୍ଚୟରୂପେ ଜାଣିବାକୁ ପାଉ । ତହିଁରେ ଏମନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ହିତାହିତ ବିଷୟରେ ମିଥ୍ୟାଛୁଟା କେବଳ ସତ୍ୟ ଉପଦେଶ ଦିଆଗଲା । ଏହି ଧର୍ମର ଆଲୁଅ ବିନା ଅନ୍ଧାର ଜଗତର କି ଦୁର୍ଗତି ହୁଅଇ । ଏହି ସତ୍ୟ ମିଥ୍ୟାର ଅନନ୍ତ ବିଧାନ ବିନୁ ମନୁଷ ମାନେ ନିରନ୍ତରେ ବନସ୍ୱରୂପ ଭୁଲନରେ ଭ୍ରମଣ କରି ଥାନ୍ତି । ଏଣୁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ତୁମ୍ଭ ମନରେ ପ୍ରଭାତି ନକ୍ଷତ୍ର ଓ ଅରୁଣର ଉଦୟ ନହୁଇ ସେ ଯାଏ ଘୋରତର ଅନ୍ଧକାର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ଦୀପ୍ତିର ପ୍ରାୟେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାକ୍ୟ ଅଛି ତାଠାରେ ମନୋଯୋଗ କରିବାର ଉଚିତ ୨ ପିତର ୧ ପର୍ବ ୧୯ ପଦ ।

୩ । ପରମେଶ୍ୱର ଏହି ପାପିଷ୍ଠ ଜଗତରେ ଆପଣା ମଣ୍ଡଳୀ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଲୋକ ଶୟତାନର ଲୋକଠାରୁ ଭିନ୍ନ କରି ରଖିବାର ନିମନ୍ତେ ପୁଣି ଆପଣା ଲୋକଙ୍କର ଗୃହ ହେବାର ନିମିନ୍ତେ ପରମେଶ୍ୱର ଏହି ଜଗତରେ ଆପଣା ମଣ୍ଡଳୀ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଓ ପୂର୍ବାବଧି ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ସବୁ ଯୁଗରେ ଓ ସର୍ବ ଦେଶରେ

ପାପିମାନେ ଏହି ମଣ୍ଡଳୀକି ହିଂସା କରି ନାଶ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରିଅଛନ୍ତି ଓ କରୁଅଛନ୍ତି ମାତ୍ର ତାହାର ନାଶ ହୋଇ ନ ପାରି ଅଳ୍ପ ସରିକ ତାହା ବଢ଼ି ଆସିଅଛନ୍ତି ପୁଣି ସବୁ ଦେଶରେ ଏତେବେଳେ ବଢ଼ି ଯାଉଅଛନ୍ତି । ଏହି ମଣ୍ଡଳୀ ଈଶ୍ବରଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ସାକ୍ଷୀ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପ୍ରତି ତାହାଙ୍କର ପ୍ରେମର ପ୍ରମାଣ ।

୪ । ପରମେଶ୍ବର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପରିତ୍ରାଣ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ଏଣୁ ସେ ଆପଣାର ଧର୍ମୋପଦେଶକମାନଙ୍କୁ ଦେଇଅଛନ୍ତି । ପୂର୍ବ କାଳରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଗଣର ଦ୍ୱାରା ନାନା ସମୟରେ ଓ ନାନା ପ୍ରକାରରେ ପରମେଶ୍ବର ପୂର୍ବ ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ବୋଲିଥିଲେ ପୁଣି ଏହି ଶେଷ କାଳେ ଆପଣା ପୁତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବୋଲିଅଛନ୍ତି । ଏବ୍ରୀ ୧ ପର୍ବ ୧ ପଦ । ଆବର ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ବର୍ଗକୁ ଯିବାବେଳେ ଆପଣା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତ ଜଗତରେ ଯାଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକର କତିରେ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ଘୋଷଣା କରି ଏଥିରେ ଯେଉଁ ଜନ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଡୁବିତ ହୁଅଇ ସେ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବ ଯେ ବିଶ୍ୱାସ ନ କରଇ ତାହାର ଦଣ୍ଡ ହେବ । ମାର୍କ ୧୬ ପର୍ବ ୧୫ ପଦ ।

୫ । ପରମେଶ୍ବର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମନକୁ ଦୀପ୍ତିମାନ ଓ ପ୍ରବୋଧ କରିବାର ଓ ନୂତନ କରିବାର ନିମନ୍ତେ ଆପଣା ଧର୍ମାତ୍ମା ଦାନ କରନ୍ତି ଧର୍ମାତ୍ମାର ଶିକ୍ଷା ଓ ସହାୟତା ବିନୁ କାହାର ଅନ୍ଧାର ଘୁଞ୍ଚି ନ ଯାଏ ଓ କାହାର ପବିତ୍ର ମନ ନ ହୁଅଇ ଓ କାହାର ଧର୍ମଜ୍ଞାନ ଓ ଆତ୍ମାର ପରିତ୍ରାଣ ନ ହୁଅଇ । ଏହି ଧର୍ମାତ୍ମା ସବୁ ପାପି ଜଣଙ୍କର ମନରେ କର୍ମ କରନ୍ତି ପାଠ କରିବାବେଳେ ଶୁଣିବାବେଳେ ଧ୍ୟାନ କରିବାବେଳେ ସେ ମନରେ ଆସି ଧର୍ମାଡେ ମନକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ଦିଅନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମଣାନ୍ତି । ଏହି ଈଶ୍ବରଙ୍କର ପ୍ରେମ ଲକ୍ଷଣ । ଲୂକ ୧୧ ପର୍ବ ୧୩ ପଦ ।

୬ । ପରମେଶ୍ବର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବିନାଶ ନ ଚାହିଁ ସେମାନ

ଙ୍କର ପରିତ୍ରାଣ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ଏଥିପାଇଁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖନ୍ତି ଏହା ନୋହିଲେ ସେ ହଠାତ୍ ସବୁ ପାପିମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛନ୍ନ କରି ପକାନ୍ତେ ମାତ୍ର ସେ ଦିନକୁଦିନ ବରଷକୁ ବରଷ ପାପିମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରି ନାନା ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇ ସେମାନଙ୍କର ଅନନ୍ତ ମଙ୍ଗଳ ଲୋଡନ୍ତି । ଏଥି ନିମନ୍ତେ ସେ ଉପରି ଲେଖିତ ଆପଣା ପୁତ୍ର ଆପଣା ବାକ୍ୟ ଆପଣା ମଣ୍ଡଳୀ ଆପଣା ଉପଦେଶକଗଣ ଓ ଆପଣା ଧର୍ମଆତ୍ମା ଦିଅନ୍ତି ପୁଣି ଏହି ସମସ୍ତ ଦାନର ଫଳ ଯେମନ୍ତ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅଇ ଏଥିପାଇଁ ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସମୟ ଦିଅନ୍ତି ଏହି ବାକ୍ୟ ଚୂଡାନ୍ତ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ ।

ପରିତ୍ରାଣର ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭେ କି କରିବା ଯେଉଂମାନେ ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟରୂପେ ଏହା ପଚାରନ୍ତି ସେ ଲୋକଙ୍କୁ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ଏହି ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯଥା ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ବିଶ୍ୱାସ କର ତେଣୁ ତୁମ୍ଭେ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବ ।— ପାପିମାନଙ୍କୁ ତ୍ରାଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜଗତରେ ଅଇଲେ । ତଦ୍ଭିନ୍ନ ଆଉ କାହିଁରେ ପରିତ୍ରାଣ ନାହିଁ ଯେହେତୁ ଯାହାଠାରେ ତ୍ରାଣ ହେବାକୁ ପାରଇ ଭୂମଣ୍ଡଳସ୍ଥ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରେ ଏମନ୍ତ ଆଉ କୌଣସି ନାମ ଦିଆ ଯାଇ ନାହିଁ । ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କର କ୍ରିୟା ୪ ପର୍ବ ୧୨ ପଦ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତ୍ରାଣ କରିବାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗ୍ୟବନ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଏଥିରେ ନାନା ପ୍ରମାଣ ଅଛି ।

୧ ପ୍ରମାଣ । ପାପିମାନଙ୍କୁ ତ୍ରାଣ କରିବାକୁ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଯୁକ୍ତ ଥିଲେ । ଯଥା । ଈଶ୍ୱର ଜଗତକୁ ଅତି ପ୍ରେମକରି ଆପଣା ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଅଙ୍ଗଜ ଦେଲେ ତେଣୁ ଯେଉଂ ଜନ ତାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରଇ ସେ ଜନର ବିନାଶ ନୋହି ଅନନ୍ତ ପରମାୟୁ ଭୋଗ

ହେବ । ଯୋହନ ଲେଖିତ ମଙ୍ଗଳ ସମାଚାର ୩ ପର୍ବ ୧୪ ପଦ ।

ଈଶ୍ବର ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଉଠାଇ ଇଶ୍ରାୟେଲ ବଂଶମାନଙ୍କୁ ମନ ଫେରଣ ଓ ପାପକ୍ଷମା ଦେବାକୁ ରାଜା ଓ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା କରି ଆପଣା ଦକ୍ଷିଣ ପାର୍ଶ୍ବରେ ଉଚ୍ଚପଦସ୍ଥ କରିଅଛନ୍ତି ଏହାର ବିଷୟରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସାକ୍ଷୀ ଆଉ କେବଳ ଆମ୍ଭେମାନେ ନୋହୁ ଈଶ୍ବର ଆପଣା ଆଜ୍ଞାକାରୀମାନଙ୍କୁ ଯେଉଂ ଧର୍ମଆତ୍ମା ଦେଇଅଛନ୍ତି ସେହି ସାକ୍ଷୀ ଅଛନ୍ତି । ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କର କ୍ରିୟା ୫ ପର୍ବ ୩୧ ୩୨ ପଦ ।

୨ ପ୍ରମାଣ । ତାହାଙ୍କର ମହତ୍ବ ସକାଶେ ସେ ପାପିମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଭର୍ଜ୍ଜନା ଯଥା । ସେ ପିତା ପରମେଶ୍ବରଙ୍କ ଅଦ୍ବିତୀୟ ଅତ୍ମଜ । ଯୋହନର ପ୍ରଥମ ପର୍ବ । ଯେ ଈଶ୍ବରଙ୍କ ମହିମାର ତେଜ ଓ ସାରର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ସେ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଈଶ୍ବର ସର୍ବାଧିକାରୀ କରିଅଛନ୍ତି ଓ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ବାରା ସକଳ ଜଗତର ସୃଷ୍ଟି କରିଅଛନ୍ତି । ଏବ୍ରୀମାନଙ୍କର ପ୍ରତି ଚିଠାଉ ୧ ପର୍ବ ।

ସେ ଅଦୃଶ ଈଶ୍ବରଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିସ୍ବରୂପ ଓ ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦିକର୍ତ୍ତା ପୁଣି ସିଂହାସନ କି ରାଜାପଦ କି କର୍ତ୍ତାପଣ କି ପରାକ୍ରମ ସ୍ବର୍ଗରେ କି ପୃଥିବୀରେ ଦୃଶ ଅବା ଅଦୃଶ ହେଉ ଯେତେହେଂ ବସ୍ତୁ ଥାୟେ ସମସ୍ତ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ବାରା ଓ ତାହାଙ୍କର ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟ ହୋଇ ଅଛି । କଲସୀୟ ପ୍ରତି ୧ ପର୍ବ ୧୪ ପଦ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଈଶ୍ବରତ୍ବ ବିରାଜମାନ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ସକଳ ରାଜ୍ୟର ଓ ପରାକ୍ରମର ମୁଣ୍ଡସ୍ବରୂପ ତାହାଙ୍କଠାରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସିଦ୍ଧ ହେଉଅଛ । ୨ ପର୍ବ ।

ସେହି ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଶରୀର ଅନୁସାରେ ଦାଉଦର ବଂଶରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ପୁଣି ଧର୍ମଆତ୍ମାନୁସାରେ ଦୃଢ ପ୍ରମାଣରେ ଈଶ୍ବରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଏହା ତାହାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଉତ୍ଥାନରେ ପ୍ରତିପନ୍ନ ହେଲା । ରୋମାନର ପ୍ରତି ୧ ପର୍ବ ୪ ପଦ ।

ଏନିମନ୍ତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଈଶ୍ୱର ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତ୍ରାଣ କରିବାକୁ ଭାର୍ଜନ ଅଟନ୍ତି ।

୩ ପ୍ରମାଣ । ପାପିମାନଙ୍କୁ ତ୍ରାଣ କରିବାକୁ ଯେ ଯାହା ପ୍ରୟୋଜନ ହୁଅଇ ତାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସାଧନ କରିଅଛନ୍ତି ଏନିମନ୍ତେ ସେ ଯୋଗ୍ୟବନ୍ତ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ।

ପ୍ରଥମ । ଯେଉ ଆଜ୍ଞାର ଲଙ୍ଘନ କରିବାର ସକାଶୁଁ ଅମ୍ଭେମାନେ ଦୋଷୀଅଛୁଁ ସେ ଆଜ୍ଞା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପାଳିଅଛନ୍ତି ଏଣୁ ସେ ନିଷ୍ପାପୀ ପୁଣି ଏମନ୍ତ ଆଜ୍ଞା ପାଳଣ ଦ୍ୱାରା ଶାସନକର୍ତ୍ତା ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦର ହୁଅଇ ଓ ତାହାଙ୍କ ଧର୍ମ ଆଜ୍ଞାର ତେଜ ଜଣାଯାଏ ।

ସେ କୌଣସି ପାପ କରି ନାହାନ୍ତି ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ମୁଖର କୌଣସି ଛଳର କଥା ନ ଥିଲା ପୁଣି ନିନ୍ଦିତ ହୋଇଲେ ଫେର ନିନ୍ଦା କରି ନାହାନ୍ତି ଅବା ଦୁଃଖ ପାଇଲେହେଁ କାହାକୁ ଭର୍ତ୍ସନା କରି ନାହାନ୍ତି । ୧ ପିତର ୨ ପର୍ବ ୨୩ ପଦ ।

ପବିତ୍ର ଓ ଅହିଂସକ ଓ ନିର୍ମଳ ଓ ପାପିଗଣଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଓ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଉଚ୍ଚୀକୃତ ଏମନ୍ତ ଏକ ମହା ଯାଜକ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଏବ୍ରୀୟ ୭ ପର୍ବ ୨୬ ପଦ ।

ସେ ଆପଣା ବ୍ୟବସ୍ଥା ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ କରି ମର୍ଯ୍ୟାଦା କରିବେ ଯିଶାଇୟ ୪୨ ପର୍ବ ୨୧ ପଦ । ଯେହେତୁ ଅମ୍ଭେମାନେ ଯେମନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁଣ୍ୟସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ଏଥିପାଇଁ ଯାହାଙ୍କର ପାପର ଲେଶ ନ ଥିଲା ତାହାଙ୍କୁ ସେ ପାପସ୍ୱରୂପ କରିଅଛନ୍ତି ୨ କରିନ୍ଥୀୟ ୫ ପର୍ବ ୨୧ ପଦ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ । ଯେଉଂ ପାପର ଫଳ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଭୋଗିବାକୁ ଉଚିତ ସେ ପାପର ଫଳର ନିମନ୍ତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର ବଦଳୀ ହୋଇ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିଅଛନ୍ତି । ଯଥା ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସହିତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମିଲଣ କରାଇବାର ପାଇଁ ଆପେ ଧାର୍ମିକ ହୋଇ ଅଧାର୍ମିକମାନଙ୍କର ପରିବର୍ତ୍ତେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କଲେ ସେ ଦେହରେ ହତ ହୋଇ ଆତ୍ମାରେ ସଜୀବ ହେଲେ । ୧ ପିତର ୩ ପର୍ବ ୧୮ ପଦ ।

ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ନିମନ୍ତେ ମଲା । ୨ କରିନ୍ଥୀୟ ୫ ପର୍ବ ୧୪ ପଦ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିମନ୍ତେ ଆପେଁ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଶାପରୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଗାଲାତୀୟ ୩ ପର୍ବ ୧୪ ପଦ ।

ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ଲଙ୍ଘନର ନିମନ୍ତେ ଘାଉଆ ଓ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅପରାଧର ନିମନ୍ତେ କ୍ଷତଯୁକ୍ତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ଜନକ ଶାସ୍ତି ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ବର୍ତ୍ତିଲା ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ମାଡ ଖାଇବାରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ହୁଅଇ । ଯିଶାଇୟ ୫୩ ପର୍ବ ୫୬ ପଦ ।

ତୃତୀୟ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଉତ୍ଥାନ କରି ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆରୋହି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହୋଇ ସର୍ବଦା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦକ୍ଷିଣରେ ନିବେଦନ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଆପଣାର ମଣ୍ଡଳୀର ରାଜା ଓ ଶାସନକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ।

ଯେମନ୍ତ କାହାର ଋଣ ଶୁଝିଲେ ସେ ବନ୍ଦିଘରରୁ ମୁକ୍ତ ପାଏ ତେମନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧି ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଋଣ ସବୁ ଶୋଧ କଲା ଉତ୍ତାରେ ସେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆପେଁ ଉଠି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲେ । ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥାଇ ସେ ସର୍ବଦା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାପର କ୍ଷମା ଆପଣା ନିଜ ରକ୍ତପାତ ସକାଶେ ମାଗନ୍ତି । ଯଥା । କେହି ଯେବେ ପାପ କରଇ ତେବେ ଧାର୍ମିକ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପକ୍ଷବାଦୀ ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ସେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପାପର ନିମନ୍ତେ ଓ କେବଳ ତାହା ନୋହେ ସମସ୍ତ ଜଗତର ପାପର ନିମନ୍ତେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ୧ ଯୋହନ ୨ ପର୍ବ ୨ ପଦ ।

ଏହେତୁ ଯେଉଂମାନେ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣାଗତ

ହୁଅନ୍ତି ସେ ସେମାନଙ୍କର ନିମନ୍ତେ ନିବେଦନ କରିବାକୁ ନିତ୍ୟ
ଜୀବିତ ଥିବାରୁ ସର୍ବତୋଭାବରେ ସେମାନଙ୍କୁ ତ୍ରାଣ କରିବାକୁ
ପାରନ୍ତି । ଏବ୍ରୀୟମାନଙ୍କ ୭ ପର୍ବ ୨୫ ପଦ ।

ଏହି ପ୍ରକାରରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପାପିମାନଙ୍କର ପାପର ପାଇଁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ
କଲେ ଓ ସେମାନଙ୍କର ପାଇଁ ପୁଣ୍ୟ ସଞ୍ଚୟ କଲେ ସେମାନଙ୍କର
ମଙ୍ଗଳ ନିମନ୍ତେ ସର୍ବଦା ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥାଇ ନିବେଦନ କରୁଛନ୍ତି ଏଣୁ
ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତ୍ରାଣଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଅତଏବ ସେ ସମସ୍ତ ପାପିମାନଙ୍କୁ
ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି ॥
ଯଥା । ହେ ପରିଶ୍ରାନ୍ତ ଓ ଭାରଗ୍ରସ୍ତ ଲୋକ ସମସ୍ତେ ଆମ୍ଭ ନିକଟକୁ
ଆସ ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେବା । ମାଥିଉ ୧୧ ପର୍ବ ୨୮ ପଦ ।

ଆମ୍ଭେ ଦ୍ୱାରସ୍ୱରୂପ ଆମ୍ଭ ଦେଇ ଯେ କେହି ପ୍ରବେଶଇ ସେ
ରକ୍ଷା ପାଇବ । ଯୋହନ ୧୦ ପର୍ବ ୯ ପଦ ।

ଯେ କେହି ଆମ୍ଭଠାରେ ଆସଇ ଆମ୍ଭେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ତା
ହାକୁ ଦୂର ନ କରିବା । ଯୋହନର ୬ ପର୍ବ ୩୭ ପଦ ।

ହେ ପାପିଷ୍ଠ ଭାଇମାନେ ଏଥିରେ ଦେଖାଯାଏ ଯେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ
ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସତ୍ୟ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଅଛନ୍ତି ଏଣୁ ଏହି ଯୋଗ୍ୟବନ୍ତ ମହତ୍ ପରି
ତ୍ରାନ୍ତ ଦୟାଳୁ ବିନତିକାରି ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତାର ନିକଟକୁ ଆସ । ହେ ଦୋ
ଷିକୃତ ସବୁ ଏହି ପାପିମାନଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ଓ ପ୍ରତିନିଧୀ ପାଖକୁ ଆସ
ସେ ତୁମ୍ଭର ପାପ ସବୁ ଆପଣା ରକ୍ତରେ ଶୋଧ କରିଛନ୍ତି । ହେ
କର୍ମମାନଙ୍କାର ଅପରାଧିମାନେ ସବୁ ଏହି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏ ଭଲଲୋକ ପା
ଖକୁ ଆସ ତେଣୁ ତୁମ୍ଭେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ମିଳଣ ପାଇବ ଓ ଶାନ୍ତ
ମନ ହୋଇ ଧର୍ମଆଗ୍ରରେ ଆନନ୍ଦ କରିବ । ହେ ଭାରଗ୍ରସ୍ତ ପାପି ସ୍ୱଭାବୀ
ଲୋକ ସବୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆସ ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ମନକୁ ବିଶ୍ରାମ
ଦେବେ ସେ ତୁମ୍ଭର ପାପିଷ୍ଠ କଠିଣ ମନ ନେଇ ଯାଇ ନୂଆ ପବଙ୍କ
ଜନ୍ତ୍ର ମନ ଦେବେ । ହେ ଦରିଦ୍ର ଦୁଃଖିତ ଲୋକ ସବୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ

ଆସ ସେ ତୁମ୍ଭପ୍ରତି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ଧନ ଦେଇ ସର୍ବଦା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ହୃଷ୍ଟଚିତ୍ତ କରିବେ । ହେ ନରକର ଅଧିକାରୀ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ସମସ୍ତେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆସ ସେ ତୁମ୍ଭ ଦଣ୍ଡ ଘୁଞ୍ଚାଇ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗାଧିକାରୀ ଓ ଅନନ୍ତ ସୁଖ ଭାଗୀ କରିବେ । ଆସ ଆସ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଦେଖି ତାହାଙ୍କ ପରିତ୍ରାଣ ଘେନ ସେ ଉଦ୍ଧାର କରି ପାରିବେ କି ନାହିଁ ତାହା ପରୀକ୍ଷା କରି ଆପଣମାନେ ବୁଝ । ଅବିଶ୍ୱାସୀ ନ ହୋଇ ବିଶ୍ୱାସୀ ହୁଅ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ବାକ୍ୟରେ ଅବଧାନ କର । ପିତାର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଘେନ । ବିଶ୍ୱାସ କରି ଆସ ତେଣୁ ତୁମ୍ଭ ମନର ବେଢ ଖସିଯିବ ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟରେ ତୁମ୍ଭ ମନ ମୁକ୍ତ ପାଇବ ତୁମ୍ଭ ଆତ୍ମାର ପରିତ୍ରାଣ ହେବ । ଆସ ଉଚ୍ଛୁର ନ କର । ଆସ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର କନ୍ୟାଗଣ ହୋଇ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର ସଙ୍ଗରେ ଅନନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖର ଅଧିକାରୀ ହୋଇବ ଏହା ଈଶ୍ୱର ଧର୍ମଆତ୍ମା ଦେଇ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମନର ସଙ୍ଗରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେବେ ॥

ତୃତୀୟ ଭାଗ ।

କେମନ୍ତ କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ହେବ ॥

ଆପଣା ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥ ପିତା ଓ ଈଶ୍ୱର ଓ ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରତିପାଳକ ଶାସନାଦି କର୍ତ୍ତାଠାରେ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ପାପିଜଣ ନେଉଟି ଆସଇ ତେତେବେଳେ ସେ ଅବଶ୍ୟ ମନରେ ଖେଦ କରି କହିବ ଆହା ଆମ୍ଭେତ ମହା ଦୋଷୀ ଯେଉଂ ଈଶ୍ୱର ଆମ୍ଭକୁ ସୃଜିଲେ ଯେଉଂ ପିତା ଆମ୍ଭକୁ ଦୟାକରି ଏତେ ଦିନ ଯାଏ ବଞ୍ଚାଇଲେ ଏମନ୍ତ ଆମ୍ଭର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରଭୁ ଓ ଖାଉନ୍ଦ ତାହାଙ୍କୁ ଆମ୍ଭେ ଛାଡି ନାନାଦି ମିଥ୍ୟା ପ୍ରଭୁ ସେବା କଲୁଁ । ତାହାଙ୍କ ସତ୍ୟ ଆଜ୍ଞା ଭାଙ୍ଗି ଆମ୍ଭେ ଶୟତାନର ଆଜ୍ଞା ପାଳିଲୁଁ ଏଣୁକରି ଆମ୍ଭ ଓଜର ବାଟ ନାହିଁ ଈଶ୍ୱର ଯେବେ

ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଦୂର କରି ନରକରେ ପଠାଇ ଦିଅନ୍ତେ ତେବେ ସେ ନ୍ୟାଯ୍ୟବନ୍ତ କେବଳ ଆମ୍ଭ ପାପର ଫଳ ଦେଉ ଥାନ୍ତେ । ଏମନ୍ତ ଭାବନା କରି ସେ ଜଣ ଖେଦଯୁକ୍ତ ନମ୍ର ମନରେ ଆସିବ । ସେ କୌଣସି ନିର୍ଜ୍ଜନ ସ୍ଥାନେ ଯାଇ ଆଣ୍ଠୁ ପୋତି ହାତ ଯୋଡ଼ି ଅଦୃଶ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅତି ବିଶ୍ୱାସ ଆଖିରେ ଅନାଇ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟର ନାମରେ କ୍ଷମା ମାଗିବ । ଯଥା ॥

ଆହେ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭ ଗୋଡ଼ ତଳେ ମୁହିଂ ପଡ଼ି
ଲଜ୍ଜା ଭରେ ମୁହଁ ପୋତି କରି ହାତ ଯୋଡ଼ି ॥
ମୋର ତ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଯେ କ୍ରୁଶରେ ମରଣ
ଆହେ ପ୍ରଭୁ ତାହା ସବୁ କର ହେ ସ୍ମରଣ ॥
ସେହି ରକ୍ତେ ମୋର ଦୋଷ ସମସ୍ତ ନଶିଅ ॥
ସେହି ରକ୍ତେ ମୋର ପାପ କ୍ଷମା କରି ଯାଅ
ଧର୍ମ୍ମଆତ୍ମା ଗୁଣେ ଦିଅ ମୋର ନୂଆ ମନ
ଯେସନେ ମୁଁ ଧର୍ମ୍ମ ବାଟେ କରିବି ଗମନ ॥

ଏମନ୍ତ ଆସିବାରେ ତିନି ଗୃର କଥା ବିଷୟରେ ସତର୍କ କରିବାକୁ ଉଚିତ । ଯଥା ॥

୧ ॥ ଓଜର ଓ ଉଚ୍ଛୁର କରିବାର ବିଷୟରେ ସତର୍କ ହୋଇ ଥାଅ । ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଡାକନ୍ତି ସେହିକ୍ଷଣେ ଆସ ସେ ଏତେବେଳେ ତୁମ୍ଭର ପରିତ୍ରାଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ସେ ଏବେହେଁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରି ତୁମ୍ଭର ପାପ ସବୁ କ୍ଷମା କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି ଏନିମନ୍ତେ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ଝଟତି ଆସ । ଏମନ୍ତେ ନ କରି ଅନେକ ଲୋକ ନାନା ଓଜର କରି କହନ୍ତି ଆମ୍ଭେ ଅଜ୍ଞାନ ଆଗେ କିଛି ଜ୍ଞାନ ପାଇ ପଛେ ଯିବା । ଥୋକାଏ କହନ୍ତି ଆମ୍ଭେ ମହାପାପିଷ୍ଠ କିଛି ପୁଣ୍ୟ ସଞ୍ଚୟ କଲେ ଯିବା । ଥୋକାଏ କହନ୍ତି ଆମ୍ଭେ ଯୁବା ଲୋକ ଆଉ ଅଳ୍ପ ବୟସ ହେଲେ ମାନିବା । ଥୋ

କାହେଁ କହନ୍ତି ମୁଁ ବିବାହ ହେଲେ ଯିବି । ଥୋକାଏ କହନ୍ତି ମୋ ପୁଅ କି ଝିଅ ବିବାହ ହେଲେ ଏଧର୍ମ ମାନିବା । ଥୋକାଏ କହନ୍ତି ଆଗେ ବନ୍ଧୁମାନେ ଆଦି ବୁଝାଇ ପଛେ ଆସିବା । ଏମନ୍ତରେ କେହି ସଂସାର ଭୟରେ କେହି ସଂସାର ଲୋଭରେ କେହି ଜାତି ଭ୍ରଷ୍ଟ ଭୟରେ କେହି ପାପ ସ୍ନେହ କରିବାରେ କେହି ଅହଙ୍କାରରେ କେହି ଦୁର୍ବଳ ମନରେ ନାନା ପ୍ରକାର ଓଜର ବାନ୍ଧି ଉଚ୍ଛୁର କରନ୍ତି । ଏମନ୍ତ କଲେ କେଜାଣି ଈଶ୍ୱର ଆଉ ଥର ତୁମ୍ଭକୁ ନ ଡାକିବେ ଅବା ଧର୍ମଆତ୍ମା ତୁମ୍ଭର ମନକୁ ପ୍ରବୋଧ ନ ଦେବେ ପୁଣି ପଛନ୍ତେ ତୁମ୍ଭ ମନ କଠିଣ ହୋଇ ଯାଇ ଶେଷରେ ବିନା ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ତୁମ୍ଭେ ଅନନ୍ତ ନରକରେ ପଡ଼ିବ । ଯଥା ଆମ୍ଭେ ଡାକିଲୁଁ ପୁଣି ତୁମ୍ଭେମାନେ ଅବଧାନ ନ କଲ ଆମ୍ଭେ ଆପଣା ହାତ ବଢ଼ାଇଲୁଁ ପୁଣି ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭର ସବୁ ପରାମର୍ଶ ତୁଚ୍ଛ କଲ ଓ ଆମ୍ଭର ଅନୁଯୋଗ କିଛି ଭଲ ନ ମଣିଲ ଏଣୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ବିପଦରେ ଆମ୍ଭେ ହସିବା ପୁଣି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଭୟର ବିଷୟ ଆସିବାବେଳେ ଆମ୍ଭେ ପରିହାସ କରିବା ପ୍ରଭୁ ଏହା କହନ୍ତି । ହିତୋପଦେଶ ୧ ପର୍ବ ୨୪ ପଦ ॥

୨ । ମିଥ୍ୟା ଭରସା ବିଷୟରେ ଚେତନ ହୋଇ ଥାଅ ।

ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଯେଉଁ ପରିତ୍ରାଣ ତାହା ଆମ୍ଭେମାନେ ବିନା କର୍ମରେ ଓ ବିନା ନିଜ ପୁଣ୍ୟରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ । ଯେମନ୍ତ ଲେଖା ଅଛି ଏଫିଶୀୟ ପ୍ରତି ୨ ପର୍ବ ୮ ପଦ ॥ ତୁମ୍ଭେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଗ୍ରହରେ ପରିତ୍ରାଣ ପାଉଅଛ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିଜଠାରୁ ହୋଇ ଅଛି ଏମନ୍ତ ନୋହେ ପୁଣି ତାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାନ ହେଉଅଛି ପୁଣି କୌଣସି କେହି ଯେମନ୍ତ ଦର୍ପ ନ କରଇ ଏଣୁକରି ତାହା କ୍ରିୟାରୁ ନ ହୁଅଇ । ଏଣୁକରି ତୁମ୍ଭ ନିଜ କ୍ରିୟାରେ ଅବା ଜ୍ଞାନରେ ଅବା ପୁଣ୍ୟରେ ଲେଶ ମାତ୍ର ଭରସା ନ କର । ଅଥବା ଆମ୍ଭେ ପାପୀ ଅଛୁଁ ଆମ୍ଭେ କିଛି ଦାନ ପୁଣ୍ୟାଦି ଧର୍ମ କର୍ମ କଲୁ ଉତ୍ତାରୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର

ଶରଣ ନେବୁଁ ଏମନ୍ତ କଥା କେବେହେଂ ନ କୁହ । ଯେମନ୍ତ ଅଛ ତେମନ୍ତ ଆସ ଦରିଦ୍ର ହେଲ ସତ୍ୟ ଧନ ପାଁଇ ପ୍ରଭୁ ପାଖକୁ ଆସ ଦୋଷୀ ହେଲ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ହେବା ପାଁଇ ପ୍ରଭୁ ପାଖକୁ ଆସ ଅଶୁଚି ହେଲ ପବିତ୍ରୀକୃତ ହେବା ପାଁଇ ପ୍ରଭୁ ପାଖକୁ ଆସ ନଙ୍ଗଳା ହେଲ ଧର୍ମ ବସନ ପାଁଇ ପ୍ରଭୁ ପାଖକୁ ଆସ । ତୁମ୍ଭର ପରିତ୍ରାଣ କରିବାର ନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କିଛି ଦେଇ ନ ପାରିବ ପୁଣି ଆପଣାକୁ କିଛି ଭଲ କରିବାର ନିମନ୍ତେ କିଛି କରି ନ ପାରିବ । ସେ ଆପେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ଏଣୁ ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ତାହାଙ୍କଠାରେ ପରିତ୍ରାଣ ମାଗି ନିଅ । ଯେ ଯାଏଁ ଆଉ ସବୁ ଭରସା ତ୍ୟାଗ ନ କର ସେ ଯାଏଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବାକୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯୋଗ୍ୟ ନୋହ । ତୁମ୍ଭେ ସବୁ ନିଅତ ଦରିଦ୍ର ରୋଗୀ ନିର୍ବଳ ପାପିଅଛ ଏଣୁ ତେମନ୍ତ ଆପଣାକୁ ଜାଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଚରଣକୁ ଆସ ତେଣୁ ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରି ଉଦ୍ଧାର କରିବେ ।

୩ । ଏକଚିତ୍ତ ହୋଇ ଆସି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜୀବନ ଯାଏଁ ସେବା କର ।

ଦୋମନା ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ଭଲ ନ ଜାଣନ୍ତି ଏକାନ୍ତ ଚିତ୍ତରେ ଓ ସରଳ ଅନ୍ତଃକରଣରେ ପ୍ରଭୁଠାରେ ଅନୁସରଣ କଲେ ସେ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇବେ । ତୁମ୍ଭଠାରୁ ସେ କିଛି ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ନ ମାଗନ୍ତି ସେ ତୁମ୍ଭର ସମୁଦାୟ ମନ ଓ ପ୍ରେମ ଓ ଭକ୍ତି ମାଗନ୍ତି । ଯେବେ ଟଳ ଟଳ ମନରେ ଅବା କପଟ ଚିତ୍ତରେ ଆସ ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ନ ଦେବେ ଏଣୁ ଷୋଳଅଣାରୂପେ ମରଣ ଯାଏଁ ତାହାଙ୍କଠାରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପି ଦିଅ । ଏହାର ବିଷୟରେ ଧର୍ମପୁସ୍ତକରେ ବହୁତ ଉପଦେଶ ଅଛି ଯଥା ।

ତୁମ୍ଭର ସବୁ ଅନ୍ତଃକରଣ ସବୁ ମନ ସବୁ ବଳ ସବୁ ଜୀବନ ଦେଇ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କର ଏହି ପ୍ରଥମ ଓ ପ୍ରଧାନ ଆଜ୍ଞା ।

ଈଶ୍ୱର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ପୁଣି ଯେଉଁମାନେ ତାହାଙ୍କର ଭଜନା କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମ ଦେଇ ସତ୍ୟରୂପେ ତାହାଙ୍କର ଭଜନା କରିବାକୁ ହୁଅନ୍ତି ।

ପାଉଲ କହନ୍ତି ଅମ୍ଭମାନଙ୍କର କେହି ଲୋକ ଯେ ଆପଣା ଅର୍ଥରେ ବଞ୍ଚଇ କି ମରଇ ତାହା ନୋହେ ଯେହେତୁ ଯେବେ ବଞ୍ଚି ତେବେ ପ୍ରଭୁର ଅର୍ଥରେ ବଞ୍ଚି ଅବା ଯେବେ ମରି ତେବେ ପ୍ରଭୁର ଅର୍ଥରେ ମରି ଏମନ୍ତରେ ଜୀବନରେ କି ମରଣରେ ଅମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରଭୁର ଅଟୁଁ ।

ପ୍ରଭୁ କହନ୍ତି ଲାଓଦିକେୟା ମଣ୍ଡଳୀକୁ ତୁମ୍ଭର କ୍ରିୟା ଆମ୍ଭେ ଜାଣି ତୁମ୍ଭେ ଶୀତଳ ନୁହ ଉଷ୍ଣଇ ନୁହ ପୁଣି ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଶୀତଳ କି ଅବା ଉଷ୍ଣ ହୁଅ ଏହା ଆମ୍ଭର ଇଚ୍ଛା ଏନିମନ୍ତେ ଶୀତଳ କି ଉଷ୍ଣ ନୁହି ଈଷଦ୍ ଉଷ୍ଣ ହେବାରୁ ଆମ୍ଭେ ଆପଣା ମୁଖରୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍‌ଗାର କରିବା ॥ ପ୍ରକାଶ ପୁସ୍ତକ ୩ ପର୍ବ ୧୫ ପଦ ।

ଏନିମନ୍ତେ ପ୍ରଭୁଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗାଧିକାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ପାଇବ ଏହା ଜାଣି ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେଉଁ କର୍ମ କର ତାହା ମନୁଷ୍ୟର ଉଦ୍ଦେଶରେ ନ କରି ପ୍ରଭୁର ଉଦ୍ଦେଶରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ମନରେ କର ।

୪ ॥ ସଂସାରିକ ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କର ବିଷୟରେ ସାବଧାନ ହେଉ ।

ପରମେଶ୍ୱର ଯେତେବେଳେ ଏହି ଜଗତକୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ତେତେବେଳେ ସେ ଆପଣା ସର୍ବ ସୃଷ୍ଟି ବସ୍ତୁଠାରେ ଦୃଷ୍ଟି କରି ସମସ୍ତକୁ ଅତ୍ୟୁତ୍ତମ ଦେଖିଲେ ମାତ୍ର ପାପ ପ୍ରବେଶିଲା ଉତ୍ତାରେ ଏହି ଜଗତ ସଂସାର ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଲା ଏନିମନ୍ତେ ଏହି ଜଗତରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସ୍ଥିର ଅଧିକାର ନୁହଇ ଏଠାରେ ଅମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରବାସୀ ଅଛୁଁ । ଯେବେ ଅମ୍ଭେମାନେ ସତ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ତେବେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପିତା ଓ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପିତାର ଘର ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି ସେଠାରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପରମ ବନ୍ଧୁ ଥାନ୍ତି ସେଠାରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅନନ୍ତ ଅଧି

କାରଣ ଏଣୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ସବୁ ଯାତ୍ରୀସ୍ୱରୂପ । ପୁଣି ଯେଉଂମାନେ ଏହି ସଂସାରରେ ଆପଣାମାନଙ୍କର ସୁଖ ଖୋଜନ୍ତି ସେମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉପକାରୀ ନୋହିବେ ସ୍ୱର୍ଗ ବାଟରେ ଚାଲିବାର ପାଇଁ ସହାୟକାରୀ ନୋହିବେ ମାତ୍ର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବାଟରେ ନାନା ବାଧା ଓ ଝୁଣ୍ଟିବାର ପଥର ପକାଇ ଦେବେ । ଆଉ ଏହି ଜଗତର ରାଜା ଯେ ଶୟତାନ ସେ ଓ ତାହାର ସେବକ ସମସ୍ତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବେ ପୁଣି ପାପରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନାଶିବାକୁ ନାନାଦି ପ୍ରକାର ଫାନ୍ଦ ପକାଇ ଉଦ୍ୟମ କରିବେ । ଏଥିପାଇଁ ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କେ ଅନୁସରଣ କର ତେବେ ଏହି ସଂସାରର ସହିତ କିଛି ମିତ୍ରପଣ ନ କର । ପ୍ରଭୁ ଆପେଁ ତୁମ୍ଭକୁ କହନ୍ତି ଆମ୍ଭର ପଶ୍ଚାଦ୍ଗମନ କରି ଆମ୍ଭେ ଯେମନ୍ତ ସଂସାରରେ ଥିଲୁଁ ପୁଣି ସଂସାରିକ ନୋହିଲୁଁ ତୁମ୍ଭେ ସେ ପ୍ରକାରେ ହୁଅ । ଆପଣାକୁ ଦମନ କର ଓ ଆପଣା କ୍ରୁଶ ନେଇ ଯେନ ଆମ୍ଭର ପଛେ ଚାଲି ଆସ । ଏରୂପେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତୁମ୍ଭର ଦୃଷ୍ଟିରେ ସବୁବେଳେ ରଖି ତାହାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଓ ନମୁନା ପ୍ରମାଣେ ଆଚରଣ କର ।

୫ । ପ୍ରଭୁକୁ ତୁମ୍ଭର ରାଜା ଓ ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ବଳଦାତା ଜାଣ ।

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଶତ୍ରୁ ଅନେକ ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଳିଆର ହେବାରୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ନିଜ ବଳରେ କି ବୁଦ୍ଧିରେ ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ପାରିବା କାହିଁ ପୁଣି ପାଉଲ କହନ୍ତି [ରୋମୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ପ୍ରତି ୮ ପତ୍ର ୩୪ ପଦ] ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରେମର ସଙ୍ଗତରୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବିଚ୍ଛେଦ କରିବ କିଏ କି କ୍ଲେଶ କି ଶୋକ କି ତାଡଣା କି ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ କି ଉଲଙ୍ଗତା କି ବିପଦ କି ଖଡ ଏହା ନ ହୁଅଇ ଅବର ଯେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଜୟୀ ଉପରେ ଜୟୀ ହୋଇ । ଏମନ୍ତରେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଦ୍ୱାରା ଯେବେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଜୟୀ ହୋଇ ତେବେ ଉଚିତ ଅଛି ଯେ ଦିନକୁଦିନ

ପ୍ରଭୁଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ବଳ ବୁଦ୍ଧି ଇତ୍ୟାଦି ଉପକାର ମାଗି
ତାହା କଲେ ପ୍ରଭୁର ଜ୍ଞାନରେ ଜ୍ଞାନବନ୍ତ ହେବ ଓ ପ୍ରଭୁର ପ୍ରେ
ରେ ସ୍ନେହବନ୍ତ ହେବ ଓ ପ୍ରଭୁର ବଳରେ ବଳବନ୍ତ ହେବ ପୁ
ଶେଷରେ ପାପ ମୃତ୍ୟୁ ନରକକୁ ଜୟ କରି ଅନନ୍ତ ଅମର ସ୍ୱର୍ଗରେ
ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ଜୟକାରର ମୁକୁଟ ପାଇବ । ଏନିମନ୍ତେ ପ୍ର
ଯୀଶୁଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭର ରାଜା ଓ ଗୁରୁ ଓ ଉପକାର କର୍ତ୍ତା ଜାଣି ସ
ବେଳେ ତାହାଙ୍କର ଧର୍ମ ବାକ୍ୟ ପାଠ କର ଓ ତାହାଙ୍କର ନିକଟରେ
ଧର୍ମଆତ୍ମାର ଉପକାର ଶିକ୍ଷାଦି ପ୍ରାର୍ଥନା କର । ଅମ୍ଭମାନଙ୍କ
ଦୟାଳୁ ପିତା ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଠାରେ ସବୁ ପ୍ରକା
ପାରମାର୍ଥିକ ଆଶୀର୍ବାଦ ସଞ୍ଚୟ କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ମାଗ ତେବେ
ପାଇବ ଖୋଜ ତେବେ ମିଳିବ ଦ୍ୱାରକୁ ମାର ତେବେ ତାହା ଫି
ଟିବ ।

୭ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଚିହ୍ନ ଦେନି ମଣ୍ଡଳୀରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ତାହା
ନମୁନା ମତେ ଚଳ ।

ଏହି ପ୍ରକାରେ ମଣ୍ଡଳୀ ତୁମ୍ଭର ଘର ହେବ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟର
ଭକ୍ତ ଲୋକ ତୁମ୍ଭର ବନ୍ଧୁଗଣ ହୋଇବେ । ଏହାର ବିଷୟ
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ବାକ୍ୟରେ ମନ ଦିଅ ଯଥା । ତୁମ୍ଭେମାନେ ପା
ମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରୁ ଆସି ପୃଥକ ହୋଇ କୌଣସି ଅଶୁଚି ବସ୍ତୁ
ଛୁଅଁ ତହିଁରେ ସର୍ବ ଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର କହୁଅଛନ୍ତି ଅ
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରାହ୍ୟ କରିବା ଓ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପିତା ହେବା ପୁ
ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭର କନ୍ୟା ପୁତ୍ର ହୋଇବ । ୨ କରନ୍ଥୀୟ
ପର୍ବ । ୧୭ । ୮ ପଦ ।

ସମାପ୍ତ ॥

Printed at the Orissa Mission Press.

THE LIBRARY OF CONGRESS

